

„LAURELL K. HAMILTON KÖNYVEI NEM
ÉPPEN SZOKVÁNYOS VÁMPÍRTÖRTÉNETEK.
ITT AZ OLVASÓ EGYSZERRE
TALÁL IZGALMAT ÉS HUMORT.”
ANDRE NORTON

„Hamilton minden egyes könyvével csak jobb lesz.”

Publishers Weekly

„Hamilton könyvei erotikusak és démonian borzongatóak. Szexi, szókimondó és maróan ironikus stílusa magával ragadja az olvasót, és nem eresztí egyedi világából. Hamilton történetmesélése egyetlen szóval jellemezhető : hibátlan.”

Jayne Ann Krentz

„Anita Blake szúr, mint a kihegyezett karó, és kemény, mint egy ezüst pisztolygolyó.”

J. D. Robb

„Letehetetlen. Nem lehetünk elég hálásak, hogy Hamilton rendíthetetlenül írja az egyre izgalmasabb folytatásokat.”

UK Edition

„Az izgalom egy percre sem hagy alább, a végkifejletet körömrágva várjuk. Csak ínycsemegeknek!”

New York Review of Science Fiction

„Perg és élvezetes, tele furcsa figurákkal, szellemes párbeszédekkel és gyilkos akcióval.”

VoYA

„Anita Blake teljesen egyedi világa olyan, mint egy gyönyörű és aprólékosan megalkotott festmény. A sötét és komor, horrorosan fekete árnyalatot időként a kék és zöld üde és életvidám színei váltják fel, hogy azután az egész kavalkád nyakon legyen öntve egy nagy adag erotikus és vadítóan perverz vörössel. Mestermű, minden egyes pillanatával.”

Böjtös Gábor, **Fangoria Horrormagazin**

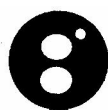
A szerző eddig megjelent regényei az Agave kiadásában:

Laurell K. Hamilton:

Bűnös Vágyak
A Nevet Holttest
A Kárhozottak Cirkusza
Telihold Kávészó
Véres Csontok
Gyilkos Tánc
Ég Áldozatok
Sápadt Hold
Obszidián pillangó

LAURELL K. HAMILTON
LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ
ANITA BLAKE, VÁMPÍRVADÁSZ 10.

II. KÖTET

agave
könyvek

Laurell K. Hamilton: Narcissus in Chains
Copyright © Laurell K. Hamilton 2001

Hungarian translation © Török Krisztina, 2006

A magyar fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Laurell K. Hamilton: Narcissus in Chains
Jove Books, New York 2002

Fordította: **Török Krisztina**

ISBN: 963 711 855 1

Agavé Könyvek

Felelős kiadó: Varga Bálint és Meznerics Gergő

A borítót és a kötetet tervezte: 'Sigmond Viki

Felelős szerkesztő: Sz. Molnár Szilvia

Olvasószerkesztő: dr. Hajdú Mária

Tördelés szerkesztő: Téglás Zoltán

Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. – 261311

Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

1 0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

M. faj: Fantasy

LAURELL K. HAMILTON
LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

24.

RICHARD TEHÁT VISSZAÜLT a trónra, miután elhúzódtam az útjából. Rafael, Reece és Micah felzárkóztak, királyi társaságban ácsoroghattam megint, ami legalább az egómnak jót tehetett volna, de nem tett. Csak mértéktelen fáradtságot és szomorúságot éreztem, amin még Micah közelsége sem változtatott. Az agyamban ott érekl dött egy hangocska, aki a *mi lett volna, ha* felel se. Nyilvánvalóan soha nem egyeztem volna bele, hogy Richard szándékosan vérfarkassá tegyen, de attól még felébredt bennem a kétely. Minden olyan másképpen alakulhatott volna. Ja. Kezdetnek rögtön megutáltam volna. Elhessegettem a kételyeket, és a feladatomra tekertem a fókuszot.

– Gregoryt akarom, sértetlenül. Mik az ide vonatkozó lukoi-törvények?

– Jacob – visszhangozta a saját fáradtságomat Richard hangja.

– A leopárdod itt van a területünkön – kezdte nagyon-nagyon elégedetten –, nem lepleztük el a szagát semmi módon. Ha kiszagolod, hol van, viheted.

– Fogjak szagot, mint egy kutya? – vontam fel a szemöldökömet.

– Ha igazi alakváltó vagy, nem nagy ügy.

– Ez nem tisztességes – tiltakozott Rafael. – Még nem váltott alakot, a másodlagos tulajdonságai még nem jelenhettek meg.

– Nem muszáj a szagot követnie – Richard a szemével próbált esemesezni –, nyúlhat más képességekhez is, amivel csak egy er s alakváltó, egy igazi Nimir-Ra rendelkezik.

– Így sem t nik sokkal tisztességesebbnak. – Ez a másik fogadatlan prókátor volt, a Micah nev .

Richard szuggerált tovább. Mi a picsáért nem ereszti le egyszer - en a pajzsot, és avat be kicsit a gondolataiba?! És mintha enélkül is olvasna az enyémekebe, meg is válaszolta a bels h börgésemet.

– Senki, se vérfarkas, se patkányember, se vérleopárd nem nyújt-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

hat semmilyen természet segítséget. Ha bárki közbeavatkozik, Gregory halott.

– Legyen bár az a segítség metafizikai akár?

– Akár – bólintott kurtán az Ulfric.

Próbáltam értelmezni az arckifejezését, de aztán feladtam. Addig rendben van, hogy láttam magam előtt a helyet. Viszont senkit sem kérhetek meg, ugyan vezetne már el egy lyukhoz, ami tele van lerágott csontokkal. Meg Gregoryval. És beugrott. Zseniális vagyok.

– A saját metafizikai képességeimet használhatom?

Richard bólintott, mire gyorsan Jacobra pillantottam, majd biztosan megfúrja az ötletet. De ügyetlen volt ehhez.

– Nem hinném, hogy a nekromanciáddal túl sokra mennél. A leopárdodat azzal meg nem találod.

Merthogy? Ha Gregory történetesen épp a környék megatemetkezési kupacán dekkol, akkor a csontok magukhoz vonzanának, akár. Persze, ha történetesen nem, akkor egész éjjel a környék indián szent helyei meg az elhullott állattetemek között fogok guberálni... De nem ez volt a nagy ötlet. Lehet, hogy nem sokkal szalonképesebbet, se mindenképpen sokkal gyorsabbat fízttem ki. Ahogy voltam, lekuporodtam a tisztás közepén, törökülésben, kezeimet lazán a térdeimre fektettem. Ohm...

– Mit m velsz? – gyanakodott Jacob.

– Munint idézek.

– Jaj, végre szórakozni fogunk – röhögött fel harsányan.

Lehunytam a szemem, és megnyitottam a lelkemnek a holtakért felelős szektorát. A mesternem meg a spanjai szeretik ajtónak nevezni a cuccot, amit ki kell ilyenkor tártani, hogy beengeddd a másik világot. Én nem érzem ilyen szervetlenül kívülállónak ezt a részemet sem, bennem nincs semmiféle ajtó, csak elereszttem a világi érzékelést, hogy a másik oldalra figyeljek. Tök természetesen, mint mikor átnyúlok az asztalon a sóért ebéd közben. Nyilván vannak, akik szeretnek nagyobb feneket keríteni a misztikumnak, szerintem kár cifrázni, ez is ugyanígy bennem van minden nap, legfeljebb csak lapít, várja, hogy aktiváljam. Így van ez mindenkivel, csak a legtöbben

nem hajlandók tudomást venni róla.

A munin a holtak szelleme, eléggé diszkriminatív módon csak a lukoi férhet hozzá, még azok közül is csak néhány kivételes egyed. Legjobb tudomásom szerint Richard hordájában nincs is ilyen, már ha én nem számítok. Én frankón eltrécselek velük, végül is, ez is csak hulla, azokkal meg profi vagyok.

Tennessee-ben Verne és Marianne hordájának a muninjai marha készségesek voltak, csak leültem, bekapcsoltam a muninhívót, és már körém is telepedtek mint a közönséges szellemek. Addig edzettem velük, amíg képes lettem egy bizonyost kiválasztani a bandából, és azzal dumálni, vagy akár külön azt szólítani. Marianne szerint emberi szellemekkel is meg tudnám csinálni ugyanezt, de a francnak van kedve jöttment szellemeket eresztani a testébe, már a munin is csak szükség kérdése, attól is a hideg szánkázik a hátamon.

Ültem, és vártam, hogy megérezzem a muninok jelenlétét, ahogy körbehullámozni, hogy aztán rábökhessek arra, akire szükségem van. De szartak hullámozni, felém se köptek. Egy kósza munin se jött. Vagyis egy jött, az az egy mindig túlságosan is készen állt, még amikor nem is szólítottam.

Richard hordájának egyetlen muninja volt, aki még utazásaimra is elkísért. Ez a h séges rém Raina volt, akihez Marianne szerint valami éteri kapocs f zhetett, bár az okát se tudta pontosan kideríteni. Raina a legkisebb hívószóra is pattant. Tennessee-ben is folyton ott ólálkodott körülöttem. A régi Ulfric viszont, Marcus, elkerült. Azt reméltem, hogy most, az új hatalmammal még t is meg fogom tudni szólítani, de nem hogy tojt a fejemre, a horda egyetlen muninja se jelentkezett. Egyetlen szellem se volt a tisztáson, ami egyáltalán nem stimmelt, hiszen a lupanáriumban adják meg a végtisztességet minden halottjuknak, itt fal a horda minden egyes tagja bel le, hogy bekebelezzék az erejét és az emlékeit. Guszta szokás, mondhatom. Jó, az ember mondhat nemet, de az egyenl a végleges és teljes kiközösítéssel; bár olyat még sose láttam, hogy egy horda bárkit is kidaszított volna magából, még Rainát sem, pedig veszett egy néember

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

volt. Én is szívesen megszabadultam volna a muninjától, de még holtában is hatalmas volt. Talán azért volt ott mindenütt.

Ez is egy hülye megfogalmazás, mert ráadásul Raina nem is úgy viselkedett, mint egy decens munin, aki jó szellemként megjelenik, majd belefolyik a gondolataidba, hogy beszélgethessetek. Verne hordájának muninjai mind ilyenek voltak. Raina viszont bennem volt, belém folyt kifelé. És még a mesternem se értette, mi ez a fordított menet. Ez már csak így alakult, ebből kellett kihoznom, amit lehet; felállítottunk egy paktumot – megkaphattam az emlékeit, cserébe pedig hagytam kicsit szórakozni. Ami, mondjuk, Rainával nem volt épp veszélytelen terep, lévén, hogy egy nimfomániás szadista bige volt az elhunyt, és az elhunyas se sokat változtatott a szokásain. Kinyitottam a szememet, a szám már az álmosolyára görbült, az arcomra az álm kifejezése ült. Felemelkedtem, kecsesen, már a járásom sem a sajátom volt. Eleinte már ettől is vaskos herótom lett, de kezdtem hozzászokni, ha úgy vesszük, ez a csomagolás, az áru pedig ott van belül.

Felkacagott, testesen, torokból, jól begyakorolt kacagással, ami leveszi a lábáról a férfiakat.

– Anita? – sápadt el Richard, és belekapaszkodott a trónba.

– Még egy tipp, kicsi mézfarkasom?

Erre összerándult. Richard farkasa gyömbérszínű, mint a vörös méz, bár ezt így eddig még sose fogalmaztam meg. Még szerencse, hogy Rainára mindig lehet számítani – ránéz egy férfira, és garantáltan valami ragacsos jut az eszébe.

– Ne szemétkedj, te citáltál ide!

Ezt nekem mondta, de hangosan, olyan volt, mintha magamban dumapartiznék.

– Átfutott rajtam egy rá nézve nem túl hízelgő gondolat – siettem megmagyarázni. – Nem kajálta.

Jacob lejtett oda hozzánk, de Raina pillantása megállította.

– Nem hívhattál munint, nem vagy lukoi.

Fura, hogy ez eddig eszembe se jutott, nyilván azért nem jöttek a többiek, ezentúl már csak a leopárdszellemek maradnak.

– Azt állítottad, hogy a nekromanciámat a hajamra kenhetem, Jacob. Akkor most dönts el, mi a helyzet. Vagy épp eléggé lukoi vagyok, hogy a muninok válaszoljanak, vagy épp elég jó nekromanta, hogy segítssek magamon.

A magas, félmeztelen pasi felé indultunk – mármint Raina meg én. Tetszett neki, de hát nem sok férfi akad, aki Rainának ne jönné be, pláne, ha még soha nem próbálta ki, és a hordában már elég kevesen mondhatták ezt el magukról, így hát Raina teljes biztonsággal válogatta ki a kábé két tucatnyi ismeretlen pofát a sorokból. Parisén is megakadt a szeme, na, t viszont nagyon nem komázta, túl sok alfa szuka nem fér meg egy hordában, különben szétrúgják a falakat.

Egy eddig határozottan ismeretlen érzés töltötte meg a Rainát ölel gondolataimat – helytelenítette a sok új arcot, ilyen rövid idő alatt biztosan nem fogadott volna be ennyi ismeretlent a hordába. Aggódott a hordáért! Most leesett, hogy Marcus miért akarta annyira lupájának – jó, egyrészt nyilván odavolt érte, megérdemelték egymást, de ez csak egy dolog; másrészt viszont hatalmas volt és erős. De ami még ennél is lényegesebb, hogy a maga torz módján törődött a hordájával, és ezzel felkerült a platformra, amin én is álltam. Kivételesen kezdet is rázhattunk volna, olyan nagy egyetértésben fókáztuk Richard hebehurgyaságát, hogy ennyi idegent, egyszerre befogadott. De majd mi megoldjuk a válságot, gondoltuk szinkrónban. Még a seggem is beleborzongott ebbe a perverz egységbe – vagy én romlottam le Raina színvonalára, vagy nem volt olyan romlott, mint amilyennek feltételeztem. Nem is tudom, melyik teória zavart jobban.

Naná, hogy az a remek ötlete támadt, hogy csábítsuk el Richardot, hogy aztán megengedje, hogy jónéhány új arccal végleg leszámoljunk. Én titokban reméltem, hogy ehhez nem kell ilyen negédes áldozatot hoznom. Raina persze leugatott, hogy milyen egy ostoba tyúk vagyok, amivel, az az igazság, nehezen tudtam nem egyetérteni. Lehet még rosszabb a helyzet?

– Anita – jutott el megint a tudatomig a nevem és Richard hangja. Szerintem felmerült benne, hogy már nem is vagyok otthon.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Megpördültem, hajamat nagy mozdulattal hajítottam a vállamon át. Ez is Raina volt, és a gesztus nem csak nekem volt halálosan ismerős. Még Sylvie-ék is összerendeztek Jamillel a trón mögött. Kezdek betojni, éreztem a félelmet a levegőben. Raina úgy kacagott, mint akit csiklandoznak, annyira élvezte a szitot, nekem meg égett a pofám. Mindig is rühelltem, ha a barátaim tartanak tőlem. Az ellenségeim az oké, azzal nincsen semmi baj. De a barátaim!

– Itt vagyok, Richard, itt vagyok.

– Mikor legutóbb megidézted a munint – bámult –, csakis Rainaként voltál jelen a testedben.

– Nem csak a kötöttségek miatt léceltem le fél évre, képzeld. Meg kellett ismernem és tanulnom saját magamat, a képességeimet. Így a munint is jobban kordában tartom.

– Csak szeretnéd, kisanyám! – ezt hangosan nem reklámozta Raina, csak a fejembe röhögte bele. Nem esett le egyből, hogy van, amit hangosan kimond, van, amit csak belül, ez is csak idővel tudatosult. Néha egészen zavaros lett így a tracsparti. Most viszont hangosan ki kellett mondanom, ami korábban bevillant.

– Egy lyukban láttam Gregoryt, összekötözött kézzel-lábbal egy kupac csonton fekszik. Hol van az a lyuk?

Raina vetíteni kezdett a fejemben – képek jöttek egymás után, de közben érzelmek is bombáztak, jobbára undorító indulatok és kéjes gyönyör, amit mások szenvedése vált ki. Egy lecsavározott fémfedtet láttam, amin épp csak akkorka levegőnyílás volt, amin a magasan haladó déli nap épp, hogy behatol, ha szép az idő. A fedet alatt hosszú, keskeny függőleges csatorna vezet a mélybe, egy kötélhágcsó pöndörödik le, azon jutunk a csontok közé. Rainaként a csonthalmon térdelék, bal lábszáram mellett egy koponya, kezemben fecskend. Az áldozatom ugyanúgy kipányvázva, mint Gregory, és ahogy belebököm a tetőt, még a szájpecken át is hallok az üvöltését. Nem fog átváltozni, a kóktél a tetőben megakadályozza.

Az oldalára gördítettem, és észrevettem, hogy az ágyékába beleállt egy csontszilánk, vérzik. Kéjesen hajoltam a seb fölé, orromat

megtöltötte a rettegés szaga, ami a férfib l áradt. Nem is férfi volt, hanem lukoi. Még éppen id ben lábaltam ki az emlékb l, hogy ne legyek ott, amikor Raina szája rácuppan a friss sebre. De a félelem, a kiizzadt kábszerek és a szappan szaga (Raina bizonyos helyeken gondosan megmosdatta, miel tt torz praktikáiba kezdett) rátapadt a szaglóhámomra. Toddnak hívták, újságírók megvásárolták, és rejtett kamerákat állított fel nekik teliholdkor, hogy kikémlelhessék a népét. Lehet, hogy meg is érdekelte a halált, de ilyet semmiképp. Ilyen kegyetlen halált nem érdekelhet senki.

A trón el tt heverve tértem magamhoz, az arcom könnyekt l nedves. Jamil és Shang-Da közvetlen el ttem parkoltak, arccal a tömegnek, akik talán segíteni szerettek volna. Mindenesetre Igor és Claudia kakaskodva lépett a képükbe, Micah-t Rafael fogta vissza, Merle és Noah pedig Igorékhoz tartott er sítésnek. Hát itt mindjárt kitör a vérháború. Nagy nehezen felkönyököltem, mire mindenki, aki látott, legyökerezett.

– Jól vagyok, jól vagyok – köhécseltem a saját hangomon.

Szerintem nem hittek nekem, de legalább kezdtek lecsihadni. Huhh. Épp elég nagy a hirig, nem kell még egy giganto kocsmái bunyó a tetejébe.

– Így akartátok megölni? Csak hagyjátok az oubliette-ben élve elrohadni? – Bár a harag ott pöfögött a beleimben, nem ereszhettem szabadjára, mert ha nem uralkodom rajta, ki tudja, min nem fogok utána uralkodni. Ismertem Rainát, még itt lapul, várja a maga idejét. Még nem fizettem a szolgálataiért, pedig mindent elárult rendesen, még az utat is pontosan elmesélte, akár csukott szemmel is odatalálnék. Már csak azt lesi, mikor bukhat rá valami mocskos érzelmemre, hogy abból aztán bezsebelje a maga szadista bérét.

– Az utasításom úgy szólt, hogy dugják valami biztos helyre. Az oubliette eszembe se jutott.

Lassan álltam fel, még a testem legapróbb izmát se ereszhetem el, pedig az adrenalin ott zubog a felszín alatt, ugrásra készen.

– De nem hoztad ki onnan. Ki mászott le hozzá, hogy belenyom-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

ja a koktélt, nehogy alakot váltson? Már nincs Rainátok, ki végezte a mocskos munkát? Ki volt az? KI VOLT AZ?

Kész voltam, minden elszabadult. Beleordítottam a képébe, és nem is kellett több, az egyik indulat hozza a másikat. És komolyabban Rainát se állt szándékomban megállítani, mert igenis azt akartam, hogy Richardnak is fájjon. Én is akartam, nem csak Raina.

Teljes testsúlyomat belecsavartam az ütésbe, öklömbe pumpáltam az összes dühömet, és a harcm vészeti tanárom tutira forrón gratulált volna. Nem az arcát céloztam csak úgy, nagy vonalakban, hanem az arca közepét, a legérzékenyebb pontot. És bumm!

Jamil és Shang-Da csak pislogott, én meg már fel is vettem a védekezési harcállást; aztán éreztem, hogy ugranak rám, és mindenki más mindenkire. Elszabadult, pont, aminek semmiképpen sem lett volna szabad, és csakis magamat okolhatom érte. Raina harsányan kacagott a fejemben, rajtam, Richardon, mindannyiunkon.

25.

RICHARD A TRÓN karfájának dőlve, haja az arcába lógott. Közben Sylvie elkapta a karomat, ujjai fájdalmasan nyomódtak a bicepszembe, holnapra biztosan belilul... de az is lehet, hogy nem, ki tudja, újabban miket produkál a testem. Jacob arcára kiült a nahát-micsoda-kellemes-meglepetés kifejezés. Ahogy hátrafordultam, nagy kavalkádot láttam: a testrők egymást búbozták, a rengeteg vérfarkas pedig egyre szorosabb gyűrbe fogta a patkányokat és leopárdokat. Valamit csak tennem kellene, ha már így kiröppentettem az agresszió vörös madarát... de Richard gyorsabb volt. És vélhetően hatékonyabb.

– Befejezni!

Mindenkibe belefagyott a mozdulat, és döbbszerű arcok fordultak a trón irányába, köztük az enyém is. Richard véres mellkassal tornyosult fölénk, szája egyik sarka teljesen felszakadt. Kezdek ütőképes károkozónak élni.

– Nincs semmi bajom. Néhányótokat már érte az a szerencsétlenség, hogy Raina az oubliette-be zárta. Megérhetitek hát a Nimir-Ra haragját! – És nagy vérdarabot köpött ki elegánsan a trón mellé.

A feszültség eresztetni kezdett, mint szódásüvegben a széndioxid, ahogy a farkasok fokozatosan visszakoztak. A lelkesen kötelességtudó teströkre kétszer is rá kellett durranni, hogy elérjék végre egymást, de még akkor is morcos bikákként meredtek egymás szemébe – egyszer le kell rendezniük a nyitva maradt harcot. Jamil vagy egy arasszal törpébb volt, mint Claudia, de ezt csak akkor lehetett látni, amikor végre szétakadtak.

– Jól vagy? – sutorogta Sylvie diszkréten a fülemben.

– Kicsit ugyan kínosan, de fájni nem fáj semmi – mértem fel Richardon a károkat. Még mindig szivárgott szájából a vér.

Sylvie nagyon lassan és óvatosan engedte el a karomat, mint aki nem szíves benne, hogy jó ötlet-e, és arra is ügyelt, hogy kettünk

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

közt maradjon, míg végül Richard visszaparancsolta a helyére. Onnantól fogva megint ketten lettünk, én bámultam, ahogy vérzik, meg ahogy én t bámulom.

– Felgyúrtad az üt er det.

– Mennyire vertelek volna szét, ha ember lennél? – aggodalmaskodtam.

– Az államot fixre eltöröd. De lehet, hogy még a nyakamat is.

– Nem akarattal volt.

– A Nimir-Raj-od majd megtanít bánni az er ddel; szerintem addig ne akarj harcm vészre edzésekre járni. Életveszélyes vagy.

– Kösz a tanácsot.

Megtapogatta a száját, az ujjai csurom véresek lettek, és minden csepp önuralmamra szükségem volt, hogy ne nyalintsam le, mintha fagyi lenne. Ölelni akartam, hozzábújni, eszetlenül kíváncsi volt a meztelen fels testével meg a véres szájával, b re illata összevegyült a vére szagával, amire teljesen bepörögtem. Le is hunytam gyorsan a szemem, hátha segít, ha nem látom, de a szag legalább olyan er szakosan vonzott, mint a látvány, vad képek keringtek az agyamban, hogy nekiesem, és csókolom, amíg csak véres nem leszek én is teljesen.

– Mehetsz a leopárdodért, Anita.

– Már Marcus idejében kiálltál az oubliett ellen – nyitottam fel a szememet –, magad mondtad, hogy brutálisan kegyetlen módszer. Hogy hagyhattad meg? Hogy zárathattad oda Gregoryt?

– Már vagy egy napja ott volt, amikor egyáltalán rákérdeztem, hová zárták. Igazad van, kegyetlen voltam...

– De kinek az agyszüleménye volt?

Richard Jacobra nézett. Vettem az adást. Odaballagtam a még mindig elégedett pofával ácsorgó kosarashoz.

– Elfelejtettél visszahívni, Jacob.

– Visszakaptad a leopárdod, vagy nem? Akkor meg mit rágódunk még a témán?

– Ha csak egy ujjal is hozzáérsz a jövőben bármelyik emberem-

hez, halál fia vagy.

– És aztán a cicusaid széjjeltépik a farkasainkat?

– Attól tartok, nem egészen értettél meg – csóváltam a fejem. – Ennek semmi köze a többi farkashoz meg leopárdhoz. Ez személyes ügy, csakis a kettőnk dolga, kár belekeverni harmadik személyeket. Csak magadra számíthatsz.

– Ahogyan te is.

Fölém tornyosult, vagyis igyekezett tornyosulni, hogy jól összepiszkítsam a nacimat, de nem jött be. A huszonegynéhány év alatt volt időm bevenni hozzászokni, hogy a gyerekeken kívül mindenki nagyobb nálam. Álltam a tekintetét, és a nagypálya lassan lefolyt a képéről, ösztönösen lépett egyet hátrafelé. Amire marhára bepöccent; de nem lépett volna vissza. Ebből aztán sose lesz rendes Ulfric, még ha meg is öli Richardot. Persze, engem se kellett féltetni, leléptem azt a lépést, amit visszavett, és a pofájába másztam.

– Érzem a gyengeségedet, Jacob, kilométerekre leszel szaglik. És nem csak én érzem, hidd el. Ha le is győzöd Richardot, Ulfric sose lesz belőled, mert a horda nem fog akarni, és abból csak belharcok lesznek.

Dacosan villant meg a szeme.

– Nem izgat, mi? Magasból tojssz rá, mi lesz a hordával.

– Hallottad, mit mondott az Ulfric – farolt megint egy lépést, és még a fejét is elfordította. – Menj a macskádért, mielőtt még meggondoljuk magunkat.

– Neked ahhoz még Einstein segítsége is kevés lenne.

Nem értette. Jó, lehet, hogy kicsit absztrakt a humorom, lehet, hogy mások nem is találják humorosnak. Mindenesetre Jacob nem találta annak.

– Sylvie, kísérd el, és gondoskodj róla, hogy ki tudja hozni, és nyugodtan elvihesse a kocsihoz – utasított Richard.

– Biztos, hogy én menjek? – nézett rá Sylvie.

– Mi itt maradunk mellette – biztosította Jamil, és még csak nem is igyekezett leplezni, hogy még közben is Jacobon tartja a szemét.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Hogy amortizálódott el ennyire a szitu? Nem elég, hogy nem bíznak benne, már arra is tesznek, hogy Jacob tudja. Mi a nyavalya történt ebben a hordában, amiről még elfelejtettek tájékoztatni? A tekintetek alapján nem kevésbé lehet kaotikus...

– Még nem léphet le. Csak ha vége a ceremóniának – ugatott Jacob. Jaj, de kellemetlen.

– Akkor lép le, amikor én azt mondom – Richard hangjában már ott morgott a szörnyetege.

– A jelöltek mind sokat készültek a ma estére, Ulfric, kicsinosították magukat.

– Hát majd kicsinosítják magukat egy másik estére is.

– Csalódást...

– Túlvezítetted a húrt, Jacob.

Lehetett valami a hangsúlyban, mert Jacob végre laposra állította, és mélyen meghajolt Richard előtt. De mindenki láthatta, hogy nem tiszteletből jön a gesztus, inkább csak gúnyosan. Viszont hibázott – ahogy majdnem földig hajolt, szemét nem tartotta rajtunk, ami alap, ha aprócska esélye is lehet, hogy aki veled szemben áll, ellenség.

– A ceremóniáig még én vagyok a lupa? – kérdeztem.

– Gondolom – bólintott Richard.

– Igen – mondta ugyanazzal a levegővétellel Sylvie, mire egymásra is néztek.

– Oké – és már indult is a lábam. Arcon rúgtam az éppen felegyenesedett Jacobot bár közel sem akkora svunggal, mint amivel bemosztam Richardnak. Persze a rúgáshoz nem is kell akkora lendület. Közben a népet figyeltem, ki szalad majd a segítségére; hát a trón közelében senki még a kisujját se moccantotta.

Feltápáskodott. Az orra szépen darabosra tört, mint amikor az ember erővel rátapos egy dióra, csak az nem vérzik. Na, neki ömlött rendesen, tiszta dzsuva lett.

– Eltörted az orromat! – üvöltötte bugyborogva. Nyilván a torkára is jutott a véréből. Mint egy disznó. Haha.

Én már időtlen idő óta védekeztem állásban dekkoltam, kezdtem

elunni. Meg se próbálta viszonzni a rúgást, úgy fest, több az agya, mint els re tippeltem. Levette is, hogy körülöttünk csupa viszket tenyer ember ácsorog, akik csak az els rosszabb mozdulatára lesnek. És a mi Jacobunk mégse volt olyan vérmes, mint szeretne volna.

– A Thronnos Rokke Klán lupája vagyok, még ha csak erre az egy nyomorult estére is. De egyel re az vagyok, és az Ulfricod, és próbáld meg kipréselni magadból a kell tiszteletet, öcsi!

– Én pedig a klán Gerije vagyok, és én, veled ellentétben, megküzdöttem a helyemért! Te csak bebújtál az Ulfric ágyába!

Erre csak nevetni tudtam, amivel nem tudott mit kezdeni. Tele vagyok meglepetésekkel a mi Jacobunk számára.

– Ismerem a horda törvényeit, Jacob. Tök mindegy, hogy miért lettem lupa, lupa vagyok, és a lupa szava szent. Nekem csak az Ulfric parancsol.

– Már nem sokáig vagy lupa – de a szemeibe már beosont a bizonytalanság és a félelem –, a szavad itt mit sem ér.

– Az Ulfric mondja meg, kinek a szava számít, és kié nem. Az Ulfric pedig nem te vagy, Jacob – hallottam Richard határozott hangját a hátam mögül. – míg a ceremónia nem szakítja meg a kapcsolatot, addig Anita a lupánk, és én állok a szavai mögött.

– Meg én – csatlakozott Sylvie.

– És én – ez Jamil volt.

– Mindenben egyetértek az Ulfrickal – kontrázott Shang-Da.

– Akkor van egy remek ötletem. Mi lenne, ha megmutatnánk Jacobnak a sors fintorát? – már el re élveztem. – Mivel az rendkívül kreatív elméjéb l pattant ki az oubliette gondolata, hadd tapasztalja meg maga is, milyen kellemes büntetési módot vetett be. Dugjuk szépen Gregory helyére.

– Ezt nem teheted – kezdett zajos tiltakozásba vért l csöpög kezeivel hadonászva.

– Már hogyan tehetné – l tte ki a lufit Richard olyan ridegen, amilyennek még sose láttam. a világért se dobta volna be az ötletet, de bejött neki. Nagyon is. Ezek szerint már neki is a képébe mászott a

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Gerije.

– Remek, akkor talán civilizált alakváltók módjára andalogjunk is el az oubliette-hez, és vegyük ki végre Gregoryt.

– Én ugyan le nem megyek magamtól abba a tetves lyukba!

Kicsit mókásan beszélt a felszecskázott orrával meg a sok trutyival, de a kemény határozottságot még így is mindenki érezhette. Vesztére.

– Az Ulfricod és a lupád parancsát teljesítened kell – csapott le egyb l Sylvie. – Ha nem fogadod el a törvényt, törvényen kívül kerülsz.

– Ha törvényen kívül kerülsz, akkor nem tartozol a klánhoz többé – folytatta kéjesen Jamil.

– Az Ulfricnak engedelmeskedem, de a Nimir-Ra nekem nem lupám – villogtatta rám a szemeit.

– Ha nem fogadod el a lupámat, az Ulfricodat kérd jelezed meg, Jacob – szögezte le Richard. A kör kezdett bezárulni.

– A szavazás már döntött. Nem lupa többé.

– Ezennel visszaszavazom – deklarálta csendesen Richard, de azért mindenki hallhatta.

– Az úgy nem megy. Szavaztasd le ket még egyszer akkor. Megint csak leszavazzák.

– Félek, nem értettél meg pontosan, Jacob. Azt mondtam, visszaszavazom, nem te vagy k vagy bárki más. Csakis én.

– Amióta csak itt vagyok, a m köd demokráciáról papolsz. És most csak úgy sutba dobod? – kerekedtek el Jacob szemei.

– Nem hinném. A Geri meg a Sköll posztjáról sincs szavazás. És az Ulfricot se választjuk. A lupával miért tennénk kivételt?

– Húzza a Nimir-Raj. Már ez elég, hogy ne lehessen lupa.

– Ez az én dolgom. Se rád, se a hordára nem tartozik.

– Te is beállsz a sorba a Nimir-Raj mögé? Ketten húzzátok majd? Gondolod, a Nimir-Raj boldog lesz?

Richardnak nem jutott ideje válaszolni, mert Micah a test rei között el re lépett.

– Err l talán kérdezd a Nimir-Raj-t. Ha javasolhatom.

Richard kérd n nézett rám, de én csak vállat vonni tudtam. Hát tudom is én?

– Hallod, t le kérdezd, Jacob – adta meg az engedélyt Richard. Már alig vérzett.

– Nem zavar, ha az Ulfric húzza a Nimir-Rádat? – fordult hozzá Jacob, aki viszont még mindig csöpögött. Még a rövidnácija is vörös-lött.

– Elfogadtam Anita feltételeit. Számomra csak az a fontos, hogy a Nimir-Rám és a szeret m legyen.

– És megosztod egy másik férfival? – hitetlenkedett a vérz .

– Két másikkal.

Erre már azok is Micah-t kezdték stírólni, akiket eddig nem érdekelt különösebben a kurta leopárd. Én leragadtam Richard arcán, és láttam, hogy ez a mondat kedvére való volt.

– Anita a Város Urának halandó szolgálja, ezen az se változtat, hogy a Nimir-Rám. Éreztem a jelet ami hozzá köti, és tisztában vagyok vele, hogy azt nem lehet semmissé tenni, ahogy azt a jelet sem, ami az Ulfrichoz kapcsolja.

– Az Ulfrichoz nem kapcsolja semmi csak a makacsságuk. Hogy nem látják be, hogy vége – duzzogott Jacob.

– Azt gondolod? – Azért ezt nem igazi kérdésnek szánta Micah.

– Nyilván megláttál valamit, ami az én figyelmemet elkerülte, ha azt hiszed, hogy ez valami más, ami köztük van. – De azért kihallat-szott a bizonytalanság a hangjából.

– Mindannyiunk figyelmet elkerülte – libegett Paris a trónhoz.

– Tekintve, hogy én Nimir-Raj vagyok, természetes, hogy többet meglátok, mint ti. – Nem hetvenkedett, csak a tényeket közölte.

– Én meg Geri vagyok, a harmadik a sorban.

– Noah is harmadik a sorban, és szerintem sem látta, amit én. Az hogy harmadik vagy a sorban a Nimir-Raj-od vagy az Ulfricod mö-gött, nem ugyanaz, mintha Nimir-Raj vagy Ulfric lennél. Akadnak lényeges különbségek.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Jaj, de koncentrálok, hogy ne csöpögjön ki a szememből a hála! Egyelőre nem szabad elérzékenyülni, majd otthon, talán.

– Nem osztozhatsz a lupádon két másik férfival – kötötte a farkast a karóhoz Paris. Bepillantotta magát Richard elé, nekem pont háttal. Vagy nagyon tapló vagy nagyon ostoba. Vagy mindkettő.

– Semmi közöd hozzá, hogy vagyunk a lupámmal – meredt rá enyhén szólva barátságtalanul Richard. Szerintem Paris sosem indult komoly esélyekkel a helyemért. Ha engem kérdez, én szólhattam volna, hogy a csáber vel kár strapálnia magát, Richard nem a farka után rohan. Jó, szereti a szexet, abban nincs hiba, de nem áldoz be mindent érte. Ezt már Raina is benézte anno, de Rainának nem ez volt az egyetlen rossz lépése, az is tény.

– Ez nem így működik. Nem jelentheted be önkényesen, hogy máától erről nem szavazhatunk. – Pitbull-Jacob az istennek se eresztette a koncot.

– Hogyne jelenthetném.

– Az Ulfric a király, Jacob. És a király azt csinál, amit akar. Tanuld meg szépen – léptem mellé.

– Szóval a sok negédes szöveg után mégis csak vissza a diktatúrába?!

– Az ideológiai hátteret majd letisztázzuk máskor, egyelőre maradjunk annyiban, hogy Anita marad a lupám, vita nincs.

– Legalább arról szavazzunk, hogy a horda akar-e megint diktatúrában élni.

– Inkább az orroddal törj. Ha nem rakják sínbe, még a végén kampósan forr össze.

– Te maradj ki ebből!

Richard odaintett egy aprócska emberkét, aki alaposan megtömött hátizsákjából orvosi eszközöket kezdett kipakolni.

– Szedd rendbe az orrát, aztán – nézett Sylvie-re – egy tucat embereddal kísérd az oubliette-hez.

Néhányan a tömegben hangozni kezdtek, és egy ismeretlen hang bekiabálta.

– Ezt nem teheted!

Richard a tömeg felé indult, kereste az elégedetlenkedőket, mire persze beállt a kuss. A szörnyetege sötét gomolyagként hömpölygött el tte, mint egy tüzes felleget, aminek még a leger sebbek se tudnak ellenállni, ami beférkőzik torkodba, és köpni, nyelni nem tudsz t le. A vérfarkasok elkapták a tekintetüket jópáran még térdre is vetették magukat, szemüket rendes szubként függesztve rá, és a lehető leghap-
róbbra húzva össze magukat: „mi nem szóltunk, mi itt se vagyunk, ne bánts!”.

– Én vagyok az Ulfric. Ha ez valakinek csípi a szemét, lehet ki-
hívni az eggyel fölöttetek állót, aztán a fölötte állót és így tovább,
míg Freki nem lesz bel tte. Akkor Fenrirként kihívhat engem, és ha
sikerül megölnie, lesz az Ulfric, és akkor nyugodtan megmondhat-
ja, mit tehet és mit nem. Addig viszont mindenki mélyen kussoljon!
Egyel re itt az én elcseszett szavam a törvény.

Gyötröm az agyam, de szerintem még sose hallottam így károm-
kodni. Gondolom, a többiek se, legalábbis az általános kussból ítélve.
Amit éreztem, hogy Jacob fog megtörni. Így bízzak az ösztöneimben,
mert már félre is lökte a kis mókust, aki vattával igyekezett kipár-
názni az orrát.

– Anita lefalcol, és megy utána a gerinced is? a te Rainád, he?
Ha ölni kell meg kínozni, jön Anita?

Szemmel nem is lehetett követni Richard öklét. Az egyik pillanat-
ban Jacob még ott hetvenkedett el tte, a másikon már befordult
szemekkel feküdt kiterülve. Varázslat.

Richard a plebsz felé fordult, farkasszemei borostyánaranyként
ragyogtak le barnult b réb l, haja mint az olvadt bronz a fáklyafény-
ben, testére rászáradt a saját vére.

– Reméltem, hogy tudunk emberi lényekként viselkedni, remél-
tem, a régi állati világ helyett teremthetünk magunknak valami job-
bat, ahol mindannyian békésen, biztonságban élhetünk. Amit mind
érezhettünk, amikor Anita és a leopárdjai egymásba olvadtak. Nekik
sikerült. Nekünk úgy látszik, nem. Kedves voltam veletek és belátó –

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

hát ide vezetett. Jacob szerint Anita a gerincem. Még ha ez nem is igaz, az biztos, hogy tud valamit, amire én nem voltam képes. Sajnálom, hogy a kedvesség nem m ködött, mert kénytelen leszek valami mással próbálkozni – nézett rám azokkal az idegen szemekkel. – Gyerünk, szabadítsuk ki végre Gregoryt az oubliette-b l, kell a hely Jacobnak.

És már indult is el re a fák közé. Nekünk pedig nem maradt más választásunk, mint engedelmeskedni a szavának, és követni t. Mert az ember azt teszi, amit a királya parancsol, ha az a király méltó a nevére. Végre pislogni kezdett bennem a remény, hogy Richard is igazi Ulfrická érik talán.

26.

AZ OUBLIETTE FÉMFEDELE loncbokrok övezte kis tisztáson ült mélyen a levélsz nyeg alatt. Soha nem találtam volna meg, ha nem tudom, pontosan hol és mit keressek.

Az oubliette francia szó és egyben francia találmány, azt jelenti, kicsinység, ami kiszaladt az ember fejéből, és olyan mély, kútszerű várbörtönöket jelez, ahová általában csak befelé mentek. Vagy potytyantak. Jóval a másik nevezetesség, a guillotine eltt okoskodták ki a franciák, amikor még nem ragaszkodtak hozzá, hogy összevérezzék a kezüket ellenségük halálakor, és persze gyorsan megszerette az egész világ a szép találmányt. Várurak és várúrnok el szeretettel zsákkolták be az oubliette-be a nemszeretett alakokat, hogy aztán el is felejtsek gyorsan, hogy van ott valaki. Ebben annyira sikeresek voltak, hogy még enni se nagyon adtak neki, így viszonylag gyors, de annál nyomorultabb véget ért a delikvens. Egy skót kastélyban nem olyan rég, a tatározáskor rábukkantak egy tökéletesen elfalazott oubliette-re, ami telistele volt emberi csontokkal, és a falában aprócska kukucskáló nyílt a várkastély ebédlőjére. A lassan éhenvesztett rab folyamatosan kajaszagban vergődött, mibe, hogy a vasárnapi nagyebéd aláfestése az egyre gyengébb jajongása lehetett. Persze, ez csak valami igen furcsa ízlés kockásszoknyás perverzítése volt, az oubliette-ek lényege, hogy minden körülmény adott legyen a további nyugalomra, hogy már csak a kellemetlen ellenlábás enyhén kellemetlen emléke vegyüljön a titkos elégedettség megnyugtató ízével, hogy efelől bizony sose hallok többé.

Két emberi alakban pompázó nagydarab vérfarkas kuporodott le a fedőhöz, félrekötötte a leveleket, és elkezdte kicsavarni a két brutál szárnyast, ami rögzítette. Olyan biztosak voltak a rejtekhelyben, hogy még kulcsra se zárták, úgyse találja meg senki. Csak rászorították a csavarokat, és már indultak is. Hogy rohadna meg mind, egytől egyig!

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Ketten is csak nehezen cipelték arrébb a fed t; nyilván arra is gondoltak, hogy esetleg a kábszerek mégse nyomják le annyira az adrenalint, hogy az alany át ne változzon. Megnézném én azt a vér-farkast, aki ezen kijut...

Lenéztem a sötét lyukba, de a szag rögtön vissza is rúgott. Mint egy telerakott pöcegödör. Látszik, hogy romantikus kalandfilmekben szocializálódtam, ahol csak addig tart a könnyes vég, hogy halálra éhezel, arról viszont nem szól a fáma, hogy közben azért néha kiürítet a beled, mert ha a természet szólít, akkor szólít, nincs mese. Persze, ez nem filmvászonra való, ebben nincs semmi romantikus, ez csak vérmegalázó. És Gregoryt is már három vagy négy napja rakták be ide.

Jamil egy kötélhágcsót rögzített a perem fémgy r íbe, és a kötél szisszenve bomlott le a mélybe. Visszakúsztam a nyíláshoz, már megacéloztam az orrom. A fekália facsargató b zébe száraz, dohos szag vegyült – tömött csontkamrák poros halálszaga.

Vajon gondosan elmagyarázták Gregorynak, hogy is arra a sorsa jut, mint a csontnyoszolya korábbi tulajdonosai? Hogy többet felé se néznek, legfeljebb csak a szurit nyomják bele még párszor, amíg végleg le nem gyengül? Ólmos sejtések ülték meg az agyamat. Gregory nem James Bond-típus, nem t ri rezzenéstelen arccal a testi lelki gyötrelmeket, és a bosszú édes méze nem táplálja még az embertelen körülmények között is akarátát. Gregory, legalábbis amenynyire ismertem, törékeny szub volt, és ezek a körülmények még egy edzett dominánst is összezúznának.

A lyuk a fekete sötétség volt maga – komorabb és tökéletesebb, mint a csillagos éjszaka felettünk. A perem egyemberes bejárat, Richard széles válla épp belepasszolt. Minél tovább bámultam bele, annál sebesebb örvényben sz kült össze a járat fala, úgy tátogott felém, mintha csak az alkalmat lesne, mikor nyelhet el örökre. Mondtam már, hogy klausztrofóbiás vagyok?

Richard mellém kuporodott, kezében egy zseblámpát lobogtatott, amit egyel re nem kapcsolt fel.

– Még nekünk se árt egy kis fény odalent. – Lehet, hogy valami kiült az arcomra?

– De tökösen nyúltam is a pilácsért.

– Én tehetek erről az egészből, én fogom kihozni – rázta meg a fejét.

– Viszont az én emberem – ráztam én is.

– Érzem, hogy félsz. És tudom, hogy utálod a szörnyű helyeket. – Ezt nagyon halkán mondta, hogy csak én halljam. Pirospont.

A lyuk visszacibálta a tekintetemet, és átadtam magam a félelemnek. Még a fémes ízt is éreztem a nyelvemen, a szívem pedig a torokban üvöltötte, hogy „ne vigyél le, kérlek, ne!”.

– Nem számít, hogy félek – préseltem ki mindazonáltal. Totál nyugalommal csengett a hangom. Vállveregetés. Elkaptam a lámpa végét, és próbáltam kirángatni a kezéből. Egy ideig nyomtuk a huzivonit – amiben persze hosszú távon tökéletesen esélytelen lennénk –, de nem sikerült a meglepetés erejét kihasználnom.

– Miért kell mindig a legtökösebbnek meg a legfrankóbbnak lenned? Mi az istenért nem hagyod végre, hogy egyszer, csak egyszer tegyek érted valamit? Nekem abszolút nem gond lemászni ide, hadd kíméljelek meg egyszer. Kérlek. – Olyan közel beszélt, bele a számba, hogy még a rettyőszagon át is tisztán éreztem a friss vér illatát, mintha egy aprócska seb még mindig vérezne ott bent.

– Muszáj lemennem, Richard – ingattam a fejem.

– De miért? – És már a harag meleg elszelése is megcsapott a vér mellett.

– Mert félek tőle, és a végére kell járnom. Hogy meg tudom-e mégis csinálni.

– Mit?

– Le tudok-e menni a lyukba, a félelem ellenére.

– De miért? Miért muszáj megtudnod? Már bebizonyítottad, hogy tököcs csaj vagy, nekem is, mindenkinek, akkor meg mit akarsz még bizonyítani?!

– Nem nektek, hanem önmagamnak, Richard.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Mi az isten múlik azon, hogy le tudsz-e mászni ebbe a b zlyukba, Anita?! Soha többet nem kell idejönnöd, akkor meg felejtsd el. Nem kell lemásznod.

Csak néztem az elképedt arcát, a szemét, ami megint emberi formáját adta. Évek óta folyamatosan magyarázom ezeket a szarságokat neki, és képtelen felfogni. Annyira végtelenül unom. Unom, hogy folyton magyarázkodjak, neki, bárkinek.

– Kérem a lámpát, Richard.

– Magyarázd meg, miért csinálod – kapaszkodott két kézzel az objektumba.

– Még a szád is kiszáradt az iszonyattól, érzem.

– Én meg a friss vért érzem rajtad, de nem számít, akkor is le kell mennem.

– Ez már nem bátorság, Anita – rázta a fejét –, hanem csökönység.

– Lehet – vontam vállat –, de ez semmin sem változtat. Le kell mennem.

– Miért?

Belefehéredtek az ujjai a lámpa szorongatásába. Lehetetlen egy párbeszéd volt, de az tuti, hogy nem egyszer en a lyukba mászás problematikájáról szólt. Nagyot sóhajtottam.

– Egyre kevesebb dolog van a világon, amit I félek. És ha mégis szembejön velem valami, akkor a végére kell járnom. Meg kell bizonyosodnom róla, hogy le tudom-e gy zni.

– Miért? – Úgy tanulmányozta az arcomat, mintha minden egyes vonásomat csontig akarná vésni az emlékezetébe.

– Hogy lássam, képes vagyok-e rá.

– Miért?

– Nem versengek senkivel, Richard, se veled, se másokkal. Ennyire se izgat, ki a gyorsabb, a bátrabb vagy a tökösebb.

– Akkor meg minek?

– Csakis önmagammal versengek, és kevesebbnek érezném magam, ha hagynám, hogy te vagy bárki más lemenjen helyettem.

Gregory az én gyereke, nekem kell megmentenem.

– Már megmentetted, úgyhogy semmi jelentése, hogy ki mászik be a lyukba.

Erre már csak mosolyogni bírtam, nem mintha olyan fene jókedvem kerekedett volna.

– Add ide az elcsesztett zseblámpát, Richard. Nem tudom elmagyarázni, és kész.

– Mert a Nimir-Raj-od megérti, mi? – A haragja a börtömet marta, szinte fájt.

– Te le kérdezd. A lámpát. – Ha puffogunk, hát puffogjunk. Nekem így is szuper.

– Az Ulfricod akarok lenni, Anita, a pasid vagy nevezd bárhogy. Miért nem engeded, hogy végre én legyek... – nem fejezte be, félrenézett.

– A férfi? Ezt akartad mondani?

Rám nézett, bólintott. Legalább nem bújócskázunk.

– Figyu, ha megint járni akarunk, jobb, ha elre tisztázzuk: ne akarj nekem a férfi lenni, Richard, legyél inkább az, akire szükségem van. Épp elég pasi rohangál körülöttem, akinek az a kibaszott életcélja, hogy bebizonyítsa, bátrabb is meg tökösőbb is, mint én. Ne állj be, kérlek, a sorba.

– És mi van, ha magam miatt kell bátrabbnak lennem?

Ez megfogott, de csak egy pillanatra.

– Te nem félsz lemenni az oubliette-be, ugye?

– Nekem se akaródnak lemenni, pláne meg szembesülni azzal, amit Gregoryval megvalletem, de nem félek.

– Akkor viszont nem fogod bátrabbnak érezni magad attól, hogy lementél. Neked nem tart semmiből.

– Mint ahogy neked se tartana semmiből megölni Jacobot nekem – hajolt egészen a fülemre, hogy a lehelete a börtönmön szambázott. Megmerevedtem, igyekeztem nem mutatni a döbbenetemet.

– Tudom, hogy ez járt a fejedben, amikor elször megláttad.

– És hagynád? – Én is majdnem ugyanolyan halk maradtam.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Még nem döntöttem el. De nem ez lenne az aduásod? Hogy neked nem telne semmiből, míg ellenben nekem...

Hosszasan néztünk egymás szemébe, de aztán bólintottam. Édes mosolyra szaladt a szája.

– Akkor hadd menjek le én a kibaszott lyukba.

– Mikor szoktál rá a csúnya szavakra?

– Amíg nem voltál mellettem. Gondolom, hiányoztak – vigyorgott kölkösen, még a b zös levegő is felmelegedett tőle.

Erre nem lehetett nem visszabazsalyogni. Ott négykézlábaztunk a pokoli feketeség peremén, a nyelvemen a félelem íze, a b römön Richard haragja, és vihogtunk.

– Legyen, elre engedlek.

Már a szeme is nevetett, a csillagok hunyorogtak benne.

– Köszí.

Gyorsan a szájához hajoltam, és röpké csókot nyomtam rá. A vilámnál is frissebb voltam, az erők inkább észre sem vették, még a vért se éreztem meg, annyira gyors voltam. Így még a szörnyetegeink se reagálhattak, nem derült ki, vajon egymásra találhatnak-e. De nem is voltam most rá kíváncsi, nem azért csókoltam meg, hanem mert vágytam rá, mert végre felcsillant a remény, hogy talán mind a ketten képesek leszünk engedni picikét. És az talán elég lesz? Milyen ködhet még ez az egész? Tippem sincs. De a remény felütötte gyenge fejét, és én vigyázni fogok rá, mert szerelem nélkül az ember lelke elszárad. És hogy Micah mit lép majd, hogy reménykedem magamért és Richardért? Hát az még egy sötét ló. Igaz, hogy a gyülekezet elítélte azt, állította, hogy nem számít neki, ha Richard is képmásban marad, de lehet, hogy az csak a publikus verzió. Majd kiderül, ne vakarjuk, amíg nem viszket. Egyelőre boldogan öleltem magamhoz a reményt, mert ugyan magam elé engedtem az Ulfricomat a lyukba, de ereszkedem én is utána. És a félelem mellé bemennek némi pozitív erő is. Még ha ujjhegynyi is csupán.

27.

RICHARD SÚLYA STABILAN tartotta a kötelet. Bámultam magam alá, ahogy eltűnik a zseblámpa sárga fénytócsájával lent a feneketlenségben. Ahogy felnéztem, eléggé meglepett, hogy a saját fejem még a perem fölött van. Hosszú út lesz ez. Micah térdelt mellettem.

– Minden frankó lesz – biztatott.

– Persze – nyeltem egy nagyot, és résnyire szűkült szemekkel néztem rá.

– Tényleg nem muszáj lemenned – zendített rá is faarccal.

– Ne kezd már *te* is!

– Akkor pucolj utána. – A közöny kezdett foszladozni, de az még nem látszott ki, milyen érzelmeket igyekezik rejtegetni.

Elindultam. A kötélhágcsó smirglizte a tenyeremet, de a haragtól meg se éreztem. Nem Micah-ra voltam dühös, nem. Saját magamra. Az első jó tíz méteren le is hajtott pikk-pakk a harag, már csak a földalagút közepén ébredtem magamra a füstölgésből. Alattam még mindig irdatlan mélyen hívogatott a lámpa fénye, fent Micah arca totál összement, már a szemét se tudtam kivenni. Jesszuska, hány istenverte méter mélyre mászom én?!

A falak hirtelen görbülni kezdtek, mintha a fejemre akarnának borulni, hogy még poshadt levegőt se kapjak. Lehunytam gyorsan a szemem, és kényszerítettem magam, hogy a kezemet kinyújtva megtapogassam a falat. Jóval messzebb volt, mint ahogy az előbb képzeltem, óvatosan kinyitottam hát újra a szemem: már nem akart összecukódni velem a hasában a föld. A járat fala mindenhol egyenletes távolban maradt, csak a fóbiám vicceskedett.

Nekilendültem, és már megállás nélkül sprinteltem lefelé, meg se álltam, amíg egy rándulás nem futott végig a hágcsón. Aztán már nehezebb dolgom volt, Richard nem ellensúlyozott, és arra is ügyelnem kellett, hogy ne himbáljam magam neki a falnak. Ha nem kekeckedtem volna annyit vele odafönn, most tutira lekurjantok,

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

hogy ugyan fogná már, amíg leérek, de így nem volt b r hozzá. Besz kült világomban már csak a hágcsó fokai és a kezeim léteztek, meg a fal, amit l minden egyes érintésére kivert a jeges halál, de össze szorítottam a fogam. Aztán egyszer csak kezek ragadták meg a derekamat, és én felsikkantottam, ahogy csak csajszi sikongatnak, ha kéz nyúl felénk a sötétben. Hogy mennyire utáltam, amikor így kivisít bel lem a liba! Naná hogy Richard volt, az utolsó métereken igyekezett lesegíteni, és puhán lepakolt a csontokra. Csak úgy ropogott a talpunk alatt. Vastagon állt a földön, mégse süppedtünk bele, juhé, tudunk csonton járni!

A keskeny lejárát egy alacsony barlangszer mélyedésbe torkolt, ahol Richardnak kétrét kellett görnyednie, és még én is inkább lehajtottam kicsit a fejem, mert a hajamat vészesen súrolta a plafon. És ki tudja, mi lapít odafenn...

– Minden rendben? – valahol odafenn a messzeségben Micah kíváncsiskodott.

– Ja, persze, minden – jött ki második nekifutásra. Micah apróska pontja elt nt a fejünk felől. – Sz zanyám, milyen mélyen vagyunk?

– Úgy húsz méternyire, durván.

Volt valami a hangjában, amire felkaptam a fejem. Egy kis kupacra irányította a zseblámpát. Gregory volt.

A hasán feküdt, csont pucéran, csuklói hátul a bokáihoz láncolva, olyan szögben, hogy én így egy órát se bírnék, nemhogy három napot. Egy fehér rongyot kötöttek a szeme elé, belecsomózták a sz ke hajába, szerintem még az is fájhatott. Ahogy Richard végigpásztázott rajta a lámpával, tehetetlen nyögdecslésbe kezdett, a fényt nyilván érzekelte.

Letérdeltem mellé – az ezüst láncok alatt a b r véresre dörzsöl - dött, mélyen beleváj, ahogy verg dhetett.

– A láncok egészen beleették magukat a húzába – mormolta Richard.

– Ahogy verg dött.

– Még annyi se kellett. Ennyi ezüstöt nem bír el, ahhoz gyenge.

Egyszer en kiették a húst.

Egy szó nem jött ki a számon... megérintettem a vállát, mire üvöltetni kezdett, bár ki volt peckelve, csak eddig a hajától nem láttam. Egy mocskos rongyot gyömöszöltek a szájába. Sikoltozott, és próbált arrébb vergődni.

– Anita vagyok, Gregory – érintettem meg a lehet legfinomabban, de megint csak ordított. – Szerintem nem hallja, amit mondok.

Richard is térdre ereszkedett, félresöpörte a sok haját, és a fülében is egy csomó rongyot talált. A kezembe nyomta a lámpát, hogy lefoghassa szegényke fejét, és kioperálta a rongyot. Alatta fekete füldugó csücsült mélyen a hallójáratban. Az állatok! Alaposan bevették neki. Ahogy Richard azt is kipiszkálta, friss vér csepegett le a hegyéről. Belém fagytak a gondolatok, egy pillanatra képtelen voltam felfogni, amit látok.

– Átszakították a dobhártyáját. A szemkötés meg a szájpecek nem volt épp elég?! – hallottam az elképedt szavakat, mintha nem is belélem jönnének.

Richard a fénybe tartotta a füldugót, és ahogy becéloztam a lámpával, valami megcsillant a hegyén.

– Mi az isten haragja ez?

– Ezüst.

– Jézus isten, direkt erre találták ki?

– Tudod, Marcus orvos volt, ismert mindenféle szakiparost. Akik bármit hajlandóak voltak neki legyártani – Richard arcán ott borongtak a sötét emlékek és a kimondhatatlan borzalmak.

A mély sebeket vizsgálgattam Gregory végtagjain.

– Édes mindenség, az ezüstdugó ugyanazt mvelte a fülében, mint a láncok a csuklóján?

– Ibolyám sincs. Az mindenesetre jó jel, hogy még vérzik. Ha hamarosan alakot vált, talán helyrejön.

Richard hangja rekedten szólt, de nem sírtam, a borzalom elnyomta a könnyeimet. Valami fortyogva igyekezett felfelé: Jacobot akartam és a segítőt, mert egyedül ilyet senki sem tesz egy alakváltóval.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Richard a szemtakaró ronggyal küszködött, de a csomó olyan is-tenverte szoros volt, hogy nem boldogult. Visszaadtam neki a lámpát, és el húztam az egyik csuklót römet.

– Tartsd a fejét, nehogy megvágjam. Ez a vacak borotvaéles.

Satuba fogta az egyre jobban vergő Gregory fejét, mire egy nyisszantással átvágtam a rongyot, de úgy kellett lefejtetni az arcáról, olyan régóta rácsomózták már.

Eleinte pislogott a hirtelen nagy fényben, aztán meglátta Richardot, pánikba esett, és még keservesebben menekült volna. Figyeltem Richard arcát, mintha valamit megölt volna ez a vergő és benne, a tény, hogy valaki halálra rémül a puszta látványától.

Behajoltam a meggyötört Gregory látóterébe, lassanként megnyugodott kicsit az arca. Nem mondhatnám, hogy forró megkönnyebbülés áradt szét rajta, de legalább már nem üvöltött, ki is bányásztam gyorsan a szájából a rongyot, alaposan epiláltam vele közben a száját. Tátozott egyet-kettőt, próbálta bejáratni, mint amikor az Ózban Dorothy megolajozza a Bádogembert, és az gyakorlatozni kezd elgémberedett tagjaival. Alapvetően muris lett volna a jelenet, ha nincs ez a horror körítés. A láncokat nagy lakatok rögzítették, pont, mint a középkorban. Mindenből az a szíves állatias kegyetlenség áradt. Csak darráltam az imamalmot, hogy „minden rendben van, nem kell félni”, pedig Gregory egy bűdös mukkot se hallott belőle.

Ahogy Richard szétroppantotta az első lakatot a csuklóján, Gregory újra vonításba fogott, csak épp már nem a rémülettől, hanem a fájdalomtól. A legkisebb mozdulat is iszonyatos kínnal járhatott, mert vagy negyedóránkba telt, míg szépen óvatosan széthajtogattuk a megmacskásodott tagjait. Az, hogy végül sikerült az ölembe húzni a fejét, nagyobb kunszt volt jelenleg tőle, mint egy gumin bármelyik attrakciója. Hogy a hágsón magától sose fog felkúszni, olyan biztos, mint hogy én többet ide le nem ereszkedem.

Mindkét karja hajlata egyet a párnát is meghazudtolta volna.

– A te nyomok miért nem gyógyultak be?

– Ezüstet hegyet használtak, és ha közvetlen a kapcsolat a vér-

árammal, nincs gyógyulás. Nyugtatókkal nyomták tele, hogy az adrenalinszint folyamatosan a béka segge alatt maradjon. Így nem vált alakot, de még a tudatánál van, érzékeli a fájdalmat. Szemét kotyvalék, Raina nagy találmánya.

– És is pontosan így pányvázta ki, és csonkította a foglyait. Jacob honnan tudta vajon?

– Valaki elmesélte neki – mondta ki Richard higgadtan a kimondhatatlant. Nem is próbált felegyenesedni, egyszer bb volt négykézláb.

– Azt akarom, hogy mind az összes élje át ezt. Aki csak asszisztált ehhez a görénységhez. Aki el halászta a tetves füldugókat, mind, egyt l egyig.

Nagyon komolyan nézett rám, de a tekintetében ott bujkált a partalan indulat.

– Képes lennél ugyanezt végigcsinálni velük? Képes lennél a fülükbe nyomni a dugaszt, és átszakítani a dobhártyájukat?

Át kellett gondolnom, mert az tény, hogy marhára felhúztam magam, a róka is ott ódalgott a torkomban, és csak a bosszú villogott nagy vörös bet kkel az agyamban, de...

– Nem, azt hiszem, azt nem. Gond nélkül lepuffantanám ket, de ezt: senkivel, soha.

– Hát én se.

– Azt tudtad, hogy idehozták, de azt nem, hogy ezt m velték vele, ugye?

Egy ideig csak bámulta a csontokat, kezében a véres hegy füldugóval, mintha a válasz abban rejt zne.

– Jacob tudta.

– Te vagy az Ulfric, Richard, mindenr l tudnod kell, ami a hordád nevében történik.

Bugyborgó forrósággal ütött meg a haragja, még Gregory is összerándult az ölemben, és remegve nézett fel Richardra.

– Tisztában vagyok vele, Anita.

– De mégse suvantod be ide Jacobot?

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Azt nem mondtam. De nem kínozom meg. És a láncokat se akarom. Már az is bven elegend büntetés, hogy bezárjuk.

Nem emeltem kifogást.

– És a segítő?

– Kiderítem, hogy kik voltak.

– És aztán?

Beletelt pár pillanatban, mire felfogtam, hogy megint kihoztam a sodorból – mélyen a tenyerébe nyomta a fül dugaszok hegyét... Egyesek milyen jól csatornázzák a negatív érzelmeiket...

– Neked aztán semmi nem elég, igaz, Anita – stúrólte a tenyerén a friss lyukakat.

– A horda pontosan leveszi, hogy te soha nem akarnád, hogy bárkivel is így elbánjatok. Már csak Raina miatt sem. Úgyhogy mindenki vágja, hogy már ezzel is alád akartak tenni.

– Nekem nem kell elmagyarázni.

– Nem kötözködni akarok, de ha most nem bünteted meg azokat, akik így tesznek arra, hogy te vagy az Ulfric, akkor azzal Jacob alá adod a lovat. Még az is kevés, ha egyszer en bezárod t ide; mindenkinek, akinek csak minimális köze volt ehhez a borzalomhoz, szenvednie kell.

– Azt hittem, csak a bosszú érdekel – nézett rám elképedve –, de ahhoz túlságosan is kikalkulált az egész. Nem is vagy dühös.

– Elször az voltam, és tényleg csak a bosszúra tudtam gondolni. De közben matekozni kezdtem, és ha a dolgok mélyébe nézel, te is látod, hogy csakis azért történhetett így, mert a hordában elszabadult a káosz. És ha nem raksz rendet záros határidőn belül, akkor kitör a viszály, és a vérfarkasok lesznek egymás farkasai. Keményítsd meg az öklöd, Richard. Mindenkinek látnia kell, hogy ilyen nincs. És hogy te vagy a főnök.

– Hát mert így is van.

– De már nem sok eszközöd maradt.

– Csak a büntetés – köpte Richard, mintha legalábbis istent káromolná.

– Ahogy mondod.

– Hónapokon, nem is, éveken át azért küzdöttem, hogy végre ne a büntetés tartsa fenn a rendet, hogy anélkül is m ködhessen a rendszer. És most azt mondod, dobjam sutba évek munkáját...?

Gregory fájdalmas lassúsággal gyengén megszorította a csuklóm, mire megcirógattam loncsos haját.

– Vigyél ki... innen. Kérlek. – Rekedtes hangját teljesen tönkretette a három napos üvöltés.

Bólintottam, nekem se lett volna már ellenemre a távozás. Gregory arcát megtöltötte a ragyogó hála.

– Nem beszélnek ellene – néztem Richardra – ha m ködne, ha legalább egy hangyányit jobb lenne, mint a korábbi rendszerek. De nem m ködik, Richard, lásd be végre. És ha folytatod ezt a puha rezsimet, az elnéz , emberséges törvényeiddel meg a demokráciával, már nem csak a saját életedet veszélyezteted. A híveidet, Sylvie-t, Jamilt, Shang-Dát. És ahogy elnéztem a hordát, kábé fele-fele arányban oszlanak meg, ha kitör a puccs, egymásnak esnek, szép sorban lemészárolják egymást, és a végén nem marad senki a Thronnos Rokke Klánból. Azt akarod, hogy az si trónus, ahol Ulfricok generációi ültek, örökre kiürüljön? Nem hagyhatod, hogy seid öröksége így pusztuljon el.

– Vigyük innen Gregoryt – mélázott a vérz tenyerén.

– Csak Jacobot fogod megbüntetni, igaz?

– El ször ki kell derítenem, kik segítettek neki, aztán majd meglátjuk.

– Szeretlek, Richard – csóváltam meg a fejem.

– És most jön a de.

– De a szerelemnél fontosabb azoknak az embereknek az élete és biztonsága, akik bíznak bennem, akikért felel s vagyok. – Mocsokul és szörnyen romantikátlanul hangzik, de igaz.

– Micsoda szerelem ez?

– Ne gyere a szentesked dumával nekem. Tegnapel tt még úgy dobtál el, mint egy lejárt parkolókérttyát, csak mert a horda kiszava-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

zott. Ha olyan nagyra tartod a szerelmet, miért nem álltál fel, hogy mindenki csesse meg magát, meg a trónt, nekem Anita a legfontosabb. Miért nem tetted meg?

– Szerinted Jacob mosolyogva végignézte volna, ahogy becsomagolok, és távozom?

– Lila g zöm sincs, de meg se próbáltad. Még csak fel se merült benned, ugye?

Elkapta a tekintetét, de amikor újra rám nézett, olyan végtelenül szomorú volt, hogy a szívem is belefacsarodott, legszívesebben visszaszívtam volna mindent, az utolsó vessz ig. De ilyen nincs a játékszabályban. Ki kellett mondani végre a dolgokat, azzal kicsit se vagyunk beljebb, ha félrefordulunk. Mint a viccben, amikor az ember csak akkor hajlandó tudomásul venni a nappalijában az elefántot, amikor már térdig ér az elefántgizmó. Gregoryt elnézve itt már derékig ért.

– Még ha le is mondtam volna a trónról, a háború akkor is kitör, Jacob akkor is elintézi a híveimet. És inkább meghalok, mint hogy szótlanságul hagyjam, hogy leöljék ket.

– Ha ezt komolyan gondolod, akkor van egy jobb tervem. Statuálj példát Jacobbal meg a követ ivel.

– Ez nem olyan egyszerű, mint ahogy hangzik. Túl sokan vannak ahhoz.

– De ha elég véres a példa...

– Ezt most hogy érted?

– Érd el, hogy rettegjenek t led. Machiavelli már fél évezrede megmondta, hogy egy uralkodónak mindenképpen arra kell törekednie, hogy szeresse a népe. De ha ez mégse jönne össze, akkor legalább rettegjék. A szeretet persze jobb, de a félelem is ugyanúgy megteszi.

Leküldte a gombócot a torkából, és a szemében félelem csillant.

– Jacobot meg pár hívét még akár ki is végeztethetem. De szerinted ennyivel még nem vagyok beljebb, igaz?

– Attól függ, hogy végezteted ki ket.

– Mit vársz tőlem, Anita?

– Azt várom, hogy tedd meg a szükséges lépéseket, hogy a horda ne hulljon acsargó darabokra – sóhajtottam, és megsimogattam Gregory arcát. – Ha rám hallgatsz, a lehető legkevesebb vérről embeleid százainak életét mentheted meg.

– Jacobot hajlandó vagyok megölni, de a többire képtelen vagyok. Nem bírok olyasmit megtenni, ami miatt utána rettegetve emlegetik majd a nevemet. – Vad pánik kezdett eluralkodni rajta, mint a csapdába esett kisegéren, akinek lassan leesik, hogy vége, nincs menekvés.

Éreztem, ahogy leereszkedik rám a végtelen nyugalom, a nirvánaköd, amiben már nincsenek érzelmek, nincsenek gondolatok.

– De én igen – mondtam nagyon halkán.

Mintha meg se hallotta volna az üreg alá lépett, és felszólt a hátmért. Leengedték, belebújtattuk Gregoryt, és a másikat pedig én vettem magamra, hogy szegény tehetetlen fiút magamhoz tudjam ölelni, és óvjam az ütközésektől. Már csak a teendőkről váltottunk pár szót, semmi politika és erkölcsfilozófia, egyébként némán tevékenykedtünk.

– Nem lenne jobb, ha te vinnéd? – bizonytalanodtam el, amikor már mindkettőnk felcsatolt a kötéltre.

– Nekem túlságosan is széles a vállam, együtt nem férnénk ki a lyukon. És nálad jobb kezekben úgyse lehetne, abban biztos vagyok.

Valamit még úgy mondtam volna, valami biztatót, de nem hagyott időt, megrántotta a kötelet, és már emelkedni is kezdtem. Amíg be nem értünk a járatba, figyeltem a zseblámpával reptéri integetként fura ábrákat leíró Richardot, de aztán elnyelte a sötét. Gregory végtagjai bénán csüggtek alá, alaposan oda kellett koncentrálnom, hogy ne húzza le még pluszban a plezúrt a térdéről az oldalfal. Lehet, hogy a sok nyugtató volt még benne, vagy a három napos nyomorgás, mindenesetre rongyként lógott a karjaimban. És végeérhetetlenül duruzsolta, hogy köszönöm, köszönöm, köszönöm... Mire felértünk, már a pólóm eleje is tiszta nedves volt a könnyeimtől.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Nem érdekel, mire jut Richard a politikai helyzetelemzésben, de ezért valakik bñh dni fognak.

Jacob már ezüstláncokba göngyölt sonkaként várta a sorát. Úgy látszik, a jófiúk sose tudnak úgy kivetkzni magukból, mint az ellenfél, de hát valami különbségnek csak kell lenni, hogy mindenki tudja, hova tartozik – Jacobról a kutya se tépte le a sortját. Na, mindegy, legalább majd dobhatja kukába.

Cherry gyorsan kezelésbe vette Gregoryt, a legtöbb energiája viszont a többiek elhajtására ment el, mindenki tapizni akarta, nyilván gyógyítási cézzattal.

Jacob tekintete egyébként mindent elárult: lehet, hogy Richard finnyáskodik a módszerekkel, de aztán nem fog. Ha most büntetlenül megússza, amit Gregoryval tett meg a kis haverjai, mindenki világosan látni fogja, hogy ki a gyengébbik fél, mindegy, hogy kinek mire van erkölcsi alapja. Egy szép napon nekidurálják magukat, és leszámolnak velünk, méghozzá kíméletlenül, mert Jacob ugyanúgy tudja, hogy csak a kell mennyiség vér és a rettegés fogja megszilárdítani a hatalmát, de nem fog morális magaslatoeba menekülni a feladat el l. És az a mi vérünk lesz.

– Le vele – bökött Jacob felé Richard, ahogy kibukkant a lyukból.

– Szurit is kapjon? – kérdezte Sylvie.

Richard bólintott. Ojé!

– A szemét is bekössük meg a száját?

– Nem szükséges.

– Ezt nem tehetitek! – próbált szabadulni Jacob.

Richard a hajába markolt, és lerántotta a földre. Fájhatott.

– Ezeket kit l kaptad? – tolt a orra alá az ezüst hegy füldugókat.

– Szentséges isten – szaladt ki Sylvie száján.

– Mi az? – kérdez sködtek a távolabb ácsorgók.

– Ki volt az, Jacob? Ki mesélt a múlt szégyenletes titkairól?

Jacob állta a tekintetét.

– És ha bepaszírozom a te füleidbe is?

Ebbe kicsit belesápadt, de akkor sem válaszolt. Állkapcsa megfeszült, de nem mondta meg, kik avatták be, s t, még annyit se kérdezett, hogy ha feladja a cinkosait, akkor megússza-e az oubliette-et. Ezt azért becsültem benne, persze megkedvelni nem fogom.

– Úgyse tennéd meg – kottyantott közbe az estélyiében idiótán billeg Paris. A trón mellett még mutatott valahogy, de itt végképp tájidegennek hatott. Richard neki is küldött egy porba alázó királyi pillantást, mire meg is fújta a visszavonulót.

– Igazad van, tényleg nem nyomnám senki fülébe. Se az övébe, se máséba – pásztázta körbe a kis tisztáson szétszóródott vérfarkasokat. – És ha van még ezekb l a szemetekb l, meg kell mindet semmisíteni, egyt l egyig. Ha pedig Jacobot kihozzuk onnét – intett a csatornafed re –, a lyukat betömjük, és leplombáljuk a tetejét, hogy soha többet ne használhassa senki. Fölöslegesen pazaroltam rátok a szót az elmúlt években. Akik ilyenre képesek – mutatta fel a dugókat –, azoknak aztán hiába beszéltem.

Odaintette Sylvie-t, akinek a kezében már ott volt a cs re töltött t .

A három vérfarkas, aki eddig is tartotta, lenyomta a f re Jacobot, és megkapta az aranylövést, tagjai elernyedtek, szeme lehunyódott.

– Majd odalenn magához tér – mondta fáradtan Richard, és felém fordult miközben az oubliette újabb lakóját letranszponálták lakhelyére. – Vidd a leopárdjaidat és a szövetségeseidet, Anita, és menjetek békével.

– Még a lupád vagyok, ha elfelejtetted volna, nekem is van némi beleszólásom a horda ügyeibe.

– Persze, lupa vagy – mosolyodott el, de a szeme üres maradt. – De legalább annyira Nimir-Ra is, és ma este a leopárdoknak nagyobb szüksége van rád. Gondoskodj Gregoryról, bocsássatok meg nekem. Már ha ez egyáltalán számít valamit.

– Hogyne számítana. De megváltoztatni semmit sem fog.

– Tudom.

Nehezen tudtam volna leírni a hangulatát. Talán a reményvesztett-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

ség a legjobb szó rá, mint aki már a csata előtt mindent elvesztett.

– Mit fogsz tenni?

– Kiderítem, kik voltak a cinkosai.

– Hogyan?

– Menjetek haza, Anita – somolygott, és megrázta a fejét. Gondolom, én is már csak hab voltam a trutyin.

Nem szívóztam tovább, ha annyira akarja... Gregory már egy hordágyon feküdt, amit Zane és Noah cígölt, Cherry még gyorsan átbeszélte a teendőket a vérfarkas dokival, aki Jacob orrát is bepólyálta, Micah pedig távolabb ácsorgott, és blazírt képpel figyelt engem. Hátrapillantottam – Richard már elindult a testreigyerjében. Ennek ellenére nem mosolyogtunk egymásra a Nimir-Raj-ommal, a hirtelen fellobbant remény hirtelen el is hamvadt már a szívemben réges-rég, valahol a gödör fenekén. Fáradt voltam, rühelltem minden komplikációt, már csak egy forró zuhanyra és tiszta göncre vágytam, hogy kilúgozhassam magamból ezt a görénylyuk szagot. Meg arra, hogy Gregory szeme ismét elégedett nyugalommal szemlélje a világot.

Micah-hoz ballagtam, és nyújtottam a kezem. Nem a különös, túlvilági energiát kerestem, arra amúgy is depresszív hatással vannak a krízishelyzetek, hanem egy ismeretlen tenyér érintését. Muszáj volt végre valami megnyugtató közelség, amin nem kell agyalni megküzdeni. Valaki vigasztaljon végre meg, elvégre én csak egy törekény nő cske vagyok! A kurva életbe!

Micah szeme nagyra kerekedett, de megfogta a kezemet. Ez a tag egyre csak a pirosponthoz jött nálam. Biztatón megszorította, és elindultunk az autók irányába, mindenki utánam: elől a leopárdok, a csodával határos módon sértetlen hattyúkirály és a patkányok. Anita Blake, a furulyáslány, aki kivezeti a patkányokat. Ez akár vicces is lehetett volna. Kár, hogy pont most jutott az eszembe.

28.

KÉT ÓRÁVAL KÉS BB már túl voltam a zuhanyon, Gregory meg a fürd n. Aprócska különbség, hogy én magányosan abszolváltam a feladatot, viszont népes kompániával, bár nem szigorú meggy z désem, hogy Zane, Cherry és Nathaniel elengedhetetlenül szükséges lett volna a fürd kádban, de végtére is k tudják. Amíg nem rángatják csoportorgiába a sebesültet, semmi közöm hozzá. Lehet, hogy a sok pucér test vizes érintése serkenti a gyógyulást.

Az új konyhaasztalnál dekkoltam a kávémmal. A régi kétszemélyest kénytelen voltam nagyobbra cserélni, mert reggelente akkora volt a lökdös dés, és senki se fért rendesen hozzá a zsemléjéhez. Mondjuk így se tudott egyszerre kényelmesen lehuppanni mindenki, de nagyobb asztalhoz ki kellett volna ültetni a falat is, az meg mégiscsak túlzás. Arra viszont rájöttem, miért voltak régebben akkora kastélyok – a földesúrnak nagy hely kellett, hogy a rengeteg háza népét etesse, itassa, jól tartsa.

De most csak dr. Lillian-nel osztottam meg a konyha félhomályát. A többiek vagy Gregory körül szorgoskodtak – az enyémeek – vagy nyugtalanul bolyongtak valahol a házban – Micah macskáit, az egy Caleb kivételével, aki próbálta becsempészni magát a nudifürd be, ahonnan kiebrudalták. Most azonban Gregory gyógyulása volt az egyetlen, ami érdekelt, k még bolyonghatnak, minden estére egy katasztrófa, ez az alapelvem. Különben be találok csavarodni. Ja, és Elizabetht is beszállították az alakváltókorházba.

Dr. Lillian szimpi kis n volt, sz haja kleopátrásan a válláig ért, és sose festette magát. Most sem, ennek ellenére vonzó ötvenesnek simán elment a hatvanegynéhány évével is.

- A nyugtatók még mindig a véráramban vannak.
- Nyugtatók? Többes számban?
- Anyagcserénk annyira gyors, hogy kemikáliák egész hada szükséges ahhoz, hogy akár a legrövidebb időre is szedálódjunk.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– De Gregory nem volt leszedálva, s t, nagyon is tudatában volt, mi történik vele.

– A szívét, következőképpen a légzését és az akaratlan reflexeit lenyomták. És ha az adrenalinlöketet nem vagy képes el idézni magadban, nem tudsz alakot váltani.

– Miért nem?

– Egyel re nem tudjuk pontosan – vonta meg a vállát, és kortyolt a kávéjából. – Csak sejtjük, hogy a menekülési, illetve a harcöszön kiváltása szabadítja el bennünk a szörnyetegünket. És ha blokkoljuk ezt az ösztönt, az alakváltó nem képes alakot váltani.

– És ezt bármeddig fenn lehet tartani?

– Nem, a teliholdat semmiféle kemikáliával nem lehet blokkolni.

– És mennyi id , míg Gregory ismét a régi lesz?

Nem válaszolt azonnal, a tekintete elsiklott, látszik, hogy össze kell szednie magát. Ett l görcs állt a gyomromba, mibe, hogy nem jó hírt fogunk hallani!

– A nyugtatók plusz-mínusz nyolc óra alatt kiürülnek a szervezetből. Elég sok tényez t l függ, pontosan mennyi id alatt.

– Összefoglalva: amíg a nyugtatók ki nem ürülnek, itt marad, aztán szépen alakot vált, és minden frankó? – A helyzet komolyságára tekintettel kérd hangszúllyal jelentettem ki, bár szívem szerint parancsba adtam volna.

– Tartok t le, hogy nem ilyen egyszer a dolog.

– Mi a gond, doki, mi ez a fene nagy fenék, amit kerítünk?

– Nyolc óra alatt Gregory végleg elveszítheti a hallását.

– Úgy érti, megsüketül? – hunyorogtam, mint akit pofán nyomtak.

– Úgy értem.

– Az nem lehetséges.

– Ezt úgy mondta, mintha a pusztá akaratával változtathatna a tényeken, Anita – mosolygott. – Ilyenkor olyan, mint egy óvodás.

– Azt akarja mondani, hogy nem tudja meggyógyítani?

– Nem, nem ezt mondom.

– Akkor meg bökje már ki!

– Ha igazából is a Nimir-Rája, akkor el szólíthatja a szörnyetegét, és a nyugtatók ellenére is elérheti, hogy alakot váltson.

– Ha valaki beavat, hogy kell, hajlandó vagyok futni egy kört.

– Szóval maga is úgy gondolja, hogy teliholdkor bekövetkezik?

– Nem száz százalék – vontam vállat, és a kávémnak magyaráztam tovább –, de egyre több szól mellette.

– És hogy érzi magát?

– Amiatt, hogy tényleg Nimir-Ra lettem? Már ha tényleg...

Bólintott, és megint csak megvontam a vállam.

– Nagyon igyekszem nem gondolni rá.

– De azzal még nem változtat a helyzeten.

– Nyilván. De azzal sem, ha leaggódom a fejem.

– Nagyon praktikus, már ha tényleg el tudja nyomni.

– Mit, az aggodást?

Újra bólintás-vállvonás, jól elbeszélgetünk.

– Vakarjunk minden bibit akkor, amikor már viszket.

– Tényleg ilyen mértékben képes skatulyákba rakni az érzelmeit?

– Hogy fogjuk meggyógyítani Gregoryt?

– Ezt igennek veszem.

– Igen – mosolyodtam el.

– Ahogy már említettem, ha igazi Nimir-Raként teljes hatalma van fölötte, el szólíthatja a szörnyetegét, a nyugtatók ellenére is.

– Akkor is, ha még egy teliholdat se értem meg?

– Sajnos nem túl valószínű. Az igazi alfák közül is csak nagyon kevesek képesek rá.

– Rafael igen?

A szokásos patkányember-mosolyt kaptam, ami a legtöbbjük arcán boldog büszkeséggel felragyog, ha a királyukról van szó. Ennyit a jó vezet ségr l.

– Nem. nem.

Nem erre számítottam. Le is vette az arcomról a puffot.

– Mondtam, hogy nagyon ritka képesség. De az Ulfricjában megvan.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Úgy érte, Richardban? – néztem nagyot.
– Van másik Ulfricja is? – Ez tetszett neki.
– Nem... – mosolyogtam majdnem vissza. – De valaki olyan kell ide, aki a leopárdokat szólítja.

Biccentett.

– És Micah? hogy áll az üggyel?
– Már nekem is eszembe jutott, de se , se Merle nem tudja. Micah felajánlotta, hogy szólítja a húst, hátha azzal helyre tudja hozni, de a károsodás annál sokkal súlyosabb. Nem bírt vele.

– Meg is próbálta? Mikor?

– Amíg letusolt.

– De hát épp csak beálltam a víz alá...

– Elég gyorsan rájött, hogy a sérülések túlmutatnak az képességein.

– De nem rágódnánk annyit a témán, ha nem lenne semmi remény.

– Ez így igaz. És bevethetek egyéb kemikáliákat is, amivel lenul-láznám a nyugtatók hatását.

– Csak...?

– Csak a rengeteg gyógyszer túlterhelheti a szívét, illetve egyéb szervekben is okozhat károsodásokat.

– Az esélyek?

– Elég bizonytalanok ahhoz, hogy kikérjem a Nimir-Rája beleegyezését.

– Gregory már beleegyezett?

– mindenképpen hallani akar. Halálra van rémülve, és azt hiszem, bármire rábólintana az adott körülmények között. De szerintem nem gondolta át tisztán.

– Szóval most én vagyok a gondviselő, aki kimondja az áment.

– Kell valaki, aki higgadtan képes döntést hozni.

– Van egy bátyja – erre be is ugrott egyből, hogy már a lupanáriumban se láttam Stephent. – Hol van a bátyja?

– Úgy hallottam, az Ulfric úgy rendelte, hogy ne legyen ott ma es-

te. Valami olyasmi, hogy nem lenne helyénvaló, ha végig kellene néznie a saját bátyja kivégzését. De Vivian már elment érte.

– Nocsak, ez ám a derék Ulfric!

– Ez elég epésen hangzott.

– Tényleg? – Na, ez még rátett egy testes lapáttal. – Csak zaklatott vagyok, doki. Richard szépen a mészárszékre tereli az összes barátomat. Önmagáról nem is szólva.

– Ami pedig a maga és a Város Vámpírurának életébe is kerülhet.

– Ez már ilyen közsztori lett? – meredtem rá.

– Gondolom.

– Hát, igen, mindhármunk életével játszik az emelkedett erkölcsi elvei miatt.

– Az elvekért érdemes áldozatot hozni, Anita.

– Lehet. De nekem még soha egy olyan elvem se volt, ami miatt hajlandó lettem volna azoknak az életét beáldozni, akiket szeretek. Az elvek is meghalhatnak, de legalább nem jajgatnak és nem szenvednek.

– Tehát minden elvét hajlandó lenne feladni azokért, akit szeret.

– Nem vagyok meggyőződve, hogy vannak-e egyáltalán elveim.

– Keresztény, nem?

– A vallás nem elv, az elvek elvont dolgok, láthatatlanok, nincs testük. Az én vallásom nagyon is valóságos, nagyon is tapintható.

– De Istent se látja, nem foghatja meg a kezét.

– Egyszer egy feszület a kezemben fehér izzásával az egész világot elvakította körülöttem. Máskor a Talmud egy másolata lobbant lángra egy vámpír kezében, és miután porrá égett, a vámpír csak lobogott tovább, míg csak hamu maradt belőle. Egy démon képtelen volt még hozzám érni is, amíg szent szövegeket hadartam fennhangon. – Megcsóváltam a fejemet. – A vallás nem absztrakt, dr. Lillian, lélegz, él, növekszik, szerves valami.

– A szerves nekem sokkal inkább a wikkát idézi, nem a kereszténységet.

– Majd egy évig tanulmányoztam a wikkát egy parával meg a ha-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

verjaival, annyi idő alatt óhatatlanul is beleragad kicsit az ember a terminológiába.

– És hogy egyeztette össze a kettőt?

– Csak mert én egyetlen istenben hiszek?

Helyeselt, azért.

– Különös képességeket kaptam az Úrtól, csak épp irányítani nem igazán sikerült őket. Az egyház felekezetei abban mind egy húron pendülnek, hogy a parák, pláne a hullákat a sírból elcitolók rosszféle népség. De muszáj volt képeznem magam, így nem néztem, miben hisz, aki tanítani képes. Azt, hogy nem keresztények, sokkal inkább az egyház defektusa, nem az hiányosságuk.

– Léteznek keresztény boszorkányok.

– Ja, találkoztam már olyanokkal is. Ők a legvakbuzgóbbak, nyilván kompenzálnak. Mármint, ha már ilyen elfajzottak, igyekeznek legalább jobban hinni, mint az átlag, hogy elfogadják őket. Hányok az ilyenek?

– Azt hiszem, én is.

Szemeztünk egy ideig a félhomályban, majd megemelte a bögréjét, amin a lovag éppen leböki a sárkányt, aki az utolsó lehetetével még kibőfögi, hogy „Légy tököcs vagy pá, dicsőség!”

– Le a vakbuzgókkal!

– Le velük! – koccintottam a sárkánynak a nagy kedvencemet, a pingvinfiókát.

És meghúztuk a bögréket, aztán letette a tálalóra, és komolyan nézett rám.

– Beleegyeznek a kemikáliás beavatkozásba?

Nagy levegőt vettem, és lassan fújtam ki.

– Ha is akarja.

Hátratolta a székét, és felállt.

– Megyek, elkészítek mindent.

Biccentettem, de nem tartottam vele.

Lehunyt szemmel imádkoztam, amikor egyszer csak megéreztem, hogy bejön valaki. Egyből tudtam, hogy Micah az. Kivárta, míg fel-

emelem a fejem, és ránézek.

– Nem akarlak zavarni.

– Már végeztem.

Leült velem szemben, somolyogva, ahogy szokott, félig szomorúsán, félig sajnálkozva és még kit tudja, félig hogy.

– Imádkoztál?

– Talált, süllyedt.

Szeme felfénylett a homályban, mintha zöldes arany szikra lobbant volna lenn a fenéken, és ettől mintha még az arca is megszűnt volna létezni, csak a szikrák maradtak, mintha a zöldarany lenne lényének egyetlen valóságos porcikája. Zaklatott volt, egyből levettem, még az arcát se kellett hozzá megvizsgálnom, már szánkázott is végig a gerincemen a feszültsége, hogy metafizikusan ropogtak bele a csigolyáim.

– Mi a baj?

– Már nem is emlékszem, mikor imádkoztam utoljára.

– Na és? A legtöbb embernek soha eszébe se jut. Mármost imádkozni egyáltalán.

– Vajon miért lep meg, hogy te mégis?

Én tudjam? Közelebb hajolt, arca és a fura mosolya kikerült a fénybe.

– El kell mennem.

– Mi a baj?

– Miből gondolod, hogy baj van?

– Vibráltok a macskáiddal a feszültségtől. Mi történt, Micah?

A szemeit nyomogatta, mintha halálosan fáradt lenne, aztán rám villantotta az arany szikrákat.

– Vészhelyzet. Valaki közülünk nem tudott ma velünk jönni, és közben bajba keveredett.

– Milyen természetű bajba?

– Violet a mi falkánk Nathaniele, a legszubabb mind között.

Nem kezdte magyarázni, feltételezte, hogy már ennyiből is bevenne a lényegét. Le is vettem. Meg nem is.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– És?

– És most segítenem kell.

– Ki nem állhatom a titkokat.

Sóhajtvá túrt bele a hajába, idegesen kapta ki bel le a gumit, és elhajította. Úgy vakarta a b rét a haja alatt, mint aki egész este csak erre tudott gondolni, mint egy rossz tikkre, és egyre csak kócolta, a feszültség pedig már az én b römöt is égette. Már korábban is megessett, hogy a szörnyetege nekem feszült, de soha ilyen vad türelmetlenséggel. A helyes srácból hopp, el lopózott egy idegen vadállat, ami már nem csak a macskás szemekr l meg a torzonborz séróról szólt, hanem a forrongó er r l is. És hirtelen döbbenten tudatosult bennem, hogy látom ezt az er t, a testi szemeimmal, ahogy egy vonatot lát az ember. Körbehömpölyögte a testét, majdnem láthatatlannul, mintha periferikus látással lenne érzékelhet , egy settenked szörnyeteg, amilyet még soha eddig egyetlen alakváltónál sem tapasztaltam. Merle jelent meg az ajtóban.

– Valami gond van, Nimir-Raj?

Micah megfordult, és az a valami spéttel fordult vele, úszott utána a leveg ben.

– Gond? Milyen gond is lehetne? – morogta, mint egy nagyragadozó. Gina nyomult be Merle mellett az ajtón.

– Indulnunk kellene, Micah.

Micah felemelte a kezét, és a szörnyeteg is emelte vele a magáét, a valóságban nem volt bundás és karmai se voltak, de már odaláttam azt is, és ahogy az arcát a tenyerébe temette, láttam, ahogy az éteri karmok nem tisztelik a hús határait, és a b rön áthatolva belemerülnek az arcába. Baromira szédít látvány volt, ahogy a valóság és a természetfeletti egymásra csúszik, gyorsan elkaptam az asztalt, és lenéztem. Kell egy fix támpont.

A mestern m említette, hogy látja az emberek és az alakváltók auráját, de én magam még soha nem tapasztaltam ilyesmit. Éreztem, ahogy az er elapad, már a b röm se borzongott bele, mintha visszahúzódott volna az apály. Felnéztem, a teste eddigre visszanyeldekelte

a látott-is-meg-nem-is alakot.

– Úgy nézel, mintha szellemet láttál volna – nézett rám Micah.

– Nem is jársz messze a valóságtól.

– Bereszt az erőt – csúfolódott megvetően Gina.

– Az auráját láttam. Fehér szellemként ölelte körbe a testét – néztem rá.

– Úgy mondd, mintha még sose láttad volna.

– Mert még nem is láttam, úgy értem, a szememmel.

Gina belekarolt, és az ajtó felé cibálta, de Micah tekintete rácspódott, és még én is megéreztem személyének a hatalmát. Gina térdre dobta magát.

– Bocsáss meg a tiszteletlenségért, Micah.

Jegesen nézett rá, és az a másvilági erő már megint csipkelni kezdett a konyhában.

– Ha menni akarsz, Nimir-Raj – Merle hangja szokatlanul óvatosan, szinte könyörgően csengett –, akkor induljatok. Ha nem akarsz, akkor...

Micah megmorogta, asszem. De aztán már emberi hangon szólt hozzá.

– Tudom mi a Nimir-Raj kötelessége, Merle, sürgősen, hogy emlékeztess.

– Soha nem is venném a bátorságot.

Erre már Micah haragja is elszállt, hirtelen leengedett, mint a lufi, fáradt és töttyedt lett. Gyorsan felsegítette Ginát, ami eléggé bizarr látvány volt, tekintve, hogy a csaj bő egy fejjel magasabb volt. Már az ajtónál jártak.

– Remélem, nincs baja a leopárdodnak.

– Nathaniel odacsújtene telefonon, ha nem lenne baja?

– Nem – ráztam a fejem.

– Na, hát az enyém se – pillanatig habozott, aztán még hozzáfűzte, bár már félig kint volt. – Noah-t és Ginát magammal viszem, de ha neked megfelel, Calebet és Merle-t itt hagyom veled.

– Nem lenne jobb, ha inkább ők is elkísérnének?

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Csak felszedjük Violetet – mosolyodott el végre halványan. – Ahhoz nem kell túl sok izomer . Ti viszont még akár rá is szorulhatok.

– Ha Jacob hívei idekellemetlenkednének?

– Idekellemetlenkednének, valahogy úgy.

És már fel is szívódtak. De nem sokáig trónolhattam nagy magányomban, mert dr. Lillian komor ábrázattal rám tört.

– Mi az?

– Semmi közöm hozzá, tudom – rázta a fejét.

– Ahogy mondja.

– De ha mégis...

– De nincs.

– De ha mégis lenne, akkor mondanék valamit – szaladt szét a szája. Bocsanatkérőn hozzátette. – Két valamit.

– Amit úgyis mindenképpen elmond, ha nem csalódom.

– Azt hiszem.

– Akkor essünk túl rajta.

– El ször is jó látni, hogy így a szívére bízsa magát, és beleveti magát az ismeretlenbe. Másodszor viszont alig ismeri ezt az alakot, Anita. Legyen nagyon óvatos, ha a szívére l van szó.

– Egyelőre a szívem szóba se jött.

– Egyelőre.

– Ugye magának is feltűnt, hogy egyszerre mondta, hogy hallgassak is, meg ne is a szívemre.

Bólintott.

– Ezzel mintha önellentmondásba keveredne.

– Tisztában vagyok vele.

– És akkor mit szeretne, melyik felének fogadjak szót?

– Mindkettőnek. Természetesen.

Erre már csak a fejemet bírtam csóválni. Itt ma mindenkinek messzire elszaladtak otthonról. Velem az élen.

– Gyerünk, mentsük meg gyorsan Gregoryt, hogy aztán belevethessük magunkat az én szánalmasnál is nyomorultabb szerelmi éle-

tembe.

– Nem ígérhetem, hogy meg tudjuk menteni, Anita. Gregoryt, úgy értem.

– Emlékszem az esélyekre, doki – tartottam jó magasra a mancsomat.

Követtem a tök sötét nappaliba, és nagyon igyekeztem hinni a csodákban.

29.

VÉGÜL IS A HÁTSÓ VERANDÁRA esett a választás. Az alakváltás finoman szólva is dzsuvás móka, jobb, ha nem a sz nyegpadlón gyakorolják, ami a verandát meg a konyhát jelentette nálam. Azért a konyhaasztalon mégse... Amúgy nem én vagyok ilyen elrelátó, Nathaniel jelezte, hogy ha nem akarunk rögtön tisztítóért rohángászni, akkor maradjunk a keményebb burkolat mellett. Nem is tudom, miért lep dtem meg Nathaniel gondosságán, feltehet leg rá maradt volna a sz nyegtisztítás, én a magam részér l még a porszívót se találnám meg térkép nélkül.

Gregory a veranda kell s közepén, a bátyja ölében hevert, karjai indaként fonódtak a derekára. Stephen is felkészült az alakváltásra, ha minden jól megy, és Gregory leopárdként a veranda mögött húzódó erd be vetheti magát, fogja elkísérni. Persze, ehhez mindennek klappolni kell, pedig az esélyeink kábé ötven százalékosak, ami egy lóversenyen nem olyan vacak odsz, de ha valakinek az életér l van szó... hát, el tudnék képzelni biztatóbbat is.

Stephen a hold fényében ezüstösen csillogó búzavirágkék szemekkel könnyögött, ahhoz túlságosan is szub volt, hogy szavakkal is zaklasson, nem, az nem Stephen m faja, de a szeme mindent elárult, talán még ékesszólóbban is. Arcán keser érzelmek szambáztak – kétségbeesés, remény és mindenekel tt félelmetes erej követel zés, hogy mentsem meg a testvérét. Még a vállai, háta görbülete is mind ezt sugallta, ahogy az ölében kuporgó Gregoryt cirógatta, aki csupaszon várta a csodát. Eddig nem is t nt fel, hogy azóta se vett fel semmit, de hát az éjszaka meleg volt, és a gyógyulást amúgy is csak hátráltatná a ruha. Kivételesen semmi érzéki nem kapcsolódott a pucérságához, csak a végtelen elesettségét és kiszolgáltatottságát er sí tette.

Stephen helyett Vivian verbalizálta a néma kérést, amihez nyilván a barátja és a sógora szenvedéséb l merített némi bátorságot, hiszen

az törekenységét I is szokatlan volt a követel zés.

– Kérlek, szólítsd el a szörnyetegét, legalább próbáld meg, mielőtt megkapja a gyógyszereket, hátha...

Lehetett valami a tekintetemben, amit I mindenképpen szükségesnek érezte, hogy térdre vesse magát, és a lábamhoz kússzon. A leopárdok csodásan kecsesek tudnak lenni még ebben a nyomorúságos pózban is, mint egy gyönyörűséges nagymacska, de Vivian most könyörgött és az alávetettséget is jelezni akarta. Úgy vonszolta magát a lábamhoz, ahogy egy közönséges béna halandó mászik négykézláb, esetlenül, mélyen lehajtott fejjel, hogy lássam, mennyire bánja, ha esetleg a követel zésével megbántott. Rühelltem ezt az öndegradálást, amit I legalábbis vérivó szörnynek éreztem magamat, aki szó nélkül keresztben lenyel bárkit, aki csak rosszul böffent. De nem tettem ellene semmit, Richard esete túlságosan is jó példa, mi történik az olyan falkákban, ahol a gyengék nem maradhatnak gyengék, az ersek meg úgy csinálnak, minthaők se lennének ersebbek. Ha egyszer én vagyok az alfa, be kell vállalom, ami a melóval jár.

Nem kezdett a lábamhoz dörgölni, csak nekidlt a térdemnek, mint egy zsák.

– Kérlek, kérlek, kérlek... – mormolta szívszaggató kitartással. Még egy magamfajta szörnyre is hat az ilyesmi, persze, valószínűleg még egy sziklát is megindítana...

– Jól van, Vivian, persze, hogy megpróbálom.

Arcát a farmeremhez dörzsölte, aztán felnézett. Anyám, kis híján kiestem a csizmámból – a kis szépség sose volt a magabiztosság szobra, az tuti, de ennyi rettegést még az szemében se láttam. Nyilvánvalóan engem tisztelt meg vele, és nyilvánvalóan nem a Gregoryval történt szörnyűségek ébresztették fel benne, hanem az este korábbi kis epizódja, amikor kiperforáltam Elizabeth mellkasát. És ha már egyszer végre sikerült némi tisztelettel vegyes félelmet kicsi-holnom belük, csak nem rombolhatom le rögtön egy kis fejcizmival, hogy „nyugi, sose bántana a néni”. Már csak azért sem, mert Merle és Caleb is minket mozizott; valahogy meg kell tartani az

arcomat, pláne, ha tényleg egy farka leszünk. Merle ráadásul kifejezetten engem skubizott, bármibe, hogy a reakciómat várta. Alaposan megstíröltük egymást, hát a hideg nyavalya szaladozott a hátamon már a kisugárzásától is. A fickó maga a fizikai fenségség. Sok ijesztő krapekkal hozott már össze a sors, no meg rusnya szörnyekből is láttam már nem keveset, úgyhogy nem voltam kezdő az azonosításban: a fehér hajú csodásan olvasztotta magába mind a két kategóriát. Nem is lenne rossz kezdés, ha legalább kétszer rosszat álmodna miattam. Szóval semmiképpen se mehettem vissza a megszokott tekerjetek-az-ujjatok-köré formámhoz.

Caleb is hozta a szokásos formáját – a közös fürdőbe ugyan nem vették be, attól ugyanúgy lepucérodott, mint az enyéme (Cherry azóta se vett magára semmit, és nagyon is kényelmesen érezte magát ártatlan újszülött viseletében). Merle-nek kellett rádörrennie, hogy a gatyáját azért csak tartsa magán, mert én ragaszkodtam a buta konvenciókhoz. Még így is apollóként surrant a deszkapadlón, jó, tudom, le van lakkozva, úgyhogy semmi esélye, de én azért magas jutalmat adnék annak a kósa szálkának, aki esetleg megtalálná a talpát közben... Testékszerei nagyítóként vonzották a mellbimbóira és a köldökére az éjszaka csillagait. Naná, hogy Cherryt nézte ki magának, cirkált körülötte, mint egy beszózott valagú pávián – ez az alakváltóknál a szexuális figyelmet jelentette, Caleb nyilvánvalóan szívesen pározott volna Cherryvel, amire magasból tojt, viszont Zane-t cseppet sem tette boldoggá. Morogva állta el a tenyérbe mászó don juan útját, aki nevetve vállat vont, és lekopott. Nem elég nekem Elizabeth, most még egy ilyen Calebbel is veszítek...

Dr. Lillian mögöttünk ácsorgott, kezében a csőre töltött szűri, hú, jó nagy, látni se bírom. A két patkányember testét bizonytalan időre megkaptam Rafaeltől, Jacobnak meg a híveinek is támadhatnak meredek ötletei a megelész csapásokról, nem fog ártani az erőszítés. A kocsiban visszaszerelték magukra a pisztolyaikat, Claudia egy 10 millis Berettát, el is hajítottam a kalapomat, az én mancsomba bele se férne egy ekkora mordály. Igornak se volt rossz ízlése, 9 millis

Glockot dugott a vállövébe, ami megint csak nem hibás választás, pláne, ha használni is tudja. De nem olyannak látszottak, mint akik csak a látvány kedvéért díszítik fel magukat.

Most a doki sarkában vették fel a klasszikus test r pózt, azt a macsós herevakarós állást, amikor a kezüket elől lógatva összekulcsolják, mintha saját magukba kapaszkodnának, hogy minden rendben, itt vagyok. Az arcuk tökéletes fehér maszk, nekik Gregory se kutyájuk, se patkányuk, minek is rágnák a körmüket.

Nathaniel per pillanat még Calebnél is hatásosabban gyalogolt az idegeimen: a korlátnak d lt cukor kis sortjában, haja nedves bársonyfüggönyként ölelte a testét, és határtalan nyugalommal figyelt. Mint aki megtalálta az emberét, akire bármit rábízhat, mert az úgyis sínre pakol mindent. Inkább nézzenek borzalmas vérivónak, de ez a lány rajongás, ez padlóra küld. Akkor már inkább Vivian remegése és a rettegés. Ahogy jobban megnéztem a tekintetét, a remény azért nála is alapelem volt.

– Megteszek mindent, amit csak lehet – próbálkoztam egy mosollyal.

Megérte, mert cserébe rám ragyogtatta azt a kislányos, ártatlan, szabad mosolyt, amit csak nagyon ritkán láttam a gyönyör séges arcán. Odaballagtam az ikerpárhoz, Stephen megállás nélkül apró köröket írt a tenyerével Gregory hátára, mint a fájós hasú kisbabának, megnyugtatón, nem kell félni, minden rendben lesz, elmúlik mindjárt a fájdalom. De ahogy letérdeltem vele szemben, és a szemébe néztem, rögtön levettem, hogy csak a gesztus maradt, hit már szemernyi sincs mögötte, Stephen a legrosszabbtól tart, mardossa a bátyja iránti végtelen aggodalom.

– Megpróbálom meggyógyítani.

– Ha Micah-nak nem sikerült, honnan veszed, hogy majd neked menni fog? – Jöhetnek a tippek, ki volt az okostojás. Nem is pazaroltam az energiát, hogy Calebre nézzek.

– Megpróbálni azért még szabad.

– Még az els teliholdat se érted meg – próbált Merle is kijózaní-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

tani –, nem tudhatod a húst szólítani. Lehet, hogy sose fogod tudni, ritka tehetség, nem sokan bírnak vele.

– Nem is azt tervezem. Pláne, hogy ideám sincs, hogy megy a dolog.

– Akkor hogy gyógyítod meg?

– A muninnal.

– Egy vérfarkas szellemmel egy vérleopárdot?

– Volt már, hogy sikerült. Nem el ször csinálnám.

– Harmadszor. Nathaniellel m ködött eddig, kétszer. De mással még sose.

– Ha vele ment, mással is fog.

Cherry a homlokát ráncolta. Na tessék, nem elég nekem Merle meg Caleb?

– Mi van?

– Rainával minden a vágyról szól. És Nathaniellel m ködött is, mert hozzá vonzódasz, de Gregory...

Megrántottam a vállamat; jó, nekem is hasonló kételyek zümmögtek a fejemben, de így kimondva sokkal rosszabbul hangzott minden. Ráadásul hülye ribancnak is éreztem magam, hogy nekem még a gyógyításhoz is kívánnom kell a gyógyítandó alanyt. Viszont, ha meg tudom gyógyítani, és nem marad süket, akár egy hónapig is ribancnak érzem magam hálából, még az se komoly ár. Pláne, ahogy itt kapaszkodik a bátyjába, mint viharos tengeren a bójába, amit ha elenged, örökre elragadja a feneketlen mélység.

Félresimítottam a sz ke haját az arcából, hogy lássuk egymást. Eleinte nagyon nem szíveltem, míg Raina meg Gabriel élt, mocskos dolgokat m velt a kedvükért. Aztán minden megváltozott, amikor már nem volt senki, aki kényszerítette volna, és lett választása, leszokott róluk. Nem volt rossz fiú, csak gyenge, nagyon is szub. Elgondolkoztam, vajon tényleg direkt csinált bel lem Nimir-Rát? De nem kellett sokat agyalnom, elég volt az ismer s kék tekintet, amib l biztosan tudhattam, hogy ilyen döntést soha nem lenne képes egyedül meghozni, még akkor is kikérné mások véleményét és/vagy en-

gedélyét, ha hetekig rághatná. Hogy is képzelheti bárki, hogy a harc hevében, egy pillanat töredéke alatt ilyen határozott lépésre szánja magát? Egyszer en összeegyeztethetetlen a természetével, amit persze Richard nem tudhatott. De én igen.

Két kezembe fogtam az arcát, és megemeltem, nehogy is nekem a szub szemforgatással jöjjön, azt nem bírom. Jobb szeretem, ha egyenesen néznek a szemembe, nem lenn l olyan mély alázattal. Elmerültem a gyönyör kétségben, ittam magamba a szabályos, b - bájos arcot, kecses alakját és sz keségét. Páratlanul szép volt, abban nincs is hiba. Akkor se moccant meg bennem semmi. Soha nem is akartam ket vonzónak látni, k a falkám, a leopárdjaim, akik védelemre szorulnak, barátra nem pedig szeret re. Ha már elkezdted megkívánni ket, akkor egy id után fontosabb a saját vágyaidnak a kielégítése, mint az személyes boldogságuk, és akkor pocsék Nimir-Ra vagy. Legalábbis a Blake-iskola szerint. Cherry már megint kimondta a frankót, Gregory egy icipicit se indítja be a képzeletemet. Söhajtva húzódtam el, kivételesen örültem volna, ha malacabb vagyok.

– Mi a baj? – nézett rémulten Stephen.

– Nagyon helyes, de...

– De az neked édeskevés a szexhez – bólintott mindentudón Stephen.

– Emlékszel? Amikor Nathaniellel el ször próbálkoztál, ott voltam melletted, segítetttem – mormogta.

– Emlékszem, persze.

Közben Gregory felült, fejvesztett igyekezettel próbálta az ajkunkról lekövetni a beszélgetést, ha ez így marad, tutira meghasadok. Istenem, add, hogy segíthessek rajta!

– Ne vedd sértésnek, de kicsit olyan ez, mintha egy gyerek után...

– Szül ként gondolkozol, nem csábítóként. Az jó, ne menteget zz.

– A lupanáriumban se jött el a szex, amikor Rainát megidézted – térdelt le mellénk Cherry.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Bármikor el tudom szólítani, nem az a probléma – bólintottam.
– Néha akkor is jön, ha nem akarom. Csak épp mindig megkéri az árát.

– De a lupanáriumban se kellett senkivel... hetyegned.

– Viszont lecsaptam Richard fejét. És nem sok híja volt, hogy általános késrántás legyen belé. Ez volt az ár. Imádta, hogy elvesztem az önuralmam, plusz utálta, amit Richard a hordával megvett. Azért is érte be ennyivel.

– Mi viszont nem vagyunk senkije.

– Ahogy mondd. A leopárdok egy fikarcnyit se számítanak neki.

– Mit láfész? – nézett nagyon kérdőn Stephen. – Hogy rámászol Gregorira?

– Inkább attól, hogy Raina mászik rá.

– Amikor Nathanielt gyógyítottad meg az erdőben, semmi borzalmat nem tettél vele.

– Csak épp akkor Richard meg a horda is ott volt, akik ellensúlyozták Rainát a jeleken keresztül. Anélkül nagyon szénya lehetett volna.

– Mit jelent pontosan az, hogy szénya?

– Szénya... – vontam vállat. – Erőszakos, brutális; molesztál, finoman szólva.

– Hát most itt vagyunk mi, a farka – jelentette ki Cherry, az okos kislány. – Majd mi ellensúlyozunk.

Az igazat megvallva, nem túlságosan hittem, hogy Micah nélkül menni fog. A hordához is Richard volt a kapcsolom, a leopárdokhoz meg Micah. Vagy tévednék? Mert ha tényleg Nimir-Ra lettem, akkor én vagyok a királynőjük, mindenféle pasi nélkül is primán elboldogulok. Már tényleg csak az a kérdés, amit egyre csak odázgatók, hogy mi lesz teliholdkor? Gondolom, azért hiszem azt, hogy Micah nélkül nem jöhet össze, mert istenverte önszugesztív vagyok, és permanensen hitegetem magam. Nekem aztán minden bizonyíték kevéske, nem akarok Nimir-Ra lenni, hát a fejemben nem is tekintem magam annak. Lehet, hogy még akkor se fogom elhinni, ha majd teliholdkor szörösen vadászom kisállatokra az erdőben... még szeren-

cse, hogy nincsenek szomszédok, k se cáfolhatnak meg. Gregoryt azonban meg akarom gyógyítani.

Kérd jel: melyiket akarom jobban?

Megcsóváltam a fejem, az okos kislány már megint a fejemen találta a szöget: ha Nimir-Ra vagyok, sikerül. Ha nem vagyok, nem sikerül. De nincs mit veszíteni, neki kell durálni magam; azzal veszíthetek igazán, ha meg se próbálom.

Kibányásztam a farmerzsebemből a Firestart a pisztolytartóval egyetemben, el is felejtettem, mi a nyavalya ilyen kényelmetlen a gatyámban. Odaintettem Claudiát, aki lenyögő hústoronyként lépdelt felém. Innen lentől csak még lélegzetelállítóbb a látvány, hogy a francba nhet ekkorára bárki is. Pláne egy n. És nekem miért nem jött össze? A kezébe nyomtam a fegyvert.

– Vigyázz rá, nehogy bárki is megkaparintsa.

– Gondolod, valaki próbálkozhat?

– Én magam. Feltehetőleg.

– Hogy a francba? – ráncolta össze a magas homlokát. Még ez is magas volt benne.

– Raina viccesnek tartja az erszakot, nem lenne okos húzás a zsebemben hagyni, míg a muninját ajnározom.

– Használná is? Volt már olyan?

– Tennessee-ben, régebben, amikor tanultam ezt az egész muninosdit.

– És a lupanáriumban miért nem izgatott a dolog?

– Ha csak egyszer idézem meg, akkor még nincs nagy gubanc. Viszont ha nem telik el közben elég idő, kicsit összenövünk, vagy hogy mondjam. Megerőszedik. De az is lehet, hogy én fáradok bele a birkózásba.

– Életében rohadt egy szuka volt.

– És a halál se sokat változtatott ezen.

– Örülök, hogy a patkányoknak nincsenek muninjai – borzongott meg a hatalmas asszony. – Lever a jég, ha belegondolok, hogy valaki szabadon garázdálkodik az agyamban.

– Hát engem is.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Vigyázok a stukkerre – kukkolt elgondolkodón. Lehet, hogy eddig azt hitte, nekem ez az úri passzióm? – Tehetünk még valamit Igorral?

Megforgattam az agyam.

– Maximum annyit, hogy ha nagyon elszaladna velem a ló, és a leopárdok már nem boldogulnak, ne hagyjátok, hogy kárt tegyek bárkiben is.

– Mire számítsunk?

– Alapvetően nem rinyálnám ennyire agyon a helyzetet – vontam meg a vállam – de a lupanáriumban nem fizettem meg rendesen. Jó, az, hogy bemosztam egyet Richardnak nem volt rossz, bírta nagyon, de... Amikor a mesternemmel gyakoroltunk, háromszor zsinórban is megidéztem, és nem volt semmi és kezdtük azt hinni, hogy miattam, hogy kezdem uralni. Aztán negyedszer akkora cirkuszt csinált, mint még soha azelőtt. Rainával sose lehet tudni, de az fix, hogy ha sokáig fizetés nélkül távozol, elbőjtöbbször kamatostul megkéri az árat. És a kamatok... nem kívánom senkinek.

– Mi lenne, ha vigyáznék a késeidre is? – vetette fel Claudia, és nem gúnyolódott.

Hálás voltam, hogy eszembe juttatta, lecsatoltam a csuklótokot, nem sok kedvem lenne feldarabolni valakit.

– Azt hittem, tudsz bánni vele – sündörgött Claudia mellé a Caleb. Lehet, hogy vissza kellene mégis kérnem a bicsakot? Úgy méregette a testem, mint aki épp meg akarja mászni. Fohászkodtam egyet, hogy ugyan próbálná is meg, mert sejtettem, mennyire értékelné Claudia a figyelmet. Szívesen vettem volna, ha valaki megdorgálja a kis pofátlan.

– Tudok is.

– Akkor meg mit görcsölsz ennyit?

Most kezdjek bele a sztoriba, amikor Verne hordájában, Tennessee-ben anno szösszenetnyire voltunk a totális lázadástól, amit rajtam keresztül kívánt Raina kirobbantani? Brutálfogócska nevű játékba akart belefogni, ahol én lettem volna a fő brutál, aki min-

denkit elkap, és kicsinál. Egyedül Rainának jött be az ötlet, neki viszont nagyon.

– Ha nem vagy hajlandó segíteni, húzzál innen. És pofa alapállásba. – Ez így rövidebb is volt, meg egyszer bb. Nem tartunk mesedélutánt.

Már nyitotta is a száját.

– Caleb! Csináld, amit mond – Merle támogatott meg halkan, de nem kellett ordítania, hogy elérje a kívánt hatást.

– Persze, Merle, ahogy gondolod. – Ha nem csal a szemem, még egy gesztus erejéig meg is hajtotta a fejét el tte. Aztán elhúzódott dr. Lillian mögé.

– Kösz – biccentettem Merle-nek. Mire is.

– Ezek szerint várjak kicsit az injekcióval. – Dr. Lillian nem is kérdezte, hanem kijelentette.

– Igen, ha lehet.

Sarkon fordult, és a nagy tolóajtón keresztül visszaballagott a sötét házba. Némaság ült a verandára, minden szem rám tapadt, még Caleb is engem figyelt nagy duzzogva a korlátnak támaszkodva.

Nekiduráltam magam, és kibújtam a pólómból. Az egész falka megbolydult kicsit, nem szokásom mások el tt pucérkodni, csak ha végképp nincs más választásom. A fekete melltartóm bármilyen bikininél többet takart, de akkor is. A fehérnemű mutogatása véleményem szerint már meztelenkedés; szégyenl s vagyok, na.

– Fekete csipke! Ez már döfi! – Fütttyentett Caleb.

Kezdtém volna éppen szavakkal letépni a pöcsét, de Merle fürgébb volt.

– Fogd be, Caleb, és ne kelljen még egyszer mondanom.

Caleb összefonta elől a karját, és még intenzívebb duzzogásba ment át, amit l tisztára egy ovis jutott az eszembe.

– Folytasd csak, nem fog zavarni többet.

Hát ez királyság! És a reputációmmal mi lesz? Merle bácsi ügyesen lehúzza a klotyón? Nem is tudtam, mit mondjak, nemszeretem érzés volt, hogy folyton közbeavatkozik. Persze, lehet, hogy

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Calebbel tényleg nem bírnék, de attól még nekem kell lemeccsezni vele a pozíciómat.

– Köszt a segítségét, de ha a falkáink tényleg egyesülnek, akkor engem kell tisztelnie, nem téged.

– Szóval akkor nem igényled a segítségemet?

– Egyel re Gregory az els, de Calebbel is le fogjuk rendezni a viszonyunkat.

– t is lepuffantod esetleg?

Igyekeztem kiigazodni az arcán, de felvette a pókerpofát.

– Gondolod, kénytelen leszek?

– Elképzeld – somolygott.

– Klassz. Úgyis imádom, ha z r van a falkámban – mosolyogtam vissza.

– Nem vagyunk a falkád, Anita. Egyel re legalábbis.

– Ha te mondod.

– Nem vagyunk.

Valami átsuhant a hold fényében az arcán, de még mindig nem találtam meg a térképet ehhez a pacákhoz.

– Miért zavar annyira, hogy én leszek a f nők?

– Nem az zavar, hogy te leszel a f nők.

– Akkor mi a halál zavar?

– Hogy te leszel a f nők, és belebuksz – csóválta a fejét. – Az zavar, de cefetül.

– Rajta leszek, hogy ne bukjak bele, Merle.

– Én azt elhiszem, csak már jó csomó embert láttam, aki szintén azon volt, aztán mégis elcseszte.

– Ha te jobban szereted a pesszimizmust, Merle, csak tessék, szabad a pálya – vontam vállat. – De most nekünk pozitív gondolatokra van szükségünk.

– Akkor inkább hallgatok – szögezte le, amivel nyilván azt üzenve, hogy csak a negtívrá képes. Fel le, ha neki így jobb!

Inkább Gregoryra koncentráltam, biztatón érintettem meg az arcát, amire rábetonozódott a pánik. El is hiszem. Ráadásul már az érinté-

semt l is összerezcent, hála a rengeteg pofonnak, amit mostanában zsebre vághatott. Nem sok jót ígér pszichés start.

– Minden rendben lesz, Gregory – nyugtatgattam leginkább önmagam, mert egy szagos mukkot se hallott.

Összpontosítottam, és igyekeztem felfedezni a vágyat, akár a legapróbb szikrát is, amit ez a szépség kicsiholhat bennem. Hibátlan volt, meztelen és rémesen vonzó – valaki másnak. Mert én a jó öreg anyai ösztönökön túl mást nem tudtam felébreszteni magamban, esetleg szánalmat. Hiába is erltettem. Íme, a történelem azon ritka pillanatai, amikor a tisztesség l és a jószándékból csak szívás lesz. Én ebben király vagyok, még a legjobból is garantáltan a legrosszabbat profitáljuk.

– Sajnálom – fordultam Stephenhöz –, szép meg minden, de csak óvni szeretném minden bajtól, legfőljebb elringatni, hogy ne legyen már olyan végtelenül rémült. Ezekre Raina nem fog ráharapni.

– A lupanáriumban simán tudtad szólítani – nézett Cherry. – Most miért más?

Kényelmesen támaszkodott a korlátnak, szorosan mellette Zane, ugyanolyan kényelmesen. Az, hogy történetesen ruhában volt, egyik jük viselkedésén se látszott.

– Idehívni ide tudom, csak épp a gyógyításhoz az kevés. Eddig mindig kellett hozzá a szex.

– Hát hívd ide, aztán majd meglátjuk.

– Hátha neki kedve kerekedik? Vagy mi? Mert nekem biztosan nem fog menni.

Stephen ünnepélyesen bólintott, mint aki vállalja a felel sséget.

– Tudod, milyen az, amikor Rainának kedve kerekedik. Tudod, szerinte mi a jó szex, igaz, Stephen.

– Bízzál bennem – bólintott.

Meglep módon bíztam is. Semmi domináns nem volt benne, s t, határozottan áldozattípus volt, de a szavát mindig állta, még ha nagy árat is kellett fizetnie. Volt benne valami nekikeseredett makacsság, totálisan lel hetetlen volt, ha valamit a fejébe vett, arra bármikor le-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

hetett számítani. És most a testvérér l volt szó.

– Hát, akkor idehívom.

– Én pedig gondoskodom róla, hogy azt lássa Gregoryban, amit a gyógyításhoz látnia kell.

A nagy megértések kegyelmi pillanata suhant át felettünk. Stephen bármire képes, hogy megmentse a bátyját, és én sem kevessebbre, hogy hatékonyan asszisztáljak neki.

30.

A SARKAIMRA ERESZKEDTEM térdeplésben Gregory el tt, és beeresztettem a munint. Nem kellett könyörögni, Raina ijeszt buzgalommal süvített be az agyamba. Alaposan össze is csináltam magam, a lupanáriumban még negyed ilyen lelkes se volt, ami semmi pozitívat nem jelent. De nincs mit tenni, így jön, így kell szeretni, nem álltam ellen, torkomban már ott bugyborgott a szörny kacagása. Hogy én hogy rühellem ezt a munint!

Elég volt egy röpké tekintet Gregoryra, és már lobogott is benne a vágy. Persze Rainával ez nem volt valami rendkívüli, még egy sajtreszel t is szexuális objektumnak tekintett.

Megcirmókáztam Gregory arcát, kezem lesiklott az állán, végig a nyakán, a mellkasán. Gregory hirtelen még intenzívebb pánikba esett, még jó, az égvilágon semmit sem értett, csak azt érezte, hogy valami gorombán megváltozott bennem. Már bírtam akkora kontrollal szerencsére a muninon, hogy a saját tudatomat ne hagyjam kint a mosdóban, ha beugrik a fejembe, gyorsan meg is állítottam Raina kezeit a fiú karcsú derekán, hiába törekedett egyre agresszívebben lefelé. Berágott, vad türelmetlensége forró lángokban csapott fel bennem, és acsargó farkas képében hörgött rám a fejemben.

– Nem vagyok ám még fogatlan farkas, Anita!

Csak egy kép, nem bánthat senkit.

– Ismered a szabályokat – dörrentem rá.

– Miféle szabályokat? – ámult Stephen.

– Rainához szóltam.

– Áll a hátamon a sz r – kommentálta Zane.

Ezzel tiszta szívemb l tudtam volna azonosulni, de Raina tovább nyaggatott odabenn.

– Hát te? Te ismered a szabályokat?

– Jóhogy.

– Azt teszek, amire kedvem szottyan...

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Már ha én hagyom – fejeztem be helyette.

– Mint a régi szép időkben.

Nagyon úgy hangzott; csak épp szépnem neveztem volna soha. Cseppet se bántam, hogy meghalt.

Meg akarta csókolni Gregoryt, és nem ellenkeztem. Gregory szája puha volt, Raina pedig rendesen viselkedett, szerintem már kezdte sejteni, hogy kell bánnia velem. Egymáshoz edzettünk. Még soha nem csókolóztam Gregoryval a jövőben se lesz a mániám. Nekem valahogy a csók nagyon is intim dolog, bizonyos szempontból még a dörmöckölésnél is intimebb – csak olyanok szájában járok szívesen a nyelvemmel, akik vonzanak. Lehet, hogy ez így nem elég árnyalt, a lényeg a lényeg, elhúzódtam a szegény fiú szájától, Raina pedig a nyakát kezdte nyálagolni. A bőrre meleg volt és szappanszagú, a füle mögött még nedves a haja.

Próbáltam a gyógyító ereket elcsalogatni a nimfomán muninomból, de ellenszegült.

– Csak ha megkaptam a jutalmamat!

– Milyen jutalmat? – hallottam Stephen hangját, ezt nyilván megint kihangosítottam.

– Raina csak akkor gyógyítja meg, ha már... – megráztam a fejem – jól lakott.

Ez is csak evés volt; tulajdonképpen nem sokban különbözött az *ardeuert*ől, hacsak annyiban nem, hogy amikor a munin nem volt a fejemben, nem éreztem. Ez kizárólag Raina vágódása volt, rám csak a csatorna szerepét osztották.

– Mit akarsz? – kérdeztem fennhangon, mert ez a fejben dialogizálás nem feküdt nekem.

Vetíteni kezdett: nyálas csókcsíkot húzott Gregory mellkasán le egészen az alhasáig, hanyatt nyomta a deszkákon... amikor hirtelen arra eszméltem, hogy az alélt fiú köldökét szopogatom, lábait széttárom, melleim a csipke csodában nekifeszülnek az ágyékának. Hogy kerülök ide?! Hogy az a...

Legördültem róla, de Raina forró türelmetlensége végigszárguldt

a testemen, szám a csíp jére tapadt, ott, ahol gödrös ívben találkozik a derék és a csíp csont. Hiába igyekeztem nem arra nézni, Raina erősebb volt, tekintetemet vonzotta az ágyéka.

Mereven állt, és a pusztá látvány elég volt, hogy magamra találjak, kicsit visszazavarjam Rainát az agyamban. Nem a zavar cibált fel a tudatom felszínére, hanem a meglepetés, hiszen még soha nem láttam Gregoryt álló farkkal. Helyesebben a farkát nem láttam még – a vége horgas volt, befelé görbült. Nem is tudtam, hogy vannak pasik, akiknek ilyen adott természetanya, és meg kellett emésztennem az infót.

Raina felsikoltott az agyamban, és testi emlékek áradtak szét bennem – jó kis oktatófilm: négykézláb álltam, szemembe barna haj hullott, valaki hátulról dolgozott rajtam, rajtunk, és nagyon profin haladt el re, mert már éreztem az orgazmus elszelét, a fehér ragyogás már ráereszkedett a tekintetemre, felnéztem, és egy tükörben a nagy lihegés közepette Gregoryt pillantottam meg hátulról a seggemhez tapadva.

– Vele ez a gyakorlat, a kampós szerszáma miatt... – susogta Raina a fülembe.

Kiszabadítottam magam az emlékből – Gregory mellett álltam épp négykézláb, kezem a bizonyos szerszámon. Gyorsan elkaptam a kezem, az emlék lezárul, ha megszűnik a testi kapocs.

Elkaptam a tekintetemet is, olyan élénken élt bennem az érzés, hogy bennem jár, még a látvány is elegendő lett volna, hogy visszahuppanjak az orgazmusba. De ekkor egy pucér kéz ért a karomhoz, és végem volt. Megint Rainaé voltam.

A számban volt, éppen szétáradt bennem keserédes nedve, a teste reszketett, és a fogaink a húsba téptek, nem engedtek, az ondó friss vérrel vegyült, felbugyogott Raina száján, patakokban ömlött szét az arcán.

Sikoltva, remegve menekültem az emlékből, de a sikoltásomra egy másik sikoly felelt – Gregory is üvöltött. Egy iszonyatos pillanatra azt hittem... annyira valóságos volt az emlék, hogy már csak az

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

id választotta el a tényleges jelent 1; de ahogy felnéztem, csak azt láttam, hogy sértetlenül menekül el lelem, a közösen átélt emlék borzalmától. Ez volt Raina horror aduásza – képes volt megosztani az emlékképeit.

A szám csurig volt a hús, a vér és a többi leírhatatlan szörny ség ízével. A korláthoz vonszoltam magam, áthajoltam az éjszakába, és kiadtam még a reggelimet is. Éreztem, hogy valaki mögém lép, és védekező en tartottam fel a kezem.

– Hozzám ne nyúlj!

– Merle vagyok, Anita. Nathaniel szerint csak olyanok nem érhetnek hozzád, akik... – kereste a szavakat – akiknek van közös emlékü a régi lupával. Én nem ismertem Rainát. Nem árthat neked rajtam keresztül.

Két kezembe szorítottam a fejemet, mert mindjárt darabokra hullik.

– Nathanielnek igaza van.

Amilyen bizonytalanul kereste az el bb a szavakat, pont olyan rebben volt az érintése is a vállamon. Elléptem a korláttól, de összecúszott a fejemben a világ, Merle kapott el, és magához szorított.

– Jól van, vége van...

– Még mindig érzem a vérét a számban... jaj, édes istenem! – sikítottam a világába. De nem segített, ezen semmi sem segíthet. Merle satuként szorított magához, a kezeimet is lefogta az ölelésével, mint aki fél, hogy kárt teszek magamban. Nem terveztem semmi ilyesmit. De ezerszer jobb az óvatosság, Rainával sose lehet tudni... annyi sok edzés és gyakorlás után még mindig így falhoz tud kenni!

Próbáltam kizokogni magamból a förtelmes képeket, és minden egyes leveg vételnél Merle suttogását hallottam a fülemben.

– Nincs semmi baj, Anita, nincs semmi baj, semmi baj.

Pedig hogyan lett volna. Amit az el bb Raina megmutatott, az kiirthatatlanul ott marad a fejemben, a baj örökre velem lesz már. Merle a fürd szobába vitt, én meg hagytam, ahogy azt is, hogy Caleb egy h vös, nedves rongyot tegyen a homlokomra. Egyetlen szó nél-

LAURELL K. HAMILTON

kül, semmi piszkálódás. Valóságos csoda. Kár, hogy nem pont erre a csodára lett volna éppen nagy szükségünk.

31.

RAINA CEFETÜL ODAVOLT magától, harsogó kacagással hagyta el végül is a fejemet. Utáltam, testem-lelkem minden ízével, és azt kívántam, bár megölhetném még egyszer, csak most b séggel viszonznám azt a rengeteg kínszenvedést, amit az ocsmány életében másoknak okozott. Err l már sajna lekéstem.

Dr. Lillian egy kis lámpával világított a szemembe, és nagyon úgy festett, hogy nem nyújtok kielégít teljesítményt, hiába próbálok fókuszálni ezerrel.

– Sokkos állapotban van, Anita. Gregory is, bár már korábban is abban volt. Persze a helyzet csak romlott.

A világ mintha konstans remegéssel menekült volna az összpontosítás el l. De ilyen nincs, nem? Marad a sokkal valószínűbb verzió: én magam remegek, mint a kocsonyka. Még feljebb húztam a takarót, amivel bebugyoláltak – annyit sikerült levennem, hogy már a fehér kanapémon fekszem a színes párnák közt, de még az esztétikailag igen sikeres környezet se melegített fel.

– Mit magyaráz, doki? – Értelmes voltam, mi?

– Hogy Gregory esélyei ötven alá zuhantak. Jócskán.

– Mi az a jócskán – pislogtam egy nagy adagot, hátha attól jobban eltalálok a doki szemeit.

– Harminc százalék, durván. Egy takaró alatt vacog kint a verandán, még kegyetlenebbül, mint maga.

Még egy motorikus vészjelzés – hirtelen a fejemet kezdtem csóválni, és az istennek se hagytam volna abba. Koncentrálnom kellett, minden mozgósítható energiámat a fejembe gy jteni, hátha.

– Láttam ahogy... hogy heverhette ki egyáltalán? – Még a szavakat se találtam. – Hogy élte túl Gregory... amit az a dög...

– Ha a sebet égési felület nem zárja le, képesek vagyunk levágott része visszánöveszteni, persze, csak ha id ben eljut hozzánk az áldozat. Ha meg is égett, akkor csak a seb megnyitásával sikerülhet, va-

gyis egy mesterségesen kreált sebfelületre tudjuk ránövesztetni a hiányzó darabot. – Még soha nem hallottam dr. Lilliant ilyen indulatosnak és felháborodottnak. Mi a csuda?

– Valami baj van?

– Én voltam aznap éjjel az ügyeletes – sütötte le a szemét. – Én nem csak az emléket láttam, hanem a valóságot.

– A munintól nem egyszer emlékképeket kapok, doki – csóváltam a fejem, és kénytelen voltam a térdeim közé szorítani, hogy leálljak végre valahára –, a valóságot vetíti le újra. Mint egy mozifilmet, amiben én magam vagyok a fő szereplő. Totál átélés.

Legszívesebben a térdeimmel préseltem volna ki az agyamból az emléket, hogy még csak véletlenül se fussak össze velük egy rosszabb pillanatban. Egyelőre mázlista voltam, fehérre suvickolt aggyal ültem csak bambán, mint egy agymosott. El se hiszem, hogy létezik olyasmi a világon, amivel még az én smirgylilelkem se képes megbirkózni. A magam perverz módján még örültem is, végre vannak határok, amin még én se léphetek át.

– Ha most adom be neki a szereket, hogy átváltozzon, nagy valószínűség szerint nem éli túl.

– Képtelen vagyok még egyszer megpróbálni – mormoltam bele a takaróba.

– Senki nem is kért ilyesmit.

– Anita – hallottam Nathaniel hangját. De nem is erre kaptam fel a fejemet, hanem a kávé testes, zamatos illatára. De imádom a kávészagot! Csodásan halovány, majdnem telített cukoroldat volt fele mennyiség tejszínnel – a válságkezelő kotyvalékom. Nathaniel lehámozta a kezeimről a takarót, és belenyomta a meleg pingvines bögrét, amit már vagy fél percig szorongattam, amikor kapcsoltam, hogy, hú, cssesse meg, ez éget. De nem kapkodtam el a dolgot, kicsire nem adunk, szépen visszapasszoltam Nathanielnek, és bambán meredtem a kivörösödött tenyereimre. Papám, első fokú égési sérüléseim lettek, és még csak nem is érzékeltem közben.

– A picsába – susogtam.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Hozok egy kis jeget – sóhajtott fel dr. Lillian, ma este aztán nem panaszkodhat, hogy nincs munkája.

Miközben kiment, Nathaniel letérdelt elé, átment kávézóasztalra. Merle és Cherry csatlakozott hozzánk, mondjuk nem éltünk nagy társasági életet, engem kilencven százalékban lekötött a tenyerem. Cherry pucéran lehuppant mellém, már egészen megszoktam a naturalista felhangokat a falkában, fel se figyeltem. Merle szerintem akaratott valamit, mert Nathaniel mögött közvetlenül velem szemben parkolt le, de csak a cipje ezüst orrhegyeit láttam tenyerem vörösmézin túl. De Cherry szólalt meg először.

– Nathaniel azt mondta, megérintetted a szörnyetegét, amikor a hátát megjelölted.

Pislogtam kétféleképpen, de már elő is jutott az agyamig, amit mond. Javulás. Bólintottam, tényleg emlékeztem arra a fényességes pillanatra, közvetlenül a harapások után, amikor a szörnyetege az érme nek feszült, és tudtam, hogy ha szólítanám, rögtön felelne, ott helyben alakot váltana a szavamra.

– Emlékszem – bökte ki végül, mikor végre sikerült megfékezni a nagy bólogatósdit.

Lillian két párnácska jéggel érkezett, mosdókesztyűbe dugta, hogy praktikusan a tenyeremre húzhassam őket. Menet.

– Pár percig próbáljon vigyázni magára, muszáj visszamennem Gregoryhoz. Meg kell vizsgálnom.

És már ott sem volt.

– Ha Nathaniel szörnyetegét megérintetted, akár Gregoryét is előszólíthatnád. Úgy értem, nem elképzelhetetlen.

– Szerintem viszont az – ráztam a fejem.

– Ne roppanj most össze, Anita, nem teheted – kapaszkodott bele a karomba Cherry. – Gregorynak szüksége van rád.

– Már baromira eleget tettem érte ma este. – Azért erre felfortyantom kicsit.

– Kérlek, Anita – engedte el a kezemet, de a tekintetét nem kapta el. – Merle szerint elképzelhető, hogy már telihold előtt képes lennél

el szólítani a szörnyeteget.

– Azt hittem, ahhoz el ször mindenképpen alakot kell váltanom – szorítottam a melltartómon át a mellkasomra a jeges kesztyűt. Segített. A világ kezdett kitisztulni.

– De ostoba lennék, ha egy kalapba vennék az általánossal – jelentette ki a fehér hajú. – Veled még én sem tudhatom, mire vagy képes és mire nem.

– Ó! – Még a kesztyű is lezúgott az ölembe. Mit meg nem ér az ember! – És minek köszönhetem ezt a határozott véleményváltozást? Gregoryval kudarcot vallottam. Ahogy megmondtad.

– Viszont még önmagadat is feláldoztad volna érte. És egy Nimir-Rának vagy -Rajnak ez a legfőbb ismertet jele, a különös képesség, hogy a falkáját önmagánál előbbre valónak érzi.

A mosdókesztyű határozottan kezdett átnedvesedni, valahol ereszt a nejlonzacsi amiben a jég volt. Megkerestem a gyenge pontot, és úgy fordítottam a csomagocskát, hogy a gravitáció a lék ellenében dolgozzon.

– Mit szeretnetek? – Juj, de végtelenül fáradt vagyok már megint. Merle elébem térdelt, Nathaniel mellé, mintha egy csodatév ikon lennék legalábbis. A tekintetében riadtan fedeztem fel valami újat, amire most nagyon nem készültem fel – Merle bízott bennem. Kész vagyok. Még egy reménykedő tag, aki csodatév ikonnak néz, amikor pedig nálam jobban senki se csinálta össze magát.

– Szólítsd el a szörnyeteget.

– Csak épp ötletem sincs, hogyan. Nathaniellel más volt...

– Érzéki – mondta ki helyettem Cherry.

– Az. És ma este már nem szívesen próbálkoznék a szexszel Gregorynál. Egyikünket se érintené éppen egészségesen, ha megint rosszul sülné el.

– Nem szükségszerűen szexuális a dolog – nógatott Merle.

Csak bámultam ebbe az újszerűen bizakodó tekintetébe; kimerült voltam, üres, ma este már nem maradt bennem semmi, amivel Gregorynak segíthetnék. Irtóztam a gondolattól is, hogy újra hozzá

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

érjek. Ott motoszkált az agyamban a félsz, hogy esetleg Raina váratlanul megjelenik... közben persze tudtam, hogy az szinte kizárt, annál sokkal profibban uralom ezt az egész munin ízét. De akkor is...

– Képtelen vagyok hozzáérni... rögtön beugranak azok a képek...

– Sajnálom. De akkor se hagyhatod. Muszáj rajta segítened. Kérlek.

– Csak épp g zöm sincs, hogyan szólítsam el , pláne érintések nélkül.

– Konzultálj valakivel, aki képes az emberei szörnyetegét el hívni – tanácsolta Merle.

– Ez úgy hangzik, mintha már telefonszámod is lenne.

– Az Ulfricod, úgy hallom, képes a farkasaiból el szólítani a szörnyet.

– Én is hallottam – bólintottam.

– Talán ha végignéznéd, ahogy az egyik emberével végigcsinálják a rítust, le tudnád utánozni.

– Gondolod?

– Biztos nem vagyok benne, de megpróbálni meg lehet.

– Már ha Richard hajlandó szóba állni velünk – nyomtam a kezébe a jeges kesztyűt.

– Magát okolja Gregory állapotáért – mutatott rá Nathaniel. – Ha esélyt kap rá, hogy segítsen rajta, boldogan él majd vele.

Okosság ragyogott a virágszín szemeiben, még soha ilyen éleslátó megjegyzés nem hagyta el a száját, legalábbis el ttem. Jó volt látni, hogy fejl dik, hogy változik, ami nagyjából az egész m kódésem szempontjából reménykelt nek min sülnetett volna, ha nem pont ezen az éjszakán szembesülök vele. Most valahogy Nathaniel reménykelt állapota sem vigasztalt. Ráadásul pipa is lettem kicsit, hogy a csendes felszín alatt ilyen ripsz-ropsz keresztüllát Richardon. Vajon milyen meglepetésekkel fog még el állni? Határozottan alábecsültem Nathanielt, bár, ha jobban belegondolok, alapvet en hajlamos voltam egy legyintéssel elintézni a szubokat, mondván, aki alárendeli magát, az nyilván valóan kevesebbet ér. Pedig vannak, akik

egyszer én szívesebben szolgáljak a többieknek, mint hogy utasítgas-sanak, ez a saját szuverén választásuk; attól még nem érnek kevesebbet, csak mások. Úgy vizsgálgattam az arcát, mintha most látnám először, próbáltam kilesni, amiről eddig lemaradtam. Mit mutathat még nekem ez a nem is olyan buta fiú?

Úgy történik, a nagy felismerések éjszakája ez, akkor akár Richard is csatlakozhatna hozzánk. Ennél rosszabb már úgyse lehet. Csitt, le a szkeptikusokkal!

32.

FOGAT MOSTAM, és a konyhaasztalnál üldögéltem ismét a sötétben a kávémmal. Richardot vártuk. Nathaniel káprázatos hajába burkoltan kocogott be mezítláb.

– Hogy van Gregory?

– Dr. Lillian beinfúziózta, hátha az kihozza a sokkból – állt meg az asztal mellett.

– Beinfúziózta. Richard alig egy órán belül itt lesz. Ha még így is szükség volt az infúzióra...

– Nagyon odavan – mondta ki helyettem is Nathaniel.

Az egyetlen fény a mosogató feletti kislámpa volt, s r árnyékok közt beszélgettünk hát. Ráadásul a haja is betérítette, bár az el bb nagy lendülettel hátradobta az arcából. Még soha egy pasit se láttam ekkora sörénnyel. Gyönyör volt.

– De alapvet en nem az oubliette-ben elszenvedett borzalmak miatt.

– Rainát emlegeti öntudatlanul is... átkozódik... – A semmibe meredt, mintha olyan borzalmakat látna a konyhában, amiket én soha nem láthatok. A semmibe enyészett el a hangja is.

– Jól vagy? – fogtam meg a karját.

Rám nézett, elmosolyodott, de nem azzal a jókedv , könnyed mosolyával. Belekapaszkodott a kezembe, mint akinek ez az egyetlen biztos pont az életében.

– Mondj valamit, Nathaniel.

– Emlékszel a kazettákra, amiket adtam? A filmeimet. – Már jól szórakozott nem hagyta, hogy kimondjam. – Tudom, hogy nem nézted meg egyiket se, nem is gond. Akkor még azt gondoltam, hogy te is olyan vagy, mint Gabriel, hogy szereted a pornót. Most már tudom, hogy nem kell ahhoz kívánnod vagy megszerezned valamelyikünket, hogy vigyázz ránk, mert nálad nem így m ködik. A kezemet egy pillanatra sem eresztve letérdelt el ttem, és arcát az ölembe haj-

totta. Kezemet a mellkasára szorította, de nem nézett volna rám. Félrekotortam a vaskos tincset az arcából, legalább lássam. Aztán csak ültünk ott pár percig, kézfejemén éreztem a szíve lüktetését, és a másik kezével átkulcsolta a lábamat. Egyikünk se sürgette a másikat, hogy beszéljen, biztosak lehetünk benne, hogy el fog jönni az idő, amikor egyikünk folytatja, csak ki kell várni. Nem feszengtünk.

– Nem csak azt a három filmet csináltam. Gabriel soha nem adott Rainának szeretetnek, gondolom, sejtette, hogy megölne... de a filmjeihez igen, mert ott jobban ellenkezés alatt lehetett tartani a dolgokat...

Elhalt a hangja, még szorosabban kapaszkodott belém.

– Mi történt? – kérdeztem alig hallhatóan.

– Amit láttál, amit Gregoryval csináltam, azt passzióból csinálta, szórakozásképp. De amikor Gregory felépült, meg akarta ismételni... filmre venni.

Még a szar is belém dermedt, asszem, levegőt is elfelejtettem venni, mert amikor végre kieresztettem, amit utoljára beszívtam, hallhatóan szakadt ki belőlem.

– Veled?

– Velem – bólintott, az arcát azonban egy centire se emelte fel a combomról.

Olyan végtelenül fiatal volt az arca, cirógattam a haját, pedig csak hat, na jó, majdnem hét évvel kevesebb, mint én, a különbség mégis évtizedeknek tűnt. Én erős vagyok – áldozat, mindenki rongya.

– Gregory hallani se akart róla, azt mondta, inkább megöli magát, és Gabriel feltehetően hitt is neki.

Cirógattam tovább a haját, megmukkanni se sikerült. Mit mond az ember, amikor valaki épp a legförtelmesebb titkait, rémálomszerű élményeit tárja fel előtted? Semmit, csak ül és hallgat. Csak egyetlen dolgot adhat ilyenkor cserébe – a hallgatását, és a bizalmat, hogy nyugodtan beszélhet.

– Leláncoltak – elre kellett hajolnom, annyira halkán mesélte tovább –, és pontosan tudtam, mi a szerepem. Tudtam, mi következik,

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

izgultam, a félelem szinte elviselhetetlenné tette a várakozást.

Az arcomat az arcára fektettem, a tátozó száját a b römmel olvastam le. Figyeltem.

– Szeretem a vadulást, a harapásokat és a fájdalmat. Fantasztikus érzés volt, egészen addig, amíg...

Lehunyta a szemét, és a farmeremhez szorította, mint aki még az emléket se akarja látni. Óvatosan felemeltem a fejét, és megpusziltam a haját.

– Nincs semmi baj, Nathaniel, nincs semmi baj.

Valamit mondott, de nem értettem.

– Tessék?

Picikét elfordította a fejét, épp csak annyira, hogy ne a farmerembe beszéljen.

– Szentséges ég, mennyire fáj. Kurta jelenetenként vette fel, azt akarta, hogy tovább tartson, mint Gregoryval.

Az egész teste beleborzongott, mire fölé hajoltam, a haja alatt megkerestem a b rét, és végigsimítottam a hátát. Tenyeremmel éreztem a harapásaim nyomát. Eddig nem mardosott különösebben a lelkem, hogy megjelöltem, de most vacak érzésem támadt. Olyan vagyok én is, mint a többiek. Mindannyian csak használtuk a testét. Ráhajoltam, úgy öleltem, egészen szorosan.

– Sajnálom, Nathaniel, annyira sajnálom.

– Neked nincs mit sajnálnod, Anita, te sohase bántottál.

– Dehogynem.

– Imádtam, hogy megjelöltél – emelte fel annyira a fejét, hogy a szemembe nézhessen –, úgyhogy ne sajnáld. Ha elkezdesz nekem b ntudatot érezni, soha többet nem fogod csinálni, pedig másra se vágyom.

– Ha bel led táplálom az *ardeurt*, akár a testedb l, akár a véredb l, kihasznállok. És én nem használok ki senkit.

– Ne csináld ezt velem – szorította meg fájdalmasan a kezemet.

– Mit?

– Ne büntess meg azért, mert elmeséltem, hogy bánt el velem

Raina.

– Nem büntetlek meg.

– Beavatlak egy ilyen borzalomba, és akkor megint jössz az anyai ösztöneiddel meg a b ntudatoddal. Ismerlek, Anita, a konok fejed keresztbe tesz mindkett nknek. Pedig te is tudod, hogy szükségünk van egymásra.

– Egész pontosan mire gondolsz? – csaptam le majdnem ingerülten.

– Neked táplálnod kell az *ardeurt*, nekem pedig tartoznom kell valahová – egyenesedett fel is, mert én elhúzódtam t le.

– Ez itt a te otthonod is, Nathaniel. Tudod jól.

Türelmetlenül csapta hátra a haját, és bekúszott az asztal alá, hogy a lábaim közt térdelhessen. Csak a térdemhez ért hozzá, egyetlen ponton, és kintr l még csak az sem látszott, hogy egyáltalán ott van.

– Csak megt rsz, eltakarítgatok, elintézek ezt meg azt, de napközben még csak eszedbe se jutok. Nem tartozom hozzád, nem vagyok az életed része, csak elvagyok itt a házában. De ha a *pomme de sang*-od leszek, akkor minden megváltozik. Végre hozzád tartoznék, összetartoznánk, és mind a kett nknek jó lenne.

– Nem, Nathaniel, nem lehet – ráztam a fejem.

Megragadta a székem alját, és úgy térdeltében megemelt, és hátrébb pakolt hogy jobban elférjen. Még csak nem is er lködött. Közvetlenül el ttem térdelt, combjaim teste két oldalát ölelték.

– És ki fog nap nap után táplálni? Richard? Jean-Claude? Vagy Micah?

– Az is lehet, hogy csak átmeneti az *ardeur*.

– Ha átmeneti, akkor átmenetileg hadd tápláljam. Ha nem... – átölelte a derekamat.

– Engem senki ne tápláljon.

Arcát az öleembe nyomta, kezei hátrébb csúsztak. Sírt.

– Anita, kérlek, ne csináld, kérlek, ne.

Semmi hátsó gondolatom se volt, mit mondjak erre, hát simogattam a haját meg az arcát. Mi a nyavalyához kezdek, ha tényleg nem

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

átmeneti? Richard senkinek sem hagyja, hogy bel le táplálkozzon, soha, senkinek, ez nála alapszabály – mint nálam is. Jean-Claude a nap nagy részében szó szerint halott a számomra, Micah pedig egy-egy nagy kérdés jel. Tényleg csak Nathaniel marad, ami miatt csak még ótvárosabb érzés lenne kihasználni.

Felemeltem könnyáztatta arcát az ölemből, és megpuszítottam a szemeit meg a homlokát, mint egy kisgyereknek, aki valami miatt nagyon-nagyon elkeseredett.

– Pont jókor jöttem, vagy talán pont, hogy nem?

Richard állt az ajtóban. Az időzítés nagy bajnoka, mint mindig.

33.

EZT UGYAN NEM FOGOM tudni kimagyarázni! Legjobb tudomásom szerint az *ardeurr* l még nem hallhatott, de ez nem is a legideálisabb pillanat a nagy vallomásra. Két végtelenül kínos másodpercig csak tartottam a két kezemben nagy dermedtségben Nathaniel arcát, a látszat csal, de mennyire, de akkor se fogok úgy tenni, mintha az ég világon semmi se történt volna. Még egy pusszancsot nyomtam Nathaniel homlokára, oda, ahová az el z t is, lássa csak Richard, hogy mennyire ártatlanok vagyunk, aztán persze a leopárdom is vette a lapot, szépen visszahajtotta az arcát az ölembe. Bebújt gyakorlatilag az asztal alá.

Richard harapós forgószélként viharzott be a konyha közepébe, és úgy állt be az asztal mellé, hogy Nathaniel fejét is lássa. Jól meg is skubizta. Még a b röm is zsiszegett a nagy haragjától.

Shang-Da és Jamil jó test rként az ajtóba fagyott, segíteni éppen úgyse tudnak. Hiába, a test rképzés se terjed ki mindenre.

– Csak az egyik leopárdomat vigasztaltam. Azt csak szabad, nem? – néztem rá közönyösen, mint aki semmi rosszat nem tett.

– Alaposan meg is vigasztalódott – kezdte halkán Richard, de nem kevésbé dühödten.

Megnyaltam a szám szélét. A nagy beszélgetést valamikor mindenképpen meg kell ejteni, és ha azt akarom, hogy segítsen Gregoryval, a legpraktikusabb, ha gyorsan letudjuk.

– A vámpírjelek egyesítésének néhány mellékhatásáról beszélgetünk éppen.

– Úgy érted az *ardeurr* l?

– Kit l tudod? – szintén meglep dtem. De tényleg.

– Jean-Claude szerint nem árt tudnom. Javasolta, hogy jöjjenek át, hogy veled lehessen reggel.

– Mire te? – Jaj, csak most ne áruljam el magam... persze, nyilvánvalóan elárultam.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Se neki, se Ashernek, se senki másnak nem hagytam soha, hogy bel lem zabáljanak. Se vért, se semmit. Nem látom be, hogy csak mert rólad van szó és mert éppenséggel a szex lenne a táplálék, miért kellene módosítanom elveimet.

– És azt nem mesélte, hogy ha nem bel led vagy bel le, de valakiből mindenképpen ki kell elégítenem...

– Itt van a Nimir-Raj-od – köpte megvetően.

– Micah-nak el kellett mennie. Falka-ügyben.

– És gondolod, nem rohan vissza reggelre, hogy megcsinálhasd?!

Ültem ott, forró falként égette arcomat a haragja, és csak néztem. Richard az a fajta pasas volt, aki csak akkor látszik hatalmasnak, amikor dühös. De nem hatott meg. Szépen simizni kezdtem Nathaniel haját, aki kényelmesen elhelyezkedett a lábaim közt. Kezdte otthonosan érezni magát.

– Ejtettél, rémlik?

– És amikor először felpróbált, már tudtad, hogy ejtettelek?

Átgondoltam.

– Igen.

– És hosszasan megsirattad a szakítást? Kemény fél percre?

Kezdtem én is bedurranni; nem jártam épp az erkölcsi magaslatokon, az tény, mint ahogy az is, hogy Richardnak aztán mondhatnám, hogy az nem is én voltam, hanem csak az *ardeur*.

– Hárman együtt kavartuk a trutyit, kérlek, ne kavarj még rajta egy nagyot.

– Nem négyen? Vagy lehet, hogy inkább ötöt kellene mondanom?

– Segédfogalmam sincs, miről beszélsz – néztem rá bambán. Tényleg nem is volt.

Megragadta az asztalt, és nagy lendülettel arrébb hajította, hogy csak úgy nyekkent. Nathaniel nem kelt fel, épp csak ránézett a nagy dühös emberre az ölemből. A pisztolyomat persze még nem kuncso-rogtam vissza a patkányoktól, valami miatt csak a késekig jutottunk, de ennyiért még nem fogom felaprítani az exemet. Lebunyózni meg nem tudom, csuklóból lenyomna, marad a lelki hadviselés, majd

minden ermmel azon leszek, hogy látsszon a képen, mekkora egy suttyónak tartom épp.

Megint arrébb toszta az asztalt, és Nathaniel mellé térdelt. Félre-söpörte haját a hátáról, és meggusztálta a harapásnyomokat.

– Ennyi? – hörögte, az energiái már a nyakamig értek, mintha állig fortyogó vízben dekkolnék.

– Nem.

Erre elkapta a rövidnácija derekát, és úgy rántotta le, hogy a gomb elől messzire pattant, Nathaniel pedig majdnem kiterült a lendülettől a lábam előtt. Richard a többi harapásnyomot stírolta Nathaniel fenekén, ahogy az ösvény egyre lejjebb halad. Szegény srác próbált valahogy a lábam mögött menedéket találni a ronda agresszív bácsi előtt.

– Le is szopott? – sziszegte a fülébe Richard. – Abban nagyon profi.

– Elég volt, Richard.

– Nem – válaszolt neki jókisfiúsan Nathaniel.

– Úgy összeijedted magad, hogy még azt se érzem, hazudsz-e.

Belemarkolt Nathaniel hajába, és cibálni kezdte a földön, előttlem. Nekem már a kezemben volt az egyik csuklópengém, hogy hogy került oda, azt ne is kérdezze senki. De azt se, hogy mikor pattantam fel, és nyomtam Richard gigájának, mert az egész a pillanat töredéke alatt zajlott, még én se láttam a mozdulataimat. Ember ilyesmire nem képes, az fix.

Dermedt csend támadt, aztán Shang-Da és Jamil egyszerre rugaszkodott el az ajtótól.

– Maradjatok a helyeteken, srácok – nyomtam meg a tért Richard béré.

Megtorpantak. Richard szemébe néztem, de már előre tudtam, hogy sárga farkasszemeket fogok látni.

– Engedd el, Richard. – Halk hangom az egész szobát megtöltötte.

– Úgyse ölsz meg, ennyiért nem. – De azért nagyon óvatosan formálta a szavakat.

– Lehet, hogy nem halsz meg. De a véred kifolyatom.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Szükséged van rám. Gregory miatt.

Éreztem, ahogy a kés hegyén aprókat lök a nyaki üt ere.

– Nem hagyom, hogy Nathanielt bánts, csak hogy segíts Gregorynak.

Még er sebben szorította le Nathanielt a földre a hajánál fogva, mire böktem kicsit a bicsakon, hogy megjelent az első bíbor pötty.

– Akkor is ilyen heves lennél, ha nem Nathanielt lenne szó?

– Ez volt az utolsó figyelmeztetés, Richard. Soha többet ne merészed bántani az embereimet. Egyiket sem.

– Különben mi lesz? Megölsz? Nem hinném, hogy megteszed.

Elvettem a pengét a torkától, figyeltem, ahogy ellazul, de Nathaniel haját nem engedte el, az istennek se. És gondolkodás nélkül, még félrehajolni se volt ideje, végigrántottam a bököt a felkarját. Most sikerült félreugrania, fel is pattant ugyanazzal a lendülettel, de már kés volt. Kicsit mélyebbre szaladt penge, mint ahogy terveztem, de nem volt időm finomkodni, méricskélni. Így sikerült. A lényeg, hogy Nathanielt eleresztette, és már a saját vérkarját marcolta. Jamil és Shang-Da berobbant a szobába.

Nathanielt – kénytelen volt a gatyójába kapaszkodni – magam után rángattam ki a tolóajtón át a verandára, amit egy svunggal be is húztam magunk után, onnan mennydörögtem vissza.

– Se te, se a farkasaid ne próbáljátok a leopárdjaimat bántani többet, Richard megértetted?

Jamil közben egy törölget ronggyal betekerte a még mindig vérsebet, Shang-Da pedig dr. Lillianért szaladt.

– Megérdemelnéd, hogy itt hagyjalak a francba. Szenvedj csak egyedül a drága leopárdjaiddal.

– Hagynád, hogy Gregory megsüketüljön, vagy akár meg is haljon, csak mert összevesztünk? Közben meg csakis te meg a farkasaid vagytok a felelősök az állapotáért.

– Igazad van, az én hibám. Én tehetek mindenről.

Ez meg mi akar lenni? Bámultam, mint bornyú, kezemben még mindig csöpögött a kés, Nathaniel a hátam mögött. Richard hirtelen

elnevette magát, bár valószínűbb, hogy leginkább kínjában.

– Ma aztán mindenkinek csalódást okoztam, mi? – Arcán veszett érzelmek szaladoztak, volt ott harag, fájdalom, de a szörnyetege már visszahúzódott a mélybe. – Segítek megmenteni Gregoryt, mert nagyon is igazad van, az én hibám. És nem hisz börtönök ezen – emelte fel a félig bekötözött kezét, aminek Jamil csimpaszkodott a végén –, mert tényleg nincs jogom bántani a tiedet. Én se hagytam volna, hogy kárt tegyél a farkasaimban.

Dr. Lillian ismét jelenésre érkezett, kicsinykét elkerekedett a szeme, pedig szerintem már azt hitte, nem okozhatok neki több meglepet, aztán úgy kezdett dorgálni bennünket, mint az ovisokat a játszótéren, akik lelökték egymást a mászókaról.

– Össze kell varnom. Jó pár öltés lesz. Hogy nem szégyellik magukat...

Ahogy a sebet tisztogatta, Richard a feje fölött le nem vette volna rólunk a tekintetét, de az a gyanúm, hogy nem engem szuggerált, hanem Nathanielt. Mardosta a féltékenység, pedig ilyesféle érzelmekre nem szolgáltattunk alapot. Mit mondhatott vajon Jean-Claude az *ardeurr* l meg Nathanielt l meg a Cirkuszban történekr l? Hazudni nyilván nem hazudna, de ha az érdekeit az szolgálja szívesen tálalja úgy a dolgokat, hogy azok a valóságosnál sokkal rusnyábbnak t nje- nek. De mi az ördögöt akar elérni azzal, hogy Richardot Nathanielre uszítja? Nem ártana a végére járni. És amíg Richardot megfoltozzák, b ven van id m dobni egy telefont.

34.

JEAN-CLAUDE HATÁROZOTTAN állította, hogy csakis a tiszta igazságot adta el Monsieur Zeemannek, bár, ha jobban meggondolja, egy csipetnyi féltékenység nem fog megártani.

– Velem még csak-csak hajlandó osztózni rajtad, mert nincs más választása, ugyanez áll Micah-ra is, de mi alfák vagyunk. Nathaniellel már nehezebben nyelné be a közösködést.

– Úgy variáltad a sztorit, hogy sokkal komolyabbnak érezze a Nathaniel vonalat, igaz?

– Nem, *ma petite*, pusztán csak elregéltem neki az eseményeket, persze nem hagytam ki semmit. Nehogy azt gondold, hogy Jason szerepét olyan nagyra értékelte.

– Ezt nem teheted Richarddal, Jean-Claude! Be fog kattanni.

– Az kattanjon végre be neki, hogy nem tud nélküled élni. És hogy a triumvirátusból nem lehet csak úgy kiszállni.

– Játszadozol az érzelmeivel, te macchiavellista szemétláda!

– Csak azon dolgozom, hogy lehet leg ne pusztuljunk bele mindhárman ebbe az egész felfordulásba. Ha ez machiavellizmus, akkor machiavellizmus.

– Nehogy azt hidd, hogy ezzel bármit is elrelendítesz!

– De mennyire, hogy igen! Az a nagy helyzet, *ma petite*, hogy nem érted a férfiakat. Nagy részük könnyedén szakít egy n vel, ha az már nem teszi boldoggá. Aztán ha kiderül, hogy más férfinak meg kellene a n , hirtelen k is nagyon vissza akarják kapni.

– Micah-val ketten kevesek vagytok, hogy erre ráébrednétek?

– Mint már említettem, mi azonos szinten vagyunk vele; Nathaniel viszont piszkálja a büszkeségét.

– Nem hittem volna, hogy Richardban is megvan ez a kanbüszkeség baromság.

– Elég sok mindent nem tudsz te még Richardról.

– Amit te igen?

– Alapjában véve én is csak egy férfi lennék, *ma petite*, picinykét otthonosabban mozgok a férfiúi lélekben, mint te.

Ezzel nehezen tudtam voltam vitába szállni.

– Legközelebb, ha megint Richardon kezdesz dolgozni, leszel szíves id ben értesíteni. Csak hogy lehet leg ne szedjük ízekre egymást.

– A gond az – sóhajtott –, hogy még mindig nem tanultam meg, milyen végtelenül keményfej ek vagytok ti ketten. Elnézésetek kérem.

– Jean-Claude... – nyomtam a homlokomat a konyhafalnak.

– Parancsolsz, *ma petite*?

– Hallani akarom, pontosan, hogy mit mondtál rólam és Nathanielr l. Richardnak.

– A tiszta igazat, és nem többet. De nem is kevesebbet.

Megfordultam, fáradtan d ltem neki a falnak, és csak bámultam az üres konyhát. Richardot a fürd szobában stoppolja össze a dokin , Nathaniel pedig beparancsoltam a többi leopárdhoz, hogy még csak véletlenül se maradjon egyedül, egy pillanatra sem. Nem hiányzik, hogy egymásnak essenek... nevetséges lenne. Vagy inkább szálnalmas.

– És mi a teljes igazság, ami se nem több, se nem kevesebb?

– Nem fog tetszeni.

– Már most se tetszik. De hallani akarom.

– Beszámoltam az *ardeurr* l, és megosztottam vele az elméletemet, miszerint azért esik mindig kézhez Nathaniel, amikor kopogtat, mert vonzónak találod.

– Ne akard nekem beadni, hogy Richard ennyi miatt akarta szétcsapni a fejét!

– Ja, igen, és még mintha azt is hozzátettem volna, hogy esetleg üdít en hat rád egy olyan férfi, akinek nincsenek elvárásai, aki olyanak fogad el, amilyen vagy.

– Arra ott vagy te.

– Drága vagy, hogy észrevetted – duruzsolta. – De nem én élek

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

hónapok óta egy fedél alatt, és alszom egy ágyban veled, ahogy a kis táncosom szagából naponta van szerencsém érezni.

– Együtt alszunk a leopárdokkal, mindannyian. De az égvilágon semmi érzéki nincs a dologban. Csak összebújunk, mint a kölyökkutyák.

– Ha te mondod. – De hogy milyen gúnyosan csengett a hangja!

– A fene essen beléd, Jean-Claude, pontosan tudod, hogy abszolút nem tekintek úgy Nathanielre!

– Szerintem nem is engem igyekszel becsapni, hanem önmagadat – sóhajtott súlyosan.

– Nem vagyok szerelmes Nathanielbe!

– És ki a halál beszélt szerelemről?

– Akkor meg mi a halálról beszélsz?

– *Ma petite* – ez csüggedtre sikeredett –, még mindig nem sikerült kivennem a fejedből azt a csacsukaságot, hogy a testi kapcsolathoz feltétlenül szerelmesnek is kell lenned. Pedig pompásan szeretkezhetsz anélkül is, egy jó barátoddal. Szerelem nélkül is hibátlanul működhet.

Hevesen ráztam a fejemet, aztán leesett, hogy a telefonban nem látja.

– Nem szokásom alkalmi szexuális kapcsolatokba bonyolódni, Jean-Claude, tudod jól.

– Nathaniellel nem is alkalmi ez a dolog.

– Nem lehet a *pomme de sang*-om. Egyszer én nem.

– És az erkölcseid már megint felütötték a rusnya kis fejecskéjüket. Ne hagyd, hogy cs be húzzanak, *ma petite*.

Szokás szerint éppen nyitottam a számat, hogy leordítsam, de aztán szokás szerint gondolkozni kezdtem. Alapvetően tényleg vonzónak találom Nathanielt, de nem az egyetlen ilyen pasi a földön. Attól még nem bújok össze egyikkel sem.

– Hallom a lélegzetedet, *ma petite*, tudom, hogy ott vagy. Mi jár a kis fejedben?

Erre még valami más is eszembe jutott.

– Amikor egyesítettük a jeleket, beleláttam minden gondolatodba, hacsak nem zártál ki bel lük akarattal. Már nincs így. Lehet, hogy az *ardeur* is ugyanilyen, csak átmeneti mellékhatás.

– Reméljük, *ma petite*, reméljük.

– Viszont ha nem átmeneti, akkor folyamatosan szükségem lesz szexre. Te pedig ezt akartad. Vagy nem?

– Bolond lennék tagadni, hogy az elmúlt félév harci szüzessége utálatos teherként szakadt a nyakamba. De hogy szánt szándékkal megfert znélek egy ilyen... átokkal! Soha nem tennék ilyet senkivel, pláne veled nem. A vér utáni vágyat ki lehet elégíteni, és egy id re mindig lecsitul. De az *ardeur* az jelen van, folyamatosan, ha nem is keservesen sürget n, de tompán sajgón gyötör. Hogy is tehetnék veled ilyet?! Bár, ha Monsieur Zeemannek megjönne az esze, és hajlandó lenne együttm ködni, ez akár egy végleges megoldást is kínálhatna a kett tők kapcsolatában.

– Mégis hogyan? Költözzünk össze?

– Akár. – Na, ezt már nagyon vigyázva ejtette ki.

– Még egy óráig se bírunk vita nélkül egy légtérben megmaradni, ha csak nem szexelünk éppen. Nem hinném, hogy ez a jól m köd kapcsolat titka.

A beszélgetés alatt most el ször éreztem meg a gondolatait: megkönnyebbült.

– Egyetlen célom, hogy mindannyiunknak a lehet legjobb legyen. De ahogy a dolgok bonyolódnak, már egyre kevésbé látom, mi is az a legjobb.

– Ne akarj azzal etetni, hogy nincs vészterved minden lehetséges verzióra. Egy ekkora kavarógépnek, mint te!

– Láttam, ahogy megtelik a tekinteted Belle Morte tüzével. Olyan er k dagadoznak benned, mint egy vámpír- vagy likantrópmesterben. Hogy készülhettem volna fel ilyesmire?

– Szóval neked sincs ötleted se, mi hogy alakul?

A páni rémület jégmarka makramézni kezdte a beleimet.

– Egy árva se, most jó? Örülsz, hogy bevallottam? – kezdtek éled-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

ni a hangjában az indulatok. – Soha korábban senki nem is próbált a mienkéhez hasonló szövetséget kötni, ami nem egy mester és két szolga közt, hanem három teljességgel egyenlő fél között kötött. Szerintem te nem értékeled, milyen lágyszívűen bánok az eróimmal. Nekem a farkas a hívóállatom. Más a helyemben már réges-rég a szolgálatába kényszerítette volna a város hordáját.

– Nikolaos hívóállata a patkány volt, így Raina és Marcus felerősíthette a hordát. Amikor Nikolaos helyébe ültél, simán zsebre is vághattak volna. Csak azóta felgyúrtad a régi vámpírkaját, akiket kivégeztem.

– Arra célszól, hogy csak azért nem vagyok egy véreskezű zsarnok, mert gyenge hozzá a véres kezem?

– Nem célszól rá, hanem állítom.

– Ilyen nagyon kevésre tartasz?

– Emlékszem, milyen voltál két-három évvel ezelőtt. A kutyára se lettél volna tekintettel, csak a hatalmad megszilárdíthatod.

– Úgy érted, gátlástalan vagyok?

– Inkább gyakorlatias.

– Az vagyok – bökte ki pár pillanatnyi gondolkodás után. – Gyakorlatias. Ahogy te is, *ma petite*.

– Tisztán látom, mi vagyok, Jean-Claude. Te vagy elítélt zavaros.

– Szándékosan soha nem bántanálak.

– Elhiszem.

– Rólad viszont nem feltétlenül mondható el ugyanez – folytatta hozzát csendesen.

– Én se szívesen bántanálak benneteket, de ha Richard még egyszer hozzáér valamelyik leopárdomhoz... vagy ha te valami ostobaságot mész... hát egyikőtök se sírjon utána, hogy nem szóltam.

– Soha nem becsülném le a... gyakorlatiasságodat, *ma petite*. Richard viszont belefuthat a csapdába.

– Azt mondta, hogy úgyse ölném meg, csak mert szemétkedik Nathaniellel.

- Mennyire volt szemét szegény kicsi ibolyaszem vel?
- Ne beszélj róla úgy, mint egy gyerekr l, Jean-Claude. És épp eléggé szemét, hogy felhasítsam a karját.
- Nagyon megvágta?
- Épp most foltozza be a doki. Öt vagy hat öltés.
- A mindenségit – sóhajtotta, mire még a lábam szárán is felborzolódta a sz rtüsz im. Igen, eddig egészen rendesen viselkedett, csak most dobja be magát.
- Elegem van a kavarásodból. Adom Richardot, és töredelmesen bevallod neki, hogy szándékosan ugrasztottad ide.
- Azt csak nem mondhatom, hogy hazudtam Nathaniellel kapcsolatban?!
- Rendet akarok, Jean-Claude. Tisztázd ezt az egészet vele, nincs id nk itt duzzogni meg bunkóskodni. Gregory meg fog halni, ha Richard nem mutatja meg, hogyan kell el szólítanom a szörnyetegét.
- És mégis mit mondjak neki? Milyen nagyesküt tegyek le, hogy holnap reggel nem ébredsz Nathaniel karjában? Ne intézzem el inkább, hogy maga legyen ott veled reggel?
- Ezt a részét már tisztáztuk. Nem táplált se téged, se Ashert, se senki mást. Nem érti, hogy miért kellene ezt a szabályt felrúgnia, csak mert szexr l van szó, meg rólam.
- Ezt mondta?
- Aha. Szinte szó szerint.
- Mi a nyavalyát kezdjek most veletek? – sóhajtotta.
- Ne engem kérdezz, én itt csak beosztott vagyok.
- Ami mit is szeretne jelenteni, *ma petite*?
- Azt drágám, hogy nincs f nőkünk. Hogy marha vagányul hangzik, hogy egyenrangú felek vagyunk mind a hárman, az viszont irtó ciki, hogy nincs, aki megmondja, hogyan tovább. Metafizikailag, érzelmileg és gyarló testileg is gázos dolgokkal játszodozunk, jól jönne, ha valaki legalább nagy vonalakban vázolná, merre induljunk tovább.
- És mégis, kinek a véleményét szeretnéd kikérni? Ha bárki is a

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Tanácsból megsejti, hogy még a negyedik jelet meg se kaptátok, rögtön elpusztítának bennünket, mert betojnak, hogy a negyedikkel mindannyiuknál hatalmasabbakká válhatunk.

– Én már beszéltem rólunk Marianne-nal meg a wicca boszi haverjaival.

– Ja, hogy cs dítsünk össze egy jó kis boszorkányszombatot? Dobáljunk gyíkfarkakat az üstbe?

– Nem tetszik a hangnem, Jean-Claude. Ne piszkálódj, neked még ötleted sincs.

– Igazad van, elnézést. Fogad szapora bocsánatkérésemet. Tényleg g zöm sincs, kit l kérjünk akár csak iránymutatást is. Átgondolom, hogy ismerek-e valami rendes boszorkányt a környéken.

– Én ismerek egy nagyon is rendeset. Viszont hárman együtt kellene vele beszélünk, hogy lássa, hogy m ködünk együtt.

– A bizonyos Marianne-ra gondolsz?

– Ja.

– Azt hittem, inkább para, nem boszi.

– A kett nem áll túl távol egymástól.

– Ha te mondod. Amennyire én a témában otthon vagyok...

Haha, már akkor eszembe jutott, hogy rácsörgök a mestern mre, amikor Caleb és Micah között a szendvicsben b harmincöt órája magamhoz tértem. Csak közben valahogy kicsusszant a fejembe l. Vicces, hogy szórakozik az emberrel a tudatalattija, nem?

– Nem tudnál mégis mondani valamit Richardnak, hogy kicsit javuljon itt a helyzet?

– Hazudjak neki valamit?

– A tudod mi essen már beléd, Jean-Claude!

– Arra esetleg rávilágíthatok, hogy ha nem is hajlandó, valaki más mindenképpen kénytelen lesz kielégíteni az *ardeurt*.

– Ezt már megtettem. Mire azzal vádolt, hogy... – hát nem, ezt képtelen vagyok kimondani! – hogy sokkal messzebbre jutottunk Nathaniellel, mint a valóságban, na. Mocskos szavakat használt, nem is bírom elismételni. Nem hinném, hogy most olyan nagy kedvem

lenne vele összebújni.

– Bepöccentél rá.

– Enyhén szólva.

– Annyira, hogy még ha kérne se bújnál az ágyába?

Nem sok híja volt, hogy beleordítsak egy nagy igent a telefonba, de annyira végtelenül fáradt voltam már! Kimerítettek. Se velük, se nélkülük nem volt jó. Úgy vágytam Richard ölelésére, hogy szinte sajgott bele a talpamtól a fejem búbjáig a testem, de néha hevenyen tapló tudott lenni, és olyankor utáltam, szintén, és semmi kedvem se volt még csak hozzá érni se. Látni se, hogy gebedne meg.

– Passz.

– Ez szintén hangzik. Csak épp semmi jót nem jelent. Mert ha nem kell se Richard, se Nathaniel, a Nimir-Raj-od meg nem kerül el reggelig, mi lesz az *ardeurel*? Leszel kedves ezt tiszta fejjel átgondolni, és a józan eszedre hallgatni, kivételesen, amíg még megvan. Mert ha az éhség már elhatalmasodik rajta, akkor már akár túlélési problémák is felmerülhetnek.

– Mi van?

– Csak, amit már korábban is elmondtam: minél hosszasan nyomod el magadban az *ardeuert*, annál veszettebben gyötör majd, míg a végén kivetk ztet önmagadból. Én túléltem az els heteimet, és amit akkoriban m veltem, hogy a vágyat tápláljam, de az én erkölcsi mélyrepülésem már a zérus alá landolt már valamikor a halálom el tt. Te nem vennéd olyan könnyedén, *ma petite*, az száz százalék. Bemocskolná az önmagadról alkotott képedet.

– Mert az nem, ha lefekszem Nathaniellel?

– Nem azt mondom, hogy nem értem, mire gondolsz, de az még sokkal nagyobb foltot ejtene, ha egy idegent vonszolnál az ágyadba.

– Soha nem tennék olyat.

– És a Nimir-Raj? – Becsületére szóljon, hogy nagyon ügyelt, ne-hogy vádlón szóljon ez a mondat.

De mennyire szerettem volna ezt megcáfolni, de mennyire! Ugyanakkor eleve vesztes vitába mi az ördögnek menjünk bele?

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

- Vettem. Süllyedt.
- Remélem is, Anita, remélem, nagyon alaposan mélyre süllyedt. Megint eljutottunk a keresztnememig, hát hurrá.
- Tudod, annyira szeretnék már egyszer , hétköznapi problémákat.
- Azok milyenek, *ma petite*?

Kett null.

- Már nem emlékszem.
- Fáradt a hangod.
- Lassan hajnalodik, egész éjjel talpon voltam, szóval fáradt is vagyok, nem csak annak hangzok.

Ahogy kimondtam, még inkább elhatalmasodott rajtam az ólmos érzés. Ásítva dörzsöltem meg a szemeimet, alaposan el is kentem a szemfestéket. Nem vagyok én hozzászokva a n ies létezés alapfeltételeihez, el bb-utóbb összemázolom magam, ha valami miatt nagy ritkán sminkelek.

Közben Richard meg a test rei visszaszállingóztak a konyhába, mögöttük a patkányemberek árnyékként. Az én drágám pont, hogy nem volt épp nagy barátságos hangulatban.

- Most le kell tennem – mondtam Jean-Claude-nak.
- Már nem akarod, hogy beszéljek Richarddal?
- Meggondoltam magam. Majd kavarsz holnap még egyet a szaron.

- Csak segíteni akartam.
- Persze.
- *Ma petite*.
- Mondjad.
- Vigyázz magadra. És ne felejtsd, mit mondtam az *ardeurr* l. Nem szégyen.

- Ezt magad se hiszed el.
- Akkor hadd cizelláljam. Addig nem szégyen, amíg azon az emberen elégitéd ki, akit magad választasz, ott, ahol te szeretnéd. Ha küzdesz ellene, a végén ki tudja, kivel kerülsz össze, ki tudja, hol. De az biztos, hogy nem élveznéd.

Finoman szólva.

– Miután felébredtél, hívlak. Nem felejtettem el Damiant.

– Meg se fordult a fejemben. És már alig várom a hívásod.

Még csak el se köszöntem, miel tt kinyomtam a hívást, részben, mert éppen nem volt jó nálam, részben meg a zabszem miatt a seggemben. Itt van ugye a nyakamon Richard, aki mindjárt leeszi a fejemet; Gregory, akit sürg sen helyre kellene pofozni; plusz az *ardeur*, ami holnap reggel nagy valószínű ség szerint megint letámad. Jó, halovány esély talán van, hogy csak erre az egyetlen napra tisztelte meg kies életemet; viszont nem árt trenírozni magamat a legrosszabb forgatókönyvre is. Ami rendkívül hasonlatos a mai ébredéshez: kipattan a kis szemem, és már elégíthetem is ki az éhséget. Már csak az a kolosszális kérdés, hogy kivel? No meg, hogy ha azzal megvagyok, le kell-e takarnom minden nyavalyás tükröt a házban?!

35.

ANNYIRA UTÁLOK HAJNALI háromkor pörögni, mert ez a legeslegalkalmatlanabb időpont a pörgésre – ilyenkor a test és az elme is csak az alvásra tud gondolni. Az én hajnali listámon meg a szép álmok helyett kemény feladatok sorakoztak. Vagy még annál is több – minimum egy csodatétel. Anyám.

Az infit kivette ugyan a dokin Gregory karjából, de attól még nem nézett ki jobban. Egy nagy kupac romhalmazzá változott Zane és Cherry között a veranda asztalán, kockás plédekbe csavarva. Dr. Lillian nem pattant le róla, folyamatosan a pulzusát csekkolta, meg minden, gyanítom, hogy a pusztaság érintésével is a lelket igyekezett tartani benne. Nathaniel bebújt a hátuk mögé, az asztal túloldalára, hogy Richardnak még csak eszébe se juthasson semmi. Aki viszont módszeresen tudomást se vett róla. Fél pirospont. A többi leopárd is mind velünk volt, ahogy a teströkök is – Jamilék Richard körül döngtek, Igorék meg körülöttem. Épp mellettem álltak a korlátnál.

Szerintem Richard haragja tapasztotta ilyen szinten rám ket. Az amúgy is ragacsos nyári éjszakában levegőt se lehetett kapni az Ulfric viharos erejétől, ami mindannyiunkra rácsimpaszkodott. Ilyen hangulatban hiába is magyaráztam, hogy úgyse fog bántani, Claudia csak megvonta a vállát.

- Rafael utasított bennünket, hogy vigyázzunk rád. Ez a dolgunk.
- Még ha le is teszem a nagyesküt, hogy semmi veszély?
- Az a helyzet, hogy nem vagy elég objektív, hogy ezt megítéld.
- Te is így gondolsz? – bandzsítottam Igorra.
- Soha nem ellenkezem hölgyekkel. Pláne olyanokkal nem, akik simán két-vállra tesznek.

Ez érv volt, ami mellel két izomkolosszust állított pincsikutyaként a sarkamba ehhez viszont nagyon nem bírtam jóképet vágni.

ket, mondjuk, ez egy pillanatig se érdekelte, nekik csak Rafael utasítása számított.

Így két kis csoportosulásban álltunk Stephennel szemtől szemben – Richard és a sarzsijai, meg én a magaméival. Gregory tesója már csupasz volt: az alakváltás nem valami tiszta biznisz, szóval vagy ócska rongyokat húzol magadra teliholdkor, vagy nudizol. De legalább a turkálóknak is mindig lesz piaca.

Richard ereje gigantikus viharfellegként borult ránk, láthatatlan villámok cikáztak jó sűrűn körülöttünk, és még a kisüléseket is hallani lehetett. Szép lassan égnek állt tőle a hajunk.

– Richard... – kezdte gondterhelten Jamil, de egyetlen pillantással beléfojtották a szót.

Az értem meg sűrűbbre préselődött, mintha egy hatalmas kesztyű szorulna szépen ránk.

– Mi a baj, Richard? Mi ez a nagy érfitogtatás?

Felém fordult, és már legszívesebben vissza is szívtam volna mindent, de a látszat az látszat, álltam a sarat. Pedig esküszöm, hogy recsegett körülöttem minden.

– Meg akarod menteni a macskádat vagy sem? – sistergett Richard.

– Meg – suttoztam.

– Akkor meg figyelj.

Stephen vállaitól bűvasznyira szétnyitotta a tenyerét, az energia olyan sűrűségben szikrázott, hogy reflexszerűen nyelni próbáltam, hogy a fülem kiduguljon, csak hogy ez nem afféle nyomáskülönbség volt. Richard kezei megremegtek, és egyszerre ökölbe szorultak, mintha valamit megragadna, és tényleg felfénylett valami fehér ködszerű csillogás az ujjai közt. Stephen halkan feljajdult, nekem már az arcsontom is sajgott a nyomástól, levegőt se nagyon kaptam.

Aztán Richard elrántotta a kezét, és a nyomás felszakadt, mint amikor végre elered az eső. És egy röpké pillanatig azt is hittem, hogy esik, mert sűrű, langyos folyadék zúdult ránk; de az eső nem lehet ennyire meleg. Nem először láttam alakot váltó likantrópot, de ilyen mégse pipáltam még soha: mintha Stephenről lerobbant volna a teste, a szövetei pedig nedves masszaként szétkenődtek volna a kör-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

nyezetén. Máskor a szörnyeteg úgy bújik el az emberi testből, mint lepke a bábból, Stephen farkasa viszont letépte magáról az embert, és remegve-lihegve vetette térdre magát az Ulfric előtt. Én meg csak álltam ott, levegőt után kapkodva.

– Atyagatya – sikerült végül kipréselni magamból. Bravó.

Stephen sötét borostyánszín farkasbundájában kimerülten kuporgott, szerintem csak félig volt magánál – pedig még ha fáj is kicsit az alakváltás, a vérálat azonnal erre kap, egy percig se marad védtelen. Mi a fene ez itt? Valami nem klappol. Richard lábához kúszott, a fogakkal kirakott pófáját a csukája orrához illesztette, úgy sandított fel rá a totális alárendeltség pózából. Dehát nem csinált semmi rosszat. Akkor meg mi a rák van?

Erre Richard, mint aki valami nagy disznóságot követett el, és most biztos lenne hogy le fogom szűrni, dacosan méregetni kezdett. Fehér pólójára még annál is több szutyok jutott, mint rám, simán bevezethetett volna egy vizes-pólós versenyre, arcán pedig lassú szalamban siklott lefelé egy gusztos cafat. Egy elegáns, bár hangyányit remeg mozdulattal lecsappintottam a képemről a hasonló adagomat, nagyot cuppant a padlón, és körbenéztem: a testőrök majdnem teljesen megúszták, ügyesebben helyezkedtek, mint én. De elszörnyedve és meglepetten néztek mind a négyen Richardra – tehát ők is úgy gondolták, hogy nem a nagykönyv szerint zajlott a dolog.

– Volt már részem alakváltásban bennem, de ilyet még soha nem láttam – böktém ki végre nagy nehezen, a torkomat köszörülgetve.

– Azért volt más, mert nem magától változott, hanem elhívtad?

– Nem. Nem azért.

Vártam, hátha kifejti bennem is, de nem tervezett belemenni a részletekbe. Pedig ennyiből nem fogom megérteni.

– Valaki akkor esetleg vázolná, mi volt ez?

Jamil belekezdett, aztán megtorpant, és Richardra nézett.

– Az Ulfric engedelmével – futott neki újra, de a hangjában sokkal több volt a dac és a harag, mint a tisztelet. Azt nem láttam, a fennköltül milyen pillantást kapott cserébe, mindenesetre térdre dobta magát

el tte a pocsolóba, és mélyen lehajtotta a fejét.

– Nem akartalak megbántani, Ulfric.

– Hazudsz – morogta Richard fenyegetően.

– Nem tudom, mit óhajtasz, mit mondjak – sandított fel rá Jamil, de le is hajtotta gyorsan a fejét. – Közöld velem, Ulfric, és azt mondom.

– Nem egyszer én el szólítottam Stephen szörnyetegét – fordult felém Richard, rá se rántva a térdel Jamilre –, hanem felszakítottam a testéből.

– Miért? – pillantottam a még mindig magzati pózban kucorgó farkasemberre.

– Ez egyfajta büntetés, általában.

– Miért kellett Stephent megbüntetned?

– Nem kellett – vágta ki nyersen –, csak megtettem. Mert megtehettem.

– Mi a bánat bajod van, Richard?

Nyersen és váratlanul felkacagott.

– Tán nem tanultad meg, hogyan szólítsd el Gregory szörnyetegét?

– Hogy a picsába tanultam volna meg bármit is, kivéve, hogy pocskék kedved van, és másokon vezeted le?!

– És kíváncsi vagy, mit vezetek le?

– Ja, nyilván.

– Húzzál az útból, Stephen.

Szegény Stephen kérdés nélkül eltakarodott, és már csak ketten maradtunk egymással szemben, alig két lépésnyire. Az előbbi mutatóvány lefaragott valamicskét az erejéből, tompította az életét, de az energia még mindig ránk nehezedett.

– Nyisd ki a jeleket, Anita, érezd, amit én.

– Már megtettem. Gondoltam, úgy tanulhatom meg legsimábban, hogy kell ezt az egészet.

– Akkor csak a saját pajzsom az? – kérdezte, nem mondta, így hát rábólintottam.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Azt érzem, hogy haragszol, azt nem, hogy miért.

– Csak a pajzsom maradt köztünk, és... – csóválta meg a fejét félmosollyal, majd ledobta. Olyan váratlanul ért, hogy szinte hanyatt vágódtam a hirtelen arcomba csapó nyers dühtől és mélységes önutálatról. Vagy egy percig álltam csak, és megmerítkeztem Richard mértéktelen fájdalmában, az arcomon patakokban ömlött a könny. Fulasztó volt.

– Istenem, Richard! – mázoltam el a könnyeimet.

– Ne sajnálj, ne *merészelj* sajnálni engem!

Közben elkapta a karomat, hogy megrázzon, gondolom, de már az érintésre felágaskodtak a szörnyetegeink, és forró táncban egymásnak estek a b rünk felszínén. Láthatatlan parafarkasa belém vájta a karmait, mintha a testemen keresztül át akarná enni magát a túloldalra. Felsikoltottam, a szörnyetegem is támadásba lendült, fogai között húscsapatokat éreztem, karmok szaggatták-tépték egymást. Látszani semmi nem látszott az egészben, de minden részletében pontosan éreztem az egymáson szikrázó bundákat, az izmokat és a vért. Nem pusztán a fájdalomtól üvöltöttem, közben Richardot is téptem, és ez legalább annyira fáj, hogy bántani akarom, hogy neki is ugyanúgy fájjon, mint nekem.

Itt már semmiféle szóáradat meg érvhadjárat nem segíthetett – az izmok tették a dolgukat. Szörnyetegeink egymásba gabalyodva marták életre-halálra egymást. Üvöltve rogytunk le a deszkapadlóra, halványan éreztem, ahogy Richard marka egyre görcsösebben feszül a csuklómra, mintha már képtelen lenne elengedni. Körülöttünk árnyakat láttam a periférián, de senki se mert megérinteni bennünket, csak szaladgáltak kétségbeesetten, és kiabáltak.

– Mi az, történik? Anita, Anita! Richard, kapd el!

Erre a szörnyeteg súlyosan rám nehezedett, de már nem bántott. A két energia egymás mellett pihegett, nem vegyültek össze, csak egymásnak simultak szinte éreztem bent a testemben a csontokból és bundából álló valamit, ami nem én vagyok, ahogy Richard szörnyetege nekinyomul. És közben már a testének a súlyát is éreztem ma-

gamon, bár még hallani csak a fejemben zuhogó vért hallottam, és a hasamon a szívének dobolását, mert a fejét a mellem fölött nyugtatta, úgy nyúlt végig rajtam. Nyakig dzsuvás lettem, alulról a Stephen féle pocsolótól, fölül pedig Richard szutykolt össze a ráken dött cuc-cal. Megint állhatok be a zuhany alá, pedig hullá vagyok, és most már az izmaim is úgy sajognak, mintha egy egész zombisereg gán-csolt volna ki egyszerre. Holnapra izomlázam lesz.

A többiek széles körben álltak felettünk, úgy figyeltek, mintha tunkolni is terveznének a maradékból. Megmoccantam.

– Szállj le rólam – hörögtem.

– Bocs – emelte fel nehézkesen a fejét Richard.

– Mindig ezt mondd, Richard, de most szállj le végre rólam.

Meg nem emelte volna a nagy seggét, bezzeg a derekamat ölelgette.

– Még mindig meg akarod menteni Gregoryt?

– Azért volt ez az egész nagy cécó. Még jó.

– Akkor fussunk neki még egyszer.

Jó vicc. Próbáltam valahogy kiverg dni alóla, mire magához szo-rított.

– Nyugi, Anita, nem fog fájni. Vagy legalábbis nem hiszem.

– Mondod most. Közben meg majd berosáltam, úgy fáj minde-nem. Eressz már el! – Akaratom ellenére az indulatot félelem is szí-nezte, ami nem kifejezetten volt kedvemre való.

– Döntetlen lett. Már vége.

– Mir l beszélsz? – meredtem rá, és még kapálódzni is elfelejtettem.

– Más fajta állatok vagyunk, Anita, le kellett harcolniuk... hogy melyikük a keményebb.

– Valami francos dominancia-birkózást csaptunk?!

– Nem egészen.

– Ha két különböz szörnyeteg egymásra akad, és mind a ketten dominánsak, mint amilyen egy igazi Nimir-Ra és egy igazi Ulfric, akkor harcban mérik fel egymást. Láttam már ilyet – tartott kisel -adást Merle. – Próbálják megszelídíteni egymást.

– Itt pedig senki se lett szelídebb – néztem fel a magasba, a fehér

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

hajúra.

– Igazad van – térdelt mellém –, az Ulfric is megmondta, döntetlen lett. Még folytathattátok volna, amíg az egyik tök fel nem adja, de nem akarta.

Eszembe jutott, hogy valaki rákiáltott Richardra, hogy kapja el – nyilván a szörnyeteget.

– Elkaptad, igaz? – néztem a hasamra.

– Nem izgat, melyikünk a dominánsabb. Ezek a játszmák mindig is hidegen hagytak.

– És Gregory? Hogyan segítesz?

Feltápászkodott, de közben végighúzta magát a pucér hasamon, és a hideg trutyak undorítóan cuppant vissza rám. Majdnem kiraktam a gálám.

– Mi a baj? – Kiszúrta az undort a képemen.

– Egy mer dzsuva a pólód, ráadásul egy hatalmas tócsába passzírozol éppen bele. Nem csak azért akartam, hogy leszállj rólam, hogy ne legyél rajtam, hanem, hogy ki tudjak végre úszni a partra.

Négykézlábra emelkedett felettem, a szörnyetegeink még mindig egymásnak d ltek, szerintem akár látszhattak volna is, olyan szinten volt valóságos az élmény, ahogy a fejüket a mellünknek nyomták. Richard a kezét nyújtotta, persze próbáltam leállítani, nem vagyok béna...

– Tudom, hogy nem szorulsz segítségre, csak a szörnyetegeink miatt. Gregory miatt. A testi kontaktus segít.

Nem is nagyon kellett skubiznom a képét, hogy eldöntsem, kamuzik-e – a jelek még mindig tárva-nyitva voltak közöttünk, pontosan tudtam, hogy igazat mond. Hagytam hát, hogy felsegítsen, a mutatóványba az egész testem belesajdult, és még az arcomon is látszott. Még jó, hogy nem szisszentem fel.

– Fájdalmat okoztam – konstataálta halkan.

– Ahogy én is neked.

Az mozgásán, naná, hogy az ég világon semmi nem látszott, a jelek miatt azonban pontosan tudtam, hogy az tagjai is ugyanolyan

elgyötörtek. Csak azt nem értem, miért nem sántikált is...

Felhúzta a polóját, és a kezemet a csupasz hátára tette.

– Érints meg.

Nagyon bután nézhettem, mint egy erkölcsében mélyen megsértett gardedám mert szélesen elmosolyodott.

– Nincsenek hátsó szándékaim, nyugi. Csak ne engedj el, viszont kelleni fog mind a két kezem.

Tétován kapaszkodtam a hátába.

– Lejjebb, a trikómat muszáj levennem.

Nem maradt semmi illedelmes kapaszkodó, kénytelen voltam az édes, tiltott görbületek felé tendálni – a dereka alá csúsztottam a kezemet, tenyeremet csiklandozta puha b re, még az illatát is érezni véltem. Közben kibújt a trikójából, és kész lettem: a lapos hasa, széles mellkasa és domborodó háta mind ott volt az orrom el tt, és ett l még rövidebb elvonási id szakok után is mindig garantáltan hanyatt vágtam magam. Én voltam a Pavlov kutyája: Richard vetk zni kezdett, én meg agyatlanul hulltam el a lába el tt. Legalábbis képletesen. A szörnyetegem felágaskodott, dorombolva simult az övének, olyan érzés volt, mintha valami bársonyos izével cirmókáznák végig az egész testemet. De feltehetőleg Richard is valami nagyon hasonlót érzett, mert hirtelen visszatartotta a lélegzetét, és furán meredt rám.

Ezerrel ráfeküdtem az agyammal, hogy lelohasszam az érzést, de már kés volt, fülig lilultam. A legjobb volt, ha a cip m orrát stírlöm, talán így leplezhetem a nagy zavart. Az ilyesmi meg m ködik is, mi? Mindegy, felnéztem, nem lehetek ilyen kis pipacs – a kezem Richard derekán, a farmerja fölött, ha úgy vesszük, semmi különös, és most mégis olyan illetlenül közvetlennek éreztem... gondoltam, el is veszem onnan a mancsomat, elvégre társaságban vagyunk; de nem hagyta, lágyan rátette az enyémre a kezét, és határozottan magához nyomta. A másik kezével meg az állam alá nyúlt, és felemelte a fejemet, hogy a szemébe nézzek.

– Semmi gond, Anita. Imádom, hogy a pusztá látványom így beindít.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Na tessék. Már épp kezdtem visszafakulni a normál színembe, erre persze csak még kétszer olyan vörös lettem. Halkan elnevette magát, azzal a bizonyos mocskos-gondolatok-szaladnak-át-az agyamon nevetéssel, amit csak a pasik képesek elcsalni a torkukból.

– Hiányoztál, Anita.

– Te is nekem.

A szörnyetege hatalmas erővel suhant át a testemen, egészen bentszakadt lélegzetem, és persze az én szörnyetegemnek se kellett kétszer mondani nekiiramodott. Még ha akartam volna, se bírtam megállítani; persze, lehet, hogy egyáltalán nem is akartam. Az energiaárnnyak át- meg átsuhantak a testünkön keresztül-kasul cikáztak bennünk, míg már levegőhöz se jutottam, az agyam meg már az első kanyarban lemaradt valahol. Ki vagyok? Mi vagyok?... Richard szörnyetege szállt ki először a fogócskából.

– Szentséges ég, nem hittem volna...

Nem kis erőfeszítésébe került, de határozottan, tettekre készen nézett rám mintha mi se történt volna; azért én éreztem, hogy belül minden sokkal képlékenyebb, ugyanolyan reszketeg, mint én bennem.

– Elszólítom Jamil szörnyetegét, de most rendesen. Figyeld, hogyan használom az erőmet.

– Hogy aztán leutánozhassam – bólintottam. A hangom még enyhén kocsonyás volt.

– Vagy ha ennyi nem elég, szólítom Shang-Daét is, hogy jobban megnézhesd.

– Oké.

Karját a derekamra fonta, és szorosan magához húzott, de az előbbi kis szörnyeteg-bukfencparádé után ebben már alig volt valami zavarba ejtő. Jamil egy szál naciban, cipő és póló nélkül állt elénk. Nahát, egy szégyenlős alakváltó. Ilyet se látni gyakran. Ha jobban belegondolok, Jamilt még soha nem láttam pucéran, nem számítva persze azt az egyetlen alkalmat, amikor megsebesült, és az életéért küzdöttünk.

– Készen állok, Ulfric.

Azok után, amit Stephennel m velt Richard, bolondul vakmer - nek éreztem Jamil bizakodását. Jó, Richardban tényleg lehetett bízni, az igaz. Nem ez volt vele a gond.

– Alapvet en nem kell megérintenem ahhoz, hogy el szólítsam a farkasát. Most azért fogom mégis inkább úgy csinálni, hogy jobban lásd és értsd, amit csinálok.

Bólintottam, és a testéhez simultam, de nem csak a karja tartott össze bennünket, hanem a szörnyetegeink bársony érintése is.

Richard megérintette Jamil meztelen vállát, finoman, de az érintéssel az energiája átsuhant a testére, langyos szell ként, és vitte magával Richard szörnyetegét meg az enyémet is. Hízelve, csalogatva, ígéretekkel kecsegtetve kereste Jamil szörnyetegét, mintha egy cicát akarna egy magas fáról lecsalogatni. A sok simogatásra, hízélgésre Jamil szörnyetege már moccant is, de nem lehuppant a fáról, hanem arany ködként bújt el Jamil lényének legbelsejéb l. Egy pillanatig olyannak láttam, mint nem sokkal azelt Micah erejét a konyhában látható-láthatatlanul, aztán Jamil a padlóra d lt, háta hullámozni, púposodni kezdett, és a farkas a gerince mentén törte át az ember testét, nem gorombán, hanem a lehet legnagyobb harmóniában. Mintha ugyanannak az éremnek a másik oldalát látnám végre felvillanni. Jamil magához ölelte másik énjét is, szerette, ápolta – a gyönyör , óriási fekete bestiát, amivel még Piroska is csak a legocsmányabb rémálmaiban fut össze, útban a nagyihoz.

A farkas megrázkódott, és csak most jöttem rá, hogy bár körülötünk megint tócsányi színtelen szutyok csillog, a bundája csont száraz. Még egy metafizikus rejtelem – hogy maradnak szárazon a vérállatok, amikor pedig az alakváltás határozottan figyelemreméltó lötykiválasztással jár?

Szó nélkül indultam Gregoryhoz, kézen fogva húztam magammal Richardot is. Zane már nem ült ott az asztalon, a kornyadozó leopárdomra már csak Cherry és a dokin vigyázott.

Gregory rám emelte a holdfényben ezüstösen kék szemeit, én mosolyogva próbáltam megnyugtatni, arcát pedig két kezembe vettem.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Nem sokat cicóztam, a körülöttünk örvénylő árnyalakkal lenyúltam a testébe, a szörnyetegéért. Gregory erre felegyenesedett, a pokróc lehullt róla, Cherry pedig távolabb húzódott, mint aki már nem szívesen ér hozzá. Lehet, hogy ilyenkor nem is tanácsos.

Bevettem én is a hízelkedés változatot, amit épp az előbb tapasztaltam meg, csalogattam, cirógattam a mélyen alvó szörnyeteget. De lehetetlenség volt felébreszteni, Gregory bekábított teste, amit csak tompábbá tette a Rainával való viszontlátás sokkja, méla renyheséggel nehezedett rá, és nem eresztette. Hiába is szólongattam. De már tudtam, hogy a gyöngédségen kívül más eszközeim is lehetnek, és bár a Stephennel végrehajtott akcióban nem voltam olyan közel Richard szörnyetegéhez, mint az előbb, ismertem már annyira az ember természetét, hogy pontosan tudjam, hogyan tovább.

– Óvatos leszek – ígértem, aztán kíméletlenül megküldtem az embermet, ami hatalmas bundás pengéként hasított bele Gregory mellkasába. Levegő után kapott, a háta megfeszült, de nem tartott az egész sokáig: karmimat a szendergő szörnyeteg hátába vajtam, és kicsibáltam a teste felszínére, mire az sikoltozva ébredt magára. Gregoryról, mint korábban a bátyjáról is, lerobbant a teste, minden csupa vér és egyéb testfolyadék lett, de már szörnyeteg alakjában lihegett előttünk. Én ugyan először nem is láttam, mert még a szemem is tele lett a sok cafattal meg szmöttyivel, de ahogy a kezemmel tisztára dörzsöltem, boldogan csodálhattam meg a még mindig az asztalon kucorgó feketesárga leopárdemberemet. Stephen megszaglászta testvére reszkető alakját.

– Gregory, hallasz engem? – kérdeztem még annál is halkabban, mint terveztem.

Gregory leopárdszemei rám hunyorogtak, de a torkából félig emberi hang, félig állati morgás szakadt fel.

– Hallak.

Stephen hátravetette a fejét, és felvonyított, Jamil csatlakozott hozzá. Aztán már a leopárdjaim ujjongásától sem lehetett hallani az éjszakában.

36.

BEHÚZTAM A HÁLÓSZOBA nehéz függőnyeit – akkor újítottam be ket, amikor Jean-Claude gyakori éjszakai vendéggé vált nálam –, mert már előmlött a hajnal fehéres fénye a tájon, ahol a fák fekete árnyalakjai kínai árnyjáték díszleteként meredeztek. A szobában majdnem teljesen sötét lett, csak az éjjeli lámpa betegesen sárga fényköre világította meg Nathanielt, aki levendulaszín boxeralsóban ücsörgött az ágy szélén. Szerintem a nacit eredetileg nem is férfiaknak tervezték, ilyen finom színt csakis n kre álmodhatnak a dizájnerek. Neki akkor is jól állt, kiemelte az egy árnyalattal mélyebb lila szemeit. Bizarr mód Nathaniel leopárd alakban szénfekete volt, a vörös emberi sz rzet teljességgel elt nt róla. De most emberi alakban készül döött lefekvéshez, egyébként volt az egyetlen a leopárdjaim közül, a többiek mind Gregoryval mentek. Így már csak ketten maradtunk az ágyamba, kett nknek kellett volna a kutyakölyökalmot reprodukálni. Elég hülyén éreztem magam így kettecskén... de lehet, hogy csak a mellbimbója körüli fognyomaim tehettek róla.

– Nem kellett volna már meggyógyulniuk? A harapásnyomoknak.

– Kicsit lassabban gyógyulok, mint mások – suttogetta. – És az alakváltó meg a vámpírharpások még pluszban nem egyszer témák.

– Miért?

– Miért öl meg bennünket az ezüst, az acél meg miért nem? – vont vállat. Talányos.

– Süllyedt.

Beletúrtam nedves hajamba. Letusoltam, még szép, és pizsamában cirkáltam a szobában. Mondjuk az, hogy pizsamában, finoman szólva is túlzás. Alapjáraton egyébként csak egy kinyúlt trikót veszek fel alváshoz, de most smaragdzöld bugyi, pántos fels , és a hozzá passzoló földig köntös volt rajtam. Reméltem, Nathaniel tisztában van vele, hogy nem miatta rittyentettem ki magam...

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Ahogy azt is reméltem, hogy Richard tusolás után felbukkan. Azt csak nem hagyja, hogy Nathaniellel bújjak ágyba, míg is itt héderel valahol a házban!

De egyre csak vártam és vártam, egyre nyilvánvalóbban hiába. Hajnalodott. És én fáradt vagyok. Jaj. És pont, amikor a csüggedelem teljes súlyával a nyakamba zuhant, kopogtak.

– Bújj be – A szívem majd kipottyant a bordáim alól.

De csak Merle dugta be a fejét. A francba.

– Az Ulfric a konyhában kornyadozik – elbizonytalanodott –, és sír.

– Parancsolsz? – kerekedtek el a szemeim.

– Kipaterolt mindenkit, még a test reit is, és most sír. Fogalmam sincs miért.

Mélyet sóhajtottam. Fáradtságom ellenére izgatottan vártam, hogy esetleg Richard, ha már itt van, nem hagyja, hogy egyedül aludjak; vagyis nélküle. És most prütykölés helyett mehetek le vigasztalni, meghallgatni, hogy mi nyomja az érzékeny lelkét. Hogy az a...

Éreztem, ahogy csüggedten magamba roskadok, de gyorsan kihúztam magam. Ki a francnak szólt volna Merle, ha nem nekem? Lehet, hogy még engem se enged be a konyhába... de ha valaki lecsitíthatja, akkor az én vagyok. A fehér hajú nyitva tartotta az ajtót el ttem, de még csak le se kellett hajtanom a fejem, hogy kisuttyanjak a karja alatt.

– Köszí, hogy szóltál, Merle – motyogtam, ahogy elhaladtam alatta.

Shang-Da a konyhaajtó mellett támaszkodott a nappali falának, borzalmasan kínban volt, még csak rám se nézett. Mi a túró folyik itt?

A kanapén – a fehéren! – Caleb helyezkedett el a párnák közt, valahonnan szerzett egy takarót is, és ahogy a jöttömre felült, láttam, hogy meztelen. Csak akadt valaki, aki ráadott egy pizsamanadrágot vagy legalább egy leped t dobott a kanapéra... mindenesetre most tányérszemekkel skubizott.

– Csini köntös – nyögte. Micsoda egy pofátlan alak!

Richard a konyhaasztalnál ült, a függönyök mind széthúzva, és a

kel nap aranyfénye beragyogott mindent. Modern Botticelli-alakként ücsörgött az arany napsugár kell s közepén, barna haját arany glória színezte vörösre. Arca a keret világos csillogásában szinte árnyékban maradt, de egy pillanatra, ahogy felnézett, láttam a könnyeket; aztán gyorsan le is hajtotta a fejét, és odalett a kompozíció. A haja is barnább lett, mert már nem úgy esett rá a fény, puhább, frissen pihésre szárított fényes kazal. Bezzeg ha én szárítom meg a hajamat, olyan, mint egy rakás vaskos izé. Brrr. Milyen mázlisták is egyesek.

Az asztalhoz ballagtam, de egyelőre nem mertem hozzáérni.

– Mi a baj, Richard?

Megrázta a fejét, és az asztallap erezetét tanulmányozta. Gyöngéden megérintettem a vállát, egy életem, egy halálom. De nem ordította le a fejemet, még csak arrébb se húzódott. Eddig oké. Tenyeremmel elmázoltam arcán a könnyeket, valahogy így vigasztaltam Nathanielt is, mielőtt beállított... Az állánál fogva felém fordítottam az arcát, és a másik oldalon is letöröltem a könnyeket, már a köntösöm ujjával.

– Mondj valamit, Richard, kérlek.

Erre elmosolyodott. Na tessék, az ember rigorózan kerül a „kérlek” szót, és ha nagy ritkán kicsúszik a száján, már rögtön megmosolyogják.

– Ezt még nem is láttam – simított végig a köntösön.

Ilyen könnyen nem terelünk! Máskor nyilván könnyekig hatódtam volna, hogy emlékszik, miben látott korábban, de most ennél hevesebb bókokkal se téríthetne el a tárgytól.

– Kés van, te se lehetsz sokkal frissebb, mint én. Miért nem alszol?

Elhúzta a fejét, de aztán megint rám nézett, és olyan végtelen szomorúság sütött a szeméből, hogy kis híján visszakoztam, hogy mégse, nem, egyáltalán nem is akarom tudni a szomorú történetet, de már nem lehetett. Ki kellett beszélnie.

– Louisa börtönben van. Guy pedig halott.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Még csak nem is ismer sek ezek a nevek – szaladt össze a szemöldököm.

– Louisa az egyik újonc a hordában – kapta el a tekintetét –, Guy pedig a v legénye, a férje... a *volt* férje.

A tenyerébe temette az arcát, és csak rázta a fejét. Úgy kellett lefognom a csuklóját, hogy abbahagyja végre.

– Mondd el, Richard.

Megfogta a kezemet, amivel a csuklóját tartottam, és így, kéz a kézben fogott bele a mesébe. A szeméb l csöpögött a keser bánat.

– Louisa tegnap, a nászútjukon megölte Gyt. Miel tt idejöttem, akkor hívtak fel.

– Még így se nagyon értem. Persze, szörny ség és tragikus, de...

– Én voltam a vérkeresztapja, én tanítottam meg bánni a szörnyetegével, és a nászútjukon elveszítette az uralmát felette, pont... – Megint megrázta a fejét, kézfejemet a homlokára szorította.

– Pont szeretkezés közben – fejeztem be helyette a mondatot.

Bólintott, az istennek se nézett volna rám.

– Miközben elveszítette a szüzességét – motyogta.

– Szüzességet mondtál?

Elhúzódott, az ölébe ejtette a kezét, és csak most t nt fel, hogy natúr valóját csak egy oldalt megcsomózott törölköz fedí.

– Azt. Szüzességet.

– Tehát soha azel tt nem is próbálta, hogyan uralkodhat a szörnyetegen aktus közben?

– Több, mint két éve jártak már jegyben, amikor Louisát megfertézték. Egy támadásban. És mind a ketten a nászéjszakára tartogatták magukat.

– Dicséretes. De az orgazmus a petting során is csak orgazmus. Ha az aktuson kívüli orgazmusok során már képes volt uralkodni magán, akkor az aktus alatt is képes lehetett volna – visszatettem a vállára a kezemet. – Te mindent megtettél érte.

Úgy pattant fel, mintha megégettem volna, a szék nagy csattanással vágódott neki a pultnak, majd le a földre. Abban a pillanatban

megéreztem a mozgást a hátam mögött.

– Nincs semmi gond. – Ahogy megfordultam, Shang-Dát, Merle-t és a két patkányembert láttam az ajtóban, ugrásra készen. – Jól vagyunk, mondom. Elmehettek.

Látszott, hogy csak ímmel-ámmal vonulnak vissza, és tutira a közelben maradnak. Legalább közönségünk is lesz.

Richard az arany glóriában és egy szál törölközben ragyogott a konyha közepén, ami normális esetben totál kiütött volna, hogy még a nevemen is hetekig kell gondolkoznom, de a végtelen fájdalom az arcán immúnissá tett. És hirtelen bevillant.

– Mondd, hogy nem vártak a nászéjszakáig totál szűzen! Azért csak egymáshoz értek már korábban!

– Megtanítottam uralkodni a szörnyetegen minden kiélezett érzelmi helyzetben: harag, szomorúság, félelem, fájdalom esetén. Szex közben nem, mert tiszteletben tartottam a meggyezését – nézett rám dacosan, szűgösen, de tudtam, hogy a maszk alatt bűntudat és fájdalom lapul.

Igen, ez Richard. Elméletileg még akár egyet is értettem vele, de ez az a tipikus helyzet, amikor az elmélet és a gyakorlat távolabb van egymástól, mint Makó Jeruzsálemnél. És ezt neki kellett volna a legjobban tudnia. Nálam mindenképpen jobban. Felhúztam a pókerarcomat, szerencsére ebben profi vagyok mert most nagyon nem szerettem volna, ha látja, mit érzek.

– Szóval akkor ez a te Louisád szeretkezés kell a közepén alakot váltott, széttépte a férjét, a zsaruk meg elcsípték. – Azt nem tettem hozzá, hogy csoda, hogy nem puffantották le ott helyben. A fakabátok valahogy rosszul viselik a „csúnya rossz farkas éppen cincálja széjjel a kedves fiatalembert” típusú jeleneteket. Rögtön a ravaszra pöccen az ujjuk.

– Louisa adta fel magát. Ha az öngyilkosságot nem tartaná bűnnek, már halott lenne, gondolom. – Közben a tolóajtóhoz ment, és a hűvös üvegnek támasztotta a homlokát.

Annyira nagyon szerettem volna azt mondani, hogy nem az a hi-

bája volt, de ha egyszer az volt. A vérkeresztapa feladata, hogy a vé-
dencét mindenre felkészítse, és azt b séggel megtapasztaltam a saját
életemben, de Verne és Richard hordájában is, s t, a vérleopárdokkal
is volt rá b ven alkalmam, hogy az orgazmus milyen kemény próba-
tétel. Az uralkodik csak igazán a szörnyetegén, aki képes magát át-
adni a szexben annyira, hogy orgazmusra is képes, és mégsem válto-
zik át. Nem kis feladat. Istenem, hányszor h tötte le forrongó vére-
met Richard, míg jártunk, telihold idején, hogy már a megel z na-
pon se bízik annyira magában, hogy szexeljünk... Nem igazán attól
tartott, hogy rajtam lovagolva átváltozik, és darabjaimra szerel, csak
épp attól, hogy átváltozik, és halálra rémiszt. Vagyis kiüldöz a világ-
ból. Aminek volt is némi alapja, mert egyszer, amikor a kísértetiesen
hasonló helyzetben átváltozott, és felfalt egy embert, én meg se áll-
tam Jean-Claude ágyáig. Err l ennyit.

Szegény Louisa belecsúszott az alakváltók legrettegettebb rémál-
mába. Most mit mondjak? Valamit pedig lassan kellene, mert ez a
kussolás mindennél többet mond.

– Gyerünk, Anita, bökd ki. Ostoba bolond vagyok, aki mindkette-
jüket feláldozta az elvei oltárán. – Olyan keser volt a hangja, hogy
már ett l majdnem sírva fakadtam.

– Louisa és a férje ragaszkodtak ahhoz, hogy azok maradjanak,
akik voltak. És te ebben segíteni szeretted volna ket. Ahogyan azt
t led várni is lehet. – Huhh, legalább nem tettem szemrehányást. Pe-
dig micsoda végzetes baromság! A látszat kedvéért feláldozni min-
dent! De lehet, hogy csak romlott vagyok és cinikus.

Igazi, vérbeli tragédia, egyenesen a színpadról, ahol az eseménye-
ket csakis a szerepl k jelleme határozza meg, és minden, de minden
egy hajszálon múlik.. ha Richard csak egy lehetnnyivel is gyakorla-
tiasabb és kevésbé ideálist; ha Louisa és a néhai férje csak egy gon-
dolatnyival is kevésbé tiszta és vallásos; ha a férj csak egy kicsit is
ügyetlenebb, és legalább els alkalommal nem juttatja el az orgaz-
musig a feleségét... mennyi apróság, mennyi jó szándék. És micsoda
borzalom született bel le.

– Pontosan, t lelem ezt lehet várni. Egy ekkora végzetes tévedést. Bárcsak legalább azt kiert szakoltam volna, hogy amikor el ször vannak együtt, a horda is ott lehessen valahol a közelben, hogy legalább megmenthessük. De Louisa olyan szégyenl s volt, a világért sem vetk zött volna le idegenek el tt. Hogy is kényszeríthettem volna, hogy másokat is bevonjon egy ilyen intim együttlétbe?

G zöm se volt, mit mondhatnék még, pedig meg akartam vigasztalni. Odamentem hát hozzá, és hátulról átöleltem, magamhoz szorítottam, szívbeli, er sém.

– Annyira sajnálom, Richard, annyira nagyon sajnálom.

A teste remegni kezdett, sírt megint, bár a zokogás szó sokkal jobban fedte a valóságot. Egész teste rázkódott, ahogy némán, épp csak a leveg t hangosan kapkodva zokogott, és már nem tudta abba hagyni. Lassan térdre ereszkedett, még mindig az üveggel szemben, tenyere hangos sívítással csúszott le a felületén. Állva maradtam, vállát, fejét öleltem, miközben ráhajoltam, és nem voltam felkészülve arra, hogy elveszíti az egyensúlyát, nekem d l, én meg hátráléptemben elbotlom a köntösömben. Kitányáztunk, mint a nagyalföld. Mar megint én alul, feje az ölemben, küszködve próbálok legalább ültömben megmaradni, viszont tökéletesen elhagyja magát az ölelésemben. A törölköz csomója feladta, az egyik combja már pucéran világított a szemembe, de a lényeg szerencsére fedésben maradt. És akkor átszakadt valami, már nem a leveg vétel volt a leghangosabb, hangosan, jajgatva, kiabálva, kétségbeesetten siratta mindhármukat, a saját bolondságát, még a szívem is belefacsarodott. Minden tiszta könny és nyál volt már, ráadásul úgy szorította a karomat, hogy tutira be fog lilulni, de azért csak öleltem, és szorítottam, igyekeztem csitítani. Aztán lassan elfogytak a könnyei, és elcsendesedett.

Az oldalán feküdt, fels teste az ölemben, a törölköz alatta egy gy rött kupacban. G zöm sincs, mikor hagyta el a testét, és erre kivételesen büszke vagyok, mert alapjáraton az IQ-m minimum negyven pontot esik, ahogy meglátom meztelenül. Most viszont a bánata mindenek felett állt, nem szexre, hanem vigasztalásra és együttérzés-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

re volt szüksége.

A szemeit lehunyta, lassan egyenletessé vált a lélegzése, és már-már azt gondoltam, hogy elaludt, és amilyen peches vagyok, így fogom tölteni a reggel hátralevő részét, de aztán rekedtes, könnyáztatta hangon megszólalt.

– Eroszt és Erantét jelöltem ki a hordában.

Erosz a szerelem és a szerelmi vágy istene, Erante pedig az erotikus költészet műzsája volt, naná, hogy a görög mitológiában; a vérfarkas hagyományok szerint kettőn valamiféle szexuális helyettesként passzoltak bele a horda életébe, már ahol szükség volt rájuk, ha valamelyik vérkeresztstül tulságosan is finnyás lett volna. Verne hordájában szükség is volt rájuk, na nem Verne, hanem a lupája miatt, aki vérmesen féltékeny típus volt. Amúgy se volt egy rossz intézmény, így legalább senki se értett félre semmit, és érzelmileg nem alakulhattak ki kínos helyzetek.

– Nagyon jó. Megkönnyítéd az életed.

Zordan nézett rám, amit I még a szívem legmélyebb zugai is összerándultak. Fájt a tekintete.

– Van még pár más pozíció is, ami megkönnyítené az életemet – suttogetta rekedten.

Még a beleim is megfeszültek, rögtön tudtam, miről beszél. A lukoi-történelem sok kegyetlen időt látott, amikor kemény tisztségeket voltak kénytelenek hordán belül kiszabni, hogy a legborzalmasabbaknak elejét vegyék. Könnyebben nem is iktathatná ki Richard a hordájában támadt úgy nevezett kellemetlenségeket. Persze, ma már civilizáltabb világban élnek még a lukoik is, a legtöbb hordában feledésbe merültek ezek a posztok; mondjuk, az is igaz, hogy az Ulfricok beletanultak a zsarnokság és a kellem legmegfelelőbb arányába, már maguk is elvégzik azt a kevés piszkos munkát, amire szükség adódik.

– Tudod, ki a Bölverk? – kérdezte nagyon halkán Richard.

– Odin egyik neve volt. A gonosz végrehajtója, azt jelenti – feleltem lélegzet visszafojtva.

– De ezt nem összehasonlító vallástanon tanultad az egyetemen.

– Nem – ismertem el. Nem tehettem róla, még a szívem is gyorsabban vert; a Bölverk az a hordában, aki az Ulfric gonosz dolgait kivitelezi. És a gonoszba nagyon sok minden beletartozhat, ami az Ulfric arcára nem fér rá: csalás, hazugság, gyilkosság...

– Vernét l tudod, ugye?

– Igen – leheltem. Nem mertem hangosabban beszélni, nehogy abbahagyja mert ki kellett mondania. Tudtam persze, hogy mire gondol, de akkor is ki kellett mondania.

– Jacob ki fogja hívni Sylvie-t. – Ezt már er teljesebben jelentette be. – És megöli. Nem mintha Sylvie nem lenne profi, de láttam már, hogy harcol Jacob. Esélye sincs.

– Én még nem láttam Jacobot. De látatlanba is egyetértek.

– Ha téged jelölnélek ki Bölverknek... – elhallgatott, és minden ujjammal a tenyerembe kellett kapaszkodnom, hogy ne ordítsak rá, hogy folytassa. Meg rülök, ha nem mondja végig!

– Ha téged jelölnélek ki Bölverknek, mit tennél? – A vége már nagyon halkán szólt, mintha maga se hinné el, mik nem hagyják el a száját.

Kifújtam a leveg t, amit eddig visszatartottam – jé, fel se t nt. Na, most légy okos, Anita. Túl jól ismertem Richardot ahhoz, hogy az els gondolatomat csak úgy, nyersen elé dobjam. Mert ha nem tetszik neki, rögtön visszavonja az ajánlatát, és leshetem, hogy mikor támad még egy ilyen kit n alkalom. Istenem, adj bölcsességet, tapintatot és ravaszságot! Még soha ilyen nagy szükségem nem volt rá. Lehet, hogy épp ezért, de nem is fejlődtek ki még bennem ezek a képességek.

– El ször is, ki kell hirdetni a hordában; aztán kapok három segít t.

– Baugit és Suttungot, a két óriást, akikt l Bölverk a költészet mézes sörét megszerezte és a lányukat, Guunlodot, akit elcsábított az akcióban.

– Ahogy mondd.

Felém fordult, hogy egyenesen a szemembe nézhessen.

– Az elmúlt félévben majdnem minden hétvégén Tennessee-be ki-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

rándultál, azt tudom. Csak épp azt hittem, a mestern dhöz jársz, hogy végre rendesen használhasd a képességeidet. Közben meg a lukoikat tanulmányoztad.

– Verne hordája nagyon egyben van. És sokat segített a vérleopárdokkal. Így lettünk m köd falka.

– De a leopárdjaidhoz semmi szükséged Bölverkre meg Guunlodra.

Olyan nyíltan nézett rám, hogy nem hazudhattam.

– A lupád voltam, de nem vérfarkas. Legalább a kultúránkban ott-honosan akartam mozogni.

Erre elmosolyodott, és már a szeme is benne volt, végre elt nt az a kiszolgáltatottság és bánat, amit egyszer en nem bírtam elviselni.

– Egy fenét érdekelt téged a kultúra.

– Nagyon is érdekelt – pöccentem be.

A mosolya még szélesebb lett, öröm volt ránézni, mint amikor a nap el bújik fellegek mögül, és a világosság szétárad az égen.

– Oké, érdekelt a kultúra. De a Bölverkb l akkor sem a kulturális sokszínűség miatt okosodtál ki.

– Jó, lehet, hogy nem – kaptam el a tekintetemet.

Gyöngéden maga felé fordította az arcomat.

– Azt mondtad, nem is hallottál Jacobról, mielőtt telefonon beszél-tetek.

– Nem is.

– Akkor miért meséltetted magadnak a Bölverkr l?

– Mert te kedves vagy és igazságos – néztem azokba az szinte barna szemekbe –, ami remek dolog egy királyban, de a világ se nem kedves, se nem szinte. Verne hordája és az én falkám azért tud m ködni, mert mi képesek vagyunk gátlástalanul kíméletlenek lenni, ha a szükség úgy hozza. De szerintem te nem. Vagy ha mégis, arra rá-mennél.

– Ha te végzed el a gátlástalanságot helyettem, ha idáig jutunk, ar-ra is rámegyek valamennyire. Valami, ami számít, végérvényesen el-romlik.

– De ha én teszem, még mindig jobb, mintha te – túrtam bele a szálldogáló loboncába.

– Tudom. Utálom is magam miatta rendesen.

El rehajoltam, és nagyon, de nagyon gyöngéden megpusziltam a homlokát.

– A boldogságot akkor érheted el, Richard – mondtam, ajkamat nem véve el a homlokáról –, ha megismered önmagad, és elfogadod.

Átkarolt, se moccant, a nyakam hajlatának mondta.

– Te elfogadtad, ami vagy?

– Dolgozom rajta.

– Én is – puszilta meg a nyakamat.

Épp csak annyira húzódtam el, hogy lássam az arcát, mire beletúrt a hajamba, és visszarántott, de már a szájához. Megcsókoltuk egymást, lágyan, szelíden, de amikor bemelegítésen túl voltunk, falni kezdtük egymást, hogy levegőt se kaptunk. Amikor lihegve elhúzódtam, jött a mélyütés: már a hátán feküdt el ttem, teljes valóságos gyönyörűségében. Bang, az említett negyven pontos intelligenciaesés szó nélkül be is következett, pláne, amikor elkezdett a köntösöm övénel matatni, már csak az ösztöneim mentettek meg a teljes elbutulástól.

– Ne itt – rebegtem az utolsó szavakat, amik még eszembe jutottak az igenen és néhány szalonképtelenebben kívül. – Meghallanak.

– Nincs a háznak olyan pontja, ahol ne hallanának... – Közben a keze már becsusszant a felsőm alá, a hátamra, és húzott maga felé.

– Juhé! Ez így tényleg milliószor jobb!

Mosolyogva támaszkodott a könyökére.

– Bemehetünk a hálószobába, de úgy se verünk át senkit.

Ez még kevésbé jött be, és Richard látta is az arcomon, mert kihúzta a másik kezét a zöld szatén alól.

– Abbahagyjuk?

Még el se kezdtük, de elég nyilvánvaló volt, hogy mire gondol. Végiggusztáltam a gyönyörű testét, a szemeit, az álla vonalát, azokat a széles, erős vállakat, és a kis szírfolyosót, ami a köldökétől indul

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

lefelé... a b re sötét volt, mint az érett gyümölcs roppanós héja, csak az érintésemre várt, és ölelni akartam, harapni, puhán, lágyan, örököké. Közvetlen mellette feküdtem a földön, a karom az oldalához ért, a szívem a torkomban dobogott.

– Már hogy akarnám abbahagyni?! – suttogtam er tlenül.

– Itt vagy a hálóban? – A hangja mélyebb lett, mint a normális, az izgalomtól; a szemében sötét árnyak villantak, a bizonyosság fényei.

Nagy er feszítések árán lepattintottam róla a tekintetemet, és felmértem a terepet – még csak ajtó sincs a nappali meg a konyha közt, amit becsukhatnánk. Lehet, hogy csak illúzió, mert a hálószoobaajtó mögött is ugyanúgy hallanak majd, és érzik a szagunkat, de az illúzió is valami. Abba is klasszul bele lehet kapaszkodni.

– A hálóban – fordultam vissza.

– Jó választás.

Feltérdelt, és megfogta a kezemet, így felálltában engem is magával rántott. Eléggé váratlanul ért az attrakció, elveszítettem az egyensúlyomat, és nekid ltem, kapaszkodó után nyúltamban pedig a csíp -jéhez kaptam, majdnem egy természetes fogantyúhoz kapva. Hmmm. Ett l aztán olyan végtelen zavarba estem, és egyszerre olyan hevesen megkívántam, hogy el kellett húzódnom, hogy ne essek ott helyben neki. Ha megfogtam volna, ott, ahol éppenséggel a leginkább vágytam volna fogni, tutira nem jutunk el még a konyhaajtóig sem. Pedig én most a hálószoabáét akarom végre magunkra csukni, belülr l.

Átkarolta a derekam, és felemelt, hogy a szemem pont egy szintben volt övével. A lábaim nagyon idiótán himbálóztak, de nem akartam a derekára kulcsolni, az aztán végképp az utolsó esztelen mozdulatom lett volna. A fenekem alatt összekulcsolta a kezeit, és úgy indult el velem, mintha egy hintában ülnék. Nem nézett semerre, az arcomat falta a tekintetével, és a nagy szerelemben még egy széket is felborított, mire elnevettem magam. Aztán már nevetni se lehetett, mert csak a barna szemeit láttam, és benne a mindent elnyel vágyat.

37.

BERÜGTA MÖGÖTTÜNK a hálószoa ajtaját, végre magunk lehettünk. Elképzélhet , hogy már a nappaliban se volt senki, nem tudom, nem láttam. Annnyira elvesztem Richard tekintetében, hogy semmi mást nem láttam a konyha óta. Ahogy bent voltunk, megcsó-koltuk egymást, kezeim elmerültek dús hajában, orrom tele volt a b - re illatával, simogattam, becézgettem az arcát, száját, szemeit.

– Ha nem ülök le azonnal, mind a ketten a padlón kötünk ki – húzta el épp csak ennyire a száját.

– Akkor tegyél le – nevettem tele torokból.

Odavonszolta magát az ágyhoz, lerakott, és ugyanazzal a svunggal térdre omlott, hogy aztán nevetve mellém kússzon. Vicces kis verg - dés volt; aztán már ott feküdt mellettem, lihegtünk és neveltünk, a lába térdt l lefelé lelógott a földre. Mondjuk, lógni éppen nem lógott, teljesen leért, amilyen magas volt. Egy ideig csak pihegtünk, és kacarásztunk, mint akiket csiklandoznak.

Egyszerre fordultunk egymás felé, szemében, száján, egész arcán a vidámság szikrái ugrándoztak, de ahogy megérintettem az álla vonalát, áhítatos, szépséges komolyság szállta meg. Az oldalára gördült, tenyerem pedig az arcára csusszant, mire lehunyta a szemeit, és félig nyitott ajkakkal nekidörgöl dzött a tenyeremnek.

A hasamra gördültem, és kezemet nem mozdítva az arcáról, felé kúsztam, erre rám nézett, és figyelt. Négykézlábra emelkedtem, úgy mégis csak hatékonyabb, és a szája fölé hajoltam, lassan, óvatosan. Szemében ugyanaz a parttalan vágy és tartózkodás ragyogott, amit én is éreztem, a törékeny félelem, hogy akarhatom-e még egyáltalán. Aztán a szám már csak centikre volt az övét l, rebegve ereszkedett rá, mint egy színes pillangó, súlytalanul érintette, ízlelte meg, mint a legapróbb virág kelyhét, felemelkedett, majd megint visszalebegett. De már el is kapta a nyakamat, és magához húzott, er sen, határozot-tan, száját az enyémre szorította, és nyelvével tört utat magának, s én

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

hagytam, átengedtem magam a felfedez nek, hogy aztán én is boldogan járhassem be szájának édes barlangját. Csukott szemmel, csókolózás közben is éreztem, hogy feltápászkodik, végül elszakad a számtól, és az ágy végébe farol, közben le nem venné rólam egy pillanatra se a tekintetét. Félig ülve feküdt hanyatt, az összes párnát a feje alá pakolta, alaposan felpolcolva magát. Beletelt egy id be, mire legalább a szemeimet kibányásztam az agyam hátsó zugaiból, gondolatilag pedig kicsiholtam magamból a túlélési minimumot. Miért néz ez engem?

– Mi van? Miért nézel így?

– Csak. – Mély torokhangon beszélt, nem a szörnyetege morgása volt, hanem az a bizonyos férfihang azokban a bizonyos pillanatokban. – Azt akarom, hogy a szörnyetegem bebarangolja a tested, Anita.

Egy butuska pillanatig azt gondoltam, ez valami költ i eufemizmus, de aztán leesett, hogy szó szerint és a legkomolyabban értette.

– Nem is tudom, Richard.

– Tudom, hogy nem vagy nagy barátja a másvilági hókuszpókuszoknak az ágyban, de éreztem a szörnyetegedet. Meghempereg zött bennem.

A pusztá szavak lelohasztották kicsit a vágyaimat, csüggedten rogytam le a sarkamra, kezeim ernyedten pihentek az ölemben. Miért kell mindig mindenkinek emlékeztetnie?!

– Még nem kifejezetten barátkozom a gondolattal, Richard. Nem hagyhatnánk...?

– Nem olyan vészes, egyáltalán nem. S t. Van, hogy az ember eldobja t le az agyát.

És ezt mondja! , aki mindig is rühellte a szörnyetegét. Ki is esnék a csukámból, ha rajtam lenne. Persze, nem mondtam neki, csak néztem rá, elképedten.

– Oké, nyilván furán hangzik pont az én számból – somolygott. Szent Kleofás!

Erre nevetve csusszant lejjebb a párnákon, kecsesen, mint egy

nem evilági férfi, és totál meztelenségében kiterült el ttem. Olyan könnyedén vette már is a pucérságot... Jó, a lupanáriumban láttam, hogy megbékélt a szörnyetegével, de ez még azon is túlmutatott – elfogadta magát, olyanak, amilyen.

– Mit szeretnél?

Ebben a pillanatban komoly dolgokkal is el jöhetett volna, nemcsak pillanatnyilag értettem, nyugodtan kérhetett volna olyasmit is, hogy ne legyek már olyan nagyon kíméletlen és vérszomjas, vagy hogy minden reggel ébresszem meleg reggelivel meg még egy tucat lehetetlenséget is el tudtam volna képzelni, amire a pillanat hevében akár rá is bólintok. Ehelyett az ereje forró leheletét küldte a testembe, b römet csiklandozta, és borzongatóan suhant át rajtam.

– Ezt.

– Nem tudom, Richard, nem hiszem, hogy jó ötlet. – Kicsit meggy z bb is lehetett volna a tiltakozás. Mondjuk, ha nem citerázik közben a hangom.

Vártam, hogy majd vallatóra fog, er sködik vagy valami, de nem cícózott, energiái felvillantak, majd lecsaptak. Egy másodpercre pánik viharzott át rajtam, hogy most majd a szörnyetegeink bevégzik az el bb félbe hagyott munkát, és alkatrészeimre kapnak, de aztán az er megszelídült, és bársonyos kézként simította végig belülr l a testemet. A szörnyetegem meleg, nedves mélyekb l emelkedett fel hozzám, szabályosan megfürdött az energiájának forró áramában. Aztán már az szörnyetege is ott volt bennem, hatalmas valójában, nem is értettem, hogy fér el egyáltalán, óriási volt, bundája mindent betöltött és édesen, lágyan simult hozzám. Felsikoltottam. Olyan volt, mintha a szörnyeteg belém lopakodna, simogatna, becézne, és az enyém gyöngéden átölelné, nem olyan határozottan és er sen, hanem csak selymes ködként borulna rá, járná át meg át, mindezt az én aprócska testemben. Végül már csordultig teltem az energiákkal, hullámozott, hömpölygött bennem, és csak egyre gy lt, nem értettem, hogy fér el ennyi bugyborgó, forrongó, édesen kavargó mindenség a b römön belül, lassan kezdtem felolvadni benne, de még mindig csak gy lt és

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

gy lt. Míg egyszer csak fényességesen átbukott a peremen, mindent elárasztott és az egész világot arany fénybe burkolta, ragyogásba, és húzott, cipelt engem is magával, a hátam szétfeszült, kezeim a levegőbe kaptak, a testem széjjel csúszott – aztán az ágyon kiterülve találta újra meg a határait. Pár szívdobbanásnyi pillanatra azt hittem, el szólította a szörnyetegemet, és ténylegesen is kicsusszantam a b - rőmből, de nem. Lebegve tértem vissza lassan, lassan a földre, a kontúros dimenziókba: a hátamon feküdtem, térdeim magam alá gyűrve, kezeim valahol mellettem az ágyon, szétcsúszva, mintha épp repültem volna.

Éreztem, hogy az ágy megmozdul alattam, és egy másodperc múlva Richard bukkant fel a látómezőmben, ami még igencsak szét volt csúszva. Aggodalmaskodva fogta két kezébe az arcomat, amin nevetnem kellett.

– Jól vagy, Anita?

– Ha segítesz kiszedni alólam a lábaimat – kuncogtam lustán.

Kiegyengette a térdeimet, ami jól esett, de a mozgáshoz nem csinált nagy kedvet.

– Mit miveltél te velem?

– Csúcsra futtattalak – hevert mellém, a könyökére támaszkodva –, a szörnyetegeinkkel.

Csigalassan felé fordítottam a fejem, hunyorogtam, igyekeztem valami okos kérdést elkaparni valahonnan az intelligenciám felső határvidékéről, de ami nem megy, azt ne erőltesük. Marad, amire képes vagyok. Meg kíváncsi.

– Likantrópok között mindig ilyen?

– Nem – hajolt egészen fölém. – Csak egy igazi lupa vagy igazi Nimir-Ra reagálhat így az Ulfricjára.

Lágyan eltoltam kicsit magamtól, hogy ne kelljen bandzsítanom. Nem elnyös.

– Te is most elszőrösíntad?

Lehajtotta a fejét, és a hajába bújt. Úgy kellett félrehúznom az arcától a haját, mint egy függönyt, hogy lássam a szemét és a tökéle-

tes pofiját.

– Kivel?

A vér hirtelen az arcába zúdult. Szerintem még soha nem is láttam Richardot elpirulni. Mit meg nem ér az ember egy jó kis metafizikus orgazmussal!

– Rainával, ugye?

– Igen – bólintott végül.

Hagytam visszahullani a haját az arca elé, aztán akaratlanul is elnevettem magam. Nem tudom, mi ütött belém, a nevetés egyre erősebb lett, míg Richard értetlenül bámult.

– Mi van? Anita!

Ahogy jött, el is múlt. Már nem volt vicces, amit korábban annak éreztem.

– Amikor évekkkel ezelőtt sikerült végül is szakítanod vele, tudtad, hogy csak vele élheted át ezt?

– Gondolhatod, hogy készségesen kifejtette a hátulütőt, hogy mi van, ha nem az önkutyuskája vagyok – felelte ünnepélyesen.

Megfogtam a kezét, és a szatén bugyimra tettem, ahol már teljesen átnedvesedett. Innentől kezdve önjáróvá vált, kitapogatta az elázott alsóneműt, a foltot, aztán a belső combom lucskosságát, le, és még lejjebb. Szinte még a térdem is elázott.

– Hogy tudtál erről lemondani? – suttogtam.

Ujja lassan elindult visszafelé a combomon, felért a bugyimhoz, be a hajlatba, miközben fölém hajolt, és a szája már-már az enyémhez ért, az ajkamon éreztem forró leheletét.

– Nincs az az élvezet, ami megérte volna az árat, amit kért.

És most két dolog is történt egyszerre: egy – megcsókolt; kettő – az ujja belém csusszant, és én a szájába sikoltottam, körmeimet a vállába mélyesztettem, ahogy megtalálta azt a pontot, és dörzsölte, dörzsölte, míg ismét eléleztem, bele a markába. Mintha fehér fátylon keresztül láttam volna a világot eltompultak az élek.

Éreztem, ahogy megint megmozdul alattam az ágy, de fel lem akár a szoba plafonja is a fejemre eshetett volna éppen, annyira se

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

érdekelt. Amire kicsit felkaptam a fejem, annak már több köze volt a testemhez – Richard lehúzta rólam a zöldet, kiszabadította a melleimet is, a nyakamba gyűrte a felsőt, és a melleimet cirógatta, míg végül egyik tenyere megállapodott az egyik mellemen. De nem sokáig idzött ott, villámgyorsan lesiklott a derekamra, határozottan megragadta a csípőmet, és maga felé rántott. A következő pillanatban óvszer gumija tapadt az alhasamhoz.

– Honnan tudad? – néztem fel rá a köd ből.

Megállt, úgy, ahogy volt a két lábam közt, begumizott szerszáma még mindig az ölemnek nyomódott, még mindig kívülről, kezei a fejem magasságában támaszkodtak az ágyon.

– Szerinted Jean-Claude csak az *ardeurt* említette? Azt elfelejtette, hogy nem szedsz tablettát?

– Jogos. Pirospontot neki.

– Inkább nekem. – És már éreztem is a mozdulatot, míg mielőtt keményen elmerült volna bennem, de olyan erővel, hogy felkiáltottam.

Rám nézett, gondosan tanulmányozta az arcomat, és nyilván megnyugtatta a látvány, mert a háta megfeszült, szeme a távolba meredt – lassan elindult kifelé, jó volt, nagyon jó, felemeltem a fejem, és láttam, hogy hatalmas farkának csak a hegye van már bennem. Még soha nem vágott belém ilyen erővel, mindig nagyon óvatos volt, vigyázott rám. – Is, mint Micah, végigért bennem, egészen kitöltött, hogy amikor tövig nyomta, vagy isteni gyönyörűség volt, vagy fájt, nagyon is. De már indult is megint vissza, egy nagy lökéssel, és néztem, ahogy centiről centire ténik el bennem, míg már olyan mélyen járt, hogy nem nézhettem tovább, mert a gerincemet éreztem, hogy abban folytatódik, és csak kapkodtam a lepedőn valamiféle fogódzó után. No meg levegő se jött volna épp rosszul.

Ahogy újra kihúzta magát, megállítottam egy pillanatra.

– Várj... várj egy picit.

– Nem fáj. Látom a szemedben meg a testeden.

– Nem, tényleg nem fáj, sőt, isteni – nyeltem egyet, hogy beszélni

tudjak –, de régebben mindig olyan óvatos voltál, még ha könyörögtem is, hogy vadabbul. Mi történt?

– Régebben féltem, hogy kárt teszek benned – nézett le rám haja selyemfüggönye alól. – De az el bb éreztem a szörnyetegedet.

– Még nem tudhatjuk biztosan, Richard, amíg nem váltok alakot...

– Anita. – Ami annyit tett, hogy ne komolytalankodjam. Lehet, hogy ny gös csaj vagyok, de akkor is...

– Még ember vagyok. Még nem váltottam alakot.

– Már az els telihold el tt is többet bír a testünk. – Rám hajolt, megcsókolt, végtelen gyöngédséggel. – Már változik a tested.

Eltoltam magamtól, látnom kellett a szemét.

– Korábban mindig visszafogtad magad, ugye?

– Igen.

Csak néztem rá, és ahogy a parttalan vágyat éreztem a tekintetéből, leesett, hogy miért volt annyira veszettül dühös Gregoryra. Félig-meddig már a lupanáriumban kimondta, hogy sajnálja, hogy nem volt az els , és nem tett igazi lupájává. De még ennél is többről volt szó, nem csak akkor merült fel benne, amikor Nimir-Raként látott. Minden szeretkezésünkkor átfutott az agyán, hogy véletlenségből, talán olyanná tehetne, amilyen maga... És mindig legy rte a kísértést, mert bármennyire is vágyott volna egy igazi társra, ugyanannyira gy lölte is magában a szörnyetegét, nem tehetette hát meg velem. Mindezt ott láttam most a szemében, és már el is akarta kapni a tekintetét, mintha megérezte volna, hogy kiolvastam a gondolatait, de aztán er t vett magán, és nem fordította el a fejét. Szinte dacosan nézett rám.

– Mennyire vigyáztál?

Na, erre már elfordult, és bebújt a haja mögé.

– Mennyire vigyáztál rám régebben, Richard? – kotortam el a haját a szeméből.

– Nagyon – suttogetta majdnem fájdalmasan.

– Már nem kell vigyáznod – fogtam két kezembe az arcát.

Gyermeki csodálkozás futott át az arcán, aztán fölém hajolt, és

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

hosszan megcsókolt, mint az elején, óvatosan, tapogatózva, felfedez n. Majd lassan elhúzta a fejét, lábam között éreztem pénisze hegyét, lenéztem, és csak néztem, ahogy nagy lökéssel elt nik bennem. Gyors volt és kemény, hangtalanul kapkodtam leveg után.

– Anita...

Ránéztem, fel se nt, hogy lehunytam a szememet.

– Nem kell vigyáznod, Richard, soha többet nem kell velem vigyáznod.

Elmosolyodott, és már nem torpant meg többé, er sebben és gyorsabban járt fel-alá bennem, mint valaha. A hús nedves cuppogása egyre gyorsabb és gyorsabb lett, és rájöttem, hogy nem csak a hossza miatt volt olyan óvatos velem hanem az ereje miatt is – most kezdtem csak felmérni, milyen állati energiák laknak benne, hogy nem csak a karjai meg a háta er s, hanem a teste minden porcikája, a csíp je, a fara, a lábai, most éreztem, ahogy lassan beledöngölt az ágyba. Egyetlen testté préselt bennünket, és halványan éreztem a gyönyör mellett, hogy fáj is, és hogy megsérültem ott bent, de nem érdekelt. A nevét kiáltottam, testem megfeszült, alhasam szorítani kezdte, és nagy hullámokban szakadt fel bennem az orgazmus, és már nem Richard ütemes mozdulataitól csapódtam az ágyba, a mérhetetlen gyönyör feszítette szét a testemet – jó volt, olyan nagyon jó, de közben fájdalom is volt, az er szak mezsgyéjén jártunk, és valahol az agyam hátsó szögletében szerintem meg is rémültem. Aztán is elélezett, a nevemet kiáltozva, zajosan, de csak akkor omlott rá a testemre, amikor már én se moccantam. Izzadt, liheg kupacban vártuk, hogy csituljon kicsit a szívünk. Neki sikerült el ször szóhoz jutni.

– Köszönöm. Köszönöm, hogy bízál bennem.

– Ne köszönd – nevettem, és belecsókoltam a tenyerébe –, nagy örömmel tettem. Szó szerint.

– Most mehetünk megint zuhanyozni – nevetett öblösen, ahogy csak a pasik tudnak, egy jó numera után.

– Aki el ször lábra tud állni, azé a zuhanyzó.

Nevetve szorított magához. Nyilván tudta, hogy nyert, én soha

LAURELL K. HAMILTON

össze nem kaparom annyira a végtagjaimat, hogy megállják a vízszugár alatt. Maximum, ha valaki tele engedi nekem a kádat.

38.

VALAKI A HÁTAMHOZ SIMULT. Épp csak ennyire úsztam el az álmotól és már vackolódtam is vissza a melegébe, amikor egy kar kúszott fel a vállamra, és én magamra húztam, mint egy nagy, nehéz takarót. Persze, egy takaró soha nem lehet olyan súlyos, mint Richard karja, mert az illatáról rögtön tudtam, hogy az, de olyan selymesen lágy sem. És nem is húz magához, hogy egészen rám simuljon, hogy egész testével a hátam görbületét melengesse. És egy olyan takaróval sem találkoztam még a nagy takaró iparban, aminek határozott férfiasága reggeli tettei készséggel meredezett volna a hátamba. A vérleopárdokkal még a reggeli merevedést is megszoktam, és megtanultam totálisan figyelmen kívül hagyni. Viszont ezt most nem kellett figyelmen kívül hagyni, nem bizony!

Már fordultam is felé, de egyből belém sajdukt a fájdalom – mint ha vasdoronggal püfölték volna el tegnap a testemet. Csak addig vitt a tehetetlenség, hogy hanyatt dobjam magam, és elterüljek a karjaiban. Jajgatás helyett inkább nevettem, de valamilyen hang mindenképpen jött volna a torkomon. Akkor már ez sokkal jobban illik az ébredéshez.

– Mi olyan vicces?

– Elgémberedtem. Mindenem olyan merev – bugyogtam egyre csak tovább, mert tényleg vicces volt.

– Nekem is – vigyorgott jelentősen.

Bele is pirultam. A szavaihoz képest meglepő ártatlansággal puszilta meg az orromat, a számat majd az államot. És Anita Blake kuncogni kezdett. Kuncogni!

A következő csókban viszont már cseppnyi ártatlanság nem volt, a harmadik pedig már az ágynak szorított, térdét a lábaim közé csúsztatta, mire összerándultam.

– Erre még nem vagy alkalmas, ugye?

– Futhatunk egy kört. De ne fúzz hozzá sok reményt.

Gyöngéden játszadozott egy tinccsel, ami az arcomba lógott.

– Amit az éjjel m... veltünk... egy szimpla embert már rég kórházba kellett volna vinni azok után.

Éreztem, ahogy a szememből kiszökik a vidámság. Olyan nagyon igyekeztem nem gondolni a szimpla emberi mivolt és a köztem lévő viszonyokra.

– Bocs, nem akartam hangulatromboló lenni. – Majd hirtelen elmosolyodott, szintén és felhőtlenül, mint egy kisgyerek. Milyen rég láttam már ilyennek! – Csak örülök, hogy végre nem kell azon görcsölnöm, hogy vigyázzak.

– Nem kell rám vigyáznod – mosolyogtam vissza –, de lehet, hogy per pillanat valami könnyedebbel kellene próbálkoznunk.

– Talán lenne is ötletem – hajolt az arcomra.

Megcsókolta a számát, a nyakamat, apró, forró csókokkal haladt le egészen a mellemre, ahol némi habozás után kiválasztotta az egyiket, és jobbra tért megnyalta a bimbót, és két kezében dédelgetve a mellemet, szájába vette a nedves mellbimbót, nyalogatta, szopogatta, hogy lassan a fél mellem eltűnt a szájában. A bársonyos melegség érzése eláradt a testemen – és felébresztette az *ardeurt*. Richard azonnal visszahúzódott, de a kezét nem vette el.

– Mi volt ez? – tiszta libabőr volt a karja.

– Az *ardeur* – suttoztam.

– Jean-Claude említette – nyalta meg a száját, és félelem villant a szemében –, de hiába mutatta meg a magáét, azt hiszem, nem hittem neki. Nem akartam hinni neki.

Az *ardeur* felébresztette a szörnyetegemet is, nagyot nyújtózott, mint egy éhes nagymacska a délutáni szundikálás után. Mintha egyik éhség riasztotta volna a másikat. Kezemet Richard mellkasára tettem, és a szörnyetegem megérintette az övét, felriasztotta, éreztem, ahogy a bordák alatt mozog valami. El is kapta gyorsan a csuklóm, és elrántotta.

– Mit csinálsz?

– Az *ardeur* szólítja a szörnyetegeinket.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Nekidörgölöztem, ahogy feküdtem alatta, és már a hasát simogattam volna, de elkapta a kezem, aztán a másikat is lefogta, hogy ne nyúlhassak hozzá. De nem izgatott különösképpen, nem csak kézzel érinthetem én meg. Nagyon is jól emlékeztem, hogy vágta át rajtam hajnalban a szörnyetege; forró energialöketként küldtem át a sajátomét az ö testébe. Elég tanulékony vagyok.

Úgy pattant le rólam és ki az ágyból, mintha természetrajz kezdett volna lakmározni belőlem. Alig láttam a mozdulatait. De ahogy ott állt lihegve, kalimpáló szívvel az ágy mellett, az orromba kúszott a féltelme illata, mintha csak kaviárt és pezsgőt szagolnék. Az ágy szélére kúsztam utána, négykézláb, szimatoltam a borsos illatát, még a tegnapi parfüm halvány nyomait is éreztem, Gyönyörködtem szépséges alakjában, ahogy elaludt haja az arcába hullik, és a hogy a feje egyetlen mozdulatával hátracsapja a szemébe – olyan eszméletlenül szexi volt; az alhasamban meg is mozdult valami –, de a testi vágy mögött már ébredezett a vad kérdés, hogy milyen érzés lehet vajon belevájni fogaimat ebbe a bársonyos, ruganyos borsosba. Arra vágytam, hogy őt is megjelöljem, mint Nathanielt, hogy fogaimat a húzába mélyesszem, és kiharapjak egy falatot, hogy érezzem csodás ízét a számban. Na, most leesett, miért emlegetik az alakváltók az éhséget úgy, mintha csupa nagy betűvel lenne írva. Már Raina is bekukkantott, az *ardeur* ugyan elnyomta, visszaszorította, de azért jelen volt ő is, és képekkel kezdett bombázni. Lecsusszantam az ágyról, és Richard hátrált előlem. Pulzusa majd szétfeszítette a nyakán az eret, mintha kalitkába lenne zárva, és a szörnyetege is be volt zárva, éreztem, ahogy ketrecbe zárt nagyvadként szeli a hosszakat a mellkasa rácsai mögött.

Raina ekkor olyan emléket vágott az agyamba, amit őt térdre esstem: Richard teste kiláncolva fekszik alattam az ágyon, és amikor előlve, alakot vált. Egy likantrópnak ez az igazi ellazulás, ez az igazi orgazmus, minden másban ott az önfegyelem.

– Minden okés? – térdelt előttem Richard, és megérintette a karomat.

Hiba volt. A szörnyetegem csak erre várt, nekiódult, és olyan he-

vesen vágódott az testébe, hogy az ütés még engem is kis híján hanyatt vágott. Richard nekem tántorodott, és térdeltünkben átöleltük egymást, összekapaszkodtunk. Az *ardeur* láthatatlan lángként csapott fel körülöttünk, úgy kuporogtunk a közepében, mint a gyertyabél. Ahogy a mellkasának feszült az alkarom, hirtelen megéreztem a b - römön a szíve dobogását, egyre hangosabban, míg a végén az egész testemben éreztem minden egyes ritmust, minden ütemet, ahogy ver, és pumpálja a vért, pedig az enyémet, és a végén már nem tudhatuk, melyikünk szíve hol ver, vérünk melyik testben lüktet. Egy örökkévaló pillanatig azt hittem, egymásba olvadunk, úgy, ahogy a jelek rendelték, hiszen egy test, egy lélek, egyetlen lény vagyunk már. Aztán megtört az er , mert Richard a fuldokló ember reményvesztettségével eltaszította magát, és tett még egy utolsó, hiábavaló kísérletet, hogy a felszínre törjön, mielőtt végleg magába zárják a habok. Felsikoltott, és éreztem, ahogy visszahull.

Ahogy felnýtottam a szemem, láttam, hogy próbálja elhúzni a kezét, én meg kapok utána. Már majdnem kiszabadult, már csak az ujjaink hegye ért össze, de nem eresztettem, és az *ardeur* ismét szorított egyet a hurkon. Éreztem, hogy verg dik, hogy nem tudja eldönteni, mit védjen inkább: egyszerre nem bírta a szörnyetegével, ami ki felé törekedett, nem tudta a jeleket kordában tartani és engem visszafogni, hogy kitöltsem rajta az éhségemet. A pajzsa már rég nem volt sehol, hogy is lett volna kapacitása még arra is. Nagyot kiáltott megint, és pontosan levettem, hogy meghozta a döntést, hogy a legkisebb rosszat választotta – teste legtávolabbi zugába zte szörnyetegét, már szilárdan rízte; a jeleket egy csapásra bezárta, mintha egy ajtót vágott volna be hirtelen az orromra, egészen váratlanul ért, beleszédültem. De aztán az *ardeur* kiszagolta, hogy szabad utat kapott, és már rántott is magával, vágtaözött keresztül mindkett nkön, égetett, amíg mindent leperzselt rólunk, hogy csak hús, csontok és vér meg a kínzó vágy maradt bel lünk. Richard háta megfeszült, majd' elpatant a gerince, feje hátrahanyatlott, éreztem, ahogy hatalmasra duzzad benne a vágy, a kezét szorítottam, és végül átadta magát, forró

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

lúktetésben élvezett. Én pedig felültem az *ardeur* hátára, ringatott, szinte elemelkedtem a padlóról, megmártóztam a gyönyörben, és ettem, tápláltam a bennem izzó éhséget, Richard gyönyöre lassan megtöltött bennem mindent. Aztán vége lett, és ott hevertünk a földön csuromizzadtan, leveg után kapkodva, remélve, hátha kifejl dik végre a b rlégzésünk is. Richard húzta el t lem a kezét, olyan nagyot nyelt, hogy már hallani is fájt. Én csak hevertem mellette, nehéznek és súlyosnak éreztem magam, mint a kígyó, aki mindjárt álomba is merül a jó zaba után.

– Nem volt jogod bel lem táplálkozni.

– Azt hittem, ezért maradtál velem.

– Ezért – ült fel lassan, mint akinek mindene fáj.

– És nem is próbáltál nemet mondani – gördültem az oldalamba, de egyel re nem terveztem intenzívebb ficergést.

– Tudom. Nem is téged okollak.

Engem okolt, de legalább igyekezett nem úgy tenni.

– Megállíthattál volna, Richard. Ha nyitva hagytad volna a jeleket, vagy ha elereszted a szörnnyeteged. Te döntöttél így. Pedig kirekeszthetted volna az *ardeurt*.

– Tisztában vagyok vele. – De közben nem nézett volna rám.

Feltápászkodtam, már majdnem sikerült ül helyzetbe tornázni magam.

– Akkor mi a gáz?

A fejét rázta, és felállt, kicsit ugyan ingatag volt még, de elindult az ajtó felé.

– Elmegyek.

– Ez nagyon véglegesnek hangzik, Richard.

– Senki se táplálkozhat bel lem, senki – fordult felém.

A pajzsát olyan szorosan maga köré húzta, hogy sejtelnem nem volt, mit érez vagy gondol. De az arca elárulta, hogy bármi is az, mérhetetlen fájdalmat okoz neki.

– Szóval akkor holnap reggel, amikor az *ardeur* megint fellángol, nem leszel velem – jelentettem ki közönyösen. Hogy ezt hogy hoz-

tam össze?

A fejét rázta, és a kilincset stírolte, hogy a hajától ne is láthassam az arcát.

– Ezt nem csinálom még egyszer, Anita. Az istenit, te se hagyod, hogy bárki is zabáljon bel le! Nálam ugyanez a szabály.

– Már tudod, milyen az *ardeur*, érezted. Kivel osszam meg, ha nem veled? – Közben felhúztam a térdeim, és átkulcsoltam. Azt hiszem, már a meztelenségemet próbáltam dugdosni.

– Jean-Claude-dal... – De nem tudta befejezni a mondatot.

– Kicsivel múlt dél, még jó pár óráig halott. Nem tudjuk összehangolni.

– Akkor a Nimir-Raj-jal – szorította meg a kilincset, hogy még ültömben is láttam az alkarjában megfeszül izmokat. Csak nem fogja letépni nekem. – Úgy hallottam, bel le már tápláltad egyszer.

– Alig ismerem, Richard. – Mély leveg t vettem. És kimondtam – Nem Micah-t szeretem, Richard. Hanem téged. Téged akarlak.

– Azt akarod, hogy a vágómarhád legyenek?

– Nem, nem azt akarom.

– Nem kaja vagyok, Anita, bel lem nem lehet csak úgy zabálni. Én a Thronnos Rokke Klán Ulfricja vagyok, nem vágómarha. Én vagyok az, aki levágja a marhát.

– Miért nem váltottál alakot? Úgy kirekeszthetted volna az *ardeurt*. Miért nem tetted?

– G zöm sincs – nyomta az ajtónak a homlokát.

– Legalább magadnak mond meg a frankót!

– Az szintét akarod hallani, Anita? – pördült meg, és a haragja korbácként nyalta végig a karjaimat. – Gy lölöm, ami vagyok, Anita, gy lölöm. Rendes életet akarok, nem ezt az ocsmányságot. Nem akarok Ulfric lenni, se vérfarkas. Szolid, normális életet akarok.

– Van életed, csak épp nem pontosan olyan, amilyennek megálmodtad.

– És nem akarok olyan szerelmet, aki még nálam is otthonosabban érzi magát a szörnyetegekkel – bökte ki végül.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Csak szorítottam a pucér melleimhez a térdemet, hátam az ágy lábának vettem, és néztem magam elé, egyelre nem akartam sírni, de egy árva gondolatom se volt, amit erre el kaphatnék.

– Sajnálom, Anita, képtelen vagyok... nem akarom ezt tovább.

Kinyitotta az ajtót, kinyitotta, és kilépett rajta; aztán határozottan becsukta maga mögött.

Mozdulatlanul kuporogtam, ki tudja, meddig, de aztán megindultak a könnyeim, patakokban le az arcomon, és amikor levegőt vettem, úgy szakadt fel valami a torkomban, hogy belesajdult. Görcsösen zokogva dőltem az oldalamba az ágy elé, és megállíthatatlanul ömlött belém a könny, míg végül vacogva hevertem ott magzatpózban, félig öntudatlanul.

Így talált meg Nathaniel, és bugyolált bele egy takaróba, amit az ágyról vett le. Könnyű csomagként emelt fel a padlóról, mászott fel velem az ágyra. Még akkor sem engedett el, amikor lerakott végül, szorosan ölelt a takarón keresztül, és a hajamat cirógatta. Aztán imbolyogni kezdett a matrac, többen is felmásztak mellénk – fél szememet résnyire nyitva Cherryt és Zane-t láttam –, hozzánk bújtak, s ha jól emlékszem, mások is érkeztek idővel, talán Gregory és Vivian.

Már nem fáztam, bekuckósodtam a leopárdjaim melegébe, hogy egy idő után ki kellett takaróznom, olyan melegem lett. Meztelenek voltak mindannyian, mint mindig, ha nem dörrentem rájuk, hogy tessék végre civilizáltabb formát ölteni, és kivételesen én is pucéran fekdüdtem közöttük, de most valahogy nem zavart. Nem volt ebben a csoportos ölelésben semmi érzéki, a szokásos kölyökkutyakupacot reprodukáltuk: vigyáztunk egymásra, vagyis most ők vigyáztak rám, melengettek, vigasztaltak, szerettek. Ez nem szerelem volt, de nem csak szerelem létezik a világon. Az szinte, megbízható szeretetet is meg kell becsülni, én legalábbis az utóbbi időben megtanultam. Ha már az ember nem számíthat semmi biztonságosabbra, beéri azzal, amit kap. Addig cirógattak, amíg álomba sírtam magam, kimerülten, könnyektől szétázott, forró arccal.

Valahol mélyen, legbelül azonban maradt bennem egy jeges töm-

böcske, amit még k sem tudtak kiolvasztani. A szerelem volt, amit Richard iránt éreztem, gyakorlatilag az első találkozásunktól fogva. De igaza volt, minden megváltozott. Én is beláttam volna, ha nem el z meg, hogy vége. Így kellett lennie. Richard gy lölte, ami, tehát azt is gy lölte, ami én lettem. Persze, mindig is olyan valakire vágyott, akire nem kell vigyázni, akiben nem tehet kárt a szörnyetege. Ugyanakkor egy szimpla, normális emberre is vágyott, akivel szimpla, normális életet élhet. A kett egyszerre képtelenség, de attól még egyszerre akarta a kett t. Én már rég nem vagyok az a normális, hétköznapi ember, akit keres, szerintem nem is voltam az soha, de Richardnak mégis az a valaki kell. Az örök, kibogozhatatlan fából vaskarika. És én beleuntam a fából vaskarikákba.

39.

KÁBULTAN ALUDTAM, mintha vénásan nyomnák belém az al-
tatót villogó, töredezett álmképek a nagy, fehér semmivel váltották
egymást. Képek – fehér zaj. Valaki nyalogatja az arcom. Ha simán
szólongatnak, vagy a vállamat rázzák, nem tértem volna magamhoz,
de a nedves érintés az arcomon egyből kirángatott a lebegésből.

Ahogy felnyitottam a szemem, Cherry arca töltött be előttem min-
dent, olyan közel volt, hogy a részleteket képtelen voltam összerakni
az egészet. Hátérbe hajolt, hogy ne akadjon össze végleg a szemem.

– Rosszat álmodtál, azért ébresztettelek fel.

Könnyed, a vérkemodorbán nyomta, láthatólag az sem zökkentet-
te ki belőle, hogy tök pucéran feküdt mellettem. Merő professziona-
lizmus. Egyszer megkérdem, hogy nem érzi legalább egy kicsit
zavarban magát ruha nélkül. Meg kellene tanulni.

– Nem is emlékszem – töröltem le az arcomról a nyálát.

– Sós az arcod a sok sírástól.

– Lenyálhatom a másik felét? – emelkedett fel mögüle Zane. Ezen
műsáj volt nevetni, és csodával határos módon meg is engedtem ne-
ki. Talán, mert váratlanul ért. Aztán felültem, de rögtön meg is bán-
tam. Az elmúlt években meggyepáltak már párszor, ropogtatták a
csontjaimat rendesen, de ilyen posványul még soha nem éreztem
magam. Vagy legalábbis nem emlékszem. Beburkolóztam a takaró-
ba, részben szemérmességemben, részben meg fáztam.

– Hány óra van egyáltalán? – döntöttem neki a hátam az ágy fejé-
nek.

– Öt körül. És eléggé dobáltad magad, csak azért mertem...

– Nem számít.

– Nem vagy éhes? – A kislány vér is felült, szakértően megpaskolta
a térdemet a takaró alatt.

Megráztam a fejem, mire sokatmondón pillantott Zane-re, aki
egyből vágta, mi van. Hé, ezek aggódnak értem!

– Jól vagyok! Nyugi!

Már megint az a tekintet.

– Jól leszek, mindjárt.

Úgy látszott, még ez se túl meggyőző.

– Fel akarok öltözni.

Csak terpesztették a pucér valagukat. A francba is.

– Ezzel azt akartam volna közölni, hogy húzzatok arrébb.

Néztek, vizslattak, és már épp leordítottam volna az aggodalmaskodó fejüket amikor Cherry kikászálódott az ágyból, és az ajtóhoz ment. Zane a nyomában.

– És ti is vegyetek magatokra valamit.

– Ha attól jobban érzed magad.

– Jobban. Sokkal jobban.

– Kérésed számunkra parancs! – tisztelgett tréfásan Zane. Pedig ez volt az igazság. Na mindegy.

Amikor végre magamra maradtam, találomra kipecáztam pár göncöt a szekrényből, összeszedtem a fegyvereimet, és elpályáztam a fürdőbe. Gyanús, hogy Cherry rendezte úgy, hogy ne fussak össze senkivel, nagyon ügyelt rám a kislány, panaszra nem lehetett okom. Épp eléggé nemszeretem társaság voltam önmagamnak a mosdókagyló feletti tükörben – az az ingerlően elesett ábrázat, azok a karikák... brrr.

A szokásos fekete bugyimat meg a hozzá illő melltartót vettem fel – lassan már nem is lesz fehér fehérenem, és ezért csak és kizárólag Jean-Claude a felelős. Hozzá fekete farmer, fekete póló, fekete zokni, csuka, fekete pisztoly... mintha a Browningot meg a Firestart is ehhez a szerkóhoz, direkt nekem szabtak volna. A B-t a vállövembe, a kicsikémet meg a derekamra csatoltam, a fekete ancúg eltt nem is látszott. Még a csuklótokot is felcsatoltam, bele az ezüst pengéket. Tízzer ileg alaposan túlóltöztem ezt a laza, itthon töltött kisdélután, pláne, hogy vagy tucatnyi alakváltó flangál velem egy tet alatt, de amikor érzelmileg elesett vagyok, és kicsúszik belőlem a gyenge nőci, mindig a harcászatba menekülök. Valahogy erre t ad,

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

megvigasztal. Ha csak Nathaniellel kettesben lézengtünk volna itt-hon, elég lett volna Sigmund, a kölyök-pingvin is... Richardnak sikerült nagy ritkán hagynia maga után – valahogy mindig abban a hitben léteztem, hogy valamit úgyszólván kitalálunk, egyszer csak m ködni fogunk mi ketten. De most pukk, a reményr l kiderült, hogy soványka buborék, és mi már soha nem jelenthetünk exnél többet egymásnak.

Még abban se lehettem biztos, hogy a Bölverkségre tett ajánlata áll-e még... legalább az nem volt a buborékban, ugye, nem. Mert azt még csak kiheverem id vel, hogy vele vége, majd csak leakasztok valahonnan egy másik szeret t, de hogy a horda is gallyra menjen, azt nem! És ötletem se maradt, hogy nélkülem hogy mászhatnának ki a trutymóból. De minden napra egy mese, most az els dleges célom a túlverg dés. Ezen a csúf napon. Alaposan befészkeltem magam a pingvinek közé, és máris mosolygósabban nézett le a napocska. Na, nem vigyorogta szét magát, ahhoz még Sigmund is kevés lett volna...

Vissza kellett galoppoznom a hálóba a fél pár zoknimért, és sajna, belenéztam a tükörbe. Ez van, ha az ember nem ügyel minden lépésére. Olyan voltam, mint aki a bérgyilkosok divatlapjából lépett ki. Volt pár bérgyilkos meg fejevadász spanom, akiket húztam néha ezzel a „mi az aktuális bérgyilkostrend” dumával, hát most lehettem volna az él illusztráció. Különben meg le van ejtve, marhára jól festek feketében, ahogy a sápadt b röm túlvilági fénnel ragyog, a szemeim meg fenyeget sötétséggel égnek az arcomban... mint egy szárnyavesztett angyal, akinek épp pocsék napja van, mert délel tte bent ragadt a mennyliftben. Vagy egy bukott angyal, aki véletlen kipottyant bel le... Egy szó, mint száz, tutira jól néztem ki. És az már régi tanulság – volt is alkalmam trenírozni magamat rá b ven –, hogy ha épp nem imád annyira életed szerelme, amennyire szeretnéd, akkor bosszuld meg azzal, hogy hullára dögös vagy. Jó, ha tényleg csúcsra akartam futtatni a figurát, akkor még egy kis vampsminket is bedobok, de vakáción szigorúan a sminknélküliség az elv. És ebbe még Richard se köphet bele.

Határozottan tömeg volt a konyhában, mint egy buszmegállóban a

reggeli csúcsban. Mindenki komolyan vette az ukázt, hogy ruha nélkül nincs jelenes, mindenki magára kapott valamit, még ha elég bizarrul válogattak is némelyek. Mint mondjuk Cherry, a letépett ujjú fehér férfiingben, amit a hasán csomóra kötött. Zane-nek nem is sikerült leoldani róla a szemét, úgy követte, mint egy szerelmes ifjú, vagy mint akinek folyamatosan áll. Még nem döntöttem el. Mindenesetre a kávéja se izgatta.

Mókás volt, hogy Caleb meg Zane-t fixírozta, ahogy az Cherryt követi, vagyis mókás lett volna, ha nem azt lehet épp kiolvasni a tekintetéből, hogy vajon hogyan ugraszthatná össze őket. Ez a Caleb nem bír magával, mindenképp a balhéra utazik.

Nathaniel nem volt probléma, ismerte a szabályokat, és hiába, hogy hosszú varkocsától nem látszott, le mertem volna tenni a nagy esküt, hogy fel van öltözve. Igort már a tarkabarka tetkói öltöztették, így napfénynél gyönyörűek voltak, és a fehér trikó csak hangsúlyozta a színes ragyogást. Kár volt az uncsi fekete stukkerrel belebarmolni, olyan volt, mint egy Picasso, amin valaki az op-arttal kezdett épp kísérletezni. Mellette Claudia közhelyesebb nem is lehetett volna – már amennyire egy közel két méteres nem izomkolosszus banális lehet. A haját ma is copfban fogta hátra, arca csupaszon maradt. Ha nincs az a kemény, hátrébb az agarakkal zsarutekintete és szájtartása, gyönyörű lett volna. Még a hatalmas kvázi-golyószórójával is.

Ahogy beléptem, beálltak srégen a hátam mögé, két oldalt. Piszkálta az egómat ez a testközeli emberfogás, de az este már beláttam, hogy mondhatok bármit, ezek ketten úgyis csak Rafael szavait mantrázzák: „Védjétek meg!”; hát, ha őket ez kielégíti, maradjanak. Pillanatnyilag egy csöpp lelki micsodám sincs, pláne teströk elzargatására. Legyen nekik jó. Legalább nekik. Csak Merle-t sajnáltam kicsit, amikor Igor a nyakába mászott, hogy tartsa a pozícióját, miközben kávé tölöttem magamnak. De kellett neki a konyhapultra ülni. Azért a kávé, az egy nagy találmány! Már az illatára is összerázódtam kicsit, és szerintem áldottam magamban azt a házitündért, aki nemrég lefőzött egy nagy adagot.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Egyébként Merle se variálta nagyon a ruciját, hozta a tegnapi pucér-fels testre-farmerjakót-húzok imidzsét. Karácsonyra inget kap. Majdnem megérdeklődtem, hogy honnan szerezte a világítóshasabét, és hogy sikerült ilyen helyes villám alakúra, de meggondoltam. Szerintem azt a tréfát se értékelte volna, hogy miért nem írja köré az AC DC-t... Amikor rossz passzban vagyok, még a humorom is meredeken nulla alá zuhan.

Igor a pultnak mondta, hogy szemmel tarthassa a fehér hajút; szerintem nem lopódtak be egymás szívébe.

Már csak a tolóajtónak háttal volt szabad székek, amit nem kultiválok, mert rühellem azt a nagy üres teret a hátam mögött. Nem voltam mindig ilyen paranoid, de a bizonytalanság kihozta az üldözésimet. Nathaniel abban a szent pillanatban megérintette Zane karját, akinek elég volt rám nézni, és már telepedett is át az üres helyre. Cherry, mint aki hozzá van kötözve, átült Claudia volt székébe, ami úgy volt pozicionálva, hogy a nappaliajtót és a verandát is lássa egyszerre. Ha t nem zavarja... én mindenesetre lehuppanok a felszabadult helyre, és végre belekortyoltam a kávémba. Mammamia! Ahogy a melegség szétáradt a gyomromban, úgy világosodott ki körülöttem a konyha.

– Hol van Gregory?

– Stephen és Vivian hazavitte – válaszolt Cherry.

– De jól van?

– Meggyógyult. Te gyógyítottad meg, Anita – mosolygott, és vagy tíz évvel nézett ki fiatalabbnak.

– El szólítottam a szörnyetegét, de nem gyógyítottam meg.

– Ugyanaz pepitában – vont a vállát.

– Nem. Meggyógyítani nem tudtam.

Elkomorodott, de még így is helyes volt. Eddig csak azt vettem biztosra hogy Zane belehabarodott, de most konstatáltam a kölcsönösség vádját. Ezek ketten fülig egymásban vannak, az csillog olyan veszettül Cherry szemében.

– Egy hülyeség. A lényeg, hogy megmentetted és kész.

– Csak épp nyomasztó, hogy Raina mennyire agresszív lett az

utóbbi időben. Már alig tudok vele gyógyítani.

Megszólalt a csengő, és akkorát ugrottam, mintha seggbe durranítottak volna. Az idegeim? Nekem? Mi bajuk lenne?

– Kaját rendeltem – magyarázta Nathaniel.

– Mondd, hogy kínai! Ugye, kínai? – néztem rá.

Mosolyogva bólintott, szerintem az elégedett képemnek örült meg ennyire. Szerteágazó nyomozás után feltérképeztük, hogy nincs a városban olyan kínai, ahonnan idáig házhoz szállítanának, aztán mégis találtunk egyet, akik hagyták magukat meggyőzni a busás borralalóval. És a busás itt nem egyszer szóvirág. Nathaniel már indult is az ajtóhoz, de Caleb lehuppant a pultról, és az ülepe helyére pakolta a csészejét.

– Hagyd, majd én. Úgysincs semmi hasznom.

Ahogy kikocogott, kérdően néztem körbe.

– Ez meg miért olyan morcos?

– Próbált kicsit összelelegedni Claudiával – felelte Igor.

– Meg velem – csatlakozott Cherry.

– És nem vérzik semmije? – néztem a vidám Cherryre Claudiára.

– Nem kellett bántani – vont a vállát Claudia. – Csak lassan, érthetően elmagyarázni.

Ahogy mondta és ahogy nézett közben... hát megmoccant a pisztoly a vállamon. Hülye szexistának éreztem magam, mert közben arra gondoltam, hogy még soha nem ilyet nem ébresztett bennem. De tényleg. Ráadásul attól, hogy nem, csak még idegesítőbb lett a viszketés.

Az említett személy orrcimpái hirtelen kitágultak, idegesen szippantott a levegőbe, majd elkapta a karomat – a lövőt, a jobbat –, és a konyha legtávolabbi zugába rángatott, a fal és a konyhaszekrény közé a sarokba. A többiek is fejvesztve szóródtak szét, ki merre látott. Nem is láttam, mikor virította el Claudia a pisztolyát, de az igazat megvallva Igor mozdulatait se tudtam pontosan követni. Ahogy becibált a sarokba, másik oldalamon az orosz nevű sráccal végre kiszabadíthattam a karomat, hogy a magam részéről is telepít-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

sem a Browningot, bár nem nagyon értettem a helyzetet. Aztán, már amikor éppen érdeklődtem volna, hogy ugyan mondanák meg, milyen változás történt hirtelen a levegő minőségében, ami ilyen pánikreakciókat vált ki az egész bagázsban, megéreztem én is: önkéntelenül is elfintorodtam a kesernyésen dobos szagra – kígyók.

Felvettem a céltűz pózt, két marokra fogva a stukkert, és a célkeresztben, a nappali ajtajában fel is tűnt Caleb, állala alá szorított lefűszelt csőv vadással, szorosan mellette az első kígyóemberrel.

– Egy mozdulat, és ez itt hullá.

40.

ÚGY MEREVEDTÜNK MEG mindannyian, mintha közös nagy levegőt vettünk volna, és most együtt tartanánk vissza.

– Nem kell senkinek meghalnia – sandított rám a kigyófiú tányérynői réz szemeivel. – A nők csak Ms. Blake-kel óhajtana váltani pár szót.

Egészen fiatal suttyó volt, alacsony, arca hibátlan, bár a szeme körül a japánosan elhúzott fekete csík eléggé színpadiasra sikeredett. Mintha még mosolyogni is próbált volna pikkelyes pofájával, de persze egy kigyó állkapcsát nem heherészésre koordinálták.

– Akkor vegye fel a cseszett telefont, és jelentkezzen be.

A Browning csövével az ádámcsutkája alatt, a kulcscsontja közötti mértani középpontba céloztam. A vámpírszedő ammo biztos, hogy egyben leviszi a fejét, ha egyszer egy centire is kihúzza a leradírozott csövet Caleb állá alól. Nem imádtam a srácot, de azt azért mégse vettem volna jó néven, ha egy ezüstgolyó közvetlen közelről szétcsapná a koponyáját. Az nem lenne jó ómen a falkáink egyesítésére nézve.

– Az a véleménye, hogy feleslegesen pazarolná az idejét, úgyse jönne el.

– Tízötön vissza hozzá, tegye meg neki az ajánlatomat, és becszóra megfontolom.

Halkan és nyugodtan beszéltem, kerestem a zent, hogy ha lövésre kerül a sor. Ha kerül. De a kigyócsávó csak még erősebben passzírozta Caleb bérébe a csövet, hogy az a végén fel is nyögött.

– Ezüstlövés, Ms. Blake. Tutira lekapja a kis fejét.

– Ha meghal, ugyanazzal a lendülettel maga is megy utána. – Claudia hangja pont olyan higgadt volt, mint az enyém, és a pisztolyát is ugyanolyan magabiztosan tartotta a csóka fejére.

Sziszegve kacagott fel, és a háta mögött mozgolódás támadt, ezüst penge villant, fejek bukkantak fel. Micsoda ordenáré banda. És az én nappalimban.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Még valaki betolja az orrtalan fejét azon az ajtón, és Calebet a szerencséréjére bízom, maga meg kap egy golyót. Szép nagyot.

– Szerintem nem kedvel téged, öcsi – tolta feljebb a csövet csóró Calebbe, aki már pipiskedett, és jól definiálhatóan kezdett beleesni a pánikba.

– Nincs jelentése. Ide több fegyver nem jön be.

– Megígérik, hogy nem nyúlnak Anitahoz? – Merle volt. El is felejtettem, hogy itt áll valahol mögöttünk.

– Haja szála se görbül.

– Innen kiszagolom, hogy hazudsz – köpte Claudia.

– Nem sokan szagolják ki nálunk a változást – vizsgálgatta oldalra billentett fejjel Claudiát. – Megtölti az orrukat a kígyóbz.

– Anita – hallottam Cherry hangját valahonnan lentrl.

Egy fél pillantás elég volt ahhoz, hogy levegyem, mit akar: a tolóajtónál is mozgás támadt, ott is puskás kígyóemberek jelentek meg.

– Mozgás ezen az oldalon – szólalt meg szinte ugyanebben a pillanatban Igor is.

Ilyet se éltem gyakran – körülöttem más is képes használni a fegyverét, de ez még semmi, az agyát is. Üdít. Aztán még szerencsém is lett hirtelen, mert visszafordultomban pont kikaptam, hogy Caleb embere a csúval a tolóajtó elé int.

– Bekerítettük a házat. Nem kellene, hogy mind felfeharapjatok.

Claudia egy másodperccel megelzött. az arcába trafált, én a nyakát szakítottam át, lent, mélyen; a feje vörös masszává robbant, teste hátranyaklott, de még elsütötte a puskát. Caleb még időben vette magát hasra, és szinte bekúszott a konyhabútor alá. Ugyanabban a pillanatban két másik kígyóember lépett be vállt vállnak vetve a nappaliból.

– Enyém a bal – hadarta Claudia, és már ki is létem a jobb oldalit. Claudia se volt lassabb, a két szerencsétlen már össze is csuklott, és az egyik géppisztolya felénk szánkázott a padlón. Balra tölünk még egy pisztolylövés dörrent, a fülem már a csengésen is túl volt, láttam, ahogy a tolóajtó berobban, de az üvegcsörömpölést nem hal-

lottam. Seabaj. Az viszont tisztán megvolt, ahogy a térdel Igor kett t is belepumpál a belép tag fels testébe, mire az úgy nyeklik maga alá, mint a madzagját vesztett marionett.

– Behatoló – jelentett a másik oldalamon Claudia, oda is kaptam a fejem, és láttam az ezüstösen csillogó revolvercsövet. Claudia a beépített szekrénynek lapulva az ajtóval egy szintben volt, onnan alig-alig látszódhatott, célzott, tüzelt, és a cs elt nt. Helyette éles sikoltás hangzott, ami még félsüketen is súlyos halláskárosulást okozott, mint amikor a kismalac visít, mert becsípte a farkincáját a vaskapu.

– Kuss legyen, Felix – hallottam halványan odakintr l.

Az ajtó mögül lövések záporoztak, de onnan, ahol mi lapultunk, nem láthattuk még a torkolattüzet sem. Valaki megérintette a karomat, én a Browninggal együtt fordultam. Nem voltam nyugodt. Nathaniel volt, Igort mutatta, aki egy duzzadozó vértócsában feküdt a földön. Az asztal alatt Cherryék igyekeztek a földbe olvadni, elég jól csinálták. Merle egészen bent, a beépített szekrény mögötti sarokban lapult, neki jutott a legmen bb búvóhely, ehhez képest a mi konyhaszigetünk smafu. De neki még fegyvere se volt, tényleg nem nagyon akadt jobb választása, mint a lapítás. Egy pillanatra találkozott a tekintetünk, aztán már fordultam is vissza a mészárszékhez.

Egy férfi lépett be a tolóajtón, aztán megeresztett egy sorozatot a géppisztolyából. Rossz sorrend. Eddigre én már hármat tankoltam bele, mire meghúzta a ravaszt, a szeme is összegabalyodott.

Claudia a nappalit sorozta, szerintem nem talált el senkit, de legalább onnan nem maceráltak bennünket. Én két kézre fogva céloztam be a romajtót, de semmi mozgás.

Aztán beküldtek egy sorozatot a hátunk mögül, ez egy kicsit elbizonytalanította az állásainkat, és a mosogató feletti kisablakból is kaptunk pár golyót, de csak a középs konyhaszigetb l forgácsolt le egy szögletet. Kénytelenek voltunk a kredencet ölelgetni egy darabig. Aztán még intenzívebben kartácsoltak, és egyre biztosabb lehettem benne, hogy a veranda fel l kell várni azt a valamit, aminek a természetér l egyel re fogalmunk sincs, de fix, hogy azt biztosítják

éppen.

És megvolt. Míg pislogtam egyet, megtörtént – két kígyóember és Marco, az oroszlanember ugrott be a konyha közepére, kezükben géppisztolyokkal, rettenethosszú cs vel, az aranybundás mindkét kezében egy-egy 9 millis. A világ hirtelen darabjaira esett, minden lajhártempóval vánszorgott, és láttam, pontosan láttam, ahogy az első ammo lövedék a Brownie-ból oldalba kapja, és megpördül. Claudia leszedte az egyik golyószórós siklót, de a másik csak köpte a tüzet, és szegény patkánylány is kapott egy adagot a vállába. Ahogy meg-ingott fölöttem, gyorsan viszonoztam két kövér golyóval, és a kígyó már el is terült az asztalon, a villámló botja hangtalanul pattogott tovább a padlón.

Akkor csapódott be közvetlenül mellettem a tányérokba egy golyó, és már tudtam hogy kés : Marco a vadászleséb l egyenesen engem céloz, láttam a csövét, mindjárt kirepül bel le a lövedék, és el fog találni. Indítottam én a pisztolyomat, de kés , nem fog odaérni. Még berosálni se volt időm, épp csak konstatáltam, hogy most el lesznek találva, és game over. De pont, mielőtt lenyomta volna az ujját a ravaszt, egy villámgyors fekete árnyék vetődött rá hátulról, egy leopárdember félig állati alakban, és a lövedék el ttem fűrődött be a padlóba. Már cibálta is ki az ajtón a verandára, aztán elt ntek és csend lett.

Szememet le nem vettem volna az ajtóról, de nem moccant semmi. Az arcomra valami meleg csöpögött, és ahogy felnéztem, Claudia szétroncsolt vállát láttam. Lassan leszánkázott mellettem a földre, hátát a szekrénynek vetette. Viszonylag jól helyezkedtem, a nappali ajtajában is simán leszedelem, aki beteszi a lábát, és a tolóajtót is fedezem. Csak az a kínos, ha egyszerre törnek ránk mind a két irányból. Hmmm.

A hátam mögött reccsenés és újabb csörömpölés: Merle fél kézzel egy kígyóembert ránt be a kisablakon, a mosogató fölül, a másik féllel pedig a géppisztolyt tekeri ki a kezéb l. Még egy elegáns mozdulat, és három ujját köré tekeri a delikvens nyelv csövét és hangszálait.

Jujj. Merle vadászik.

Valamit tátogott, le is olvastam, ha már a nagy lövöldözésben halálkárosultam, hogy majd fedezi a verandát. Jó, marad a nappali. Claudia felett hajoltam át, és kissé nyugtalanul éreztem, ahogy alattam fájdalmasan lassan magához húzza a béna jobb kezét, és próbálja a bal kezébe átvenni a fegyverét. Csak remélhettem, hogy bal kézzel is tud vele bánni, mert felettébb utáltam volna, ha balesetileg kilyukaszt, pláne, hogy nagy eséllyel kaphattam szándékosan is b ven a fejembe. Egy örökkévalóságig nem történt semmi, csak a dermedt némaságot hallottam. Mert a hallásom is visszajött lassan, s ebben részben nem sok köszönet volt – Caleb félig a konyhaszekrény alá ékel dve folyamatosan anyázott, de lassan megszoktam. Innent l kezdve hozzátartozott a dolgok rendes menetéhez. Nathaniel átvette Igor pisztolyát, és a testét fedezéknek használva két kézzel fixen célra tartott. Ha valaki belép a szétbarmolt tolóajtón, szitává lövi. Legvadabb álmaim kezdtek valóra válni; amikor megtanítottam a fegyverekkel bánni, még kósza gondolatként se formálódott meg bennem, hogy esetleg majd harcban kreatívan is megnyilvánul, begy jti a harcképtelenek stukkerét, és maga is átmegy támadóba. Mib l lesz a cserebogár! Lehet, hogy a jöv be magammal viszem portyázni? Már, ha ezt itt túléljük. De n ttek az esélyeink, még mindig nem moccant a légy szárnya sem, és a nagy csendben a fák leveleinek susogása kezdett fülsüketít zajjá élesedni.

– Én vagyok az, Micah – jött hirtelen a veranda fel l a mély morgás.

– Micah-nak nem ilyen a hangja – kiáltottam vissza.

– De a szörnyetegéé igen – hallottam a hangot.

– Tényleg? – néztem Merle-re.

– Micah az – bólintott a sarokból.

– Gyere lassan az ajtóhoz. Nagyon lassan.

A fekete vérleopárd feltartott mancsokkal beóvakodott a törött üvegajtón át a konyhába. Az ében bundán csillogott a nap, a fény játéka nyomott bársonyt csinált bel le, mintha apró fekete kisvirágok

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

lennének az oldalán; de nem voltak. Fura, hogy így, a szörnyetege alakjában jó harminc centivel magasabb volt emberi alakjánál, és mintha izma is jócskán több lett volna – a vállai olyan szélesek voltak, hogy teljesen kitöltötte az ajtónyílást. A hasán és lentebb sápadtan fehér bőr látszott a szőr között, és az is egyértelmű volt, hogy hímállattal állunk szemben, bár a filmekben a farkasembereket mindig nemtelennek ábrázolják, a valóságban természetesen nem így van. Persze, azért én se jövök zavarba egy állati formában lévő alakváltó meztelenségétől, de ha már emberi pucérságában flangál el ttem... De ezt már ismerjük. Tessék, ez is bizonyítja, hogy a bunda öltöztet.

– És a fickó, akit az előbb kihajítottál az ajtón, hova lett?

– Elmenekült.

– A nappaliban sincs mozgás – fülelt Merle.

– Kimenekültek a bejárati ajtón, már aki életben maradt. Bent nincs senki, elvileg – jegyezte meg Zane az asztal alól.

– Megnézem – ajánlkozott Micah.

– Hé, a rosszfiúk ezüsttel is döznek. Én a helyedben nem lennék ennyire lovagias.

Biccentett leopárd fejével, amin meglepő mód pont azok az emberi alakban annyira idegen, sárgászöld szemei emlékeztettek egyedül Micah-ra, épp csak egy árnyalatnyit lettek élénkebbek a színei, de lehet, hogy csak a bundája feketesége emelte ki a ragyogó zöldet. Óvatosan megtorpant az ajtóban, habozott egy pillanatig, majd bekúszott. Még soha nem is láttam olyat, hogy egy likantróp állati alakjában rejtőzködik, általában mind fenemód bízik a természetfeletti erejében, és sérthetetlennek gondolta magát, ami nagy általánosságban igaz is. Ma azonban ezüst golyók röpködtek a fejünk fölött, és Igor gyanúsán egy pózban feküdt már egy ideje, Claudia jobb karja pedig tökéletesen használhatatlannak tetszett. Szerintem a bal kezét is csak a nyers akarat tartotta még célra, ami eléggé nyugtalanító volt, tekintve, hogy akár én is belekerülhetem volna a célvonalba, ha az akaraton egyszer csak elhatalmasodik a fájdalom. Bárki a helyében már rég elájult volna. Igorra pillantottam: ha lélegezne, látnám.

– Nézd meg a pulzusát – intettem Nathanielnek.

Az újsütet tüzer lesandított a testre, aztán egy röpke pillantást nekem is küldött, de már fordult is vissza az ajtóhoz, úgy mondta.

– Ha verne, hallanám. Hallanám a testében a vére zubogását. De nem hallok semmit. – Cefetül rosszul hangzott, pláne, hogy még csak felém se fordult, úgy közölte, már-már közönyösen.

Micah izmos alakja jelent meg a nappali ajtóban, kecsesen kúszott vissza, mint egy igazi leopárd a dzsungelben.

– Senki, csak hullák.

Vajon én is ilyen leszek a következő teliholdkor? Az az izmos, láthatatlan valami, ami kezd külön életet élni bennem egy ilyen sötétbundás macska?

Sietve lenulláztam a kérdéseket az agyamban, van itt épp elég eget probléma ezen kívül is. Mint a sebesültünk, például. El ször a vészhelyzetek, addig semmi egyébnek nincs jelentése. Ebben vésztől jó vagyok. Ujjamat megpróbáltam Claudia nyakán az üt érre tenni, de elrántotta magát.

– Nincs semmi bajom – nyögte.

Nyilvánvalóan hülyeségeket beszélt, így hát nem is próbáltam vitázni vele. A házat majd később alaposan átfésülöm, mert csak a saját két kis szememnek vagyok hajlandó hinni – annak se mindig –, de az első segélydobozért még csak nem is kell az esetlegesen tiszveszélyes régiókba merészkedni, itt van a kamrában, ami tökéletesen biztonságos.

– Cherry, mássz ki az asztal alól, erre, felém, és menj be az első segélydobozért. Tudod, hol van.

Felegyenese dtem, és a konyhaszekrény sarkáig óvakodtam, ahonnan beláttam a nappalit és a verandát is, meg a reggelizési rész beugróját. Minden tiszta.

Cherry még egy utolsó pillantást vetett Zane-re, aztán kiaraszolt a széklábak alatt, és laposkúszásban becélozta a kamrát. Calebet arrébb kellett kicsit böködnie, aki nagy nehezen ki is gömbölyödött a magzatpózból, és pár méternyit arrébb is kúszott, így Cherry viszonylag

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

hamar begy jtötte a dobozkát. El ször Igorhoz ment, és bár ugyanolyan jó füle volt, mint Nathanielnek, a kórházi rutin szerint minden kötelező életjelet lecsekkolt, csak aztán váltott át Claudiára. A díjbirkózón a pisztolyos balkezevel próbálta idegesen ellökni magától.

– Claudia – dörrentem rá –, hadd végezze Cherry a dolgát.

– Kapjátok be!

Cherry ezt igennek vette, és nekilátott a vállseb ellátásának. Kicsit megnyugodtam, nem szívesen mentem volna öltre Claudiával, még így fél karral sem; a sokk elég bizarr dolgokat produkál az emberben. Jó, itt van Micah, aki nyilván lenyomná, legalábbis most, hogy megsebesült a csaj, de akkor is. Kár ilyennel vacakolni.

Folyamatosan szemmel tartottam a támadási területeket, de hosszú percek óta csak a levelek susogása és a nyári sáskák percegése volt az egyetlen zaj, ami viszont kezdett békésen notóriussá válni. Kezdttem lenyugodni, aztán már a vállaimból is kiállt a görcs, ami észrevétlenül bekattant mindig, amikor harci helyzetekbe keveredem, és csak akkor érzékelem, amikor az adrenalinszint a normális közelébe süllyed. Az utóbbi id ben ezzel mérem, lenyugodtam-e már teljesen.

Ekkor a távolból valami egészen szokatlan hang verte fel a nyári csendet: szirénák. Egyre közeled rend rségi szirénák. Mi a fene?! A környék tökéletesen lakatlan, meg amúgy is, a mi vidékünkön nem ritkaság a lövöldözés, ha mindhez kiszállnának a zsaruk, ki végezné el a papírmunkát?

– Ide jönnek? – nézett rám bizarrul kerek fejével Micah.

– Nem biztos – vontam vállat –, de valószínű.

A tetemekre néztünk – kis túlzással sz nyegként borították a padlót.

– Már nincs id nk elrejtetni ket – mondta ki Micah a gondolataimat.

– Nincs.

Körbenéztem: Merle még mindig a kisablakot tartotta szemmel és pisztollyal, Zane el mászott Cherry mellé, és asszisztált, ahogy a bártn je bepólyálta Claudia karját.

– Ha alakot vált, jórészt helyrejön, de még úgyis szükség lesz or-

vosra – nézett rám a nő véрке szakértelmével.

– A zsaruk általában lepuffantják az alakváltókat, ha állati formában találunk rájuk, pláne a tett színhelyén.

– Maradok – jelentette ki összeszorított fogakkal a sebesült. – Minél több sebesültünk van, annál jobb.

Ebben volt valami. Már csak Micah maradt, de a szirénák már nagyon közel jártak, itt lehettek lassan a ház előtt.

– Menj, Micah.

– Miért?

– Mindjárt ránk törnek, itt ez a sok hullamég a vér, nagy az esély, hogy kérdés nélkül lekapjanak.

– Már miért?

És még végig se mondta, a bundája elkezdett visszahúzódní, a csontok pedig fokozatosan helyrepattantak az emberi b r alá, mint amikor olvadt viaszba szilárd kontúrú tárgyakat merítünk, és hirtelen elvesztik megszokott éleiket. Még soha senkit ilyen természetességgel és tempóban nem láttam visszaváltozni. Mintha egyszer en csak átöltözne, egyedül a rengeteg folyadék, ami cseppfolyós burokként hagyta el a testét, az emlékeztetett alakváltásra. Egyedül a szemei maradtak változatlanok, mint a világmindenség közepébe függesztett két smaragd, ami köré felépült az ismer s Micah-test. Ahogy az átalakulás megtörtént, a térdei hirtelen elindultak alóla, és ha nem kapom el a derekát, összecsuplik.

– A gyorsaság ára – mosolygott er tlenül.

– Még soha senkit se láttam, aki ilyen gyorsan vissza tudott változni – ámult Cherry.

– És pár perc alatt teljesen össze is szedi magát, csak várjátok ki. Nem lesz épp friss, de nem kell fél napokat átaludnia. – Merle hangjában büszkeség és még valami, talán némi irigység csengett.

A szirénák elhallgattak a ház előtt.

– Mindenki tegye le a fegyvert, nem szeretném, ha valaki tévedésből golyót kapna.

Nathaniel szó nélkül engedelmeskedett. Ahogy magam is próbál-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

tam a konyhapultra tenni a Brownie-t, kénytelen voltam Micah-t erősebben magamhoz szorítani, és éreztem, ahogy megborzong a karomban. A b re nedves volt és síkos. Már éppen aggódalmasan a hógyléte fel l kezdtem volna érdeklődni, de ahogy a szemében néztem, rájöttem, hogy szó sincs rosszullétről. A másik karomat is a derekára fontam, pedig a hátam mögött a pultra támaszkodott. Tekintetében tengernyi vágy és remény úszott, és mindnek én voltam a célja.

– Rend rség – üvöltött be egy férfi.

– Ne l jjenek, csak mi vagyunk, sebesültekkel. A rosszfiúk már elpucoltak – ordítottam vissza.

Elengedtem Micah-t, aki a konyhaszekrényben kapaszkodott meg, és felemelt kezekkel kióvakodtam lassan, nagyon lassan a nappaliba, ügyelve, hogy hasra ne vágódjak a három hullában út közben. A bejárati ajtó mellett két zsernyák lapult, mind a ketten két kézzel markolták a pisztolyukat. Ha nagydarab pasas vagyok, l ttek volna, na jó, lehet, hogy nem rám, csak fölém, mert azért még itt is meghökken minimum három hullába botlani, ahogy belépsz egy házba. Rossz környék, rossz környék, de nem annyira. Szerencsére aprócska n vagyok, aki még akár ártalmatlannak is el tudja adni magát, pláne, ha még fegyver sincs nála. Így aztán nem puffantottak lábon. Biztos, ami biztos alapon azért folyamatosan magyaráztam, mint akinek legalábbis háznyi szikla gördült le a szívére l, hogy k, a h sök, befutottak.

– Megtámadtak bennünket, sebesültjeink vannak, kint a konyhában, hívni kell a ment ket. Istennek hála, hogy jöttek, fiúk, ilyen gyorsan. A szirénák hangjára betojtak, és elpucoltak – meg hasonlókat zagyváltam össze, amíg száz százalékgig biztos nem lehettem benne, hogy nem fognak lelőni.

Azzal azonban tisztában voltam, hogy a neheze még hátra van. Hogy az istenbe magyarázzak ki öt hullát, amiből l háromnak még csak köze sincs az emberi léthez. Ezek még halálukban is hánynivalóan ocsmányak maradtak. Na, erre varrjak gombot, de ízibe!

41.

KÉT ÓRA MÚLVA már a saját kanapémon üldögéltem, és Zerbrowskival cseverésztünk. A szokásos dizájnban parádézott el ttem, mint aki direkte sötétben öltözött fel, a véletlenre bízva, hogy a dolgok egymásra találjanak. Hát nem találtak. Még a nyakend k közül is a pecsétes akadt a kezébe, amivel aztán végképp nem tudtam mit kezdeni, mert a felesége tök helyes, rendes n volt. Fel nem foghattam, Katie hogy hagyhatja, hogy a férje St. Louis két lábon járó ruházati katasztrófájaként flangáljon az utcán. Persze, lehet, hogy nem hagyás vagy nemhagyás kérdése volt, egyszer en csak nem volt más választása, mert már belefáradt az évtizedes pörölésbe. Lehet.

Caleb a kanapé másik sarkában kuporgott nagy takarók alatt, csak a göndör fürtjei meg a szeme látszott ki alóla, mint egy rémült kisiskolásnak. A para-ment sök szerint, akik Claudiát elvitték, sokkos állapotban van. Nyilván most el ször tévedt a puskacs másik végére, és ez megviselte. Szívesen megvigasztaltam volna, de Zerbrowski úgyse hagyta volna, senkihez nem szólhattam egy szót se. Merle a kanapé mögött ácsorgott, nemtör dömséggel nyugtázta, hogy a rendrök le nem veszik róla a szemüket – k is kiszagolták az égbe szöker szakpotenciált a csákón, rezelték is t le rendesen.

Zerbrowski feltolta orrán a szemüvegét, aztán határozottan zsebre vágta a kezét, úgy bámult le rám a magasból. Minthogy állt, én meg ültem, ez nem volt nagy produkció. Mondjuk, amúgy se lett volna kihívás.

– Akkor vegyük át még egyszer. Azt mondd, egyszer csak rátok törték az ajtót, se szó, se beszéd, és neked halvány sejtésed sincs, hogy miért.

– Ahogy mondd – bólintottam. Ötvenedszer.

Mélyen a szemembe bámult, én meg vissza. Ha azt hitte, hogy majd az acélos zsarutekintetét l összepiszkítom a nacimat, és megtö-

rök, eléggé félrekalkulált. Mondjuk, sokat segített, hogy tényleg fogalmam sem volt, mi a halál folyik. Csak állt el ttem, én meg ültem. Caleb a kanapé végében citerázott, Merle pedig mögötte ácsorgott, figyelte a szobában nyüzsgő fakabátokat.

Szorgos kis hangyákként jöttek mentek a nappali meg a konyha közt, a b ngyi helyszínekre mindig rengetegen kicsi dülnek, nyilván az az elmélet hogy valamelyik szemfüles majd biztosan ráakad a dönt bizonyítékra, legyen az bármilyen apró. Engem sose kérdezett meg senki, de szerintem a sok láb inkább széttapos minden nyomot, amin el lehetne indulni, de hát ez az én magánvéleményem, és mint tudjuk, nem vagyok az a par excellence csapatmunkás.

Álltunk a nagy zsezségben, mint egy aprócska csendes sziget. Mögöttünk kinyílt a hálósoba ajtaja, és ahogy hátranéztem, pont Micah lépett ki rajta. Az én egyik mackómban volt, ami tulajdonképpen férfimackó, de még soha nem volt olyan pasim, akivel hordhatuk volna egymás ruháit. Nem is csoda, elég kevés felnőtt férfi áll meg azon a szinten a növésben, ahol én tartok.

Nem zuhanyozhatott le, így a hajába csimbókosan beleszáradt a cucc, az alakváltás maradéka. Sárgászöld szemei rám villantak, de a tekintete nem árult el semmit. Dolph dúvadként körözött mellette, ahogy korábban már engem is cirkulált, de hát Dolph azóta majd szétpattant a dühtől, amióta csak megérkeztek. Külön-külön szobába zárt mindenkit vallomást tenni; nagyon szakszer! Nathanielt az emeleti vendégszobába vitte a barátnéja, akivel a minap melegedett össze az rszobán, a kedves Jessica Artnet nyomozó. Perry nyomozó Calebbel már végzett, most épp Zane-t faggatta. Dolph ugye Micah-val szórakozott, dupla idézjelben, de egyébként is neki jutottak a keményfiúk, mert el tte Merle-t terelte be a hálószobába. Zerbrowskinak jutottam én, de gyanúsan keveset kérdez sködött, szerintem rám is Dolph fente a fogát. Minimum gyanús. És végül is, cinkes volt az ügy.

Merthogy öt hullát is produkáltunk, amiből három még a halál után sem változott vissza emberi alakba. Határozottan kígyóképűek

maradtak. Pedig az alakváltók, még ha állati alakjukban hullanak is el, mindenképpen visszaváltoznak emberré, ez valahogy a bomlási folyamat része lehet, vagy nem tudom. De ez a három maradt, ami el tte is volt – ocsmány hüll pofa.

– Anita – böffentette ki Dolph, és már álltam is fel rendes kislány módra, és indultam a hálóba.

Micah ujjheggyel végigsimította a tenyeremet mentemben, és rögtön levettem, hogy Dolph észrevette. Össze is sz kült a szeme. De már tárta is ki el ttem az ajtót. Kicsit rühelltem, hogy gyakorlatilag rend rségi kihallgatócsarnokot csinálnak a házamból, a privát tereimb l, intim szférámból, satöbbi, de azt még vastagabban rühelltem volna, ha emiatt be kell bumlizni a városba, az rsre. Maradt a házam. Mert minden okuk meg volt rá, hogy alaposan lekapjanak mindannyiunkat a tíz karmunkról – tele vagyunk tetemekkel. Ha csak kis esély is lett volna rá, hogy értelmezni tudják, persze adtam volna az ártatlant, de a helyzet sajna eléggé evidens volt. Így aztán lehupantam a hokedlire, amit a konyhából hoztak be, és amivel nagy gálánsán megkínált a f nők. maga közel két méterét nem akarta holmi leüléssel összenyomni, nyilván.

– Hallgatom.

Pontosan beszámoltam az eseményekr l, nem volt túl komplikált a dolgom, hazudnom se kellett, mert magam se nagyon tudtam mire vélni. Igor hulláját már elvitték, a tetkói még mindig az élet száz színével ragyogtak, a szeme sajna kevésbé. És egy sebesültünk is volt, ami ékesen bizonyítja, hogy ránk törtek, a saját otthonomban, mi csak védekeztünk. Az eddigi két alkalomhoz képest, amikor a saját házamban voltam kénytelen egyesekkel leszámolni, csak a hullák száma növekedett. Jó, ötven vannak, elfogadom, nem kevés. De akkor is, mit kell ebb l ekkora ügyet kavarni? Voltak ennél sokkal kínosabb helyzeteim is már a történelemben, mit keménykedik ennyire Dolph?! Semmi tipp.

Dolph is bevetette az acélosan üt s zsarutekintetet, sokkal pro-fibb volt, mint Zerrowski, de én csak néztem lazán, ártatlanul.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Amúgy is megy, de most kivételesen tényleg ártatlan voltam. Lehet, hogy pezsgőt kellene bontani?

– És elképzelésed sincs, hogy miért akartak elcipelni?

Jó, hát egy elképzelésem azért lett volna... de azt nem árulhattam el. Lehet, hogy azért akartak levadászni, mert majdnem lemészároltam az alfájukat. Lehet. Hát ez az egyik nagy gáz abban, ha az ember visszatart tényeket a vallomásából, később már eléggé nehézkes elismerni, hogy korábban nem pontosan úgy történt, ahogyan azt mondtam. Most mit mondjak? Hogy részleges emlékezetkiesésem volt? Jó duma. Tény, hogy nem avattam be abba a bizonyos estébe, amikor Nathanielt megspékelték, és Gregory belém nagy valószínűséggel vérleopárdot csinált. Dolph alapjáraton is utál minden szörnyetegfélét, nem fogom az orrára kötni, hogy nagy eséllyel én is beállhatok a sorba. Azt nem. Egyelőre legalábbis.

– Semmi – csóváltam a kis ártatlan fejemet.

– Pedig nagyon akartak, Anita. Ilyen tényleg velük lenni...

– Van benne valami – vontam vállat.

– Nem mondasz igazat – vágta ki dühödten, összeszűrt szemekkel.

– Már miért tennék ilyet? – kerekítettem szemeimet.

Megperdült, és olyan erővel csapott rá az éjjeliszekrénykémmre, hogy csak úgy zengett, még a tükör is megremegett, egy pillanatig tényleg azt hittem, hogy eltörik. Hú, az pedig nem jelent semmi jót. Nem tört el, viszont Zerbrowski bedugta a fejét az ajtón.

– Nincs semmi baj?

Dolph neki is megküldte a dühödt szemhúzás másodpéldányát, de megse rezzen.

– Nem lenne jobb, ha én hallgatnám ki Anitát?

– Kifelé, Zerbrowski!

– Te mit gondolsz, Anita? – nézett rám a bátor ember.

Vállamat vonogatva bólogattam, ami olyasmit akart jelenteni, hogy én ugyan nem félek, de Dolph nem volt ilyen halvér.

– Húzzál innen kifelé!

– Csak kiáltsatok, ha kellek – nyögte még be, mielőtt becsukta az ajtót.

A hirtelen támadt csendben hallottam, ahogy Dolph zihálva szedi a levegőt, és az izzadtsága szagát is éreztem. Nem volt nagyon büdös, mint annak, aki fél, de egyértelműen túlpörgette magát. Mi a halál?

– Dolph? – néztem rá kérdően.

– Épp eleget tartom érted a hátam, Anita. – De nem fordult felém.

– Ebben az ügyben aztán nem, az fix. A hullák nagy része még csak nem is ember. És hiába, hogy törvényileg az alakváltók is védettek, tisztában vagyok vele, hogy mennyire ejt rá mindenki. Csak megrántják a vállukat, hogy eggyel, vagyis öttel kevesebb ocsmányság, na bumm. A kutya se töri magát miattuk.

– Azt hittem az alakváltók haláluk után visszaváltoznak – fordult végre felém.

– Vissza is.

– Ezek a kígyóízék nem változtak.

– Azok nem.

– Szóval akkor nem alakváltók voltak?

– Nem tudom, elképzelhetem, hogy azok voltak, de nem biztos. Egy csomó mitológiában nem ismeretlen a kígyó alakú ember, mint jelenség. – Kapásból a hindu meg a vudun mitológia jutott eszembe, de nyilván akadt még pár. Lehet, hogy soha nem is voltak emberek, már kiindulásképp is ilyen rusnyák voltak.

– Mint a naga, amit két vagy három éve a folyóból szedtélek?

– A naga halhatatlan lény volt, ezeknek itt alaposan keresztbe tett az ezüstgolyó.

Egy pillanatra lehunyta a szemét, és ahogy felnézett, mérhetetlen fáradtság áradt belőle. Nem fizikai, érzelmi fáradtság, mint aki túl régóta és túl nagy érzelmi terhet cipel magában.

– Mi a baj Dolph? Mi húzott fel ennyire?

– Felhúzott... – somolygott. Aztán megcsóválta a fejét, letottyant az ágy végére, én meg lovaglólülésbe kaptam a hokedlit, hogy szem-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

t l szemben legyünk.

– Azt kérdezted, hogy a családban melyik n kamatyol nem él lénnel.

– Nem kellett volna, bocs.

– Nem – rázta a fejét –, én voltam a szarfej. De egyszer én nem fér a fejembe, hogy engedheted egy... olyannak, hogy hozzád érjen.

Olyan zsigeri undorral rázta a fejét, hogy még a b römre is kicsapódott az émelygése.

– Ezt már megbeszéltük. Nem vagy az apám.

– De Darrinnak az apja vagyok!

– Az id sebbik fiad? Az ügyvéd? – csak néztem, mint borjú.

Bólintott, de nem mertem tovább menni, nehogy hülyeséget kérdezzek. Majd csak továbblépünk. De nem, nekem kellett.

– Mi van Darrinnal?

– Jegyben jár.

– És miért van az az érzésem, hogy a gratuláció nem dobna fel? – figyeltem a rémesen komoly arcát.

– Egy vámpír a menyasszony, Anita, egy kibaszott vérivó!

Pislogtam, szintén kifogtam a szavakból.

– Mondj valamit – süvöltötte.

– Nem tudom, mit mondhatnék, hogy mit szeretnél hallani, Dolph. Danin nagyfiú már, nálam is id sebb, szíve joga, hogy azzal legyen, akivel akar.

– De ez csak egy járkáló hulla! Egy rohadt hulla!

– Az – bólintottam. Ez tény.

– Halott, kibaszottul teljesen halott. És egy hulla nem szülhet unokákat! – Nem bírta tovább, a lábai felpattantak, és elkezdte róni a hosszokat a szekrény el tt. Még szerencse, hogy rendkívül fejlett az életösztönöm, mert ha nem vagyok ennyire ésnél, tutira elnevetem magam ezen az érven. Unokák!

– Nagyon sajnálom, Dolph, tényleg. Legjobb tudomásom szerint a vámpírok nem szülhetnek, az igaz, de ott a másik fiad. Ráadásul neki már van is felesége.

– Nekik nem lehet – rázta a fejét Dolph.

– Nem tudtam, sajnálom.

– Nincs unoka, kész – rogyott vissza az ágyra, a háta hirtelen meggörnyedt, mintha mázsákat cígölne.

Huhh, már megint nem jutott eszembe semmi konstruktív, még soha nem avatott be ilyen szinten a lelki és érzelmi életébe, de szerintem mást se. Most akkor érzem magam megtisztelve? Miért nem örülök jobban a bizalomnak? Ráadásul nem vagyok egy ösztönös szociális munkás, valaki súgjon, mit kell ilyenkor csinálni. Ha valamelyik leopárdom lett volna hasonló helyzetben vagy egy vérfarkas, akkor nyilván átöleltem volna, hagyom, hogy sírdogáljon ilyesmi. De szerintem Dolph nem az a mások ölében sírdogálós típus. Pedig szégyen végtelenül elveszettnek látszott, ahogy ült ott, kezei bénán az ölében a padlót szuggerálva, hátha onnan kipattan egy unoka, vagy mi? Felálltam, és mellé léptem, nem mozdult. A vállára tettem a kezemet, nem törte le.

– Nagyon sajnálom, Dolph.

– Lucille álomba sírta magát Darrin nagy bejelentése után.

– Azért, mert vámpír a menyasszony, vagy mert nem lesz unoka?

– Azt állítja, fiatal még, hogy nagymamamát csináljanak belőle, de...

Rám nézett, és a szemében a nyers fájdalom szinte visszahökkenett. Kényszeríteni kellett magam, hogy ne kapjam el a tekintetemet, hogy befogadjam, amit megoszt velem, hogy érezze, hogy vele vagyok. Ilyen közel még soha nem engedett magához, és nekem ezt kutyakötelességem átérzéssel fogadni, és megtiszteltetésnek venni. Jaj, istenkém! Ha a barátnőm lenne, most bizisten átkarolnám a vállát, de Dolph nem a barátnőm, hanem Dolph. Csak akkor futottam neki az ölelés projektnek, amikor már félrefordult, és már nem ömlött át az én szemembe a fájdalma. Nem hagyta. Felállt, arrébb lépett, de legalább megpróbáltam. Érezhette a gesztust. Az is valami.

Amikor újra rám nézett, az már a régi zsarutekintete volt, semmi fájdalom, semmi bizalom.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Ha átkúrod a fejem, szétrúgom a micsodádat.

Ugyanazzal a kifejezéstelen tekintettel bólintottam vissza – ha a bizalmaskodásnak vége, hát vége. Miattam ugyan ne érezze kínban magát, simán visszaülhetünk az eredeti hangnembe. Azt azonban nem felejttem el, hogy egyszer, egy rendkívüli pillanatban megosztotta velem a bánatát, bár nem hinném, hogy ennek valaha is jelent sége lesz az életünkben.

– Egy csapatnyi alakváltó vagy mi a nyavalya lerohan a saját otthonomban, megöli az egyik vendégemet, egy másikat megsebesíti, és még az én seggemet akarod szétrúgni?!

– Visszatartasz információt, Anita. Néha az az érzésem, hogy megszokásból, néha inkább az, hogy csak kekeckedni akarsz, nem tudom. De visszatartod, az tuti.

– Beavatlak én mindenbe, Dolph, amibe csak lehetséges, és ezt ma is megtettem.

– És a macskaszem új fiúd?

– Most meg mi van? – pislogtam értetlenül.

– Micah Callahanr l. Láttam, ahogy hozzád ért.

– Épp csak az ujjá hegyével.

– De ahogy csinálta. És amilyen arcot vágta hozzá. Láttam.

Most én kaptam el a tekintetemet, és amíg vissza nem találtam a közönyös képemhez, nem is néztem fel.

– Szerintem Micah nem a fiúm.

– Akkor mid?

– Nagyra értékelem, hogy beavattál az érzelmi életedbe, Dolph, de tényleg. Viszonozni azonban nem szeretném, ha nem gáz.

– Mit vagy úgy ráindulva a szörnyetegekre, Anita? Mi, egyszer földi halandók miért nem vagyunk elég jók?

– Azzal járok, akivel akarok. Nem tartozik rád.

– Leszaram, kivel jársz. Csak fel nem foghatom, hogy hagyhatod, hogy hozzád érjenek.

– Ha a járás nem a te dolgod, akkor a szex pláne nem.

– Lefekszel Micah Callahannel?

– Ja, kúrunk – néztem dühösen a szemébe.

Átfutott a fejemben, hogy most elszalad vele a világ, és olyat tesz, amit mind a ketten kutyára bánni fogunk később... Öklei mindenesetre gyanúsán zizegtek, ahogy üt távolságból farkasszemet néztünk egymással.

– Elmehetsz, Anita – fordított végül hátat. – Gyerünk, kifelé.

Szerettem volna valahogy megengesztelni, hiszen még én magam is zavarba jöttem attól, hogy lefeküdtem Micah-val. Hülye dolog, de jó lett volna nem ebben a haragos levegőben elválni egymástól, alapvetően kedvelem Dolphot.

A kezem elindult a válla felé, de aztán a levegőben megállt, és meggondoltam magam. Maradnak inkább a szavak.

– A szívnek nem lehet parancsolni, Dolph. Senki se szándékosan forgatja fel a saját életét, vagy választ párt úgy, hogy direkt megbántsa azokat, akik szeretik. Néha egyszer ennyí alakul.

– Lucille szeretne valamikor felhívni, ha nem bánod. Szeretne a vámpírokról kérdezni pár dolgot... hogy jobban megismerje őket.

– Persze, szívesen. Hívjon nyugodtan bármikor.

– Kösz, majd mondom neki.

– Várom a hívását.

Aztán már csak álltunk, és makacsul még csak rám se nézett. A csend egyre kényelmetlenebbé vált.

– Nincs több kérdésem, Anita. Mehetsz.

Az ajtóból azért még visszaneéztem, de csak a hátát láttam. Lehet, hogy simán beleszippanthattam volna a levegőbe, ha sír, éreztem volna, elvégre leopárd vagyok vagy mifene, de pont azért fordult el, hogy ne lássam, hogy sír. Már, ha tényleg sírt. Tehát nem tartozik rám, akkor pedig nem fogok szimatolgatni. Kimentem, magára hagytam a bánatával meg az indulataival. Ha sírt is, az a privát belügye.

42.

MIUTÁN AZ UTOLSÓ REND R is elhajtott végre, és ment se szirénázott már az utcában, leszállt ránk a békés nyári csend. A konyhában minden a feje tetején – a deszkapadlón feketésvörösbe száradt vértócsák, üvegszilánk. A vért már nem lehet felsikálni, ami a repedésekbe beszivárgott, az ott is marad. Jó kis szuvenír. Fel kell hívnom Rafaelt, hogy az egyik emberét elveszítettem, a másik pedig komolyabban megsebesült; és hogy mennyire végtelenül hálás vagyok értük, mert ha nincsenek, minden nagyon másképp alakul. Mondjuk ki, hogy valószínűleg szerint már nem is élek.

– Azt hiszem, felsöpöröm az üveget. – Megpördültem, Nathaniel állt sepr lapát szereléssel az ajtóban. És még csak nem is hallottam, hogy jött! És ha az egyik rosszfiú lett volna a 9 millisével? Azt se hallom meg? Jaj, az idegeim!

Az egész hepajt végtelen higgadtsággal csináltam végig, mindig célra tartottam, még Dolphék el tt se roppantam össze. És most, hogy minden elcsendesült, és már nincs baj, remegni kezdtem, mint a kocsonya. Késleltetett reakció, mi?!

Nathaniel akkurátusan lepakolta a konyhaasztalra a lapátot, letámasztotta a sepr t, és aggodalomban úszó lila szemekkel közeledett felém.

– Jól vagy?

Már nyitottam is a számat a nyilvánvaló hazugságra, de szavak helyett egy idióta kis nyaffintás hagyta el, így aztán gyorsan be is csuktam, és szorítottam, mert még a végén kibuggyan a zokogás. Erre a hülye testem kapcsolt rá, és ezerrel remegni kezdett. Ha az arcon nem sírod ki magad, majd kompenzál a tested. Nathaniel óvatosan, mint aki fél a reakciótól, a vállamra tette a kezét. Erre égni kezdett a szemem és egy forró gombóc dagadt bele a torkomba. Karjaimmal védekez n öleltem át saját magamat, mert ha hagyom, hogy Nathaniel tegye, száz, hogy elb göm magam. Ma már sírtam egy na-

gyot, legyen ennyi elég. Jól is néznék ki, ha megsiratnék minden egyes alkalmat, amikor valami rosszfiú el akar tenni láb alól. Már rég lenne egy mesterséges csónakázótavam. Könnyekb l.

– Ha én lennék hasonló állapotban – sóhajtott Nathaniel –, akkor magadhoz ölelnél, és megvigasztalnál. Hadd vigasztaljalak meg én is.

– Ma már darabokra hullottam egyszer – préseltem ki a szavakat –, napi egy a plafon.

Hirtelen elkapta a karomat, er sen, fájni még épp nem fájt, de nagyon határozott gesztus volt. Bárkinél bekalkuláltam volna a „támadást”, de Nathanielt l enyhén szólva váratlanul ért. Még a sírás is kiment a fejembe l a nagy meglepetést l. Alaposan megrázott. Hé!

– Nem akarod, hogy megöleljelek, oké. Hát ez tutira segít.

– Engedj el, Nathaniel. Most rögtön.

Felhúzott, és nem is csak a váratlan er szakosságával; eddig mindig biztos lehettem benne, hogy azt teszi, amit mondok. Eddig még fel se merült bennem, hogy esetleg nem minden lesz kedvemre való a nagy átalakulásából. Ha valaki eredetileg egy totálisan alárendelt massa, akit úgy formálsz, ahogy tetszik, hiába, hogy nem feltétlenül szereted a jelenséget, azért megszokod, hogy mindig feltétlenül engedelmeskedik. Nathaniel kezdett akarattal bíró emberré válni – lehet, hogy nem mindig lesz a kedvemre való az akarata.

A hátam mögött valami mozdult, mintha a nyári szél támadt volna fel egy pillanatra, de mire az ajtó felé fordultam, Micah is felbukkant a nappaliból. Lezuhanyozott, a haja nedvesen tapadt a fejéhez, hátrafésülte. Eddig azt hittem, hogy a hosszú, hullámos fürtök teszik igazán törekennyé az arcát, de tévedtem, a vonásai önmagukban hihetetlenül finomak voltak. Mint egy lány. Egyedül az orra piszkolt bele a nagy tökéletességbe, valamikor régen eltört, és nyilván rosszul forrt össze; de nem zavart, ett l csak még izgibb lett a szépséges arca. Ha a vállai nem olyan szélesek, és a csíp je nem zavar be a képbe, még a bokszolóorr ellenére is teljesen androgün lett volna. Jean-Claude-ból áradt ez a fajta feminin finomság, amit persze a közel

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

egy nyolcvanával könnyebben ellensúlyozott, mint Micah a maga egyhatvanával. Nem azt mondom, hogy túlzottan n i es volt. Csak ez a látvány volt nagyon szokatlan. Pláne Richard után. De akkor is ugyanazt a testi reakciót váltotta ki bel lem, mint azok ketten. Korábban azt gondoltam, hogy a szerelem teszi, de Micah-t még alig ismertem, nem lehettem belé szerelmes. Lehet, hogy összekeverem a kéjvágyat a szerelemmel? Vagy létezik több fajtája is, és most egy újat tanít meg nekem a sors? Mindenesetre feladta a leckét.

– Mi a baj? – nézett ránk.

Nathaniel visszatért a takarítócucchoz, és munkához látott. Mintha ott se lennénk.

– Semmi. Veled mi a helyzet?

– Olyan zaklatottak vagytok – ráncolta a homlokát Micah.

– Majd elmúlik – vontam vállat.

Elindult felém, de az el bbi incidens után kiélez dtek az ösztöneim, hátrálni kezdtem. Na, ezzel tökéletesen összezavartam.

– Mi történt? Még a lövöldözés alatt se voltál ilyen idegzsába – torpant meg.

– Kicsit összekülönböztünk – sandítottam az üvegszilánkokba merült Nathanielre.

Erre megmerevedett a háta, és lassan, nagyon feszülten felém fordult.

– Ez nem volt szép, Anita – nézett a virágszemeivel. – Mindig, de mindig egyetértettem veled.

Nagyot sóhajtottam, nem pusztán azért, mert igaza volt, sokkal inkább a megbántott tekintete miatt. Óvatosan melléguggoltam, kicsit rezeltem, hogy beletérdelek az üvegbe. A vállára tettem a kezemet.

– Ne haragudj, csak meglep dtem.

– Miért nem engedsz magadhoz, Anita? Miért? Tudom, hogy te is szeretnéd...

– Harc nélkül nem megy, ismerhetsz annyira. Ilyen vagyok. – Közben végigsimítottam a már majdnem teljesen begyógyult harapásnyomokon. Egészen elhalványultak.

– Nem kell mindig harcolni. – Gyanúsan kikerekedtek a szemei.

Valami csillogni kezdett bennük.

– Nekem igen.

Lehunyta a szemeit, és a könnyecsek lassan elindultak lefelé az arcán. Nem bírtam tovább a szilánkok felett balettozni, felálltam, és húztam t is magammal. Átöleltem a derekát, arcomat a mellkasába, a vaníliaillatba temettem. Sokat törtem a fejem, hogy vajon a samponja vagy valami parfüm illata ez; az is lehet, hogy ilyen szagú a b re. Most el ször azonban a vanília alatt megéreztem valami sokkal nyersebbet, vadállatiasabbat, amit egyetlen parfümgyártó se tud százmillis kizserelésekben vaníliával ötvözni – a leopárdszagot. Karjait rám kulcsolta, és elmerültem a csodásan ismer s illatban. Micah energiái megel zték a testét, meleg kabátként borult a hátamra, ahogy hátulról csatlakozott az öleléshez. De nem csak engem szorított magához, karjait Nathaniel hátán kulcsolta össze, hárman is elértünk nagy ölelésben.

Nathaniel remegve sóhajtott fel, Micah pedig halk, berreg hangot hallatott. Dorombolt, elégedetten, mint egy ember nagyságú macska. Az is volt, csak ember formában. A hátamon éreztem a remeg hangszálait. Nathaniel sírva fakadt, és nálam is eltörött a mécses; én Nathanielt vigasztaltam, hogy már minden rendben van, itt vagyunk vele; engem pedig Micah forró teste ringatott. Minden rendben volt, öleltük egymást szorosan, és sírtunk csendesen.

43.

VALAKI MEGKÖSZÖRÜLTE a torkát az ajtóban.

– Bocs a zavarásért, de elég nagy itt kint a tömeg – hallottam Zane hangját, miközben a könnyeket igyekeztem kipislogni a szememből.

– Milyen tömeg? – nézett rá Micah is.

– A hattyúkirály, a kancái és amennyire láttam, a város minden vérálat-falkájának egy-egy képviselője.

Nathaniel és Micah egyszerre lépett arrébb, mindenki a könnyeket törölgette az arcán – Micah is sírt, lehet, hogy neki is volt valami titkos bánata, de az is lehet, hogy csak ilyen meghatódós a srác.

– Mit akarnak?

– Téged. Mármint beszélni veled.

– Minek?

– A hattyúkirály nem ereszkedik le hozzánk, pórnéphez – vonta meg a vállát. – Kizárólag személyesen a Nimir-Rával óhajt beszélni.

– Mondd meg neki, hogy legyen közlékenyebb, ha látni akar. Kicsit ugyanis elfoglalt vagyok éppen.

– Tehát tartsuk zárva el tite a ház ajtaját, amíg a plebszet is be nem avatja a mondókájába. Nekem tetszik a terv, neki fix, hogy nem fog – vigyorgott Zane tele pofával. Csak úgy villogtak a tép fogai.

– Oké, nem akarok feszkit, csak mert váratlanul állított be. A francosba. – És legmakacsabb vágyaim ellenére is elindultam kifelé, de Micah elkapta a karomat.

– Veled tarthat a Nimir-Raj-od is?

Rámosolyogtam, olyan édes volt, hogy megkérdezte. És amúgy is, olyan édes volt. Megszorítottam a kezét, és a „Boldogan venném” helyett, amit szívem szerint mondtam volna, kiböktem egy nanát.

– Naná!

is mosolygott, most el ször vidáman, mindenféle száanalom és részvét nélkül, felhílenül, kedvesen, és az ajkához emelte a kézfejemet, megcsókolta.

Pont, mint Jean-Claude. Ó, a fenébe! Jean-Claude. Hogy másznak majd ezek ketten egymás képébe, ha egyszer egy helyiségbe keverednek?

– Mi ez a nagy komorság hirtelen? Mire gondolsz?

Csak a fejemet ráztam, erre most végképp nincs idő. És különben is teoretikus. Húztam tovább a nappali felé, de magához rántott. Nem volt az a feladós pasi.

– Nem, valami bánt. Avass be.

– Komolyan mondjam el?

– Komolyan.

– Csak eszembe jutott, hogy milyen kínos lesz, amikor majd Jean-Claude-dal találkozol. Hogy hogyan boldogultok majd egymással.

Magához húzott, én meg igyekeztem távol tartani, és ahogy a mellkasára nyomtam a tenyeremet, még a pólóján keresztül is megéreztem a szívdobbanását. Mintha a markomban vert volna a szíve. Épp csak pár centire kellett felnéznem, hogy az aranysárga szemekbe nézzek. Újszer élmény.

– Már megmondtam, a Nimir-Raj-od akarok lenni, bármi áron – lihegte.

– Még ha másokkal kell osztoznod is rajtam? – Az én pulzusom se volt épp lustább, én is kapkodva szedtem a levegőt.

– Volt időm felkészülni rá.

– Ismered a mondást a túlságosan is tökéletes dolgokról, ugye? – ráncoltam a homlokom. – Amik túl szépek, hogy igazak legyenek?

– Túl szép vagyok, hogy igaz legyenek, Anita? – hajolt egész közel az arcomhoz.

A nevemet már az ajkával írta az ajkamra, hallani már nem is hallottam. Puhán, gyöngéden, nyálasan csókoltuk meg egymást. A szíve pont olyan szédült iramban kalapált a tenyeremben, mint az én pulzusom a torkomban. Amikor a csóknak vége lett, levegő után kapkodtam, végtelen boldogság áradt szét bennem, és ugyanazt a boldogságot láttam az arcán is. Kétszer is neki kellett rugaszkodnom.

– Túl szép, hogy igaz legyen, ja, asszem ez a legprecízebb kifeje-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

zés.

Nevetett, és rájöttem, hogy még nem is hallottam a nevetését – klassz kis nevetés volt, tetszett.

– Ha tudnád, milyen sokat jelent nekem ez a pillantás.

– Milyen pillantás?

– Imádom, ahogy rám nézel – mosolygott egyszerre nagyon büszkén és zavartan.

Gyöngéden futott végig az ujja az arcomon, és én lesütöttem a szememet, mert éreztem, hogy pirulok, pedig esküszöm, hogy semmi mocskos nem jutott eszembe. szintén, boldogan nevetett fel, átkarolta a derekamat, és felemelt, megpörgetett. Ha nem kacagtam volna olyan nagyon, rá is szóltam volna, hogy tegyen le, de azonnal. Vagy lepuffantom, haha.

– Elnézést a zavarásért – krákogott Donovan Reece az ajtóban –, de már megígértem mindenkinek, hogy maga majd segít.

Sápadt b re olyan hibátlan volt, mint a tó tükre, ahol a szárnyas szörnyetege olyan nagyon otthon érzi magát. Nyilván elunta a váraozást odakinn.

– Miben kell nekem segíteni? – kérdeztem még mindig a föld felett kalimpálva, Micah karjában.

– Semmi komoly, csak pár elveszett alfát kellene megtalálni. És meggy zni a vérkobrák Kadruját, hogy a párja, a Kashyapa nem halt meg. Csak elt nt is, mint a többiek – kis szünet. – A gond az, hogy a Kadrunak szerintem is igaza van.

Micah lassan visszaengedett a földre, és elt n dtem, hogy vajon az én arcom is ugyanúgy elkomorodott-e, mint az övé.

A mestern m szerint a világegyetem istenasszonyának féltett gyermeke vagyok, szeret engem, és a boldogságomra törekszik. De akkor miért van az, hogy amikor épp felfénylik el ttem a boldogság lehet sége, mindig elszabadul a pokol? Nekem sajna elég egyértelm az üzenet.

44.

DONOVAN REECE A FEHÉR kanapé végébe fészkelte magát. Szinte fehér farmerjában és babarózsaszín ingében gyönyör volt, mint egy szobor, A szépség ideálja maga. Lehet, hogy csak azért éreztem olyan végtelenül szürreális jelenségnek, mert tudtam, hogy a rózsaszín ing alatt tollpihe borítja a mellkasát.

Mellette magas, fehér hajú n ült, akire csak azért emlékeztem, mert a lábánál ott kuporgott a másik két hattyúkanca is, akiket a klubban anno megmentettem – egy másik, sötétebb szőszű és egy barna. Éterien csinosak voltak, nagy kerek szemükben rettegés fénylett.

Rajtuk kívül egyetlen embert ismertem a nappalimban, a kanapé másik végében trónoló, üzletasszonyosan kurta frizurás sz két, kék kosztümben és körömcip ben. Még Raina idejében találkoztunk a Telihold kávézóban, amikor Marcus még a város összes vérállata fellett uralkodni próbált. Nagyon szigorú n cske volt, nagyon vonalas. A többiek mind zokniban jöttek be, a bejárati ajtónál egész halom cip sorakozott.

– Hello, Christine, rég láttalak.

– Milyen kellemes meglepetés – egyáltalán nem úgy nézett, mint aki komolyan gondolja –, hogy emlékszel a nevemre.

– Általában emlékszem azokra, akikkel kellemetlen helyzetekben hoz össze a sors.

– Hát, igen, úgy fest, nem éppen örömkben futunk össze – mosolyodott el halványan.

Donovan ekkor bemutatott mindenkit, szép sorjában: a kanapén egy testvérpár foglalt még helyet, meghökkent en hasonlítottak egymásra, az igazi európai típus némi fekete egzotikummal f szerezve. Ethan és Olivia MacNair. A fehér karosszékben hatalmas férfi pöffeszkedett, nem izmos volt, nem is kövér, egyszer en kolosszális, tömött, s r haja és szakálla kis híján az egész fejét beborította.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Ahogy apró szemeit rám emelte, rögtön éreztem, hogy fel is falna sz röstül-b röstül, ha tehetné. Nem farkas volt, nem is nagymacska, de ragadozó. És óriási.

- Ms. Blake – biccentett, a hangja szinte bántóan mély volt.
- Mr. Boone – biccentettem vissza.
- Semmi miszter, csak Boone, egyszer en Boone.
- Akkor Boone.

Nathaniel, Zane és Cherry székeket cipelt be a konyhából, hogy a másik két n és férfi is leülhessen. Az egyik férfi karcsú, vöröshajú, furán metszett szem alak volt, a széket elutasította, és a kanapé oldalához kuporodott, mint aki el akar bújni.

- Gilbert.
- Gil – javította ki Donovant alig hallhatóan.

A magasabbik n széles vállú, erős asszony volt, szes hajában barna csíkok. Keményen, határozottan rázta meg a kezemet.

– Jane Talbot vagyok. Köszönöm, hogy ilyen gyorsan fogad bennünket. – Barna szemében végtelen aggodalom csillogott.

– Talán hagyhatnánk is az üres udvariaskodást – türelmetlenkedett a szoba túlsó felében, a nagy ablak mellett álldogáló aprócska n .

Valójában nem volt nálam alacsonyabb, de a csontozata olyan törékenynek t nt, hogy szerintem én akkor is nagyobbnak látszottam. Karjait keresztbe fonta maga el tt, háta idegesen meg-megrándult. Nem volt nagy teljesítmény rájönni, honnan az egzotikum a MacNair gyerekek arcán – anyjuk, Nilisha MacNair sötét b re és mélyfekete szemei mindent elárultak. Els benyomásra madárszerűnek, törékenynek ítéltam volna, de ahogy a szemébe néztem, rögtön mást gondoltam. A két lábon járó fenség – ez a n aztán mindig keresztülviszi az akaratát, jobb nem kezdeni vele.

Egy férfi állt a közelében, pont annyira volt sz ke és magas, mint a n fekete és alacsony. Kigyúrt izmai feszültek, lapát tenyerében elért volna az asszony egész feje, és mégis félt t le. Nem egyszer en tisztelte, ahogy egy test rnek illik a f nők asszonyt, hanem tartott t - le. Meg is értem.

Merle gondosan mellé pozícionálta magát. Calebet nem láttam, de nem is nagyon hiányoltam.

– A Kadra vagyok, a halott Kashyapa a férjem... – Nilisha mély lélegzetet vett, remegve fújta ki, aztán összekapta magát – volt.

– Apa nem halt meg – lázongott Olivia –, és nem fogod senkibe bebeszélni, hogy meghalt. Csak mert te feladtad.

Bátyja, Ethan csitítóan a karjára tette a kezét, de semmi haszna nem volt, a cirkusz beindult.

– Hogy képzeled! Hogy merészeled azt állítani, hogy én szánt szándékkal el akarom hitetni, hogy halott?! Egyszer en csak tudom, hogy meghalt.

– Képtelen vagy elviselni, hogy egy másik n vel volt, amikor el-
t nt! – állt fel a lánya, testvére karját ingerülten lerázva magáról.

És elszabadult a pokol, a két n közvetlen szemben egymással le-
cövekelt és mondták, vagy inkább üvöltözték egymás képébe saját
verziójukat. Oké, megtudtam pár fontos részletet Henry MacNair, a
vérkobrakirály elt nésér l: épp a szeret jét l jött el, amikor valakik
lecsaptak rá, rengeteg vér elfolyt, egy fa gyökerestül kifordult a föld-
b l és egy autó tropára tört... amikor alakváltók egymásnak esnek, k
kövön nem marad, de szó szerint. Aztán a Kashyapa elt nt. Semmi
nyom. De az ordítózás folytatódott, az indulatok egyre hevesebbek
lettek, valami ismeretlen nyelven csepülték egymást, a világot. Se-
gélykér n néztem Reece-re, elvégre hozta ket a nyakamra, de csak
vállat vont, nem volt az a nagy válságkezel típus.

Átfutott az agyamon, hogy esetleg két nagy vödör vizet küldök a
fejükre, hátha lehiggadnak, de a drasztikussága miatt elvettem. Vé-
gül az t nt a legegyszer bbnek, hogy intek a többieknek is, és kime-
gyek a konyhába. Mindenki utánam jött. És amikor már senki sem
maradt az ordítózókon kívül odabenn, egyszer csak csend támadt.

– Hé, hová lett mindenki? – hallottam Nilisha hangját.

– Kerestünk egy nyugalmasabb helyet – válaszolt mindannyiunk
nevében Jane Talbot.

Zavart csend állt be, és bár nem láttam ket, tudtam, hogy most ég

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

a képük. Nem a vadonásúj alakváltó tehetségem súgott, pusztá emberismeret.

– Kérem, ne haragudjanak – menteget zött Olivia. – Jöjjenek vissza, kérem.

Visszaszállingóztunk. Nilisha leült az egyik székre, és a test r elfoglalta mögötte a helyét.

– Csak nagyon aggódunk a férjemért.

– Aggódunk, anyu?

– Igen, aggódunk – mosolygott rá halványan az anyja.

– Nem halt meg.

– Ha te hiszel benne, akkor én is, kislányom.

Egymásra ragyogtatták mosolyukat, és ebben a pillanatban olyan egyformák voltak, mintha egymás tükörképei lennének. Ethanen megkönnyebbülés futott át, de nem mosolygott.

– Rendben. Henry MacNairen kívül ki t nt még el?

– A fiam. Andy. – mondta Jane Talbot, és a kezembe nyomott egy fényképet. A fiú vonásai sokkal finomabbak voltak az anyjáénál, egészen jókép volt rövid barna hajával. – Az apjára ütött.

Úgy tette hozzá, mintha mások már szóvá tették volna, hogy mennyire nem hasonlít rá a fia. Ám legyen. Én ugyan nem szoltam volna egy mukkot se.

– Az Ursánk is elt nt – mondta Boone. – De nem jutott eszembe, hogy fotót hozzak.

– Ursa? Ja, persze, medvekirályn . – Igazi homlokra csapó felismerés volt, hogy is nem esett le hamarabb!

– Igen. Elszaladt pár dologért a közértbe. És azóta se jött vissza. Semmi nyom, vele nem keveredtek verekedésbe.

– Magának kije hiányzik? – fordultam Gilhez.

– Senkim – rázta a fejét félénken. – Csak félek.

– És neked? – néztem Christine-re.

– Én vagyok az egyedüli vértigris St. Louisban, és azért is telepedtünk itt le pár más vérállat társammal, mert itt nincsenek hozzánk hasonlók. A többiek képviselőjében jöttem, mert az egyik véroroszlá-

nunknak viszont nyoma veszett.

– De feltételezem, nem Marconak hívják.

– Nem. Joseph-nek. Miért?

– Azt a bizonyos oroszlánembert hívják Marconak – felelt helyet-tem Donovan.

– Ó, értem.

– Rádadásul Joseph nem képes olyan emberszer alakban megma-radni – magyarázta Donovan. – Nem is láttam még ilyet... csak át-meneti stádiumként.

– Joseph párja terhes – folytatta zavartalanul Christine. Nagyon lényegre tör. Mindig is az volt. – Amber is szívesen eljött volna, de veszélyeztetett, és a szülésig fel se kelhet.

– Vagyis inkább a vetélésig – kottyantott közbe Cherry.

– Ezt úgy mondod, mintha rendszer lenne – néztem rá.

– Ez lesz a negyedik.

– Sajnálom. Szegénynek biztos nem tesz jót, hogy most meg a párja t nt el. A sok idegeskedés...

– Enyhén szólva.

– Nem tudom, mit er lteni – fakadt ki Cherry. – Egyszer en nem tudunk gyereket kihordani, és kész.

– Ezt még egyszer és lassabban – fordultam felé bénultan.

– Az alakváltás túlságosan is heves folyamat, általában bekövet-kezik a vetélés – fejtette ki Cherry tárgyilagosan. Aztán kapcsolt, és lassabban, halkán tette hozzá. – Jaj, de hülye vagyok... nem így kel-lett volna megtudnod... Ne haragudj.

– MacNairéknek két gyerekük is van, itt ülnek épp az orrom el tt – vontam vállat. – És Jane Talbotnak is van egy fia.

– Az enyém nem örökletes, semmi köze a holdhoz. Egyszer en csak vigyáztam, hogy a terhesség alatt ne váltsak alakot.

– Egy vérkobra pedig választhat, hogy eml sként vagy hull ként hozza-e világra a gyermekeit – világosított fel Nilisha.

– Úgy érti, tojásokat rakott?

– Úgy. A testemben nem hordhattam volna ki ket, ahhoz nagyon

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

is emberpróbáló az átváltozás. De nekem volt más lehet ségem.

Másnak viszont nincs, adta magát a folytatás. Ez kemény. Nem mintha valaha is felébredt volna már bennem a híres anyai ösztön... Viccelsz? Ezzel az életstílussal?

– Mindent a maga idején. Kivel kezd dött?

Mint kiderült, Henry MacNair volt az els , aztán Joseph, az orosz-lán, Andy Talbot, aki vérkutya és legvégül az Ursa. És csak a vérkobrával kellett küzdeniük.

Utoljára akkor tünedeztek el tömegesen a likantrópok, amikor az el z hattyúkirály vadászoknak eladta ket. Donovanre néztem, aki vagy olvasott a gondolataimban, vagy már várta a következtetést.

– Fura egybeesés, hogy megérkezem a városba, és elkezd dne az emberrablások. Igaz?

– Nahát, Donovan, maga gondolatolvasó.

– Esküszöm, hogy semmi közöm hozzá.

– Hallottam a néhai hattyúkirály árulásáról – szólalt fel Nilisha. – De a férjem életére mondom, hogy Donovan ártatlan.

– Hát, majd kiderül – vontam vállat.

– Nem bízik az ítéletemben, igaz?

– Nem személyes, senki ítéletében sem bízom. Szeretek a saját benyomásaim alapján dönteni.

– Anya – fogta meg a kezét Olivia.

Nilisha nagyot sóhajtott, de nem pörgette be magát. Nahát, milyen szépen alakul minden.

– Szerintem el ször is értesítsük a rend rséget. – De valahogy nem voltak vev k az ötletre. – Vannak olyan eszközeik, amik nekem nem állnak a rendelkezésemre. Számítógépes adatok, statisztikák sa-többi.

– Akkor is hagyjuk a rend rséget – szögezte le Nilisha.

– Tudom, hogy f szabály szerint az alakváltók maguk szeretik intézni az ügyeiket. De emberek, már négyünket elrabolták, és a haty-túkkal meg a leopárdjaimmal is próbálkoztak.

– Gondolja, a kígyóemberek meg az az orosz-lán van a háttérben?

– nézett Reece.

– Gyanúsán sok a véletlen egybeesés. Nem gondolják?

– Egyetértek – szólalt meg most el szőr Micah. Eddig nagyon csendesen figyelt, nem akart beleavatkozni a dologban. Ami nagy pirospontot ér.

– Na jó, de kik ezek egyáltalán? És mihez kezdenek ennyi különböző alakváltóval?

Jó pár órán keresztül csócsáltuk a témát, de semmi épkézláb magyarázatot nem találtunk. Az addig tiszta, hogy a kígyóemberek a ludasak. De minek vergődnének másfajta vérállatokkal? Annyira nem tipikus. Még ha csak a vérkobrákról lenne szó, akkor esetleg valami törzsi belháborúra gyanakodhatnánk, bár ez is eléggé szokatlan jelenség lenne. Minek marnák egymást, elég nagy a város, mindenkinek jut hely benne b séggel.

A magam részéről arra hajlottam, hogy Nilishának igaza van, a férje már halott. Ha valakit elrabolnak, általában váltságdíjat kérnek érte. Ha nem, és még csak nem is jelentkeznak, akkor mocskos és veszedelmes motívumok vannak a háttérben – vér, kínok, halál. Szerintem már mind halottak. Vagy ha még nem, mindenképp be kellene vonnunk a rendőroket is, hogy a halált lehet ség szerint kiiktassuk a programból.

Az is kiderült, hogy mindenki tett bejelentést; csak épp azt felejtették el megemlíteni, egyetl-egyig, hogy a hiányzó személyek alakváltók.

– Hát sokra megyünk! A rendőrségi nyilvántartás szerint a napokban eltűnt egy huszonegy éves egyetemista, egy negyvenöt éves családapa, egy harmincas egyedülálló nő és egy nő férfi, akinek a felesége gyereket vár. Ráadásul a város különböző körzeteiben tették a bejelentést, soha senkinek nem tűnik fel, hogy az eseteknek minden valószínűség szerint közük van egymáshoz. Szerintük az egyetlen közös pont, hogy mindannyian fehér emberek. Ezzel aztán semmire se mennek!

– Andy elvileg jövőre doktorál, de ha megtudják, hogy alakváltó,

soha se lehet bel le orvos. Viszont ezerszer fontosabb, hogy túlélje, még ha rá is megy a karrierje. Részemr l hívjuk a rend röket.

– Igazából Amber nevében nem nyilatkozhatok, de szerintem is egyetértene Mrs. Talbottal.

– Nekem se ártana kikérni a többiek véleményét – dörmögte Boomer –, de per pillanat nem érdekel, ki mit gondol, és mi az ára, találja meg a királyn nket!

Már csak Nilisha volt hátra.

– Nem. Ha megtudják, végünk.

– Mit számít, anya, ha apa nem lehet velünk? – térdelt az anyja elé Ethan. Olivia nem szólt, csak megszorította szegény asszony kezét.

Nem tettem volna a nyakamat, hogy is ugyanígy van vele, tekintve, hogy a csóka éppen megcsalta, de bólintott. Fura jószág a szerelem. Mindegy, a lényeg, hogy hívhatom Dolphot, és még csak hazudnom sem kell.

45.

KICSZENGETT KETTŐT, ÉS Dolph már fel is vette.

– Tessék, Dolph!

Csak ennyi. Soha nem mondta végig se a nevét, se azt, hogy Természetfeletti Divízió, még csak azt se, hogy rendeség, csak annyit, hogy Dolph. Kíváncsi lennék, morgott-e már valaki. Azt mindenestre lehetett tudni, ki van a vonal túlvégén.

– Nahát, Anita. – A tényleg meglepettebb verziót adta le. – Azt hittem, majd csak a következő adag hullával jelentkezel, ha végeztünk az adminisztrációval.

Kummogást hallottam a háttérben.

– Zerbrowski azt üzeni, ha máris vannak hulláid, csak darabold fel, és ásd el szépen a házad mögött az erdőben, mert ugyan nem kezd elölről a papírmunkát.

– Tök mindegy, nem? Úgyis új dossziét kellene nekik nyitni. Új bűntény, új dosszié.

– Tényleg újabb adag tetem miatt hívsz? – Ez a része már nem lepte volna meg. Sőt, kicsit unottnak hangzott. Ki kell valami újat találnom, mielőtt a főnökség teljesen befásul.

– Nem.

– Nocsak! Van még új a nap alatt!

– Néhány elhunnt személlyel kapcsolatban vannak információim, és a sértettek hozzátartozói felhatalmaztak, hogy a teljes igazságot feltárjam. Na, milyen vagyok?!

– Egy rendesnek az igazság mindig üdítő élmény! – Még telefonon keresztül is hallottam, hogy érdeklődve egyenesedik fel. – Hajrá, Anita, kápráztass el.

És beszámoltam, mindenről. Ahogy sejtettem, a MacNair-ügy már az ügyosztály elhunnt volt, Dolph is ismerte; a többiről viszont még csak nem is hallott.

– Magam hallgattam ki az asszonyt, aki csak azt hajtogatta, hogy

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

elképzelése sincs, mit akarhatnak szörnyetegek a férjét l. Ha esetleg nem felejtette volna el megemlíteni, hogy k maguk is közéjük tartoznak... segített volna némileg.

– Vendégl sők, Dolph. Ha kiderülne, hogy alakváltók, fuccs az üzletnek.

– A népegészségügyiek ilyesmiért nem zárathatják be ket.

– A népegészségügyiek nem, de ismered az embereket. Beindul a pletyka, mindenféle történeteket kreálnak, és kész.

– T lünk nem tudja meg senki. Szavamat adom.

– Persze, kösz. De nem csak ti kerültök kapcsolatba az ügygel, millióan beleütik az orrukat egy ilyen b nténybe, ott vannak az aktakukacok, a sajtó. Ígyis-úgyis kiderül.

– Igyekszem megakadályozni. Sajnos, csak a saját embereimben nevében beszélhetek, de...

– Oké. Én csak azt mondom, hogy ket is meg lehet érteni. Andy Talbot orvosnak készül. Tudod, mikor adnak neki diplomát, ha megtudják? Vagy ott van Rebecca Morton, csontkovács. Rögtön bevonják az engedélyét.

– Miért van az, hogy ez a népség is mindenáron olyasmivel akar foglalkozni, amivel nem szabadna?

– Gondolom, véletlen. Így hozza a sors – vontam meg a vállam.

– Szerintem meg egy fenét. Inkább csakazértis.

– Ezt hogy érted?

– Úgy, hogy a gyerekek is mindig azt akarják a legjobban, amit nem szabad.

– Van benne valami. – És volt is. Csak hát...

– És mi közük az elt néseknek a lövöldözéshez meg a kígyóhulláidhoz?

Jó kérdés. Kénytelen leszek mégis csak el rukkolni az egész nyavalyás sztorival. Nagy leveg t vettem, és kiterítettem a kártyáimat. Csak azt az egyet felejtettem el megindokolni, hogy miért pont engem hívott Gregory a bajban. Azt még Dolph se kérd jelezne meg, hogy nem vagyok rossz választás, ha egy alakváltó bajban van.

– Miért nem hívta a rendőrséget? – Csak ennyit kérdezett.

– Nem is olyan rég a zsaruk reflexből ledurrantottak minden alakváltót, aki a szemük elé került. Nem hibáztathatók, hogy nincsenek irántatok túl nagy bizalommal.

– És te miért csak most mondtad el ezt az egészet?

– Mert balhéztál velem. – Jobb nem jutott eszembe. Mintha ez önmagában elfogadható magyarázat lenne, már ha az ember kinőtt az oviból.

– És mit hagysz most ki?

– Én bedobom az igazat, a teljes és tiszta igazságot, és te még mindig nem bízol bennem. Tudod, milyen végtelenül rosszul esik ez nekem, Dolph?

– Hát még az milyen rosszul fog, amit akkor kapsz, ha megint megtudom, hogy valamit eltitkolsz.

– Ez a vaktában fenyegetőzés nem a te stílusod.

– Belefáradtam, Anita. Úgy döntöttem, stílust váltok.

– Nem kellene pihenned kicsit? – próbálkoztam némi emésztgetés után.

– Oké, ha pár napig nem mészárolsz le senkit, még akár be is hozhatom az adminisztrációt, és akkor elmegyek szabira.

– Megteszem, ami tőlem telik.

– Azt már ismerem – sóhajtott. – Ennyi? Vagy még nincs vége a mesének?

– Ennyi.

– Akkor visszarándulunk az érintettekhez, és felvesszük az új valamásokat. Van fogalmad, mennyi pluszmunka lesz abból, hogy kibaszottul elfelejtettek szólni, hogy mi a valós helyzet?!

– Nem ellenetek voltak, csak be vannak szarva.

– Ja. De ki nincs?

Ezzel a filozofikus szösszenettel le is zártuk a beszélgetést, és letette.

Azon kaptam magam, hogy a fejemet csóválva még mindig a telefont szuggerálom. Ez a szegény ember kezd egyre durcásabb lenni a

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

világra. Jó, már legalább az okát tudtam, és nyilván ezt is kevesen mondhatták el magukról; csak hogy lassan akár a munkája rovására is mehet. Mert hogy maradhatna a Regionális Divízió feje egy olyan ember, aki személyes okok miatt az összes szörnyetegen szeretne jó markos bosszút állni?! A picsába! De emiatt majd fájjon valamikor később a fejem, elég hosszú a várólistám, azt hiszem. Lehet, hogy mindent kis cetlikre kellene felírni, és szépen kalapból kihúzni az érkezési sorrendet. Az nem lenne hülyeség. Vagy inkább lehúzni a klotyón az egész listát, úgy, ahogy van. Asszem, ez a mai nap nyerő ötlete.

46.

MACNAIREK TESTREL megspékelve egyenesen a rendőrségre indultak, Jane Talbot pedig becsatlakozott hozzájuk. Christine épp csak annyit tudott, hogy Joseph-nek nyoma veszett, semmi többet, úgyhogy felesleges volt, hogy becsülnie velük az őrsre, inkább megígérte, hogy vigyáz magára, és hazaindult. Felajánlottam ugyan neki, hogy maradhat, amíg szabadon kóricálnak az alfarablók, de elutasította az ajánlatomat. Boldogul egyedül is.

– Meglehet senki független lény – magyarázkodott helyette is Donovan.

– Remélem, a függetlensége sem keveri bajba – de azért fejet hajtottam a hölgy elveit.

Reece csak vállat vont, és indulni készült, ám, ahogy felemelkedett a kanapéről, egy kis dudort szúrtam ki az inge alatt.

– Magának fegyvere van! – Hogy is van az a cserebogaras sztori?

– Nem hagyom, hogy a lányokat megint bántsák – nézegette a dudorját.

– Nem hívhatná őket embereknek?

– De hát lányok, egytől egyig – mosolygott.

– Esetleg a kedvemért?

– Legyen, nem hagyom, hogy bántsák az embereimet.

– Vagy éppen magát, Donovan. Eddig csak álfák tettek el, ne feledje. És Nathanielt is csak azért kapták el, mert azt hitték, hogy maga az, az meg, hogy az emberei is odakeveredtek, pusztán véletlen.

– Igaza lehet – hirtelen elkomorodott. – Honnan tudja, hogy van pisztolyom?

– Ha a gatyájába gyömöszköli, legalább húzzon fölé sötétebb színű inget. És lehet leggyorsabbal nagyobb.

– Nem vagyok az a nagy pisztolybarát.

– Használni tudja?

– Látni megtanultam, csak épp nem szoktam magamnál hordani.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– És engedélye van egyáltalán?

Csak hunyorgott.

– Ezt vehetem nemnek, igaz?

– Igaz.

– Ez esetben, ha lepuffant valakit, komoly hercehuncára számíthat a bíróságon. Az engedély nélküli titkos fegyverviselést, persze a bíróságja íze szerint, de akár letöltendővel is büntethetik.

– És hogy lesz az embernek engedélye?

– Elég macerás. És időbe telik. De menjen be a kerületi kapitányságra, és kérdezze meg, esetleg indítsa be a folyamatot. Vagy ne is indítsa be, és ha netalántán elkapják, adja az ártatlant, hogy nem tudta. Elvileg a törvény nem ismerése nem mentesít a felelősség alól, de talán a bíróság szívét meghatja. Bár én a helyében igényelném az engedélyt, és szerintem imádkoznák, hogy átmenjen, mire használnom kell a stukkert.

– És hogy igénylek?

– Az államonként változik. Kérdezze a kerületben, mondom. Kérelmet kell fogják pontosan mondani.

– Bemegyek, és megérdeklődöm – nézett rám a halálosan komoly szürke szemével. – Köszönöm, Anita.

– Ne köszönje, ez a dolgom.

– Már hogy lenne, maga közülünk senkinek se az alfája. Nem lett volna kötelessége ránk fecsérelni az idejét.

– Hanem? Mit kellett volna csinálnom?

– A legtöbb likantróp tojik arra, ami egy másik fajtának fejfájást okoz. Senki sem segít senkinek.

– Tudja, a bundások és természetesen a tollasok viszonylataiból ez az, amin igazán fennakadok. Miért gondolja mindenki, hogy ami egy másik falkában gáz, arra nekik magasból tojni kell? Most is, ha hamarabb észbe kapnak, és figyelmeztetik egymást, legalább a többiek is óvatosabban közlekednek, ki tudja, lehet, hogy ha Henry MacNair elrablásának híre megy, a többiek már jobban vigyáznak.

– Gondolja, nem tényleg volna elennyien?

– Nem tudom, tényleg, de biztosan számított volna, ha legalább fel vannak készülve. Nem mászkáltak volna el egyedül. Legalább tanúink lennének. Az is több mint a semmi.

– Christine azután fordult hozzám, hogy maga kimentette a lányokat, elnézést, az embereimet. hallott az Ursáról, és Ethan később megkeresett bennünket.

– Utána meg tarthatta a hátát az anyjának.

– Lehet. De abban akkor is igaza van, hogy tényleg nem lenne ostobaság jobban tartanunk a kapcsolatot, és segíteni egymásnak, ha valaki bajba kerül.

– Meg egyébként is. Nem muszáj vészhelyzetekre korlátozódni.

– Valamiféle vérálat-összefogásra gondol? Szövetségre? – húzta össze a szemét.

– Ilyen messzire még nem jutottam, de akár. Mindenesetre hatékony információ-csereberére. Nézze, a kígyókkal egy oroszán rendkívül hatékonyan dolgozik össze; ha a rosszfiúknak megy, akkor nekünk is érdemes lenne futni egy kört, nincs igazam?

– De amikor valaki szövetséget emleget, mindig úgy érti, hogy lesz a... nagykutya. Aki mindent összefog. Mindenki Nimir-Rája szeretne lenni, Anita?

– Információmegosztásról beszélek, nem hatalomegyesítésről. Az rossz vért szül. Én pont az ellenkezőt szeretném, azt, hogy a vérálatok segítsék egymást. Mint például a farkasok meg a leopárdok közt. Ha valaki lesérül, biztos lehet benne, hogy van hova mennie.

– Valakinek ezt is irányítani kell.

Nem fogja fel! Legszívesebben elkaptam volna a rózsaszín grabancát, és alaposan megráztam volna.

– Miért kell mindig az irányításról beszélni?! Valami történik az egyik hattyújával, maga felveszi a telefont, és tárcsáz engem, Christine-t vagy Ethant, valakit. És máris nincs egyedül, máris van, aki segítsen. Ilyen egyszer, nem kell semmiféle hatalmi hierarchia, csak az együttműködési hajlandóság.

– Szóval nem akar irányítani. – Szinte boldogtalanná tette a tény.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Még azokat se szívesen irányítom, akiket pedig muszáj vagyok – csóváltam a fejemet. – Tutira veheti, hogy nem áll szándékomban a titulusokat halmozni.

– A barátságát ajánlja, Donovan, vegye már észre – szólalt meg Micah csendesen a fal mellett. El is felejtettem, hogy ott van.

– A barátságát? – Mintha szanszkritul mondta volna.

– Ha az ember élete becs dől, vagy csak nagy a gáz, az ember hívja a barátját, és az segít – lökte el magát a faltól, és ballagott mellém.

– A vérálatok még csapaton belül se nagyon barátkoznak – ráncolta a makulátlan b rét a hatyúkirály –, nemhogy fajok közt.

– Ez nem igaz. Richard... – kezdtem bele, de ahogy elhagyta a név a számat elhallgattam, mintha valami szűrő fájdalomra számítanék. Micah a vállamra tette a kezét, én meg az övére, és megkapaszkodtam. Újra nekilódultam. – Richard legjobb barátja Rafael egyik patkányembere. A Vivian nev leopárdom a vérfarkas pasijával él együtt már évek óta a legnagyobb szerelemben.

– Az más.

– Már miért lenne más?

– Mert a patkányok és a farkasok szövetségben állnak, és magán keresztül a leopárdokat is bevették.

– Ne sz rözzön itt nekem, Donovan. Vagy szándékosan nem akarja megérteni, amit mondok? – Vettem egy kiadós leveg t. – Csak azt szeretném, hogy igyekezzünk egymás segítségére lenni, semmi hátsó szándék, csak egy icike-picikét könnyítsük meg egymás életét.

– Az, mondjuk, igaz, hogy a lányaim életét nem kellett volna mindenképp megmentenie, és mégis megtette, pedig majdnem az életébe került.

– Ahogy magától se várta el senki, hogy eljöjjön velünk a lupanáriumba. Mégis ott volt. Ezt nevezem együttm ködésnek.

– Megvettem – bólintott, miután rága még egy kicsit a témát. – Majd beszélek a többiekkel is, hogy beszálljanak. Igaza van, Anita, tényleg egy csomó komplikációt elkerülhettünk volna. Meg egy ha-

lom kellemetlenséget.

– A veszélyekről nem is beszélve. Örülök – fújtam ki a levegőt, amit egy ideje már bent tartottam. Fel se tűnt. Annyira akartam, hogy végre változzanak a viszonyok, hogy végre beszéljünk egymással. És segítsünk.

Valaki halkán megköszöörülte a torkát, mire mindannyian a kanapé felé kaptuk a fejünket. Gil volt az, el se moccant a kis búvóhelyéről az egész megbeszélés alatt.

– Parancsolsz, Gil? – kérdezte Donovan.

– Ez az új együttem ködési szellem meddig terjed?

Zöld szemei szinte belekerekedtek a rengeteg ijedezésbe, térdét pedig olyan erővel markolta, hogy az ujjvégei papírfehérek lettek. A szoba másik feléből is kiszagoltam, mennyire szaggatja az egész lényét a félelem.

– Hogy érted?

– Anitától kérdeztem.

– Mit szeretnél tudni pontosan?

– Én vagyok a város egyetlen vérrókája, se alfám, se családom – idegesen nyalta meg a szája szélét.

– És?

– Mennyire vagy hajlandó segíteni?

– Mire van szükséged?

– Itt maradhatnék, amíg ezt az izét vagy mit elkapják?

Paff lettem. Micah csak vállat vont, mert ösztönösen is hozzá fordultam.

– Te vagy a házigazda. Te döntesz.

Talált, süllyedt.

– Nem ismerlek, Gil. Ha gonosz szándékokkal könyörgöd be magad, és bántod az enyéimet, megöllek, azt már most megígérem. De ha tényleg csak félsz egyedül a nagyvilágban, maradhatsz, amíg veszély van.

– Nem bántok én senkit – húzta össze ha lehet még apróbbra magát. – Csak szeretnék megint biztonságban lenni.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Maga tud róla valamit? – fordultam Reece-hez.

– Még a saját árnyékától is farkát behúzza menekül. Nem hinném, hogy nagy haszna lenne vészhelyzetben, csak mentené a saját irháját.

Gil még csak vitába se szállt Donovan lesújtó véleményével, próbált bekúszni a kanapé alá, és reszketett.

– Ha csak az erseknek segítenénk, nem jutnánk sehova.

– Befogadja, annak ellenére, hogy a harcban nem számíthat rá, és hogy csak önmagára gondol? – nézett Reece elképedve.

A tágra nyílt zöld szemekben csak rettegés volt, és a folyamatos könyörgés. „Kérlek, kérlek, segíts” olvashattam ki belőlük.

– Maradhatsz, és megvédünk. De ha gáz van, elvárom, hogy megtedd, amire csak képes vagy. És ne hátráltass.

– Ez mit jelent?

– Azt jelenti, hogy ha lövöldözésre kerülne a sor, lapulj, olvadj bele a padlóba, ne csinálj magadból célpontot. Ha valaki az embereim közül megsebesül, és van rá módod, vonszold biztonságba. Ha bárkit is cserbenhagysz, és meghal, pedig segíthetnél, te leszel a következő.

– Nem vagyok egy bátor ember, Anita. Egy leheletnyi bátorság sem lakik bennem.

– Nem kell bátornak lenned, csak azt tedd, amit mondunk, és ne szegd meg a szabályokat. Lehet ség szerint ne keveredj a t zvonalba, mert piff-puff közben nincs időnk a nyafogásra. Segíts, ha tudsz, ha meg nem, húzd meg magad. Ilyen egyszer.

– Egyszer – motyogta, és az állát a térdén felledörzsölve bólogott. – Bárcsak az élet is egyszer lenne!

– Az élet nem egyszer, a harc igen – térdeltem le elé. Ez hiányzik, még egy érzelmi kripli púpnak. Édes istenem, csak nem rakhatom az utcára! A lágyszívűség királynéja, Anita Blake! Medveanyám! – A harcnál nincs is egyszerűbb, egyértelműbb: véd meg magad és a tiéidet, szedd le a rosszfiúkat. Az egyedüli, ami számít, hogy te meg az embereid megússzatok.

– És honnan tudod, kik a rosszfiúk? – lehelte.

- Mindenki, aki nem velünk van.
 - És azokat egyszer en lelövöd? Puff és kész?
 - Éleslátó vagy.
 - Szerintem én senkit se lennék képes megölni.
 - Akkor húzd meg magad.
 - Elbújni azt tudok, azt az egyet – dörzsölte megint a térdéhez az állát, fel-le, mintha a saját térdét akarná szagjelölni.
 - Én nem vagyok benne valami profi – fogtam meg gyengéden az állát. El ször összerezett, de aztán ellazult kicsit. Az állatok szeretik, ha megérintik ket. – Esetleg megtaníthatnál.
 - Miért kellene neked elbújni?
 - Mert mindig akad, aki nagyobb és éhesebb nálad. Ez a törvény.
 - Szívesen megtanítlak. De én nem hiszem, hogy meg fogom tanulni az ölést.
- Kit l is hallottam már ezt? Ja, igen, Richardtól. De a végén is csak beletanult.
- Meg fogsz lép dni, hogy a szükség mikre meg nem tanít, Gil.
 - Nem hinném, hogy szeretném megtanulni.
 - Nos, ez már egészen más problematika.
 - Nem, nem akarom.
 - Akkor ne tedd, de nehogy valamelyik emberem élete bánja a finnyásságodat.
 - Gyanús, hogy a sajátom bánja egyszer.
 - Gyanús. De az legalább a te saját választásod. Magadat megöletheted, ha úgy tetszik, de az enyéimet ne keverd bajba holmi magasróltp erkölcsi tézisek miatt.
 - Mert akkor tényleg képes lennél megölni?
 - Itt maradhatsz velünk, és még vigyázok is rád – ültem le a sarkamra –, s t, még a saját életemet is hajlandó vagyok érted kockára tenni, de ha bekavarsz, és egy leopárdom vagy egy barátom meghal miattad, utána küldelek. Nem szeretném, ha utólag sírnál, hogy nem tudtad, mert ha megérdemled, könyörgés közben is lepuffantlak akár.
 - De ki dönti el, hogy tényleg megérdemlem-e?

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Én.

Úgy nézett rám, mint aki azt próbálja kibogarászni a szememből, hogy tényleg jobban jár-e, ha velem marad. De hiába, nem éreztem se sajnálatot, se semmit, Gil, a vérróka egy kibaszott bizonytalansági tényező volt csupán. Harcban csak eggyel több gyenge pont... és a civilizáltságom csak addig terjed, hogy befogadjam, az már túlmutat rajta, hogy az enyéim vérét is szemrebbenés nélkül beáldozzam érte. Lám, lám, nem is vagyok szociopata. Ha az lennék, már rég kint csücsülne a küszöböm előtt a bejáró kavicsaival a seggében. Vagy ezüstgolyóval a szívében, hogy ne legyen se önmaga, se mások terhére. De én csak a kezemet nyújtottam, és felsegítettem.

– Vágod a szabályokat?

– Vágom – motyogta.

– Hajlandó vagy az életedre alkalmazni őket?

Aprócskát bólintott. Mint aki lesunyja a fejét.

– És a halálodra?

Reszketeg levegőt vett, és ha lehet még észrevétlenebbül biccentett megint.

– Akkor isten hozott a klubban – mosolyogtam rutinból –, és mélyen húzd be a nyakadba a fejed. Dolgunk van ma este, velünk jöhetsz, ha van kedved.

Magam se tudtam, hogy ez meghívás vagy fenyegetés akart-e lenni.

47.

KESKENY ARANYSZALAGKÉNT húzódott a nappali fény utolsó maradványa a tömör fekete felhők felé, amikor leparkoltunk a Kárhozottak Cirkuszának hátsó, személyzeti bejáratánál. A felfelé vezető bejárat vásári hangulata után csak még kopárabbnak és leomlóbbnak látszott, semmi színes fény, semmi tarka plakát.

– Elöl még a fenti bohócoknak is vannak vámpírfogaik? – kérdezte Caleb, mint egy kíváncsi kisfiú.

Csak most esett le, hogy még egyikük se járt Jean-Claude mulatójában. Kicsatoltam az övemet, úgy fordultam hátra hozzá. Merle-lel és Nathaniellel szorongtak a középső sorban, a fehér hajú széles vállai jól összeszorították a két srácot. Zane, Cherry és Gil jutott leghátulra. Micah mellettem ült legelől, tehát az egész háznép velünk volt, mert a nagy haditanács úgy határozott, hogy amíg a terrorista kigyóemberek szabadon szitává lőhetik a házat, addig legjobb, ha csoportban mozgunk. Rafael átküldött két újabb testvért, akik pont az utolsó pillanatban futottak be, úgyhogy kénytelenek voltak a saját kocsijukkal követni bennünket. Láthatólag nem értékelték a gondolatot, de azért alkalmazkodtak, ami önmagában értékelhető eredménynek számított.

– Aha – bólintottam Calebnek –, vannak. Ez benne a pláne.

– A micsoda sorban van zombiélesztés is. A te számod? – kérdezte Merle komolyan, nem csak piszkálódott.

– Az istenadta képességeimet nem fecsérlem mutatványokra.

– Nem akartalak megbántani.

– Bocs, picinykét érzékeny vagyok a témában – vontam meg a vállam. – Halottkelt kollégáim néha hajlamosak túlzásokba esni, ha pénzükről van szó.

– Azért is kapsz pénzt, hogy kiugrasz a halottakat a sírból – okoskodott Caleb.

– Ja. De sokkal többet utasítottam vissza, mint amennyit elfogad-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

tam.

– De miért?

– Mert bizonyos munkák nem egyeztethetők össze az elveimmel. Mint amikor felkérnek, hogy a helyi nagy Halloween partin, amit a temetőben tartanak, éjfélkor rendezzek tömeges sírelhagyást és attrakcióként. Vagy amikor megkeres egy ürge, hogy ad egy milliót, ha feltámasztom neki Marilyn Monroe-t, és garantálom, hogy egy egész éjszakán át azt tehet vele, amit akar. – Még most is kivert a jeges veríték a beteg ötletre. – Meg is mondtam neki, hogy ha csak eljut hozzám a halvány pletyka, hogy mással megcsináltatta, évtizedekre rácsok mögé pakoltatom.

Caleb tekintete elég beszédesen árulkodott arról, hogy sikerült megdöbbenem. Jó tudni.

– Neked aztán vannak elveid – fütyöntett Merle meglepetten.

– Azok vannak.

– Amikhez ragaszkodsz, történjék bármi?

– Százból kilencvenkilencszer.

– Mi az az eset?

– Amikor felrúgom őket? Ha bántják az embereimet, a túlélés, hasonlóképpen.

Merle szeme alig észrevehető gyorsasággal Micah-ra villant, ha nem látom éppen, fel se tűnt volna.

– Mi az? – néztem egyikről a másikra.

– Akár Micah-t hallottam volna.

– Ezt most úgy mondd, mintha valami rossz dolog lenne.

– Nem rossz, dehogy is. Csak épp váratlan.

– Nem túl meggyőző.

– Merle hajlamos túlaggódni a dolgokat – nézett metszőn Merle szemébe Micah.

Még vizesen hátrakötötte a haját, és most teljesen lelapult a fejére, szabadon hagyva az arcát.

– Min aggódik?

– Miattam, és szerintem már miattad is.

– Tényleg? – fordultam vissza a hatalmas emberhez.

– Ja, nagyjából fedi a lényeket.

A tiszta pólón kívül minden ugyanaz volt rajta; ha kicsit több b r-cuccot vesz magára, olyan lenne, mint egy kiöregedett szelíd motoros. Bezzeg Micah kicsípte magát, az inge ráadásul nehéz, sötétszürke selyemb l volt, oda se kellett néznom, a suhogásából hallottam. Eddig nem is gondoltam rá, de ahogy most jobban szemügyre vettem, tényleg kicsípte magát, mint aki a második randijára készül. A kérdés csak az, hogy miattam vagy inkább Jean-Claude miatt. Mert a Város Urával megismerkedni esemény minden alfa életében, pláne, ha mellesleg a Vámpír Úr halandó szolgáját húzza az az illet alfa. Erre megint rámszakadt a nagy kérd jel, vajon hogy fogadja majd Jean-Claude. Az egy dolog, hogy elvi szinten nem csinált nagyjeletet, attól még gyakorlatban kiborulhat, ami egy Vámpír Úr esetében véres kaland is lehet. És persze ne kezeljük egyoldalúan a problémát – Micah-nak is lehetnek érzelmei, is veheti rosszul a lapot. Azt a leszakadt, hát nincs már enélkül is épp elég komplikáció az életemben?! Még sérült hím egókat is nekem kellene pátyolgatni?

– Megint a homlokod ráncolod.

– Csak rossz reflex. Semmi jelent ssége.

– És mi ez a nagy komorság?

– Azért vagyunk itt, hogy kipiszkáljuk Damiant a koporsóból – fordultam vissza a félig nyitott ajtóból. – Még az is lehet, hogy soha többet nem lesz önmaga. Mit l lennék feldobódva?

– Tudom, hogy aggódsz a barátodért. De tuti, hogy csak ennyi? Tényleg ez nyomaszt ennyire?

– Mir l hadoválsz?

– Arról, hogy én is izgulok a találkozás miatt. A Város Urával.

Álljon csak meg a menet! Annyira még nem ismerjük egymást, hogy ilyen szinten olvasson a gondolataimban! Lehet, hogy telepatikus képességei is vannak, csak elfelejtett tájékoztatni? Nem hinném. Nagyon egy hullámon rezgünk... és most ennek örüljek vagy inkább sírjak? Visszahuppantam az ülésre.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Oké, kicsit én is. Tegnap egészen lazán vette, hogy te az enyém, én a tiéd meg minden, de ki tudja, hogy reagál, ha él ben is meglát. Úgy értem, így minden sokkal valóságosabb lesz.

– Attól jobban éreznéd magad, ha megígérem, hogy jó leszek?

– Ha sikerül.

– Ha akarom, sikerül – nézett halálosan komolyan a szemembe.

– Ne vedd nagyon a szívedre, Micah, de az utóbbi napokban kicsit csalódtam a férfiakban. Lassan nem adok nagy sanszot neki, hogy bárki sokáig bírja.

Indult az arcom irányába a keze, de aztán az utolsó pillanatban inkább meggondolta magát, mintha lett volna valami nagyon riasztó a tekintetemben. Nem is értem.

– Megteszem, ami t lelem telik. Ígérem.

– Elhiszem – sóhajtottam.

– De?

– Neked jók a szándékaid, nekem jók a szándékaim – mosolyogtam. – Még akár az is lehet, hogy Jean-Claude-nak is jók. De tudod, mit mondanak a pokolba vezet útról.

– A t lelem telhet nél többet nem ajánlhatok.

– És nem is kérek többet. Igazából inkább az a bajom, hogy még Richarddal is csak nagy nehezen hangoltam össze ezt a hármast, és most ez az új felállás...

– Hazamenjek?

– Isten rizz. Jean-Claude is szeretne látni.

– Ez aggaszt igazán?

– Ja, elképzelhet .

– Miért?

– Asszem, ha Jean-Claude valaki mással is lefeküdne, én még csak véletlenül se lennék arra a bizonyos másikra kíváncsi.

– Gondolod, bántani akar?

– Nem, nem hiszem...

Próbáltam valahogy megfogalmazni az aggályaimat, de lehet, hogy nem vagyok elég cizellált, mert nem ment. Hogy a fenébe mu-

tatja be az ember pasi hármát pasi egynek, aki már épp eléggé jófej volt pasi kettővel, aki viszont lapátra került? De lehet, hogy csak a meghívással volt bajom, ahogy Jean-Claude benyögte, hogy „hozd el a Nimir-Raj-odat is, szívesen találkoznék vele.” Mire én rendkívül értelmesen csak egy bénult miértet voltam képes kipréselni, hogy jól meg is kapjam a képembe, hogy neki talán nincsen joga megismerkedni a pasival, akit rajta kívül az ágyamba ereszték? Még most is belepirultam a malac gondolataiba.

De már kár ezen rágódni, hiszen itt pövedálunk a bejárat előtt, Jean-Claude pedig egy fallal beljebb már meg is érezte talán, hogy jövünk. Igazából a nagy találkozás sokkal jobban nyugtalanított, mint Damian állapota. Miatta majd akkor kezdek aggódni, ha Jean-Claude egy ujjal se nyúlt Micah-hoz, és civilizált félig túlvilági lényekként abszolváljuk az ismerkedési ceremóniát. Kilencvenkilenc százalékig egyébként biztos voltam benne, hogy nem fogja bántani. De azt az egy százalékot nem zárhattam ki, és már ennyi elég volt, hogy összeránduljon a gyomrom.

A két új test között közben felzárkózott mellém. Mind a ketten óriási pasasok voltak Cris (hát nélkül) huszonegynéhány, szoláriumbarna, sötétzöszösi; Bobby Lee negyvenes, szőke, jégkék szemű és olajosan sötét déli akcentusú. Még kurta szőke s fekete szakállas és bajsza is volt. Mint egy modern muskétás. Ahogy Nathaniel megpróbált mellém kerülni, Cris félretolta.

– Hé, velem van.

– Az utasítás úgy szól, hogy vigyázzunk magára, és te nem ismerem. Veszélyes lehet.

– Na, hát jól hallgassanak ide, fiúk. Nagy bemutatkozásokra nincs idő, vázolnám tehát, hogy az egyik vérleopárdom, és a két szőke is. A lófarkast Micah-nak hívják, a nagydarab szőke pasas meg a félpucér kisserác az ő leopárdjai. De mindenki velem van. Értjük?

– És ki a vörös?

– Az Gil, a védencem.

– Jézus atya, csupa mozgó ágyútöltelék.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Akkor koncentráljunk kicsit. Ezek az ágyútöltelékek a barátaim, és ha bárkinek is baja esik, amikor engem mentenek, netalántán az árukra mentenek, akkor utána számolunk, ami maguknak nem fog hosszasan tartani. k fontosabbak nekem, mint saját magam.

– Az utasítás csak magára vonatkozik, madam – makacszkodott a Bobby Lee nev .

– Rafael mit szólna, ha azon az áron védenék meg, hogy az övéi közben odavesznek? – húztam magamhoz Nathanielt.

– Az attól függ – bökte ki hosszas szemezés után Bobby Lee.

– Oké, elfogadom, de nekem van fegyverem, elég jól bánok is vele, és az esetek nagy többségében tudok vigyázni magamra. Nekem támogatás kell, háttérer , fiúk.

– Nem háttérer nek küldtek bennünket.

– Tisztában vagyok vele. De ma este csak show lesz, Jean-Claude sose bántana. Lehet, hogy kicsit eljátszadozik majd velem vagy a barátaimmal, de semmi veszély, semmi közbeavatkozás. Tartsák csak a zsebükben a stukkert.

– Így hogy végezzük a munkánkat? – háborgott Cris.

– Nagyra értékelem, hogy itt vannak, fiúk, hogy segítenek – szorítottam magamhoz Nathanielt. – És Igor meg Claudia nélkül cseszhettem volna a délutánomat, feltehet leg én is ott feküdnék most Igor mellett. De vannak olyan emberek, akikért hajlandó vagyok a saját életemet is vásárra vinni, és azok közül sokan itt vannak velünk. Ezt mindig tartsák szem el tt. És ha lehet, ne hirtelenkedjenek, ne reagálják túl a helyzetet. Csak ennyit kérek.

Ezek nem szerettek engem. Egyébként hasonló fazonban nyomtuk, mindhárman alaposan túlóltöztük a langyos nyáréjszakát, hogy a b ingek meg dzsekik alá annyi csúzlít szuszakoljunk be, amennyit még egy kisváros fegyverboltja se tart raktáron. Nálam is voltak kések, mind a két pisztolyom, gondolom, a szakmabeliek se maradtak el t lem, bár gyanús dudorodást sehol sem láttam – Cris nagymintás inge ugyanolyan jó álca a minták miatt, mint az én feketére feketét dizájnóm.

– Csak akkor l jenek, ha szólok. Megegyeztünk?

– Nem magától kapjuk a parancsainkat – akadékoskodott Bobby Lee.

– Akkor mehetnek is vissza Rafaelhez. Köszönöm, de nem kérek a segítségükb l.

Cris szeme leheletnyit elkerekedett, Bobby Lee jégkék pillantása maradt a megszokott üresség. Ott aztán nem tolong a tömeg.

– Mit parázza úgy agyon, hogy mi lesz odabenn?

Hogy nem szállnak le rólam! Jó, akkor hátha az igazságot felfogják végre.

– A Nimir-Raj-om és a Város Vámpír Ura most ismerik meg egymást.

– És mind a kett vel teker, madam? – Hú, de idétlenül hangzott azon az elfújta a szél akcentusán! Szegény Scarlett O'Hara forog a sírjában.

– Ja, tekerek. Meg prütykölök is. És kicsit aggaszt, hogy kijönnék-e majd egymással.

– Gondolja, a vámpír megpróbálja levadászni a Nimir-Raj-t?

– Nem, azt nem, de megeshet, hogy elszórakozik vele. És egy vámpír bizarr dolgokat talál viccesnek.

– Bizarr, azt mondja, hallod? – röhögött tele pofával Bobby Lee. Nagyon tetszetett neki, amit mondtam, mert még a szemei is gyönyögzve nevettek. Így már nem volt olyan kiábrándítóan üres. – Ez azt akarja jelenteni, Cris, hogy olyan lesz, mint amikor a patkányok és a hiénák összefutnak. M sor. Semmi veszélyes, maximum ciki.

– Hát igen, ez fedi a lényegét.

– Akkor ez a ma este még nem igazi meló – konstataálta Cris.

– De igazi, csak épp a veszélyeit l nem védhetnek meg.

– Az a dolgunk, hogy megvédjük és pont – kötötte az ebet a karóhoz Cris.

– A szerelmi életét l nem tudjuk megvédeni, Cris – csapott a vállára Bobby Lee. – A testét kell egészben tartani, nem a szívét.

– Ja! – villant a megértés kés i szikrája a srác szemében, és így

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

annyival fiatalabbnak látszott.

– Nem pattogunk sokat, madam, hacsak nincs tényleges veszély. A testére nézvést – zárta le Bobby Lee.

– Örülök, hogy végre értjük egymást.

– Jaj, nem, érteni nem értjük egymást, madam – ürült ki újra a tekintete, de a szája sarkában még ott játszott a mosoly –, azt garantálhatom. De tesszük a dolgunk, amíg meg nem gondoljuk magunkat.

Ez nem elégített ki ezerszázalékosan, de az üres kék szemeket elnézve ennél többre úgysem számíthatok. Akkor meg felesleges túráztatni magamat.

48.

A CIRKUSZ MÉLYÉBE VEZET lépcs elég széles, hogy hárman is elférjenek rajta egymás mellett, de maguk a fokok aránytalanul magasak. Mintha nem emberi dimenziókra szabták volna ket. Vagy nem kétlábú lényekre.

Ernie el ttünk otthonosan pattogott rajtuk. Amikor megismertem, klasszikus punk frizurája volt, amikor oldalt felborotválják, középen meg hosszúra hagynak egy tarajt. Azóta oldalt megn tt, a tarajt pedig rövidre nyírta, így nagyjából egységesen kurta lett, de a közepét még mindig tüskésre zselézhetette, amolyan punkos-jófiúsra. Így viszont látszott a nyaka jobb oldalán a két fognyom.

Azt hiszem, a Város Ura már nem halandó emberek vérért szívta. Nagy bohóság is lett volna t le, amikor vannak likantrópjai. De igazi csemege nem juthat mindenkinek, a föld alatti termék vámpírcsajnak is csak enni kell, azoknak az ilyen Ernie-félék is megteszik.

Micah-val ketten mentünk közvetlenül Ernie és Cris után. Merle meg a ropogósan új test reim összekülönböztek némileg, hogy ki hol menjen, aztán maradt az Ernie-Cris, Merle-Bobby Lee leosztás. Az utóbbi kett közvetlenül a nyomunkban ügetett. Láthatólag a maradék, akik a sor végén szállingóztak lefelé, senkit sem izgatott, a profik fel l aztán feldobhatta mind a talpát, ha netán morcosabbra fordulnak a viszonyok. Kezdték az agyamra mászni a hülye parancsteljesítésükkel. Ki fogok borulni, és nem annyira id vel, mint feltehetőleg inkább öt percen belül.

A lépcs alján a gigantikus vasajtó, amit általában biztonsági okokból zárva tartanak, most tárva-nyitva állt. Vártak bennünket, amit l még egy nagyot rándult a gyomrom – merre is a n i mosdó? Hogy a francba legyen? Lazán ugorjak Jean-Claude karjába, mintha a kis férjcskémét üdvözlőném? Megérinthetem Micah-t egyáltalán vagy adjam az illedelmes távolságtartót? Ó, cifra pokolba az összes pasival!

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Szóltál? – nézett Micah.

– Szándékosan biztos nem.

Kérd n nézett, és ez átbillentette a hasgörcsömet. Nem fogom agyonhímezni a helyzetet, mindenki azt kapja, amit akkor is kapna, ha a másik nem lenne itt. Ha most elkezdek matekozni, akár ki is pakolhatjuk a tojásokat, hogy azokon lejtse mindenki egy helyes polkát. Különben is, amikor Richard volt a másik, agyonóvatoskodtam az egészet, és semmi kedvem ugyanazokba a csapdákbá belefutni. Ideje megismerni az újakat, nem? Varietas delectat, ahogy a m velt indián mondja.

49.

AHOGY AZ AJTÓN BELÉPTÜNK, mintha ezüst falba ütköztünk volna. Na, ez új. Ezüst függönyök, olyan s r n, hogy csak Ernie tudhatta, hol nyílik szét. Szabaddá tette az utat Jean-Claude szalonja felé, ami régebben feketefehér monokrómban nyomult, hogy az aprócska teret ne terheljék túl a színek. Most viszont megváltoztak az arányok, mintha egy tündérkirálykisasszony nyoszolyájába hemperedtünk volna bele: egy fehér selyemmel és fátyollal felszerszámozott folyosón át arany-ezüst magba értünk, ahol az arany és ezüst drapériák mindent beborítottak. Mint egy ékszerdobozka! Hú! Még a dohányzóasztal is stílust váltott – arany-ezüstre mázolták, és antikolták. Men . Rajta hatalmas kristályvázában fehér szegf és fátyolka. A kanapé még az enyémnél is kényelmesebb, minimum hatan elfértek volna rajta, ha nincs teletömve arany és ezüst díszpárnákkal. És hogy ülünk le? Belefutunk a párnákba? A fehér kanapé párja stílszer en egy ezüst és egy arany fotel volt, ahová meg fehér párnákat dobáltak. A kandalló új volt, így aztán nem is lehetett igazi, pedig még a t z is lobogott benne. Gyanús, hogy június közepén se sültünk meg t le... A régi szalonra csak az a kép emlékeztetett, ami a fehér, ezüstarany erezet márvány könyökl s kandalló fölött lógott: a monalisás mosolyú, barna göndörkés Julianna fehér és ezüst dizájnbán. Mögötte a még hibátlan szépség Asher a maga arany hajzuhatagával és muskétás szakállkájával, szintén mosolyogva, és persze az én szigorú, sötét pasim, az évszázadokkal ezel tti, persze, a bevált fekete ancúgban, komor arccal. Jean-Claude a kedvenc portréjához vette meg a kilométernyi függönyanyagokat, és csomagoltatta karácsonyi díszbe a szobát.

– A keservit! – szaladt ki Caleb száján, és nem volt, aki ne értett volna egyet vele. Jean-Claude nem szaladt a szomszédba dizájnnerért meg stilsztáért, a saját kis buksijával is remekül boldogult. Néha, mint most is, engem is sikerült levennie a lábamról.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Már épp belefeledkeztem volna a lakberendezési ötletbörzébe, és kezdtem azt gondolni, hogy ideje lenne új imidzset dobni a nappalimra, amikor megéreztem, ahogy közeledik. Na, ezt ne. Számítottam én sok mindenre – haragra, féltékenységre meg még az elképzelhetetlenre is, de ez csak a kéjvágy volt és a követel dzés. Rossz taktika, Jean-Claude, ha kérdezel, szívesen felvilágosítottalak volna. Ett l csak lilát látok, és durran az agyam. Alapvet en nem is értettem, ha tényleg ezt érzi, miért nem húz magára pajzsot. Ennél azért profibban leplezte eddig magát.

Aztán ahogy széthúzta a szoba másik végében a fehér és ezüst anyagokat, egy pillanatra bizarr jelenésként ült közöttük a feje, a fekete hajkoronával, olyan szinten öltözködött a saját szobájához. Hosszú ezüst köpenye és fehér, ezüstcsatos b rcsizmája beleolvadt a háttérbe. De nem sokat időzött fejként a falon, hanem közénk lépett eszettép keccsel és eleganciával. Még ha nem is sulykolja már el re a vágyat az agyamba, most magamtól se nagyon tudtam volna mást kihámozni az agytekervényeimbe l. Annyira eszetlenül szexi volt – mint egy valódi filmsztár.

– Apám, maga aztán veszi, mit l tojnak a csigák! – hallottam a hátam mögül Bobby Lee basszusát.

Jean-Claude még csak rá se pillantott, csak engem látott, csak én léteztem az egész szedett-vedett bandából. Én cserébe totálisan belevestem a mélykék tekintetébe, és mint aki lábon hordta ki az agyhálált, kábé annyi gondolattal indultam felé. Nem érdekelt semmi és senki, meg akartam érinteni, a hajába akartam túrni, hozzá bújni.

– Ne gyere közelebb, *ma petite* – tartotta maga elé a kezét.

Erre egy lépésnyit kihagytam, de mivel nem láttam épesz okát a tartózkodásnak, mentem tovább, már az édesen f szeres parfümje is az orromat csiklandozta. Zabálom ezt az illatot! Erre pánikba esett, farolni kezdett, és a lába belegabalyodott a köpenybe meg a függönyökbe, kis híján gyalogbékát játszott.

– Nem tudom elzárni el led az *ardeurt*, *ma petite*.

Na, kimondta a varázsszót, már legszívesebben én is visszajátszot-

tam volna magamat. Pedig ha nagyon nyújtózkodom, akár meg is tapizhattam volna. Kivételesen nem nyújtózkodtam.

– Tessék?

– Már ettem. De az *ardeur* még lángol bennem, azt még nem tápláltam.

– Akkor azt érzem.

– Hiába vontam fel biztos pajzsot, mégis megérzed. Ilyen még sosem volt.

– Szerinted azért, mert elkaptam t led?

– Elképzelhet, hiszen ez az egy tényező változott.

– Akkor fel led akár maradhat is a koporsóban Damian? – húztam el a számát. Kezdtém trükközést szagolni.

– Ha kielégítem az éhségeimet, csak akkor tudok bármi egyébre is gondolni. Ezt te is tudod. Évszázadok óta nem szenvedtem meg ennyire az *ardeurt*, és most is csak akkor lobogott fel bennem ilyen szinten, amikor megérkeztem.

– Szóval minél távolabb vagyok, annál stabilabb vagy?

Csüggedten biccentett.

– Milyen árdo-huncutságról megy a vaker, madam?

– Majd beavatjuk, ha úgy érezzük, hogy mindenképpen tudnia kell.

– Maga a főnök – szaladt fel Bobby Lee szemöldöke –, legalábbis per pillanatnyilag.

– Akkor mi legyen? – kit érdekel egy test, amikor itt van a hercegem.

– Etessük meg – kotyogott Nathaniel.

Lehetett valami vérivós a tekintetemben, mert ahogy felé fordultam, egy szó nélkül visszahúzódott a kandalló mellé. A többiek mind leültek, jó sok párna bánta, egyedül Gil kucorgott le a földre a szokásos kanapéba-lapulok-itt-se-vagyok pózába.

– Anita valahogy nem ilyen, amikor rajta van az... – Micah kicsit elveszett a szótárában, újra kezdte – amikor az *ardeur* markában tartja. Sokkal nyugodtabb.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Jean-Claude mintha csak most vette volna le, hogy Micah is itt van – el szőr vette szemügyre. Meg is adta neki a lendületet, fentr l-lefelé, aztán vissza, úgy falta a szemével, mintha örökfotót igyekezne elraktározni az agyában. Vagy rohadtkodni akart. Micah-t mindenestre nem lehetett ilyen egyszer en felhúzni, mintha mit sem érezne a hiperimpertinens vásári gusztálásból, elindult felénk. Úgy himbálta a testét, mint egy nagyvad, ahogy csak az erejük teljében, magabiztosan vadászó leopárdok járnak. Er s volt, kecses, az izmai felett bárszonyosan fodrozódott a b r. Még a nyál is összefutott bennem lent, mélyen. És Jean-Claude rögtön visszhangozta a hevesen feltámadt vágyaimat, pajzsának eddig még ép maradványai porrá zúzva hulltak a semmibe, az *ardeur* pedig mohón vetette rám magát, nyalta a b -römet, tépte az idegeimet, bugyogott fel a véremben; leveg t se kaptam, szemem el tt színes karikák táncikáltak. Most bármit kérhetett volna, semmit se tagadok meg t le. Amikor végre látni is sikerült a szememmel, enyhén szólva átrendezett tájkép fogadott: Jean-Claude a drapéria mögöttünk csüng részeit leszakította a rúdról, magára rántotta, és most bután, kéjsóvár pofával dekkolt a rengeteg ezüst és fehér leped ben. Én el tte térdeltem, bár halvány emlékeim se voltak mikor jutottam ilyen alacsonyra. De még tiltakozni se volt id m, Micah már megragadta a karomat, gondolom, fel akart segíteni, azzal viszont nem számolt, hogy az *ardeur* lesben áll, és az els érintésre ráveti magát. Ahogy az ujjai súrolták borsódzó b römet, kész volt, olyan er vel csapott át rá a t z, hogy mellém zuhant.

– Jajanyám – lihegte.

Erre már a test rök is pattantak, úgyhogy rémulten felordítottam, hogy meg ne próbálják, és szerencsére a pánikomban lehet valami népjárvány jelleg , mert egyb l a földbe gyógyultak a lábak.

– Senki ne érjen hozzánk, egyikünkhöz se! – süvöltöttem még, zihér, ami zihér. Épp elég bajunk van, még csak az hiányzik, hogy teremnyi orgiává változtassuk hipp-hopp az egész ékszerládikát.

Micah kezei bénán feküdtek az ölében, már nem ért hozzám, de túl kés volt, már ennyit se számított a testi kapocs, ha egyszer el-

kapta, akkor elkapta. Jean-Claude négykézlábra tápászkodott, és mérhetetlen könnyedséggel, szépségesen kúszni kezdett felém, mint a prédáját cserkész oroszlán.

– Ne, Jean-Claude.

De csak mondani bírtam, moccanni se, úgy meredtem megbabonázva a kékséges t zben lobogó szemekbe, mint aki már csak a szépséges halált várja dermedt rémületben.

Asher mintha a semmib l perdült volna közénk, és Jean-Claude már a puszta közelségére megtorpant. De nem a vámpír hullapózt hozta, inkább a vad ugrás el tti utolsó, koncentráló moccanatlanságát.

– Ennél azért jobban uralod az *ardeurt*!

Arany haját a szokásos félarc-takaró helyzetbe rázta, hiszen egy csomó idegen volt a szobában, akinek nem akarta mutogatni roncsolt felét. Karjait szorosan összefonta maga el tt, mint aki már így is épp eléggé érzi a b rétt csiklandó tüzet.

– Nem megy, most nem.

Eddig is a gyomorszájamat markolászta a félelem, most vasmarokra szorította, és előmlött rajtam a rettegés. Ez komoly. Könnyörögve néztem Asherre, szépsége századokkal ezel tti formájában ragyogott le rám.

– Segíts, kérlek – suttogtam.

– Azzal senkinek sem segítek, ha rám is átragad – rázta a fejét higgadtan.

– Kérlek szépen!

– Ha kielégíti, minden rendben lesz. Essetek túl rajta.

– Nem lehet – ráztam a fejem. – Itt és most nem.

– De ha az mindent megoldana, miért nem? – kérdezte Micah.

Annyitól kész voltam, hogy ránéztem, mintha az *ardeurnek* automatikusan bekattanna, hogy igen, t már kóstoltam, nyami-nyami, fíncsi volt, kérek még. Leveg t is alig sikerült vennem.

– Ez nem így megy.

– Anita nem táplálék Jean-Claude-nak. Mert nem engedi – magya-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

rázta Zane a kanapé távoli sarkából. Tágra nyílt szemekkel figyeltek Cherryvel, és okosan, kísérletet se tettek, hogy közelebb jöjjenek. Tanulékony leopárdok.

– De nem a halandó szolgálja? – értetlenkedett Micah.

– De igen – susogta Jean-Claude.

Pontosan mivel a halandó szolgálja voltam, rám már alapjáraton nem hatott a bőséges vérszopó tekintet – alapjáraton. Most valami egészen más fokozatban pöröghettünk, mert ahogy a mélykék tükörbe néztem, magával rántott az örvény, és lecsapott rám az olthatatlan vágy, hogy arcát két kezembe fogjam, és megízleljem piros ajkait.

– Anita! – Asher hangja tüzes ostorként zökkentett ki az álmodásból.

– Segíts!

– Majd én táplálom – ajánlkozott Micah, de a tekintetünkre, asszem, elbizonytalanodott kicsit, mert habozva tette hozzá – ha egy kis vér segít a gondon, szívesen adom.

– Vért már ivott ma – így Asher –, most nem az kell neki, hanem... *voir les anges*.

– Asher, könyörgök, ne franciául, ezt még én se értettem!

Úgy integetett a kezével, mint aki gyorsan letörli a táblát, hogy ne is figyeljünk rá.

– Orgazmus kell neki, rendes... – és aztán francia hadarás jött, amiben senki egy büdös mukkot nem vágott, legföljebb Jean-Claude, de meg nem volt tolmács-hangulatban. Ashert mindig nagyon őszszeszavarta, ha elsőre nem jött össze francia nélkül a mondandója.

– Az *ardeur* kell kielégítenie, Micah – pontosítottam, de nem néztem rá. Nem mertem.

– Szex kell neki, nem a véred – egyszer sítette le még jobban Nathaniel a szoba túlvégéből. A helyében én se jöttem volna közelebb.

– Amikor először felébredt benned, akkor nem volt közösülés, csak... érintések.

– Tudom, emlékszem – bólogattam, és a nagy kupac anyagot

szuggeráltam magam el tt a puha fehér sz nyegen. Mennyi pasi, tejóég.

– Az érintés nem probléma.

Olyan döbbenet szaladt át rajtam, ami egy percre még az *ardeurt* is falnak kente.

– Milyen érintés?

– Érzéki. Szexuális – jelentette be Micah ünnepélyes arccal, szerintem az feje is kitisztult kicsit. – Azt mondtam, bármit megteszek, hogy a Nimir-Raj-od lehessenek, Anita. Mi kell még, hogy el is hidd?

– Mit ajánlasz, Micah?

– Bármit, amire szükséged van – nézett Jean-Claude-ra, aztán még hozzátette – amire szükségetek van.

Éreztem, ahogy Jean-Claude figyelme megélesedik, már-már testi erővé válik, és az *ardeur* újra elszabadult, a torkom kiszáradt, nyelni se tudtam.

– Csak óvatosan az ajánlatokkal, *mon ami*, ma este nem kifejezetten vagyok ura a tetteimnek – hallottam az agyamban Jean-Claude-ot, a szája nem mozgott.

– Az Ulfric-kal is hármásban csináltátok, és az Ulfric már elment. Itt vagyok én helyette, Anita Nimir-Raj-a vagyok, része a hármasnak, bármit jelentsen is ez.

– Ki mondta, hogy hármásban csináltuk? – sikerült kipréselnem a cserepek közt.

– Mindenki.

Na, ugyan ki lehetett az a mindenki; mert *mindenki* tutira nem mondott ilyet.

Jean-Claude megint araszolni kezdett, csigalassú mozdulatait majd' szétvetette az energia, ami ott buzgott iszonyatos erővel a felszín alatt, hogy szinte fájt. A vérem még vesztebbül száguldozott, éreztem, ahogy a fekete bugyi átnedvesedik, hogy az a... csapzothátúcsatakosmindenségit!

– Jean-Claude? – Hú, de erőtlenre sikeredett!

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Szája már majdnem a számhoz ért, de az utolsó pillanatban Jean-Claude Micah felé fordult, felé indult. Micah meg se moccant, ahogy a vérszopó ajkak egyre közelebb és közelebb értek az övéihez, állta a lobogó tekintetet is. Olyan volt, mintha összecsókolóznának, de aztán láttam, hogy a távolság még nem zárult be, hogy még nem érnek egymáshoz. Bennem is szét pattant a türelmetlenség, érjenek már össze azok a szép férfiak, de csak a remegés volt és végül Micah nem bírta már a kéklő örvényt, és megadón lehunyta a szemét. De Jean-Claude tartotta a távolságot, azt a szinte nemlétező leheletnyi kis szünetet a térben, amit már egy csücsörítés is leküzdött volna. A feszültség egyre dagadt, duzzadozott, a visszafojtott sikoltás már az arccsontjaimat feszegette. Észre se vettem, hogy én is egyre közelebb húzódtam hozzájuk, lassan én is centikre voltam, amikor hirtelen egyszerre, mint két marionettbábu, kapták felém a fejüket. Örvénylő kék tekintet, sárgászöld fellegek. Micah zöld szemei egyre élénkebbre változtak, a pupillái gombostűfejnyire zsugorodtak, rügy-zöldre világosodott minden, az egész világ, ez a vadászó tekintete, villant fel bennem a gondolat, ki tudja, honnan. Erre kicsit kijózanodtam, az *ardeur* megint visszahúzódott, és bár vágytam mind a ketjükre, nem az töltötte ki tombolva minden érzékemet. Úgy megkönnyebbültem, egészen elgyengültem belé, legszívesebben összegömbölyödtem volna az ezüst takarókon, hogy hunyjak pár percet. Már az is eredmény, hogy nem esünk egymásnak, mint három kiéhezett szexomán állat. Háromszoros hurrá!

Lassan, ahogy jöttem, elindultam visszafelé. Jean-Claude csak nézett vágyón, róla még nem szakadt fel az éhség köde, mint az éhez, aki hosszú napok óta nem evett egy falatot sem, és most boldogtalanul figyel, ahogy az étel, amit végre elé tettek, hirtelen learaszol az asztalról. De becsületére szóljon, nem próbált utánam nyúlni. Tudta jól, mi a szabály. Csak Micah nem tudta.

megpróbált megérinteni, elkapni a kezemet. Nem hagyhattam, szédtől tempóban vettem magam hanyatt a földre, minél távolabb tőle, még végiggondolni se volt időm, mit tegyek, már feküdtem. De

Micah nem a halandó viszonyokból érkezett, még nálam is fürgébben reagált – még pillantani se volt időm, már ott támaszkodott felettem, fekvő támaszban. Próbáltam volna kikúszni a teste alól, csak nehogy hozzám érjen, mert végünk... De meg se szólalhattam, pedig már ott figyeltek készen a számban a szavak, amikor két szörnyiség is történt egyszerre: Micah egész testével rám ereszkedett, Jean-Claude pedig elkapta a kinyújtott kezemet. Talán azt hitte, érte nyúlok... talán csak nem akart kimaradni. Mindegy. Az *ardeur* nem filozofált, csak ránk zuhant, és már csak a forró vágy maradt, elborította mindhármyunk agyát.

50.

A CSÓKBA MINTHA egész testünk beleolvadt volna. Kezeim éhesen fogták a testét, de a selyem nem elégített ki, a b re bársonyát kellett éreznem. Aztán egyszer csak a padlóba présel dtem, és ahogy felnéztem, Jean-Claude dühben ázó, elvakult kék tekintetét láttam magam fölött a másodperc töredékéig, ahogy ránk vetette magát, majd ugyanazzal a lendülettel lerántotta rólam Micah-t.

Felültem, szédültem figyeltem, ahogy egymásnak esnek. Olyan nagyon fáradt voltam már, a csontomig untam már a folyamatos harcot, nem akartam egymást gyepáló alakokat látni, egyszer en nem. Még az *ardeur* is lekushadt a rám zuhanó mértéktelen kimerültségben.

Orromat megcsapta a vér szaga, szinte érzéki, mindenesetre zsigerien ismer s szag volt. Ennyi kellett, nem több; már a kezemben is volt a Browning, csövét pedig rájuk szegeztem. Aztán lassan körbejártam a pisztolycs vel meghosszabbított tekintetemet a termen, magunk voltunk. Azért az megkönnyebbülés, hogy mások nem látják a kis házi perpatvarunkat. Végül becéloztam a kanapét, és meghúztam a ravaszt. Egy aranypárna tehetetlenül vet dött a magasba, és döglött madárkaként hullott le a földre. A lövés hosszan visszhangzott az agyamban, a dúsan kárpitozott k falak magukba nyelték a hangot, csak mi hárman osztoztunk rajta. A két kakas megdermedt. Csodás kép: Micah kezei karmos mancsokká változtak, és a karmok mélyen ágyazódtak Jean-Claude hátába, aki karokkal és lábakkal szorította magához áldozatát, fogai a torkát tépték. Úgy fonódtak egymásra, mint borostyán a húsev virágra.

– Abbahagyni! Eresszétek el egymást, vagy a következő t belétek ereszttem! És nem csak ígérem, meg is teszem!

Jean-Claude felemelte a fejét, szája, nyaka, arca csurom vörösség, annyi vér volt mindenütt, hogy nem is mertem Micah nyakára nézni. Mindazonáltal a karmait nem húzta kijebbe, izmai úgy feszültek, mint

aki csak egy titkos jelre vár, hogy mindent kitépjen bentről, amit elér.

– A Nimir-Raj nem ereszt, *ma petite*.

– Engedd el, Micah.

De nem mozdult, és nem is nagyon okolhattam. Ez akkor se maradhat így, felemeltem a pisztolyt, és céloztam, egyenesen a fejét, mert csak annyi látszott belőle. Egy pillanatra bepánikoltam, hogy most le kell puffantanom, nincs mese, de aztán jött a szokásos fehér zaj, amikor megszűnik minden, a világ, az érzelmek, és csak a feladat marad – kiiktatni a problémát, még ha ahhoz meg is kell húznom a ravaszt.

– Meg... fogom... húzni a ravaszt, Micah.

Lassan felém fordította a fejét, és megláttam a sebet a nyaka bal oldalán – ütemesen bugyogott belőle a piros vér. Atyagatya!

– Engedd el, Micah. Átharapta az ütő eredet. – Azzal leengedtem a fegyvert, és feléjük indultam.

Micah le nem vette volna a szemét Jean-Claude-ról.

– Ha meg kell halnom, nem megyek egyedül.

– Egy magadfajta Nimir-Raj-nak semmiben sem tart begyógyítani egy ilyen aprócska sebet – közölte Jean-Claude blazírtan az ölelésből.

Micah kihúzta a hátából a karmait, és Jean-Claude már elkezdett feltápáskodni, amikor lecsapott, hogy látni se lehetett a mozdulatot, csak hogy a keze már újra lazán hever a teste mellett; és Jean-Claude nyakából felspriccel a vér.

– Te meg *ezt* gyógyítsd be!

Én meg álltam ott, és figyeltem, ahogy a két pasim elvérzik. Hullajó program!

51.

JEAN-CLAUDE NEM IS ANNYIRA leászott, inkább lehupant Micah-ról. Köhögve próbált négykézlábra emelkedni, amit l csak még intenzívebben pumpált a vér a torkából.

Szám néma sikolyt formált, de aztán a hisztérikus visítozásnál konstruktívabb szakadt fel bel lem.

– Asher!

Micah rendben volt, már fekete bunda borította a hátát, a csontjai aprócska pukkanással pattantak a helyükre – alakot váltott, és már be is hegedt a sebe. De Jean-Claude nem tud alakot váltani!

Parásán kapaszkodtam belé, mire a jelek ezerrel megnyíltak, és már én is ott fetrengtem a saját véremben fulladozva, jeges acélmarkok csapódtak a karomra, mintha a sírból rángatna valaki lefelé. Jean-Claude arca kísértetiesen fényl alabástrom, a vércseppek apró rubinként ragyogtak a sápadt fényen, szemeiben jeges t z lobogott, már ha a t z lehet jeges. Testeinkb l metsz szélként csapott fel a közös er nk, amit Richard keresésére indítottunk, mintha a saját ravatalunkról nyúlnánk érte. De nem kellett messze kutakodnunk, már meg is volt, egészen közeli l, a b römön éreztem Richard erejét, mint a múltkor – és megint Jason állt mellettem. A nyaka persze már rég begyógyult, de ez most nem is volt érdekes. De közben Micah-t is éreztem, bundásan, karmosan térdelt mögöttem, és az ereje hídként húzódott közöttünk. Majd hátrahanyatlott, ajkán vérfagyasztó kiáltás, és én is meginogtam, ahogy elszakadt t lem, de Nathaniel is ott volt, megfogott, és az egyensúly helyreállt. Minden kisimult. Ott térdeltünk mindahányan a vér és a mágia kötelékében, Jean-Claude pedig gyógyulni kezdett, nyakán a seb olyan sebességgel húzódott össze, és a hús olyan tempóban zárult be, hogy még a vérnek se volt ideje megalvadni. Akkor éreztem meg a rózsailatot, nem a szagosítók fonnyatag rózsaszagát, hanem édes, tömény, rózsakert-illatot, mintha mézesen mérgező rózsasalugasban járnék.

Méz. Méz és borostyán. Belle Morte borostyán szemei.

– Ti is érzitek a rózsákat? – kérdeztem.

– Rózsát? – nézett rám végre megint normális kék szemeivel Jean-Claude. – Csak a b rőd illatát érzem. Meg vérszagot.

Nathaniel és Jason egészen belebódult a varázslatba, bambán ültek az utóhatásban, de rózsailatot egyikük sem érzett. Senki, csak én.

Egyszer már történt ilyen. Amikor egy vámpírmester titkos varázslásba mélyedt, csak én és a barátom, a szintén halottkelt Larry Kirkland szagolta ki a szokatlan illatokat.

Ismét elmerültem Jean-Claude kékséges szemében, de most nem fizikailag hanem a mágiámmal, és nem is kellett sokáig keresgélnem, ott volt, halványan finoman, mint hegyes t r az éjszakában. Amikor engem pécézett ki magának Belle, sokkal direkter csinálta, pörölyként húzott egy hatalmasat a fejemre; most a mélyben lapult, és csak a nekromanta er m érintésére bontotta ki magát, mintha a semmib l tárult volna fel egy ablak el ttem. Mögötte pedig ott ült asztalánál, gyertyafényben a kandalló mellett Belle Morte, mintha az elektromos áramot még nem találták volna fel, fehér csipkeruhában, sápadt kezeinél nagy csokor rózsaszín rózsza. Megleptem, nem várta, hogy rátalálok. Láttuk egymást, én t a rózsákkal, engem a rágott nyakú férfiak társaságában térdelve.

Kipenderítettem, mint ahogy tegnap is, csak most sokkal egyszerűbb dolgom volt, hiszen Jean-Claude-ot nem próbálta a hatalmába keríteni, épp csak az önuralmát billentette ki egy picinykét, hogy szórakozzon. Ahogy elt nt, Jean-Claude megingott, mintha megszedült volna. Arcát elöntötte a rémület, még csak leplezni se próbálta.

– Olyan volt, mintha Belle-t láttam volna, a tükre el tt.

– Ott is volt – bólintottam.

– gyengítette meg az *ardeur* fölötti uralmamat – nézett rám, és ha nem kapjuk el, maga alá csúszik.

– És az indulataid fölött.

– Mi történt? – kérdezte Asher.

Közben mindenki visszaszivárgott a szobába.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– A maga vére is, madam? – nézett körbe aggodalmasan Bobby Lee.

– Egy csepp sem.

– Akkor kivételesen megúsztuk a feketelistát, Cris. De a test rli-gában nem pöcsölnek, madam, ha magára hagyjuk az ügyfelet egy vámpírral meg egy alakváltóval, akik aztán féltékenységb l egymás-nak esnek... – megcsóválta a fejét –, az állásunk is bánhatja. Nekem aztán ne is próbálkozzon legközelebb, hogy ez csak az érzelmi élete! Mi ugyan nem mozdulunk!

– Majd megbeszéljük, Bobby Lee.

– Egy frászt beszéljük. Megmondtam és kész.

Inkább nem álltam le vitatkozni, arra bármikor ráérünk még. Rá-adásul, igaza is volt, mert akár közējük is keveredhettem volna, és a dolgok alakulhattak volna még ennél is véresebben, az én véremmel cifrázva.

Jean-Claude közben franciául hadart Ashernek, csak egy-két szót csíptem el, Belle-t többször is emlegették.

– Emlékszel Marcelre? – kérdezte végül Asher.

– *Bien sur*, egyik éjjel bekattant, és lemészárolta az egész háznépét.

– A halandó szolgájával egyetemben, amibe maga is belehalt.

– És soha senki se jött rá, mi történt – néztek sokatmondón egy-másra.

– Micsoda véletlen, hogy alig két éjszakával azel tt, hogy Belle-t kihívta volna a Tanácsban – közben Asher felsegítette. – Olyan szembeszök véletlen egybeesés, hogy többen gyanakodni kezdtek, hogy esetleg mérgezte meg.

Jean-Claude szédelegve bólintott, a szemét dörzsölgette. Fura mód semmit se éreztem abból, amit érez, szerintem még mindig a nekromancia óvott.

– És a Tanács hiába próbálta Belle-lel összefüggésbe hozni.

– Boszorkányhoz fordultak, hogy mágiailag is kivizsgálja az ügyet?

Én is feltápáskodtam, még mindig nem éreztem semmit, még

csak nem is kóválygott a fejem. Ahogy elnéztem, Nathanielnek se volt baja, és Jasonnek sem, eltekintve a szokásos bambaságtól, ami ilyenkor már szinte szokásos ábrázatává lett.

– *Non* – nézett rám meglepetten Asher –, eszébe se jutott senkinek.

– De mi az istenért nem?

– Azért, *ma petite*, mert még az is elképzelhetetlen, hogy a saját vérvonalából származó Nagymesterrel ilyet tegyen, nem hogy egy olyannal, akihez semmi köze.

– Lehetetlenség – kontrázott rá Asher.

– Pedig szerintem nagyon is lehetséges – jelentettem ki. – Rajtacsíptem a tükre el tt.

– Ki ez a Belle? – dorombolta hátam mögül Micah. Megpördültem, és nyilván valami csúnyán keresetlen okosságot terveztem a fejéhez vágni, mert Merle már be is mozdult közénk. Erre az én két vérpatkányom se cicózott sokat. Így aztán csak a tekintetemmel ostromoltam.

– Átharapta az üt eremet, Anita. Az önvédelemhez csak jogom van ha valaki éppen a torkomat marcangolja!

– Csakhogy a halandó szolgálja vagyok. Ha megölnöd, engem is vele ölsz.

– Szóval akkor áldozzam be magam? – kerülte meg rugalmas macskaléptekkel Merle-t.

– Nem azt mondtam. De a sebed nem volt életveszélyes. Tessék, már egy karcolás se látszik.

– Meggyógyult, persze, de kevés alakváltó képes egy vámpírsebet ilyen tempóban gyógyítani. A legtöbbször olyan, mintha ezüstkés metszette volna át a torkát, és úgy viselkednek, mint az emberek. Vagyis meghalnak – már csak centikre volt t lem a haragosan villódzó zöld szeme. – Meg akart ölni, Anita, nehogy azt hidd, hogy nem.

– Igaza van, *ma petite*, ha nem fog le, szétmarcangolom a torkát.

– Mi van? – Ez azért még nekem is sok.

– Rajtad feküdt, téged ölelt, engem meg elöntött a féltékenység.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Bántani akartam, fájdalmat okozni.

– De már elengeded, a torkodat nem kellett volna átvágnia.

Jean-Claude Micah-ra nézett, és a szemében, basszuskulcs, tisztelet fénylett.

– Ha velem valaki azt tette volna, amit én vele, nekem se maradt volna más választásom – elgondolkozott. – Nyilvánvalóvá kellett tennie az álláspontját.

– Nyilvánvalóvá?! Majdnem lecsapta a fejed!

– Csak azt tette, amit én is vele.

– Akkor sem hiszem, hogy... – ráztam a fejem, de nem hagyta, hogy befejezzem.

– Igazán, *ma petite*? Valaki neked esik, már a gigádat nyiszálja, és te békésen hagyod? Semmi bosszú, semmi ellencsapás?

Szerettem volna vitába szállni, hogy a kettő olyan, mint a sivatagi szél meg a lágy, tengerparti este egymás mellett, de aztán okosabbat gondoltam. Szó mi szó, én már sokkal hamarabb a halántékának toltam volna a Firestart.

– A pestis szánkázzon végig a hátatokon. Mind a kettő töknek.

– A Nimir-Raj világosan állást foglalt. Bizonyos pontig hajlandó áldozatokat hozni, de van egy határ.

– Pontosán – bólintott Micah, ami eléggé idiótán festett a macska fejével.

– Te is hasonló szabályok szerint élsz, *ma petite*, én is. Csak épp mindannyian máshová húztuk a határvonalainkat.

– Hogy a halálba tudtok ilyen tárgyilagosaak lenni, amikor épp majdnem legyilkolásztátok egymást?!

Megint elnéztek felettem, azzal az *rrjít* en hímsoviniszta egyetértéssel, mintha azt mondanák, hogy egy csajnak felesleges magyarázni, egy csaj úgyse értheti ezt. Hát a falra mászom, és futok két kört!

– Ó, persze, világos, mint a nap! Majdnem kiontjátok egymás belét, és akkor mostantól már spanok is vagytok!

Jean-Claude észveszt francia kecsességgel megrántotta a vállát, és a titokzatos könnyedséget még az se rontotta, hogy az egész képe

alvadt vért l volt mocskos.

– Mondjuk inkább úgy, hogy mindenki megtalálta a helyét.

Micah buzgón bólogatott.

– Medvemamám! Csak a pasik képesek ilyen helyzetben összehaverkodni!

– Monsieur Edwarddal ti is hasonló alapokról indítottátok a barátságot, nem? El ször kölcsönösen le akartátok durrantani egymást.

– Az akkor sem ugyanaz.

– Mert?

Na, nem, csajos magyarázkodás az nem lesz!

– Klassz. Akkor, mi a következő lépés? Puszi, paksi és örök béke?

Megint azzal az elviselhetetlen macsó sokatmondással sandítottak egymásra. Baromi nagy volt az egyetértés.

– Mentek ti...

– El ször is, azt hiszem, elnézést kérünk egymástól – verbalizálta Jean-Claude. – szintén sajnálom, hogy elszakadt a cérnám.

– Én is – nyugtázta Micah, majd hozzátette –, ahogy azt is, hogy kénytelen voltam megpróbálni megölni téged.

Ez üt sre sikeredett. Nem azt mondja, hogy bocs, hogy majdnem kinyírtalak, hanem nagyon civilizáltan és nagyon körmönfontan sajnálja, hogy kénytelen volt megpróbálni... Ez ám a megbánás! Jó, ez se volt jobb nálam, egy fokkal se voltam kevésbé kíméletlen, de mégis zavart kissé. Mintha t le aztán nem vártam volna. Mivel szerintem ezt a témát már nehezen ragozhattuk tovább, úgy döntöttem, váltsunk.

– Akkor most már ki is robbanthatnánk Damiant a koporsójából? Ha minden ilyen romantikusan alakult.

– Kimerültem, *ma petite*, el tte muszáj ennem – tartotta fel a kezét, mint aki attól tart, kiborulok –, de nem az *ardeurt* kell táplálnom. Csak egy kis vér kell.

Csak vér, hát gyönyör . Milyen párbeszéd!

– Az ajánlatom még mindig áll – bólított el zékenyen Micah.

– Micah, ne – kérte Merle. A számból vette ki.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Nem félsz, hogy megint át akarom majd harapni a torkod? Lehet, hogy bölcsebb lenne a test rödre hallgatni.

– Azt mondtad, megállapodtunk.

– Ez igaz.

Egymás szemébe néztek, és hallottam, ahogy fortyog a tesztoszteron. Micah elmosolyodott, ami ebben a leopárd alakban inkább vicssor lett.

– Különben is, ha legközelebb harapsz, és nem el játék, kiszedem a fogad.

– Ahogy parancsolod. Örömökre fog szolgálni – hajolt meg mélyen Jean-Claude, majd elnevette magát. Bársonyosan, szédítően, ahogy csak tud nevetni. Figyeltem, ahogy Micah szíves karja is libabőrös lesz a bunda alatt, még soha nem hallotta Jean-Claude nevetését. Pedig ez még csak a kezdet...

– És hálás vagyok a nagylelkű ajánlatodért, de jobb szeretem a csupasz ennivalót. A szíved a fogam közé szorul.

– Ó, az nem probléma!

És a bunda egyszerre felszívódott, a bunda úgy szippantotta magába, mint a száraz föld a hirtelen jött esőt, nyoma se maradt. Csak két tétő pislogtunk, és már teljes emberi formájában állt előttünk, meztelenül, mert a rucija nem élte túl a dupla átváltozást, ahogy a sérője sem, de szerencsére nem göndörödött be teljesen, és még mindig le volt nyalva, úgyhogy látszottak finoman metszett vonásai.

Valaki levegőt után kapott. Persze nem én voltam, s nem hinném, hogy Jean-Claude ilyen szinten elengedi magát, de sose lehet tudni, az élet teli van meglepetéssel. De nem izgatott. Mindenki úgy kapkodja a levegőt, ahogy tetszik, Micah tényleg lélegzetelállító.

– És még csak nem is émelyegsz, mi? – somolygott Jean-Claude.

Micah bólintott, Jean-Claude pedig lesütötte a szemét, hogy leplezze, amit érez. Nem ment könnyen, de megoldotta.

– Kipucolom magam, mielőtt ilyen fenséges ajándékot magamhoz veszek. Nem gond?

Micah még nem tudta, amit én, tehát megint bólintott.

– Meg ne próbálj beülni a kádba!

– Gyors leszek, *ma petite*.

– Azt se tudod, mit jelent. Még soha életemben nem fürödtél le gyorsan.

Asher felkacagott, aztán próbált valamiféle komolyságot erőltetni magára. Nem jött össze.

– Szerintem elég jól látja a helyzetet, *ma chéri* – kuncogott.

– Elszőr adja nekem magát! Hogy érinthetném meg ilyen mocskosan?!

Asher arcáról egy csapásra felszívódott minden vidámság, mintha valaki megnyomott volna egy kapcsolót, és komolyan vette szemügyre Micah-t, aki meg se rezzent a nagy vizslatás alatt.

– Ebben is van igazság – sóhajtott fel végül a szöszi.

– És szerinted mivel üssük el azt az egy-két órácskát, amíg te áztatod magad?!

– Igyekezni fogok, *ma petite*, ígérem.

– Hiszem, ha látom – fontam undokul keresztbe a karom.

– Szavamat adom.

– Oké, fontos dolgokban még el is fogadnám, de amikor piperézni kezdesz, egyszer én nem hiszek neked.

– Hé, ezt a pasinak kellett volna mondani! – humorkodott Bobby Lee.

– Akkor a miénk nem egy tipikus párkapcsolat – tréfáztam. De Bobbyn kívül senkinél se ült a poén.

52.

A VADIÚJAN LYUGGATOTT fehér kanapéra telepedtem, a pucér Micah pedig mellém. Érdekes volt, egyszerre kényelmetlen és izgató. Mindenképpen beszélgetni próbált, közben meg képtelen voltam csak a szemébe nézni, úgyhogy... hm... kínos volt.

Bobby Lee és Cris mellettem ácsorgott, eredetileg mögém cövekeltek le, de rühellem, ha fegyveres alakok dekkolnak a hátam mögött, pláne, ha alig ismerem ket. Addig frankó, hogy Rafael a védelmemre rendelte ket, de azért ne essünk túlzásokba, a fegyvert látni akarom, és pont. Merle a kandalló mell l tartotta szemmel Micah-t, Gil pedig a legtávolabbi sarokba bújt be – nem kifejezetten stabil a srác. A többiek szanaszét szóródtak a szobában.

Ashert kivéve. egyszer en leült velünk szemben, az egyik fotelba, és figyelt. Bennünket. Csak az egyik szemével, mert a másik elé belógott a szokásos hajtakaró, de az olyan intenzíven és kéken pihent rajtunk, hogy kezdtem nem szeretni. Súlya volt a tekintetének, bár kiolvasni semmit se sikerült bel le, de akkor se figyeljen ennyire. Már épp terveztem, hogy megérdekl döm, minek köszönhetjük, amikor a függöny megint szétnyílt, és a frissen piperézett Jean-Claude beballagott. Ez nem almáspite, emberek! Már vagy három éve járunk, vagy mit is csinálunk, és még soha, de tényleg soha meg se közelítette a félórát. Most meg alig húsz perc! A rekordok rekordja. Jó, a haját nem volt ideje megszáritani, de fényes volt és jószagú. És a kedvencem, a boás fekete köntös volt rajta, lazán megkötve. Minden lépésre fehér csíkban villant ki alóla a teste.

Mosolya azt mutatta, hogy tökéletesen tisztában van vele, milyen szívdögleszt . Körbepillantott, learatta a babérokat, aztán következett Micah. Mivel mellettem ült, még azt is láttam, hogy felgyorsul a szívverése, majd pirulva süti le a szemét. Na, nekem se kellett több, már az én szívem is a torkomban dobogott, ahogy bámultam a leveg ben szinte sikló vérszívómat. De Jean-Claude csak Micah-t látta.

Különös érzés ébredt bennem erre a tekintetre, mintha meg kellene védenem az én Micah-m érényeit... ilyesmit Richarddal kapcsolatban sosem éreztem. Persze, rá Jean-Claude sosem nézett így. Jobb is, mert Richard tutira megütötte volna.

Erre még cipzárt se tudnék varrni, emberek! Micah az el bb még majdnem megölte egy olyan sértésért, amit Richard biztosan szó nélkül hagyott volna, most meg csak ült, és irult-pirult. Haragnak semmi nyoma.

– Meggondoltad magad, *mon mignon*? – állt meg hozzá olyan közel Jean-Claude, hogy a boa a lábát cirógatta.

– Nem gondoltam meg magam – nézett fel rá Micah, szemében végtelen kiszolgáltatottsággal, ugyanakkor mégis valahogy figyelmeztet n.

– *Tres bien* – térdelt le el tt Jean-Claude. – De megvan a magad hatalma, és nem vagy a hívóállatom. Lehet, hogy ki tudsz rekeszteni a tudatodból, és nem fogom tudni elhomályosítani. Lehet, hogy nem lesz épp kellemes.

– Oké – biccentett Micah, és haja az arcába hullt.

– Van valami preferenciád, hogy honnan vegyem magamhoz a vért?

– Nyakból fáj a legkevésbé.

– Honnan tudod? – vonta fel a szemöldökét Jean-Claude.

– Tapasztalat – mosolyogott Micah, de nem a nagy boldogság süttött a mosolyából.

Jean-Claude-nak a másik szemöldöke is a homloka közepére ugrott, kérd n nézett rám, de csak megvontam a vállam. Én is csak tegnap óta ismerem.

– Kívánságod parancs, *mon mignon*.

Kecsesen felegyenesedett, a csudaköntöst nagy lendülettel maga köré csavarta, közben a sz rme végigsimította Micah pucér lábát, majd lovaglóülésben a háta mögé penderült, és a kezeit a vállára rakta. Egy-egy tenyér a két oldalon, nem gyömöszkölte, nem is simogatta, nem volt benne semmi érzékei, épp csak hozzáért n nekikészül -

dött.

– Essünk már túl rajta! – lépett egyet felénk Merle.

– Merle!

Csak ennyit kellett neki szólni, és további aggályoskodás nélkül visszahelyezte magát a parkolópályára, de határozottan boldogtalanul fonta karba a kezeit a mellén, így is igyekezve az utasításnak megfelelően visszafogni magát.

Jean-Claude egyik kezét lágyan Micah mellkasára fonta, és magához húzta, a másikkal pedig félresöpörte a hosszú haját a nyaka bal oldaláról. Micah, mint egy kis hölgy, amikor pipiskedve csókra nyújtja a száját, szolgálatkészen félrehajtotta a fejét, hogy még jobban hozzáférhessenek a gigájához.

– Esetleg kidobhatnánk a tömeget vagy nem?

A két pasi egyszerre nézett rám. Csak engem zavar ez a csoporttréning-hangulat?

– Ahogy gondolod, *ma petite*.

Merle és következőképpen a kötelező Bobby Lee-Cris páros kivételével mindenki kicsit a teremből. A testőrök a kanapé-, illetve nyakiüti érlyuggatási kaland után nagyon is jogosnak látszottak. Talán sikerül életben hagyni mindenkit. A nagy zsiszgés lecsendesültével Jean-Claude visszacuppant Micah nyakára.

Finoman a füle mögé kotorta a haját, így a leopárdnyak még hosszabbnak még kecsesebbnek tetszett. Hm, nehogy én is bejelentkezzem a vérmerésbe. Micah lehunyt szemmel, fejét Jean-Claude mellkasára hajtva ült, és várt, türelmesen, mint nagy a patikában, csak az üti ere lüktetése árulta el, hogy neki se totálisan hétköznapi a helyzet. Jean-Claude enyhén nyitott szájjal fölé hajolt, a fogai még most sem látszottak, aztán lecsapott. Micah levegő után kapott, szemeit még jobban szorította, egészen belesimult Jean-Claude ölelésébe, aki határozott ajak és garatmozgással szívta belé az anyagot. Valaki hangoosan nyögdécselt, istenemre mondom, hogy tippem sincs, melyik.

Jean-Claude egyszer csak hanyatt dőlt, a felsikkantó éléskamrárt nagy lendülettel rántva maga után, keze arcáról a derekára csúszott,

mint aki már biztos benne, hogy nem fog elszaladni. Micah pedig két kézzel kapaszkodott a kezébe, így szorították a kanapén félig hanyatt fekve, bizarr ölelésben egymást.

El ttük térdeltem fél seggel a kanapé karfáján ülve, így teljes panorámát kaptam a két pasimról, akik határozottan, és ennek biológiai tünetei is voltak bizony, élvezték az eseményt. Helyesbíték, Micah-t kaptam totálba, hozta a nagy merevet, de az arca se volt kismiska, ahogy kéjesen meg-megvonaglott, keze pedig egyre görcsösebben szorította megrablója kezét.

– Istenem! – kiáltott fel.

Hát, jó, akinek jó. Jean-Claude lassan, óvatosan eresztette el a nyakat, szemeiben a halotti lét örvénylett mélykéken, szája piros és duzzadt, mint a cseresznye, de nem a kiömlött vért l lett mancsos. Felült még mindig Micah-val az ölében, kicsusszant mögüle, és közben nekitámasztotta a kanapé hátának. Micah azonban zsákként borult át a másik oldalára, a feje pont az én ölemben landolt. Hú, egészen összereztem. Felnézett, a pupillái nagy fekete tavak. Aztán fókuszálni kezdett, és egyik pillanatról a másikra pontnyira zsugorodtak, hogy immár a földöntúli macskás zöld tekintet nézett rám, vággyal telin. Könyökére támaszkodott, és szétnyílt ajkakkal hajolt felém. Tiszta tétova lettem – nem mintha a sajátos aktus megkoptatta volna varázsát, na nem. De attól még nem kattant be a viselkedési kódex idevágó passzusa. Most mi a halált lépjek? El bb a vámpír vagy a véráldozat, melyiket szeressem? Vagy legalábbis milyen sorrendben?

– Damian már nem is olyan sürg s? – köpött egy nagy adag kijózanító epét a nyakamba Asher. El is húzódtam Micah-tól.

Jean-Claude szemei dühödten villantak, mire Ashert mintha rugók lökték volna ki a foteljéb l, ahonnan mozizott eddig.

– Ti tudjátok. De a szex epizódra már nem váltottam jegyet, távoznék.

– Ide figyelj, Asher – álltam elé dühödten. Micah keze végigsiklott a combomon, ahogy felálltam. – Ez az egész már az én agyam-

nak is sok, nem is sikerül bekapcsolni, de az fix, hogy nem fogom a te sértett férfiúi büszkeségedet ápolgatni. Ha lehetne, én lennék az első, aki a nyakába kapja a lábait, elhiheted. Úgyhogy vegyél vissza a stílusból, bven elég az alapsor.

– Úgy bánt, hogy felzaklattalak – acsargott gúnyosan. – Bocs, hogy felesleges kandelábernek érzem magam!

– Nyald ki, Asher!

Villámgyorsan ugrott rám, épp csak arra volt időm, hogy kvázi hanyatt vágjam magam, még szerencse, hogy a kanapé felé estem, és Micah elkapott. Késsel és villámló bottal nem szaroztam, úgyse bántana, épp csak érzelmileg akar kicsinálni. Attól meg nem véd a penge. Fölém támaszkodott, az arca centikre ráhajolt az enyémre, kénytelen voltam a fejemet a kanapé párnájába passzírozni, hogy rendesen lássam a jeges tekintetét.

– Ne ajánlgass olyanokat, *ma chérie*, amikre úgyse lennél hajlandó, mert alaposan felhúzol veled.

Aztán ugyanolyan gyorsan felegyenesedett, és távozott.

– Mi volt ez a hiszti? – suttozta Micah, a vállaimat még nem eresztette el, nagyon anyáskodott.

– Majd Jean-Claude elmagyarázza, én megyek Damianért.

– Elkísérlek, *ma petite*.

– Csudás gondolat.

És elindultam, kketten meg a nyomomban. Eléggé piszkálta az agyamat, hogy vajon kéz a kézben andalognak-e mögöttem, de megfordulni azért nem fordultam, mert mi van, ha tényleg. Arra aztán végképp nem vagyok felkészülve.

Bobby Lee kivételesen megspórolta a magvas déli kommentárjait. Kezd megokosodni a fiú.

53.

BARÁTSÁGTALAN TÖMLÖCTEREMBE értünk, a falak csupasz köveit nem is igyekeztek ellensúlyozni, minek érezné itt bárki otthonosan magát. Fél tucatnyi koporsó állt sorban az állványokon, a nyitottak mellett a földön hevert az ezüstlánc, a végén a kereszt alakú lakattal. Csak kettő volt lezárva, azokon vastagon kígyózott a lánc, a kereszt pedig szívmagasságban pecsételte le a ládát. Kettő? Damian az egy. De ki a másik szerencsés?

– Melyik a maga pacákja? – érdeklődött Bobby Lee.

– Gőzöm nincs. Nem látok át a fán.

– De nem maga a tag góréja?

– Elméletileg.

– Akkor nem kellene éreznie?

– Ebben van ráció – néztem rá elismerően. Vagy legalábbis annak szántam. Pirospont. Hiába skubiztam az ajtót, csak nem jöttek a többiek. Ezek alaposan lemaradtak, és nagyon nem szívesen gondoltam arra, vajon mivel tölthetik az időt. Az fix, hogy nem valamelyik félreeső sarokban csókcsatáznak épp. Jaj. Lássuk inkább a dobozokat. Régebben már ébredés előtt megéreztem Damiant, most meg se kép, se hang. Csak annyit tudtam, hogy vámpírok vannak mind a kettőben.

A közelebbihez léptem, egyszerre, világos fából készült, semmi csicsa, de masszív. Nem a legolcsóbb darab. Végigküldtem rajta a tenyerem, játszottam kicsit a hűvös láncokkal, Csípem az ezüstöt. És hirtelen valami nekicsapódott a koporsó fedelének, belülről. Szívroham. A trágya Bobby Lee felnevetett. Hehe.

A lehet legmorcosabb pillantásomat kapta ajándékba, aztán visszakoncentráltam a koporsóra, de már nem értem hozzá. Agyamban túlságosan is elevenen pörgött le a film, hogy egy kéz átszakítja a vastag fát, és elkapja a csuklómat – tudom, hogy a felszentelt kereszt mellett képtelenség, de akkor is. Damian a rossz nyelvek szerint

tomboló rütl, aki már ölt is, nem kellene, hogy én legyek a következő áldozat.

A fa fölé tartottam a tenyeremet, és összekotortam a nekromanciámat, majd kileheltem magamból, minden pórusomon át, bele egyenesen a koporsóba abba, aki valaha Damian volt. Nem kellett értelködnöm, az értem úgy csorgott belé, mint amikor a kádból kihúzzák a dugót. Megállítani se lehetett volna. Megéreztem Damiant a koporsó sötétjében, a vékony szatén burookban, rám nézett, tekintete a tekintetembe fonódott, de hiába kerestem, nem találtam a régi Damiant. Halványan felismerte ugyan az értemet, de a lénye nem volt sehol. Belekapaszkodtam abba a halovány szikrába, ami még pislákolott benne és szaporán elmormoltam egy imát Istenhez, hogy ne hagyja, hogy elveszítsem. Perverz kicsit pont Istenhez fordulni egy vámpír ügyében, de már rég letettem arról, hogy megmaradjak a hagyományosan felajánlott keretek között. Különben kénytelen lettem volna párt inteni az egész egyháznak, papostul, hitestül, és az nagyon nem fájn gondolat. Egyébként is, ha Isten nem problémázik amiatt, amit én velek, meg aki vagyok, akkor nekem se nagyon illik. Már-mint problémázni, kényeskedni, estébe.

– Hol vannak a többiek? – szaladt ki a számon, és Bobby Lee válaszolt is.

– Semmi ötletem, de ha velem tart, hajlandó vagyok utánajárni.

Annál azért a másik koporsó fontosabb, én már innen ki nem teszem a lábam Damian nélkül. Ki dekkol a másikban? Ki kell derítenem, utána pedig, ha lehet, ki kell onnan piszkálni. Olyan vagyok bizonyos szempontból, mint egy humanitárius szervezet, rutinból helytelenítem a kínzást, és ha csak a saját fóbiámból indulok ki, egy ilyen szék helyen feküdni akár csak öt percig is, egymagában kimeríti a kínzás fogalmát. Arról nem is szólva, hogy nem esznek, de nem halnak éhen, nem isznak, és folyamatosan szomjasak... szóval, brutális. És nem sok olyan vámpír van a városban, akit ne kedvelnék legalább minimálisan, szóval jó kis védőbeszédet tudok rögtönözni bárki javára. Oké, van akinél jobb lennék, de most Jean-Claude amúgy is a

kedvemben akar járni, nem lesz nehéz dolgom. Addig rágom a fülét... Csak elbb lássuk, ki van odabenn.

A másik fémmasnis doboz mellé ballagtam, és megint a nekromanciát vettem el. Ez már nem volt olyan egyértelmű, mint Damiannel, szabályosan bele kellett préselnem az ermet, nem akarta, hogy lássam, nem örült nekem. Helyesebben nem csinált semmit, még életjelet se találtam. Egészen mélyre kellett ásnom magam, hogy aprócska pislákolást találjak, valami határozottan élettelen, nem vámpír, nemtudommi masszában. Totálisan kiszáradt...

De nem morfondírozhattam tovább, mert zajt hallottam az ajtóból – Jean-Claude, immár szorosra kötött köntösben, essünk-neki ábrázattal megérkezett.

– Micah-t hol hagytad?

– Elmentek Jasonnel valami göncért. Mégse praktikus tök meztelenül ennyi vámpír közt.

– Ebben itt ki fekszik? – Nem sokon múlt, hogy „mit” kérdeznek, noha minden látszat ellenére biztos lehettem benne, hogy csakis vámpír lehet, még ha soha nem is pipáltam hasonlót.

– Szerintem épp elég program lesz ma estére Damian – mondta végül vonakodva.

– Tudod, hogy addig egy lépést sem teszek a koporsó mellé, amíg meg nem mondd.

– Persze, hogy tudom – sóhajtott.

Nagyon csüggedten kapta el a tekintetét, és úgy sütötte le, mint a nagyon ripacs színész, ha épp a kutyája halálát játssza. De ha ennyire azon van, hogy ne lássak semmit az érzelmeiből, akkor tutira nem fog bejönni, amit mondani fog. Ha végre kiszedem belőle.

– Ki ez, Jean-Claude?

– Gretchen – bökte ki végül, és dacosan a szemembe nézett.

Egyszer régen Gretchen meg akart ölni, mert az a fixa ideája támadt, hogy Jean-Claude-ot neki küldte az élet. Vagy a halál.

– Mikor jött vissza?

– Vissza?

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Ne cicózzunk egymással. Valamikor visszajött a városba, hogy megöljön, és te konzerváltad.

– Nem jöhetett vissza, mert nem ment sehova – közölte szobormerevség arccal. A pajzsa az acélnál is keményebben feszült ellenem.

– Hogy érted ezt?

– Úgy értem, hogy anno a szemed láttára a B nös Vágyakban dugtam a koporsóba, és azóta egy percre se engedtem ki bel le.

Pislogtam, meresztgettem a szemem, tátogtam, mint a partra vetett kagyló, de egy hang se jött ki bel lem. Bevallom, nem hoztam épp a legintelligensebb formámat, de talán a nagy klasszikus se köpni, se nyelni fordulat jól jellemzi az állapotomat. Súlyos másodpercekbe telt, amíg kilábaltam bel le.

– Azt akarod mondani, hogy Gretchen két, nem is, három éve ott fekszik?!

Jean-Claude tökéletes mozdulatlanságba dermedt, gondolom, ha láthatatlanná is tudna válni, most habozás nélkül megtette volna.

– Válaszolj már, az istenit! Három éve itt fekszik?

Alig észrevehetően biccentett.

– A szentséges szarba!

Szabályosan cirkálni kezdtem a teremben, mert fél volt, hogy ha nem kötöm le az energiáimat, egyszer en nekiesem, és pusztá kézzel szétszerelem.

– Szemétláda! – húztam be végül a féket centikre a képét l. Még a kezeim is ökölbe szorultak. De az azért túlságosan is n cis lenne, ha püfölni kezdeném a mellkasát.

– A halandó szolgálóm életére tört. Akit nem melleleg szerelemmel szeretek. Más vámpírmesterek ezért nemes egyszer séggel megölték volna.

– Ennél még az is jobb lett volna!

– Kétlem, hogy Gretchen osztja az álláspontodat.

– Engedjük ki, és kérdezzük meg.

– Ma este semmiképp, *ma petite* – rázta határozottan a fejét. – Tudtam, hogy bepróbálkozol, és máskor akár tehetünk is egy kísérle-

tet, bár nem számítok pozitív eredményre.

– Merthogy?

– Már akkor sem volt kifejezetten kiegyensúlyozott, amikor beke-
rült. És az elmúlt három év nem hiszem, hogy fejlesztette a jellemét.

– Hogy tehetted?

– Már megmondtam. Megdolgozott a büntetésért.

– Három év! Tudod egyáltalán, mit beszélsz? – Juhé, kezdek visz-
szatérni a normalitáshoz, nem fogom megütni.

– Meg akart ölni téged. Az se lenne túlzás, ha még három évig
aszalnánk.

– Tudod mit, a büntetés mértékér l és igazságosságáról inkább ne
nyissunk vitát. Ki kell onnan engedni, és kész. Most. Még egy éjsza-
kát nem maradhat bent, már így is alig maradt bel le valami.

– Honnan tudod? – vonta össze a szemöldökét. – Nem nyitottad
ki.

– Tudnom kellett, hogy van Damian. Mágikusan belekukkantot-
tam mind a kett be.

– És mit láttál?

– Egyrészt a nekromanciám felismerte Damiant. De a lényegét,
ami valaha volt, azt nem találja, nincs meg.

– Az alacsonyabb szint és erej vámpírok, akik a Város Urától
vagy a teremt jükt l nyerik az életerejüket és a tulajdonképpeni lé-
nyüket, általában nem képesek önmagukban egyek maradni, és kifa-
kúlnak.

Aha, mint a függöny, amit túl sokat süt a nap. Ezt a hülyeséget!
Mintha nem is él lényr l, na jó, majdnem él lényr l lenne szó.

– Hát, Gretchenben már alig maradt szín. Akár egy plusz éjszaka
is végzetes lehet.

– Nem tud meghalni.

– Elenyészik vagy mondd, ahogy akarod. A lényeg, hogy már alig
maradt bel le valami, és ha még az is oda, akár golyót is ereszthe-
tünk a fejébe.

– Ha beleegyezel, hogy Damiant holnap estére halasszuk, fel lem,

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

kiengedhetjük akár most.

– Azt nem. Damian meg van veszve. Minél tovább dühöng oda-benn magában, annál sanszosabb, hogy örökre úgy marad.

– Tényleg azt hiszed, hogy akár egy éjszaka is végzetes lehet?

– Nem tudom, és soha nem is deríthetjük ki, mert ha csak holnap este szabadítjuk ki, és nem talál vissza a régi önmagához, folyton gyötörni fog, hogy mi lett volna, ha nincs ez a plusz este. Hogy akkor esetleg még meg tudtuk volna menteni. És ezt az önvád részt kihagynám.

– Akkor bajban vagyunk, *ma petite*, mert csak egy nagy kádunk van, amiben már készítik a forró fürdőt. És abban nem férnek el ketten.

– Minek a fürdő ?

– Fel kell melegíteni ket, méghozzá lassan, fokozatosan. Ha nagy a sokk, abba akár bele is halhatnak. Véglegesen.

– Fékezzünk csak kicsit! A koporsóban nem halhatnak meg, még ha évekre felpakolod ket a polcra, akkor se, de ha túl hirtelen veszed ki ket, akkor igen? Ennek nem sok értelme van.

– Mondom, sokkhatás. A koporsóhoz fokozatosan alkalmazkodnak. A hirtelen szabadság túlságosan is nagy megrázkódtatás. Én már láttam vámpírt belehalni.

Nem hazudott, tudtam; épp eléggé megviselte ez az egész hercehurca, nem akart kockáztatni.

– Akkor dugjuk ket egy kádba. Csak meglesznek valahogy.

– Már hogyne lenne! Ilyenkor teljes figyelmet igényelnek, nem oszthatom öt percekre magamat. Nem vagyok hajlandó pusztán szív-jóságból bármelyiküket is kockáztatni.

– Gretchennek te vagy a teremtje, az megvan. De Damiannek már semmi köze hozzád, mert már én vagyok a gazdája. Vagy legalábbis eddig ezzel etettél.

– Ezek a tények.

– Akkor nem az én mágikus kötelességem lenne helyreállítani a köteléket?

– Ha vámpír lennél, a te feladatod volna, de mivel még mindig halandó vagy, legyél bármilyen tehetséges is, és sokoldalú, adódhatnak olyan helyzetek melyekben kevés a bátorság. Arról nem is szólva, hogy még sose csináltál ilyet.

– De te igen.

– Nem esik jól a kétely, amit a hangodból érzek, *ma petite*. Az úrnak csak a büntetéssel vesz dőtt, a továbbiak tökéletesen hidegen hagyták. A mi feladatunk volt az utóhatások kezelése és a többi, és a többi. Mi voltunk a ment osztag.

– Ki az a mi?

– Asher és én.

– Szóval akkor Ashernek is ismerős a buli.

– Nyilvánvaló. De Damian gazdája attól még nem lehet.

– Persze, mert az én vagyok. Már ha még van neki egyáltalán. Szóval, a helyzet szimpla és világos. Kölcsönkapom Ashert, segít nekem Damiannel, te meg csobbanhatsz Gretchennek a kádba.

– Az előbbi kis affér után még bízol benne?

– Az életemet is rá merném bízni, ahogy te is.

– De a szívedet nem.

– Azt nem. – Sóhaj, szünet. – Mit húzta úgy fel magát Micah miatt? Richarddal is látott egyet és mást. Rólam nem is beszélve.

– Szerintem azért, mert te teljes joggal az enyém vagy. A halandó szolgálom, ezen nem lehet vitatkozni meg összeroppanni. Richard pedig a hívóállatom. Ráadásul már megvoltatok nekem, amikor idejött. Micah viszont senki, semmi közöm hozzá, azon túl, hogy a te Nimir-Raj-od.

– És?

– Veled és Richard-dal még hajlandó osztozni, ugyanis nincs más választása. Az enyéme vagytok, és pont. A Nimir-Raj viszont egy független férfi, vele egy szinten, aki részesül a kegyeimben, míg nem.

– Azért az túlzás, hogy részesült a kegyeidben.

– Egyelőre – mosolygott Jean-Claude. – Bár, Asher ezzel nem hi-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

szem, hogy egyetértene.

– Ha nem jönnek a fura... hm, társadalmi igényességgemmel, akkor most kiengesztelnéd?

Felkacagott, de nem a szokásos b rborzoló tónusban, ez sima nevetés volt, határozottan emberi. Ilyet se gyakran csinál.

– Társadalmi igényesség... jaj, *ma petite*, hát ez tündéri.

– Ha lehet, inkább válaszolj a kérdésre.

– Már rég sínre tettük volna a dolgainkat, *ma petite* – öltött szépen fokozatosan komoly képet megint; még határozottabban emberi... –, ha te nem vagy ilyen, hogy is mondtad, igényes.

– Sínre tettétek volna? Akkor most ki a pr d?

– A szókimondástól meg csak összerándulna a kényes gyomrod – vonta meg a szokásos franciás galantériával a vállát.

– Oké, akkor nyelek egy kis betont. És próbáljuk még egyszer: ha én rugalmasabb vagyok, kibékültetek volna, mint... szeret k?

– Nem tudom – gondolta végre végig. Ez elég karcsú.

– Tudom, hogy szereted.

– *Oui, c'est vrai.* De amikor még szeret k voltunk, akkor ott volt velünk Julianna is, legalábbis, amikor igazán boldogok voltunk. Nyilván, ha nem kellene róla tudnod, még akár el is viselnéd, hogy titokban van köztünk némi testiség. De azt nem hiszem, hogy szívesen vennéd, ha Asherrel kéz a kézben fogadnánk téged. Jól mondom?

Hát jól mondta.

– Kilyukadsz végre valamire?

– Asher annál többet érdemel, minthogy csak a függöny mögött tapizzuk egymást, vagy ha nem vagy itt. Inkább legyen másé, akár férfi, akár n az illet , minthogy örökre leplezni kelljen, mit érzünk egymás iránt. Ha nem lehet melletted a sorban, akkor inkább ne is legyen.

Már a nyelvem hegyén volt, hogy én is szeretem Ashert, szinte szerelemmel, de a hárman az ágyban verziónak még csak a lehet ségét se szerettem volna felvillantani. Már az emelgeti a fed t, amit Micah-val m veltek; mit csináljak, a középnyugati kispolgári érték-

rendemmel nem engedhetek két férfit az ágyamba. Úgy értem, ha egyszerre és ugyanazzal a szándékkal szeretnének ott tartózkodni. Ezen nincs mit merengeni, ez van és passz. Még ha át is tudnám gyúrni magamat, szeretném? Hát ez itt a nagy kérdés.

Egyel re g zöm sincs. De tényleg. Bár elvileg az északi sarkig kellett volna szaladnom a trojka pusztá gondolatától is. Hogy nem szaladtam, kissé zavarba ejt. Vagy mégse?

54.

VÉGRE JASON MEGKAPTA az ezüstitálcát kulcsait. Jean-Claude vagy egy órán keresztül osztotta az éjszaka, hogy akkor ki hova ugrik és miért. Jason lesz az el étel, bocsi, lesz Gretchen első véradója. Az első nem lehet emberi lény, mert a koporsóból kikel vámpír első zabája meglehetősen drasztikus lehet. Ezt a szót használta, nem én találom ki. Szóval, Gretchen lefejezi Jasont, aztán jön Jean-Claude, a gazda. Ez a hivatalos sorrend, ekkor kell helyreállítani az eredeti kapcsolatot a vámpír és a teremtettség és/vagy vérvonala és/vagy a Város Ura között. Az a legszerencsésebb, ha a három egy és ugyanaz a vámpír, akkor a legkedvezőbbek a felépülés esélyei. Az utolsó passzus kisebb aggodalmat ébresztett bennem a jobb sorsra érdemes Damian iránt, mert én speciálisan egyik se vagyok neki. Erre Jean-Claude csak annyit tudott mondani, hogy a gazdája az én vagyok.

– Elképzelésem sincs, hogy a nekromantánál ez hogy megy, de akkor is a gazdája vagy. Ha tényleg nem lesz elég a vér, akkor majd kap Ashert is, vagy ha még az se állítja be a kapcsolatot, akkor küldjétek értem. Ennél többet nem tehetünk érte.

– Ez rémesen melodrámaian hangzik.

– Pedig inkább drámai. Ha nincs kötelék, úgy marad. Amilyen most. És akkor nem válogathatunk tovább.

– Hogy a ló húzná...

– *Oui.*

De első bbség a hölgynek, kezdjük Gretchennel, annál is inkább, mert így legalább látom, hogy megy a menet. Jason első ször a láncról kattintotta le a keresztalakot, és már a csörgésre összerándultam. Kinek rosszak az idegei?! Azért az nem egy kellemes gondolat, hogy ez a vámpír, akit éppen az én könnyörgésemmre engedünk szabadon, engem akart legyilkolni, csak mert randizgatni kezdtem Jean-Claude-dal. Mi van, ha a bosszúvágy az a kis pisilálás ott benn a ládában? És akkor ahogy felül, az első útja az én torkomra vezet, amit megpróbál

végre átharapni? Igyekeztem nem a drága jó Browningomba kapaszkodni, mert mégse kellene azzal nyitni, hogy ledurrantom. El tudom képzelni Jean-Claude piszkálódását, hogy most akkor hogy is jobb Gretchennek? Mindenesetre elmorzsoltam egy rapid imát, hogy lehet leg ne kelljen megtennem. Megmenteni szerettem volna, nem megölni, na. De ez azért nem jelenti azt, hogy nem húzom meg a ravaszt, ha kiprovokálja, de lehet ség szerint szeretném elkerülni. Hú, micsoda létfilozofálások!

Jason nagyon lassan nyitotta fel a tet t. Nem mintha nehezen mozdította volna a mázsás fát, nem is volt mázsás, szerintem is rezselt kicsit. Amikor felmerült, hogy legyen a száraz hölgy el étele, izgatottan kacarászni kezdett ahogy a pasik olyankor vihognak, amikor a hobbijukról kérdezed ket – a szexr l, sportról, báró autókról, ilyesmi. Tutira léteznek valahol a nagyvilágban olyan pasasok is, akiket a versolvasás, a kertészkedés vagy a f zés gondolata hoz ilyen lázba, én sajna az eddigi életemben még nem botlottam beléjük. Lehet, hogy szét kellene nézнем, hátha. Lehet, hogy értékelném az újdonság varázsát.

Aztán amikor a koporsó fedele teljesen kinyílt, nem lifegett, van benne valami pöcök, ami miatt nem tud teljesen az oldalához csukódni, minden némaságba merült. Jason egy szál rövidnaciban, nekünk háttal ácsorgott, karját a koporsó fölé nyújtva, de Gretchen nem vetette rá magát állati mohósággal. Meg se moccant. Ez azt jelenti, hogy gondolatban is elereszthetem a pisztolyt. Huhh. Észre se vettem, hogy egy ideje már nem veszek leveg t.

De id vel kezdett gyanús lenni a helyzet. Jason segélykér n fordult felénk, és a tekintete ledöbbsentett. Borzadály volt benne és szánalom. Szerintem még könnyek is fénylettek ott, de spongyát rá. Pedig abszolút nem köt dött Gretchenhez, alig ismerték egymást, ha csak nem volt valami titkos románc, amihez nagyon meg kellene er ltenni a fantáziámat. Akkor meg miért omlott össze? Mi a csíz van abban a koporsóban??

– Ne menj olyan közel, *ma petite*.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Jé, fel se t nt, hogy elindultam a koporsóhoz.

– Mi van Gretchenel? Miért olyan... puff Jason?

– Mert még sose látott ilyet – felelt maga, aki puff lett.

És van még a teremben olyan, aki azt hiszi, hogy én nem fogok belenézni?! De Jean-Claude az utamba állt.

– Ne menj közelebb, kérlek.

– A terv úgy szólt, hogy végignézem az egész eseményt. Akkor el bb vagy utóbb úgyis meglátom, mi lett bel le. A magam részér l inkább az él bbet preferálnám.

– Nem hittem, hogy ennyire... – megcsóválta a fejét, de a szemét le nem vette volna az arcomról. – Utálni fogsz.

– Még te se láttad.

– De Jason reakciója alapján sejtem, mire számítsak.

– Mire?

– Tessék, nézd meg magad – lépett hirtelen félre. – Aztán ha megbocsátottál, szólj.

Megbocsátottam? Miért nem tetszik ez a felvezetés? Eddig attól paráztam, hogy Gretchen méteres ugrással egyenesen bel lem szándékozik telezabálni magát, de nem csak a véremmel, hanem a zsige-reimmel is. Meg amit ér. A csendes koporsó, és ami ott lapulhat benne, még ennél is rémiszt bb lett. Nem is szólva Jason arcáról meg Jean-Claude megel legezett lelkiismeret-furdalásáról.

Tényleg muszáj belenéznem? Jason már háttal állt neki, farral támaszkodott a fának, karjai csüggedten lógtak a semmibe. Belesápadt a gondolatba is, hogy az a valami esetleg az csuklóját rágja fél percen belül.

Ravaszul pont olyan messze cövekeltem le, hogy még épp ne lásak bele a ládába. Már biztos voltam benne, hogy egy ici-picit se vagyok kíváncsi olyasmire, ami Jasonnek ilyen szinten forgatja meg a belsejét. De nem pletykalapot írok, tök mindegy, kíváncsi vagyok-e vagy sem. Meg kell nézнем. Megtettem a hatalmas lépést, kábé olyan érzés volt, mint amikor a csiga kikúszik az autónyomba, és tudja, hogy az autó százszal jön, de ha öttel jönne, se lenne esélye.

Nagyra nyitottam a szememet, és néztem. El ször nem is fogtam fel, mit látok, szerintem az agyam egyszer en benyomta a nagy piros stop gombot, hogy ezzel nem tud mit kezdeni. Mindenki ott a piros gomb, mert vannak dolgok, amiket nem szabad felfognunk, ha úgy tervezzük, hogy a továbbiakban is egészséges életet élünk, a rémálmokat pedig minimalizáljuk. Sajnos, a gomb kooperációt igényel, mert van benne egy önkioldó, ami ha sokáig nem kapjuk el a fejünket, végül kiold, és a kép menthetetlenül összeáll. Utána viszont már csak azt látod, mindennél élesebben.

A fehér szatén csak kiemelte a barna, kiszáradt valamit, ami leginkább egy összeaszott múmiához hasonlított, amilyeneket a sivatagban találnak néha, ahol a tökéletes szárazság lepucolja a csontokat, és mindenféle konzerváló cucc nélkül is egyben maradnak. A b r pergamenként lappedt a csontokra, feszesen, mintha az izmot kikapargatták volna alóla, és a csontot, jó lesz még' valamire, ott hagyták volna. A koponya is ugyanolyan ráncos aszalmány volt, a szája nagyra tárva, mintha egy síron túli Sámson garázdálkodott volna az állkapocscsonttal. A vámpíragyar is kiszikkadt, fehérsége úgy ragyogott, mint az elefántcsont. A legbetegesebb a pár csomónyi virító sz ke hajtincs volt, ahogy ritkásan ágaskodott a megbarnult fejb r b l. És egyszer csak felpattant a szeme. Annyira váratlanul ért, hogy ugrottam egyet. De semmi tüzes tekintet, csak barna mazsolák forogtak gödreikben, pislantott egyet, lassan, mintha örökké tartana, majd az esteli szél sóhajtásához hasonlatos hang szakadt fel az ajaktalan szájjüregb l.

Térdre zuhantam, de Jason felhúzott a karomnál fogva. Már mentem is, egyenesen Jean-Claude felé, és meg sem álltam, csak menet közben lendületet vettem, és bemostam neki egy embereset. Gondolom, úgy kalkulált, hogy majd megtorpanok, belendítek, és úgy, ahogy a harci könyvekben rajzolva van. De így az egész testemet, s t, még a mozgási er t is transzponáltam az ütésbe, és már csak azt vette észre, hogy a földön hever, és véres szájjal, bután bámul fel rám.

55.

– TE HERNYÓ, TE GANAJTÚRÓ, elszippantottad az energiáit!

Gyorsan arrébb kellett lépnem, hogy ne rúgjak belé. Fekv vámpírba nem rúgunk, ez alapelv. Meg fekv senkibe se.

– És ha az égvilágon semmi közöm az egészhez? – törölte meg a kézfejjével a felrepedt száját.

– És ha? – erre csak visszaléptem, és döbbsen bámultam le rá. – Nehogy elkezd nekem magyarázni, hogy nem csináltál semmit! Elszívtad az energiáit!

A nagy felindultság óvatlanná tett, bevallom, és a koporsó felé bökte, de közben oda is néztem, amit Jean-Claude persze ki is használt. Elkapta a bokámat, és már zuhantam is. Annyi lélekjelenlétem azért volt, hogy lehet leg ne verjem szét az orrom a k padlón, a két kezemmel dzsúdósan tompítottam, de arra nem volt se időm, se energiám, hogy az ellenféllel is foglalkozzam. Azon vettem észre magam, hogy mire megfordultam, hogy felüljek, Jean-Claude már a hasamon dekkol, és éppen a karjaimat szorítja le a fejem fölé.

– Takarodj le rólam!

– Addig nem, *ma petite*, amíg végig nem hallgatsz.

Nekifeszültem, és valamennyit meg is tudtam mozdítani a karomat. Nem mintha bármi reményem lehetett volna, hogy majd jól átfordítom, és magam alá györm, de mindenképpen meg kellett próbálnom. Nincs az a vesztett állás, ahonnan ne próbálkoznék, ilyen a természetem. Arra mindenesetre jó volt, hogy lássam, a jelek egyesítésével nem csak kellemetlen új szokásaim lettek, az erőm is jócskán megszaporodott. Még Jean-Claude is észlelte, kénytelen volt megfeszíteni az izmait, amire velem szemben még soha nem is gondolt. Egy null.

És a vér is, ami a szája sarkából csöpögött, határozottan új élmény. Micsoda nap!

– Honnan veszed, hogy nem a koporsó miatt van. Már három éve

fekszik benne. Egyszer en így járt.

– Hazudsz! – vicsorogtam, mert ennyire tellett.

– Nem tudhatod, Anita – nehezedett még jobban rám. Eléggé be-
pöccent is. – Honnan is tudhatnád?

– Nekromanta vagyok, ha esetleg kiment a fejedb l.

Láttam az arcán, hogy nem hiszi, hogy ennyi. És igaza is volt, egy friss élményemre támaszkodtam: alig pár hete Új Mexikóban láttam a világ legocsmányabb szörnyetegét, Albuquerque egy külvárosi lepukkant csehójában. Még így visszaemlékezve is beleborzongtam az érzésbe, amit a lassan a pult alól a plafonig kunkorodó kígyóféleség ébresztett bennem – arca, az els , amit megpillantottam, ugyanez a csontra száradt arc, fél szemmel, valaha egy n lehetett. De aztán jött a következ fej, meg még egy, vagy negyvenig jutottam a számolás-ban, utána kezdett kikéredzkedni a gálám, nem er ltettem a matekot. A lényeg, hogy szikkadt arcok tucatjai néztek rám mazsola szemek-
kel, karok, lábak és valami fekete zsinegszer ízé fércelte ket egybe,
no meg a varázslat, ami az egészet fél-életben és egy testben tartotta.

De ugyanabban a városban még egy másik mulató is akadt, ahol a kezdetleges fércmágiam vet is b ven überelték, ha lehet, minden gyomorforogatóban zajlott, mert folyamatában tapasztalhattam meg a technikát. Ez volt az est nagy attrakciója, a kíntások netovábbja, ahogy egy szép, életer s férfi percek alatt múmiává aszódott. B re kiszáradt, mint a gyorsított felvételen, az izmok elcsóffadtak, mintha szörny kórság szárítaná belül l, pedig si azték varázs fogott rajta. A közönség izgatott sikongatással nézte végig, ahogy egy él ember-
b l múmiát gyártanak. Hol van ilyenkor az Amnesty International, kérdem én. A tüdeje bírta a legjobban, és minden jel arra mutatott, hogy nem fájdalommentes az eljárás: a férfi, bár önként vállalta az áldozatot, fájdalmában visítani kezdett, és bármilyen aprócskára aszott is a teste, csak sivített tovább, kísértetiesen.

A „nyaralás” utolsó fénypontja, vagy nevezem inkább horrpontnak?, az volt, amikor a Város Úrn je, aki melleleg azték is-
tenséget játszott, megosztotta velem az erejét. Mintha ezernyi kisma-

dár verdesne a sötétben, csivítelve, sírva igyekezne a fény felé, amit én adhatok meg nekik, ha kitárom az ablakot. Aztán a testem meg is nyílt, persze, csak a tudatomban, és a madarak beözönlöttek, velük varázslat ereje is belém áradt, elöntötte az utolsó zugokat is, és tisztán éreztem vámpírjainak jelenlétét, vagyis inkább mintha egyszerre ott lennél mindegyikben, pedig rengetegen voltak, sokkal többen, mint St. Louisban, mintha végigfolynék rajtuk, hogy végül az erekből egy hatalmas óceánná váljunk. Aztán már csak lebegtem a sötétben, felettem távoli csillagok miriádja ragyogott.

De nem maradt nyugtom, mert jöttek a képek. A sötét dzsungel közepében, egy piramis alakú azték templom csúcsán láttam az úrnőt, jaguárok és éji madarak kiáltása visszhangzott, el tte pedig a haldó szolgája térdelt, és áhítatosan itta véré a mellén felnyílt sebből. A szolgája lett, és hatalma egy részének tudója, olyan képességekkel, mint amikkel később, a mulatóban oly virtuózan fényeskedett. Mutatta meg nekem, hogyan lehet egy élő lény életenergiáit kiszipogatni, és elszáradt múmiává aszalni. Pontosan megértettem, hogyan szívta ki a mutatóvány során a férfi energiáját és erejét, hogyan csinálta. Már én is képes voltam utána csinálni, de ami még többet jelent, megtanultam visszafelé is lepörgetni a trükköt. És már azt is tudtam, hogy szedjem szét a szörny frankensteini kreatúrát abban a poros, bős csehóban, és még csak a kollégámra, a helyi nekromántára se volt szükségem – aki mellesleg összetákolta –, hogy megtörjem az átkot, és kiszabadítsam a lelkeket.

Olyan élénken láttam magam előtt ezeket az emlékképeket, mintha megint ott járnék, kicsit meg is lepdtem, hogy még mindig a Kárhozottak Cirkusza alatti tömlöcteremben vagyunk, és a hasamon még mindig ott héderel Jean-Claude. Elég volt a szemébe néznem, azokba az elkerekedett szemekbe, és rögtön tudtam. Most minden fordítva működött, mozizta végig az én emlékeimet. Basszuskulcs.

– Nem épp petrezselymet árultál az elmúlt pár hónapban, *ma petite*. – Remegett a hangja, ami már önmagában megérte az emlékmegosztást.

– Ezek szerint kezded kapizsgálni, miért helytelenítem ilyen mértékben, amit Gretchennek megadtam.

– Részben jogos is. De nehogy azt hidd, hogy ezt a balhét is rám l csölsz – vágja ujjait a karomba. – Én vagyok a Város Ura, a vámpíroim az én energiáimból élnek, és nem ébrednek fel nap nap után. Ha az én energiám fogytán, megeshet, hogy egynémelyik nem ébred fel, megsemmisül, vagy rosszabb, visszajáró szellem lesz belőle, vadállat, amit el kell pusztítani. Mint Damiant, akivel ugyanez történt, miután el kellett szakadnia tőled. Azokért a vámpírokért, akik letehetek nekem a véreskűt, én vagyok a felelős.

– Nem nagyon vágom...

– Hadd mondjam végig, legalább most az egyszer. Ha szerencséd van, még megmentheted Damiant, de ha sikerül is, tudd, hogy fiatalabb vámpírral feltehet leg kudarcot vallanánk. Damian már több mint ezer éves, bár nem valami erős vámpír, azért a kora a javára szolgál. De a fiatalabbak, mint mondjuk Willie vagy Hannah, vagy még sorolhatnám, mind attól függnek, hogy nekem van-e kellő mennyiség energiám, és nem, hogy az ő szívüket is mozgásban tartsam. Ha választanod kellene, melyiküket áldoznád be? Willie-t vagy Gretchent, aki az életedre tört, akit mind a ketten gyölünk? Csak azt az energiát vettem el tőle, amit te megtagadtál tőlem.

– Nehogy már én legyek a hibás!

Hirtelen felült, elengedte a karomat, és felhúzott, hogy már csak az ölemben ücsörgött. Mint egy önmagával szembe fordított Buddha.

– Az úr és szolgálója viszony évezredek óta keresztül remekül funkcionált, te pedig újra meg újra megkérdjelezed, és olyan lépésekre kényszerítesz, amihez se kedvem, se gusztusom.

Erősen megrázott, hogy lassan kezdtem félni. A szemem centikre tőlem váltott lobogó kék tüzbe, amit csak nagy indulatok váltanak ki belőle. Hajaj.

– Ha úgy táplálhatnám az *ardeurt*, ahogy azt elvileg táplálni kell, ez soha nem történhetett volna meg. Ha a halandó szolgálmon keresztül erőm nyerhetnék, akkor ez nem történhetett volna meg. Ha a hívó-

állatomon keresztül is táplálkozhatnék, ahogy az egy Vámpír Úrnál normális, akkor ez nem történhetett volna meg. De te meg Richard gúzsba köttök a magasröpt erkölcsi szabályaitokkal, és olyanokra szorítottok, amiket soha egyébként meg nem tennék. Én is feküdtem már a koporsóban, éveken át, és a gazdám bel lem táplálkozott, és szörny ségesebbet el se tudnék képzelni, pedig a fantáziámban nincs hiba. Most meg, hogy te meg a drága barátunk erkölcsi tisztasága megmaradhasson, én kénytelen vagyok a gyakorlatiasnál is gyakorlatiasabban mozgatni a birodalmamat! De ti ketten legalább makulátlanok lehettek.

Olyan hirtelen engedett el, hogy a könyökömet praktikusán széj-jelcsaptam a kövön, ahogy hanyatt vágódtam. Felállt, és ilyen dühösnek szerintem meg soha életemben nem láttam. Sajnos csak egészen picire tudtam összehúzni magam, az ment, pattogni nem lehetett.

– Nem is gondoltam... – nyögtem ki végül.

– Kezd unalmasan gyenge kifogássá válni a szlogen. – A koporsóhoz ment, és belenézett. – Valaha az esküjéért cserébe a védelmet ajánlottam neki. Ez minden, csak nem védelem. – Megperdült a sarkán, és szinte rám vicsorgott. – Vannak dolgok, amiket meg kell tennem, ha nem marad választásom, *ma petite*. De ne gondold, hogy örömömre szolgál. S t, kezdek szörnyen belefáradni. Ha esetleg megtennéd nekem a szívességet, hogy néha átgondolod, és legalább a minimális kompromisszumkészséget mutatod... Sok fájdalomtól kí-mélhetnénk meg magunkat.

– Azt akarod, hogy bocsánatot kérjek? Hát tessék, sajnálom, nagyon is. Azt akarod, hogy táplálkozhass bel lem? – Leküzdöttem a kényszert, hogy a fájó könyökömet simogassam. Az váratlan látogatót jelent, vagy nem? És arra épp most nincs szükségem. Nincs ott-hon ropi.

– Csak az *ardeurt*, *ma petite*, csakis az *ardeurt*. Bár, az igazat megvallva, már az is ajándék lenne, ha megnyitnád el ttem a jeleket, és egyesítenénk az er inket. Már azzal sokkal beljebb lennék.

Jason felé nyújtotta a kezét, aki láss csodát, habozott elfogadni.

Persze, nem volt más választása. Jean-Claude úgy húzta a koporsó mellé, mintha Jason engedelmissége adott lenne, mint ahogy a nap reggel felkel, este lenyugszik.

– Nagyon rossz b rben van, nem lesz semmi vészes. Sokkal rosszabb lenne, ha vérmesebb lenne.

A vigasztalás is Jasonnek szólt, bár egy pillanatra se nézett rá. Nem hinném, hogy szegény áldozati vérfarkas komolyabban megnyugodott volna. Nekem legalábbis a helyében ígérhetett volna bárki bármit.

Feltápáskodtam, de közben se vettem le a szemem róla, ahogy rémülten, leveg után kapkodva a koporsóba dugja a karját. Alapjáraton semmi kifogása nem volt azzal, hogy vámpírok itt-ott megcsapolják. De ez a kiszáradt csontkupac rémálomszerű volt, és hogy ez ráfogjon a csuklójára... Ügyelt is, hogy még ne érhesse el. Jean-Claude nem er ltette, de azt se hagyta, hogy elvegye, a másik kezével megsimította a fiatal arcot.

– Szeretnéd, ha el bb elkábítanálak? – Mint egy aggodalmas apa.

Jason bólintott, Jean-Claude pedig fél kézzel babusgatta az arcát, mélyen elmerültek egymás tekintetében, mint két szerelmes, de levettem a pillanatot, amikor Jason tudata szebb vizekre evez, izmai elernyednek, álla lefittyed. Neki már jó volt, most jöhet Gretchen. Jean-Claude határozottan a szájához tolta a csuklót, Jason teste egy pillanatra megfeszült, de az arca nem változott, nem érzett semmi kellemetlent, csak a motorikus reakciók jelentették a változást. Akaratlanul is közelebb húzódtam, hogy lássam... a csontkollekció rémes kezei már a csuklóra fonódtak, Jean-Claude-nak tartania sem kellett, szája, hústalan ajkaival szívta, csak szívta a friss vért. Már a szatén is vörösre mocskolódott.

Hirtelen nagyon meleg lett a teremben. Megfordultam, és megláttam Micah-t, aki csak bámult és bámult. Rám. Nem az a helyzet volt ez, amikor bárkivel is szívesen szemezni kezdtem volna, elegendő volt a világból és önmagamból is. Olyan sokáig küzdöttem az ellen, ami vagyok, az ellen, hogy vérfarkas babája legyek, hogy egy vámpír ha-

landó szolgáljaként szolgáljak testemmel-lelkemmel. És lassan kiderül, hogy én vagyok a kretén, aki a szabályok ellen ágál, hogy miattam felfordul a világrend, és hogy mindenkire csak a bajt hozom. Mindig is utáltam, ha mások szívnak az én idiótaságom miatt. Ez is egy szabály volt...

– Íme, Gretchen, fogadd a véretem. Egyszer már életet adtam neked, legyen ez újra így – Jean-Claude kántálására vissza kellett térnem a koporsóhoz. Nekem figyelnem kell.

Jason a láda mellett lecsusszant a földre, ájtatos arccal dédelgette a rágott karját. Közben Jean-Claude óvatosan felültette a múmiát, úgy karolta, mint Violettát Germon, finoman, akár egy törékeny virágot. Kicsit talán már jobban nézett ki, már ha a múmiáknál léteznek fokozatok. Lehet, hogy Gretchen már szépségnek min sült. Végül is, a sérója nem rossz... mindenesetre nem hagyta abba az evést, most Jean-Claude csuklójára bukott rá. Épp csak egy szisszenés, pedig nyilván nem volt egy pipsó.

– Vért a vérnek, húst a húsnak.

Jean-Claude szavai önmagukban is er t adtak a vámpírnak, aki minden egyes szívásra egyre er sebb lett. Kezdett megtelni a teste, a haja dús sz keségben lobogott a feje körül, a szemei pedig kéken fénylettek, nem emberi fénnel, igazi síri látomásként nézett végig a termen. Ahogy elhúzta a száját a tápláléktól, már az ajka is piros és telt volt. Nem mintha kigömbölyödött volna, na azt azért nem, anorexiásan soványka volt, de az a Gretchen, aki el akart tenni láb alól. Már megismertem. Jean-Claude felkapta, a ruha lötyögött a csontsovány és sápadt alakon.

– Szívd magadba lélegzetem – kántálta Jean-Claude, és száját az újonnan felpumpált szájra tapasztotta.

A csók energiákat szállított, ahogy épp el is szívhatta volna a maradék kis életer t is bel le, még én is éreztem minden ízemben, ahogy a hölgy újra megtelik étellel. Amikor szétváltak, az arca is emberien kerekded volt, ugyanaz a helyes kis pofa, mint három éve. Esküszöm, pont ilyennek képzeltem kicsi koromban a Csipkerózsika

nagyjelenetét, amikor a herceg a csókjával visszahozza az életbe Csipkerózsát. Annyi kifogásom lett volna, hogy ennek a szépségének az első pillantása engem talált meg, ahelyett, hogy a hercegen függene áhítattal, és máris gy lölködve acsargott felém. Most erre mit mondjak? Vannak, akik semmiből se képesek levonni a tanulságot.

– Megígérem, Gretchen, hogy soha többet nem mészhív vissza a dobozba. Soha – sóhajtottam. Most jön a feketébb leves. – De azt is, hogy ha még egyszer bántani próbálsz, akár engem, akár az embereimet, megöllek. Nem gondolkozom, és nem esik meg a szívem. Ami igazán sajnálatos lenne, tekintve, hogy az én kifejezett kérésemre nyitottuk ki egyáltalán a koporsódat.

Úgy nézett rám, mint a tigris a rács mögül, amikor látszik, hogy csak arra vár, hogy a rácsot kinyissa valaki. Jean-Claude szorosan magához ölelte.

– Ha még egyszer a halandó szolgám életére törsz, magam pusztítlak el, Gretal.

Eredetileg így hívták.

– Hallak és értelek, Jean-Claude – jött a rekedtes válasz, mintha másfél évig csak üvöltött volna odabenn. Lehet, hogy üvöltött is.

– Gyere, Jason, melegítsük fel.

Jason jó kutyaként fel is pattant, vérzékeny karja ellenére boldogan követte urát. Már az ajtóban jártak, amikor visszafordult Asherhez.

– Muszáj a forró vízbe dugnunk, különben hiába a sok vér. De vigyázzatok Damiannel, már csak visszajáró szakadt lélek.

– Felkészültem – emelte fel Asher a kezét, amiben az én aranyos kis Browningom nagytesója, egy 10 millis lapult. Nem is vettem észre.

– Nem akarjuk megölni Damiant.

Jean-Claude körbehordozta súlyos tekintetét a termen, még a teströket se hagyta ki.

– Kit szeretnél még feláldozni a gyönyörű elveid oltárán, *ma petite?*

– Szerinted már menthetetlen?

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Csak azt tudom, hogy ha egy vámpír agya elborul, gyakran még a saját gazdája se képes kijózanítani.

– Mit tegyek, hogy legalább esélyem legyen?

– Etessétek meg, ügyelj, hogy ne végezzen a szerencsés első vér-
adóval, aztán itasd meg a véreddel, és reménykedjünk, hogy az ki-
tisztítja a tudatát. Ha nem, próbálkozzon Asher, ha még az is ered-
ménytelen... – Még Gretchennel a karjában is játszi eleganciával
vonta meg a vállát.

– Nem akarom, hogy miattam kelljen meghalnia.

– Ha meg kell halnia, az csakis azért lesz, mert valakit közületek
le akart gyilkolni.

És Jasonnel együtt kivonultak. Talán kimerítettem a sok
vekengésemmel a türelmét. Talán csak önmagába fáradt bele, hogy
Gretchen ilyen állapotban került el a koporsóból. Nem tudom, talán
mind a kettő egy kicsit. Mindenesetre magamra hagyott, és most
mindenki tőlem várta az eszt, hogyan tovább. Jótól kérdik. Kit fo-
gok odaállítani a koporsó mellé? Kinek az életét kockáztassam? Mi-
lyen jópofa kérdések.

56.

A VÁLASZ PERSZE EVIDENS: senkiét. Így viszont nem jutunk elbbre, és valakinek mégis csak oda kell nyújtania a karját... Én használhatatlan voltam, ha rajtam múlik, természetesen én magam állok oda, de azt nem lehetett, hiszen elméletileg én vagyok a gazdája, tehát csak a második lehetek. Aztán már nem is foglalkoztak velem, eldöntötték maguk közt. Lehet, hogy gyufát húztak, nem tudom, a lényeg, hogy Zane volt a leggyengébb láncszem.

Mindenki, akinek fegyvere volt, felsorakozott a koporsó körül, ha netalántán a legrosszabbra kerülne sor. Azért is kellett mindenki, mert én kivételesen nem foghattam fegyvert, az én kezeimnek készen kellett állni Damian fogadására. Ha eljutunk odáig. Azért én se voltam éppen boldog a vérszívós programtól, de igazán Cherry arca szorította össze a szívemet. Olyan esdeklőn figyelte Zane-t, ahogy kibújik a felsőjéből, hogy már biztosan tudtam, ő is szerelmes. És Zane is, csakis azért féltette olyan nagyon az életét, mert Cherry-re gondolt, hogy egy igazi szerelmet veszíthet. A sírás szélén álltak, mind a ketten, de becsületükre szóljon, türtőztették magukat. Nekem meg kis híján megszakadt értük a szívem.

Alig emelkedett fel félig a koporsó fedele, amikor sápadt karok csaptak ki belőle, és szabályosan berántották Zane-t. Vér fröccsent, azután már átázott, de Damianból csak a karjai látszottak, nem lehetett látni, hacsak nem Zane hátán keresztül akarjuk átlukasztani. Valaki sikított, gondolom, Cherry, Merle és Micah pedig igyekezett Zane-t kiszabadítani. Aztán az események felpörögtek, Zane egyszer csak a földön hevert, a nyakán hatalmas seb tátongott, és Merle tőnt el a vörös hajzat és az óriási véragyarok közt. Bár én is elvarázsoltam a pisztolyomat, még mindig nem volt mire látni, hát csak vártunk és én személy szerint imádkoztam, hogy lehet legsenki se haljon meg.

Meguntam. Elrenyomultam, és a Browningot közvetlen közelről

nyomtam a vért l iszamós vérköcsög halántékához, de még így se sokkal voltam beljebb, mert közben meg Micah nagyon segíteni szeretett volna, és belekapaszkodott Merle-be, hogy elrángassa. A nagy dulakodásban egyszer én nem mertem meghúzni a ravaszt. Damian rám emelte eszel s zöld szemeit – csak az rült éhséget láttam benne, de az ismer s vámpírból, aki majdnem a barátomnak számított valamikor, semmit. Damian halott volt, csak még nem röpítettem golyót a zavarodott agyába.

Ahogy precízióskodtam, már csak azt éreztem, hogy beborulok a koporsóba a lábaim idétlenül kalimpálnak, mint kislánynak a körhintán, és Damian már engem gyúr maga alá. Nem a torkomat célozta be, lejjebb, a mellkasomba plántálta a kardfogait, és csak üvölteni tudtam, annyira fájt. A fenébe, a fenébe...

– Ne l jjetek, eltaláljátok Anitát! – Azt hiszem, Asher hangját halottam.

Próbálkoztam én is a pisztollyal, de ha rossz szögb l loccsantom szét az agyát, akkor a golyó az én mellemben köt ki végül. Azt hiszem, ezt nevezik nehezített munkakörülménynek – egy veszett vámpír a szívem felé igyekszik berágni magát, én meg találjam el úgy, hogy legyen az egyetlen áldozat. Nem kellene veszélyességi pótlékot kiutalnom önmagamnak? És ebben a pillanatban megtörtént a csoda, Damian felnézett, zöld szemébe értelem lopódzott és mérhetetlen zavarodottság. volt az, visszanyerte testét a tébolytól.

– Mi történik, Anita? – nézett rám rémulten, aztán meglátta a vérz mellkasomat, és még jobban megdöbben. – Mi van velem?

Ahogy megszólalt, és az értelem szikrája felcsillant a szemében, éreztem, hogy helyrekattan köztünk a kapcsolat, mintha valaki visszacsattintotta volna a biztosítékot. Az er hullámszerűen kezdett köztünk, mintha langyos vízben ülnénk, lassan telecsobogta kiürült testét, és feltöltött engem is. Magamhoz öleltem.

– Hátrébb, mindenki. Minden rendben, hadd fejezze be – rendezett Asher a háttérben.

– Vérem a véred, húsom a húgod, lélegezd, amit én lélegzek, tölt-

LAURELL K. HAMILTON

sön meg a szívverésem – suttogtam Damian fülébe.

És mielőtt még ajkaink összeértek volna, és a mindent megpecsételő csók elcsattan, még halottam Damian elégedett suszorgását.

– Igen, igen, végre.

57.

NYAKIG ÜLTEM A FORRÓ vízben, ami már vörösre égette a bőrömet. Már, ami látszott belőlem, mert ruhástul ültem a kádba, feltehetőleg azért szédelegtem annyira a melegtől. Damiant szorosan öleltem magamhoz, szendvicsben lebegtünk a vízben, és a biztonság kedvéért még én is markolta a karomat.

Hogy kerültem már megint ilyen faramuci helyzetbe? Damiannek rángógörcsei lettek, szervezete kiadta magából az összes vért, és csak akkor nyugodott le, amikor én fogtam. Szeretem az ilyen problémamentes kötelékeket.

Szóval, szépen rendben hazavezettem, Nathaniel a hátsó ülésen melegítette a vámpíromat, Merle-t és Zane-t Cherry meg Micah vitte be a likantrópkórházba; amúgy teljes számban, és t Asherrel kiegészítve érkeztünk haza. Valaki forró fürdőt készített Damiannek, Asher pedig öltöztetett. Én a magam részéről úgy ítéltam, hogy éppen eleget tettem érte, a zsírújszál kötése a mellemen eléggé ékesen bizonyította ezt. Visszavonultam. Volna, ha a fürdőszobában nem kezd valaki fülrepszten sikonyolni. Hát rohantam.

Damian görcsökben fetrengett, olyan erővel csapkodta magát a vértől nyálkás padlóhoz, hogy Asher és Nathaniel együtt se volt képesek lefogni. Segíteni próbáltam, és ahogy hozzáértem, mintha elvágta volna. Elengedtem, megint a görcsök. Caleb felkínálta neki az ereit, de hiába szívta meg magát, amint eleresztettem, mindent visszaadott. Hát így álltunk. Nem volt más hátra, mint elrohanni a kádba, mert közben lassan kezdett egészen elfonnyadni. Na, ezért merültem nyakig a vízbe.

- Mi baja? – néztem segélykérően Asherre.
- Ilyet még csak gazda és szolga közt láttam.
- Na, hát Damian a szolgám.
- De az vámpírúr és halandó szolgája közt volt.
- Viszont ebben a viszonylatban én vagyok az úr, nem Damian.

– Damian senkinek sem az ura – merengett Asher a kád szélén egy nagy tócsa vérben.

– Ezt mondom én is. De a halandó szolgálom akkor sem lehet, mert vámpír.

– Nem is mondtam, hogy halandó, *ma chérie*.

– Akkor?

– A nekromanta úrné vámpír szolgája. Talán.

– Talán?

– Csak találgatni tudok, mert ilyet még a valóságban soha senki se látott. Legalábbis mostanában. A legendák persze, mást mondanak.

– Legendák?!

– Ha azt állítanám, hogy pontosan tudom és értem, mi történik, hazudnék. És hazudni nem szeretnék. Pláne nem neked.

Hiába tiltakoztam, gyötörtem, ajánlottam hipotéziseket, nem jutottunk többre. Vámpír szolgálom lett, és pont. Legyen ez bármilyen hihetetlen, kénytelen voltam elhinni, mert Damian teljes testi valójában a karomba csimpaszkodott, mintha én lennék az utolsó reménysége ezen a vad világon.

Közben Asher eltűnt, hogy aztán egy tarka törülköző be tekerve csattogjon vissza. Olyan volt, mint nénike a fürdőben, ahogy a hóna aljától a lábszára közepéig leért a nagy strandlepedő. De a sebhelyeit eltakarta, az volt a lényeg.

– A ruhám csurom vér volt. Ha nem bánod, kölcsönvettem az egyik törülköződet.

– Örülök, hogy találtál kedvedre valót.

– A selyemköntöseid csinibbek. De az ülepem alá se értek. Próbáltam.

Sajnáltam, hogy mindenképpen dugdosni akarja a testét, de most nem volt érkezésem lelkizni.

– Ha nem jutok kicsit hűvösebbre, elájulok. Vagy kirakom a rózkádat.

Asher finoman a térd alá simította a fürdőlepedőt, elegánsan, mint egy arisztokrata lovashusár, és lehajolt, hogy megérintse az ar-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

comat.

– Forró a homlokod. – Aztán Damiant is megtapizta. – viszont még mindig nem melegedett fel eléggé. Le kellene vetned a ruhádat, legalább a farmert.

F szabály szerint fiúk előtt nincs pucérkodás, de most francba a f és mellékszabályokkal meg az összes rendelkezéssel.

– Hogy sztriptízeljek, ha közben nem engedhetem el.

– Majd valaki tartja, hogy folyamatosan hozzád érjen, és te közben kibújsz a nadrágodból. Meg esetleg a trikódból. És szerintem a pisztolytáska se alapszükséglet ott bent.

– Szerinted megint rohamra lesz, ha elengedem?

– Próbáljuk ki.

– Unom már felmosni a vérhányást – sóhajtottam. – Akkor tartod?

– Szólok Nathanielnek – farolt ki a feladat alól rémülten.

– Jaj, ne csináld már. Csak csobbanj be, esküszöm, nem leskelődöm.

Lekucorodott a kád mellé, a törölköző meg a haja szemérmesen takarta mindenütt.

– Tényleg nem nézel rám, ha most ezt ledobom?

A hasogató fejfájásra és a torkomban felfelé araszoló gyomortartalmamra merészen fittyet hányva gondolkozni kezdtem. Nem volt kis attrakció.

– Nem tudom, Asher. Szerintem önkéntelenül is odanéznék, nem mintha akarnék, de ilyen a természetem, az emberi természet, asszem.

– Muszáj nézni, mint a baleseteket. Minél ocsmányabb, annál nehezebben veszed le róla a szemed.

A nagy keser ségre összeszedtem a maradék energiáimat is, és fókuszáltam. Szinte a teljes arcát befüggönyözte. Ó, a jó szagosba! Csak két kezem van, hogy fogjam folyamatosan mindenkiét?!

– Jaj, Asher, nem úgy értettem.

Az istennek se nézett volna rám. Kibányásztam az egyik karomat Damian hóna alól, és Asher karját kerestem a törölköző alatt. Damian úgy csavarodott rá a másikra, mint alvó kisgyerek a macijá-

ra. Én meg nem találtam Asher karját csak a nyamvadt színes rongyot markolásztam.

– Igenis odanéznék. Már annyit emlegetted azokat a hülye sebeket, hogy egyszer én nem tudnám nem megnézni ket.

Üres szemeit csak a haján keresztül láttam felvillanni.

– De ha nem hiszed el, hogy nincs bennem semmi rossz szándék, akkor nem nagyon figyeltél eddig rám.

Megint a súlyos hallgatás, és az üres, kifejezéstelen tekintet, Jean-Claude kettő. Unom.

– Na, segíts már megszabadulni ezektől a göncöktől, különben beleolvadok a vízbe.

Halkan felkuncogott, és a hang végigcsiklandozta a forró bőrömet. Ha nem vagyok éppen száz fokban, libabőrös lettem volna. Így nem megy.

– Mindenféle mágikus ráhatás nélkül magad kérsz, hogy vetkőztesselek le. Nagy alkalom.

Ezen a nagy nyomorúságon már tényleg csak nevetni lehetett. De ahogy rázkódni kezdett a fejem, a lüktetés olyan erőteljessé vált, hogy ha nem tapasztom a tenyerem a halántékomra, tutira szétrobban a fejem. Még egy kis agymaradvány, az nagyon hiányzik az estémből.

– Segíts, Asher, mindjárt okádok.

Valamikor lehunyhattam a szemem, mert egyszer csak pancsoló hangokat hallottam, mint amikor valaki bemászik melléd a kádba, és a víz tényleg fejbe kúszott az állam alá. Jaj. Lassan kinyitottam a szemem, és Nathanielt láttam mintegy álomban magam előtt. Bizezeg nem áztatja el a ruháit. De most még a meztelenségével se törődtem. Egy pillanatra megbabonázott a hosszú hajkígyó, ami önálló lényként, mint egy anakonda siklott mögötte a víz felszínén. A fejem meg majd szétpattant. Mindjárt szépen hánycok.

– Asher szerint meg kellene próbálni újra megetetni Damiant. – Hol itt a fontossági sorrend?!

– Ha nem fogad be végre a szervezete egy kis vért, akár ne is pró-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

bálkozzunk tovább – magyarázta Asher a kád peremér l. – Szerintem, ha most egy ideig nem ereszted el, meg fogja tudni emésztetni, amit kap.

– De ahhoz el ször le kellene h tenem magam kicsit – vetettem fel.

– Nathaniel mindjárt segít.

– Pazar – bandzsítottam rá, és még az rz lámpa fénye is hasogatta a szememet.

Damian er tlenül tiltakozni próbált, miközben Asher és Nathaniel együttesen legördítette rólam, és a kád peremének támasztotta. Nathaniel levadászta a vállamról a pisztolytáska szíját, de a másik karomat csak úgy lehetne kibújtatni, ha elengedném Damiant. Ami nem is rajtam múltott, hanem inkább rajta. Hiába, hogy er tlen, mégis csak vámpír, aki, ha úgy hozza a szükség, akár a falon átgyalogol. Ha nem akar elengedni, nem fog. És az ujjait csak nem törhetjük el egyenként... Nathaniel már a nadrágszíjamat is kicsatolta, de itt elakadtunk.

– Mi legyen?

– Muszáj kimásznom innét. Vagy esetleg engedjünk egy kis hidegvizet a kádba.

– Nem lehet – tiltakozott Asher. – Amíg nem marad meg a szervezetében a vér, igyekezzünk legalább melegen tartani. Ha még ki is h l...

– Akkor szedjétek le a ruhámat.

– Hogyan? – Éreztem, hogy Nathaniel Asherre néz tanácstalanul. Miért nekem kell gondolkozni? Ha egyszerre tele van a fejem a h - séggel!

A homlokomat Damian vizes hajába temettem, jelenleg a b re volt a leghidegebb pont a világban. Én megf lök, meg még mindig mintha a h t ben strandolna. A fájdalom bekebelezte az agyamat, és elindult kifelé a számon. Igyekeztem nem összehányni Damian fejét meg a vizet, ha neki eddig azt legalább sikerült megkímélni, erre még talán én is vev vagyok. Asher tartott engem, Nathaniel meg a vöröst, és úgy raktam ki a véres padlóra a rókát.

Színes karikák táncoltak a szemem előtt, szerintem még ilyen fájdalmat soha nem is éreztem. Asher egy hűvös, nedves törülközővel megtörölgette a képemet, és egy másikat a homlokomra rakott, közben Nathaniel leszaggatta a fekete pólómat, ne felejtsem el levonni a zsebpénzéből. Ahogy a vállam szabadra került, Asher gyorsan rádobott egy hideg ruhát, senki ne kérdezze, hogy mit, ami olyan hideg volt, hogy ki is rázott volna a hideg, ha nincs éppen hátulom.

– A szaros szarba – préseltem ki a kocogó fogaim közt. Akkor most tessék eldönteni, hogy fázom vagy melegem van.

A srácok valahogy a kád másik felébe rángattak bennünket, és Gil, a takarító minden rusnyaságot felpucolt. Egész este hányásokat megvert takarított, a pólócafátokat csak nagy nehezen tudta kipecáznia a vízből, és még csak egy bazdmeg se szaladt ki a száján. Jó anyag, szó nélkül megcsinálja, amit kell. Szeretem.

Nathaniel a farmert is igyekezett letépni rólam, de csak a derékrésszel boldogult, mert Damian folyton lenyomott a víz alá. Asher végül duplán megcsomózta a törülközőjét, és beóvakodott a vízbe, megállt felettünk. Alám nyúlt, és Damiennel együtt, könnyedén megemelt bennünket. Nathaniel belekapaszkodott a hasadt anyagba, és teljes erejével tépni kezdte. Végre nagy reccsenéssel engedett, még a víz is felcsapott körülöttünk. Jó, masszív nadrág. Volt.

Valakinek még arra is volt ideje, hogy feltornázzon közben a kád peremére, hogy már csak a lábaim lógtak bele a forró vízbe. Gondolom, Asher volt az a valaki. Ahogy a farmerem lemállott rólam, a levegő üdítően végignyalta a combomat. A nagy huzatban eljutott még az agyamig, hogy a farmerommal a bugyimat is beáldoztuk, de mit nekem szemérem! A fürdőszoba levegője még így is fullasztó volt, de legalább kint voltam. Ezzel a gondolattal aztán békésen elhagytam valahol a tudatomat. Elájultam.

58.

A FÜRD KÁD SZÉLÉN TÉRTEM magamhoz, Damian a vízbe l érett piócaaként akaszzkodott a bal karomra. Végre fáztam, ami lassan tündérmesévé vált a képzeletemben – hideg vizes törülköző kbe bugyoláltak, még az arcomon is volt egy, amit ebben a pillanatban lebenteti fel Asher, hogy egy még hidegebbre cserélje. Nathaniel-bűvár Damiant stabilizálta a forró vízben, Asher pedig láthatóan engem ápolt. Pucér voltam a törülköző k alatt, de a prioritások felülírtak bármiféle szemérmet. Jó volt végre vacogni. Ápolómra sandítottam.

– Meddig feküdtem kiütve?

– Nem sokáig. Hogy vagy?

– Jobban – nyögtem némi pauza után.

– Ilyet még nem pipáltam – kommentált Nathaniel –, hogy egy alakváltó h gutát kapjon!

– Látod, van új a nap alatt.

Damian lassított felvételként felém fordította gyufafejét. Smaragdöld szemében az élet csillogott, pillantása letisztult, végre magához tért. Még soha nem láttam ilyen drágak szemeket, denaturalizáltságuk nem a vámpírlét számlájára írható, egyszer en genetikus volt. Mintha a tisztelt mama valami nagymacskával pajzánkodott volna, mielőtt a kis Dami meglátta a napvilágot. Éberén nézett rám.

– De jól nézel ki – mosolyogtam rá.

– Ettem.

Kérdezni se kellett, Nathaniel szolgálatkészben billentette oldalra a fejét, és a nyakán meggusztálhattam a két lyukasztó-pöttyöt.

– Szerintem már egyedül is meg tudom tartani magam.

Asher bólintott, mire Nathaniel óvakodva elengedte, és tényleg, Damian ült, ráadásul már a karomból se szorongatta ki az életet, csak lazán ráfogta a mellkasára, miközben lágy imádatlással cirógatta.

– Hallom, te vagy a gazdám.

– Nagyon nem akadtál ki.

Állát és arcát cicásan a karomhoz dörzsölte, mint gyöngéd szeret aktus után – amilyenben az utóbbi id ben nem sok részem lehetett, de élénk a fantáziám. Tanulmányoztam a békés macsekszemeket, találgattam, hogy vajon belül is ilyen kiegyensúlyozott-e a helyzet. Aztán rájöttem, hogy vele igazán felesleges matekozni, mert a gondolataiba épp olyan könnyedséggel pillanthatok bele, mint a sajátjaimba, s t, ha meggondolom, milyen hatékonyan leplezem önmagam el l a saját ny geimet, végre valakinek az agyában tisztán látok. Ez az el nye megvan a szolgának. Belekukkoltam. És igen, a béke egész lényét átjárta, nyugodt volt, boldog és hálás. Fel nem foghattam. Amikor én Jean-Claude halandó szolgája lettem, olyan sprintet csaptam le, hogy csoda, hogy nem csavarodtam fel a Himalájára. Most élhetnék jetiként, ha kicsit jobb a kondim. Az a helyzet, hogy még ma se sikerült benyelnem, hogy van egy vámpírgazdám. meg, az els másodpercekt l fogva hálás kutya, pardon, macskaszemekkel néz rám. Pedig bevallottan nem vagyok egy angyaltermészet. Ha én lennék a helyében, és épp most tudtam volna meg, hogy én leszek a gazdám, hát összerondítanám a környezetemet. Mert újabban rákoncentráltam, hogy kicsit türelmesebb legyek meg toleráns, de egy dolog a terv, és másik a kivitelezés. Arról nem is szólva, hogy ha elborul az agyam, mert – mondjuk – az alárendeltjeim nem értékelik a zsenimet, akkor felugrik a képemre az ocsmány görény maszk, és az alól ordibálok. Egy szó mint száz, nem vagyok egy fáklyásmenet. És Damian mégis örült, mint mongúz a torkának.

Az elmélkedés közben felkapaszkodott a kád peremén, és légies csókot cuppantott a homlokomra. De jó nekem!

– Megmentettél. Már másodjára.

Az események leírását tekintve, ha a száraz tényekre szorítkozzunk, természetesen igaza volt. De egyszer csak meg fog világosodni, és akkor már nem lesz ilyen hálás. Mert számára is totál egyértelm lesz, hogy jó nagy gebaszban vagyunk mind a ketten.

59.

ASHER AZ ALAGSORBAN vert tanyát Damiannel nappalra, alig pár perccel napfelkelte előtt érték le. Közben Micah is ránk csörent, hogy Zane és Merle jól vannak, Cherry a kórházban marad Zane ágya mellett, amit szintén megértettem és irigyeltem, meg lecsekkolja a többi leopárdját. Mondtam neki, hogy ket is nagyon szívesen látom, mire , hogy majd megkérdi. Aztán letettük. Nem mondtuk, hogy szeretlek, szívi, ami enyhén szólva birizgálta lelke-met, tekintve, hogy még soha egyetlen szeret m se volt, akit l nem búcsúzhattam volna így egy telefonbeszélgetés végén. Jó, neki is mondhattam volna, de nem lett volna igaz, tehát a probléma dettó. De nem fogok most ezen vekengeni, nyúzott vagyok egy újabb lelki traumához, le vele a tudatom alá, ahová már a többi nemszeretem gondolatot is bespájzoltam. Van egy olyan sanda gyanúm, hogy kez-denek zsúfolásig telni a polcok és egyéb alternatív rakodófelületek...

Nathaniel el bányászta a leglengébb pizsimet, ami csak létezett, és ami akár drasztikusan antikatolikusnak is min sülhetett volna, ha nem vagyok ilyen kurta. Így legalább a combom közepéig ért. Bevackoltunk. Gil a vendégszobában, a patkányember test rség pedig a hálósobám előtt, a sz nyegen vert tanyát. Ha tehát félálomban kiszédelgek pisilni, tutira eljátszom az ólajtót. De hiába igyekeztem lebeszélni ket az ilyen szinten személyi védelemről, nem tágítottak. És a hosszas vitákra most nem éreztem kell fittséget buzogni magamban. Megegyeztünk, hogy dél előtt ki se dugjuk Nathaniellel az orrunk. A nagy függönyökkel még az is lehet, hogy délután háromig se hisszük el, hogy odakint felkelt a nap.

Szerintem még le se tettem a fejem, már aludtam. Aztán a telefon ébresztett. Nehezen láttam be, miért kellene ezt nekem most felvenni, nekem aludnom kell, csakis aludni, akár napokig is. Így aztán Nathanielnek nem volt nagy etvasz gyorsabban rábukni. Bell éppen-séggel nem sok eséllyel indult volna a kedvenc feltalálóim listáján.

– Blake lakás – hallottam, ahogy titkári készségességgel beleszólt a kagylóba.

Aztán felnyitottam a szemem, és nagyon komoly ibolyaszemeket láttam magam előtt. Fél kézzel letakarta a hallgatót.

– Ulysses az, Nárcisszusz testre. Téged keres.

– Anita. Mi kell? – nyöszörögtem hanyatt fekve a kagylóba.

– Az Obám látni akarja.

Az óra felé fordítottam a fejem, és szerintem felnyögtem: alig két órát aludtam. A lehet legkellemetlenebb. Egy óra oké, az felfrissít, vagy minimum három a kettő között nem vagyok emberformátum.

– Éjszakai műszak volt, Ulysses. Hívjon délután.

– Tegnap óta az a hír járja, hogy ha valaki tud valamit az elntélikantrópokról.

– Ki tud és mit? – A tizen mondatoknál nem futotta többre, pedig a fordulat felrázott kissé.

– Csak magával hajlandó beszélni.

– Akkor adja, és beszéljünk. Csupa fül vagyok.

– Azt akarja, hogy jöjjön ide. A klubba. Csak személyesen tárgyal.

– Két órát aludtam, Ulysses, nem fogok hajnalban átzarándokolni Illinoisba pár mondatért, amit telefonon is primán elmondhat.

– Az Obám csak személyesen és csak most hajlandó tárgyalni.

– Mi a ráknak? – ültem fel zúgó fejjel.

– Én csak üzenetet adok át.

– Esetleg kifejleszthetne némi kreativitást.

A vonal túlvége hirtelen elnémult, lehet, hogy a szöveget igyekezett kicibálni a fejébe, lehet, hogy csak nem sikerült értelmezni a szavaimat.

– Most még él az oroszlánok Rexe – mondta végül nagyon halkan –, de pár óra múlva már lehet, hogy más lesz a helyzet.

Erre kitisztult minden érzékem, éber lettem és dühös.

– Honnan tudja?

– Az Obám sok mindent tud.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– És képes lenne csak azért, mert nem tolom oda a seggem a hülye klubjába hajnalok hajnalán, hagyni, hogy a Rex meghaljon?

– Az én alfám meglehet sen akaratos, Ms. Blake.

– Kapja be – adtam bele minden érzést. – Mondja meg neki, hogy megyek, ahogy tudok. De azt is adja át, hogy legközelebb, ha bajban lesz, vigyázzon. Lehet, hogy mások sem lesznek segít készebbek, mint .

– Még soha ennyit nem tett egyetlen más klánért sem.

Volt valami a hangjában. Valami nemtommi, amiből rögtön tudtam, hogy hazudik. Hogy ezt most a vámpírnayavalyáknak vagy likantrópizálódásormnak köszönhettem, nem tudom, mindenesetre tudtam, és fel nem foghattam. Mire jó hazudni, ha egyszer segítenek? Mit akarnak ezzel leplezni?

– Azért kicsit segít készebb Nárcisszusz is, mint mondjátok, nem igaz?

– Most ezt miből gondolja? – Már a kérdésemtől egy merpara lett.

– Fájna, ha a likantrópok tudnák, hogy a vérhiénák hajlandók más klánokat is kisegíteni a bajban?

– Nárcisszusz nagyon nem szeretné, ha kiderülne – sóhajtott hoshosszan mélyen. – Nem tenne jót az üzletnek.

– De ha egyszer annyira aggódik Josephért, mi az ördögnek nem adja meg az infót telefonon át?

– Mert Nárcisszusz soha semmit nem ad ingyen – kacagott.

– És most az az ár, hogy két óra alvással vergődjek be a klubjába.

– Olyasmi.

– Az embereimet hozhatom?

– Az alfám forró szeretettel vár mindenkit, akit Ms. Blake magával kíván hozni.

Hú, de nagyon nem tetszett ez a mondat!

– Micsoda kegy!

– Mikorra ér ide?

– Honnan veszi egyáltalán, hogy megyek?

– Mert maga is tudja, hogy Nárcisszusz túlságosan is szeszélyes, és ha most nem jön, sosem kapja meg az információt. Tojik a véroroszlán halálára. És ha nem jön el, azt sértésnek fogja venni.

– Ezt a klán-baromságot egyszer és mindenkorra el kell felejteni. A likantrópoknak össze kell fogni és segíteni egymást.

– Nekem ebben nem osztottak lapot. Én csak a túlélésre játszom – végtelen szomorúság csengett a hangjában.

– Nem a rossz hírt hozó követet akarom én büntetni, Ulysses, egyszer én csak belefáradtam ebbe a sok szarba.

– *Maga* fáradt bele?! Jesszusom, el se tudja képzelni... Mikorra ér ide?

– Egy óra múlva, legkésőbb. Szeretném, ha Joseph megérné a kisbabája születését.

– Vagy inkább a vetésélést, mint korábban is.

– Azt hittem, a vérhiénák nem ütik az orrukat más likantrópok ügyeibe. Honnan tudja, hogy gyereket akarnak?

– Az ilyesmit számon tartja Nárcisszusz.

– Minek?

– is gyereket szeretne.

– Pedig nem az az apatípus.

– Próbálja inkább anyaként elképzelni.

– Mi van?

– Várjuk, Ms. Blake. De ne várassa sokáig, nem szereti, ha megvárakoztatják.

Gyászos szomorúság színezte az utolsó mondatait, és majdnem meg is kérdeztem, mi a baj, mi történt. Szerencsére letette, és nem kellett megkérdezni. Minek hallgassak olyan keserveket, amiken úgyse segíthetek. Nem indíthatok apacslázadást minden ostorcsapkodó likantróp nagyfőnök ellen. Nárcisszusz túlságosan is keménykezik a hiénáival, Richard meg túlságosan is engedékeny. Az se vezetett jóra, sőt. Kicsit mintha túlságosan is igényes lennék. Lehet, hogy ez valami korai klimax, amikor már semmi se elég jó?!

Miután leraktam a telefont, és bevettem magam a gardróbba,

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

gyorsan vázoltam a tényállást Nathanielnek, aki nem vacakolt a hajával, száz fés húzás alá soha nem adta, most arra úgyse lenne id nk. Mind a ketten pólót meg farmert húztunk, aztán riasztottuk a többieket. Mentálisan rengeteg pirosponzt meg csillagot kiosztottam, mert mindenki nagyon-nagyon fürge volt, igazából én voltam a lajhárkirály, mert ragaszkodtam a fogmosáshoz. Az volt a fixa ideám, hogy az majd felébreszt. Ja, és az elmaradhatatlan fegyverarzenálom is elég sok id met elvette, mire felkötöttem a késeket, a nagy hátiputival együtt, amit Új-Mexikó után csináltattam, mert az ápolószemélyzet lenyiszatolta rólam a régit, meg a dupla pisztollyal és fegyvertáskákkal... nehéz a harcos Rambinák élete. Külön mázli, hogy nem vagyok feledékeny, így még id ben figyelmeztettem a test röket, hogy valószínű leg a pisztolyokat nem vihetjük majd be, így aztán k is egy kisebb pengebolt kínálatát magukra kötötték. A legalulöltözöttebb Caleb volt, az egy szál farmerében, de kivételen erre se adtam sokat, Nárcisszusz nyilván nem fog kikelni magából, csak mert az egyik kisfiú tojik az etikettre.

Nem sokon múlt, hogy felhívjam Christine-t, a vértigrist, még jó, hogy az órára is ránéztem a telefon mellett, és úgy döntöttem, hogy legalább egy valaki hadd aludjon hétnél tovább. Ha már nekem így kiment az álom a szememb l.

Már félúton jártunk, amikor bekattant, hogy az *ardeur* viszont nem jelentkezett. A gondolat jóles n átmelengette a lelkemet, és a remény felütötte kicsinyke borzas fejét. Hátha tényleg csak ideig-óráig akaszkodott rám, hátha máris megszabadultam t le. Hátha. Édes istenem, add, hogy igen! Mindenesetre sas szemekkel figyeltem minden rezdülésemet, nem húz-e a bizsergés gyanúsan Nathaniel váll felé.

Amikor megérkeztünk a Leláncolt Nárcisszuszhoz, gy rött voltam, kialvatlan és ny gös, a sóvárgás azonban elmaradt. Hej, de remek napocska!

60.

MOST BEZZEG KÖZVETLENÜL az objektum el tt találtam parkolót. Reggel nyolckor már nemhogy kígyózó sor, de egy szem ember se várt bebocsátásra. A széles járda aranyfényben fürdött, és ha lett volna id m a szokásos reggeli kávémra, még akár szépnek is láttam volna. De nem ittam kávét, ny gös voltam, és a nap bántotta a szememet. Pár hete, mondjuk, megadtam magam a trendnek, és beszereztem egy napszemüveget, most amögé bújtam be, mintha a sötét lencsék az alvás illúzióját adnák. A szemeim égtek, a fejem zúgott, és rendben, hogy csak két órát sikerült aludni, ez azért mégse lenne teljesen indokolt. Általában nem vág földhöz pár kialvatlan nap. Nyilván a forróvizés ül kúrám utóhatásait kellene testesebben ki-aludni. Vajon hogy érezném magam, ha nem lennék parafenomén? Egy mezítlábas normál ember bele is halhat a h gutába.

A klub ajtaja magától kinyílt el ttünk. Ulysses a szokásos b r és fém szerelésében fogadott bennünket, amit a szaga alapján nem is vett le a közel egy héttel ezel tti találkozásunk óta. Még szerencse egyébként, mert a tartása és a feje alapján nem száz, hogy ráismertem volna. A délceg, jókép görög h s összetörten görnyedt magába, tekintete zött és elgyötört, b re szürke. Ahogy egy mozdulattal beljebb tessékelt bennünket, a keze remegett. Mi a heveny nyavalya van itt?

Odabent a félhomályban vagy fél tucatnyi izomember várakozott b rbe kötve, egyetlen közös jellemz jük a szépség és jó kiállás volt. Hogy vadássza ezeket össze Nárcisszus? A férfimagazinokban hirdet? Az izomhegyek láthatólag Ulysses utasításait várták, de a feszültség a plafont nyaldosta.

Cris felszisszent a hátam mögött, és abszolút megértettem, mi a kínja. Kezdem egyre nehezebben elképzelni olyan okokat, amire kint hagynám a stukkert. A vérhiénák tömény elkeseredettséget árasztottak magukból, ami nagyon-nagyon nem volt jó jel. Szeren-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

csére az ajtó még nem volt túl messzire a hátunk mögött, és egyel re nem úgy néztek ki, mint akik be akarnának keríteni bennünket. A menekülési útvonal adott, és legyen ez bármilyen hidegszív és kegyetlen, a legkisebb harag esetén el is hagyjuk az épületet, akár meglesz Joseph, az oroszlán, akár nem. Naná, hogy azért jöttünk, hogy megmentjük, de nem bármi áron. Az enyéim mégiscsak fontosabbak.

– A gazdánk indokoltnak találta, hogy megbüntessen bennünket – jött a kérértlen magyarázattal Ulysses.

– De miért?

– Személyes ügy – rázta a fejét.

– Fel lem. Akkor vezessen Nárcisszuszhoz, és már nem is zavarjuk magukat az önmarcangban.

– Nekünk se öröm.

– Nézze, a maguk dolga, hogy mennyire hagyják gyötörni magukat, én a magam részér l nem tudok olyan lényt a földön, akit l el t rnék ilyesmit. De semmi közöm hozzá. Egy információért jöttem, és már itt se vagyok.

– Fegyvereket nem vihetnek be – futott át valami az arcán.

– Szerintem pedig bevihetjük – szólalt meg mellettem Bobby Lee.

Egy laza oldalpillantással beléfojtottam a szót, de a vigyor nem hervadt le a képér l.

– Ami azt illeti, a számból vette ki a szót. Kivételesen magunkkal vinnénk a pisztolyokat.

– Nem engedhetem, Ms. Blake, a gazdám határozott utasítása. El se tudja képzelni, mit kapnánk, ha nem engedelmeskednénk.

És tényleg, csak úgy hömpölygött felénk a vérhiénák rettegése, a feszültségi együtttható kicsapta a biztosítékot – ezeket aztán tökéletesen összezüzták, tényleg nincs érv, ami miatt ne követnék vakon az utasításokat. Pedig valahol azt olvastam, hogy egy jó alfa gondos, érz társ. Nagyon úgy fest, hogy Nárcisszusz inkább rossz alfa.

– Sajnálom, Ulysses, tényleg sajnálom, de ha Nárcisszusz ilyen szinten becsavarodott, akkor pláne nem adom a pisztolyt. Megértheti.

– Kérem, Anita. Kérem.

Nyilván kiült az arcomra az eltökéltség, mert módszert váltott: térdre hullott el ttem, ízületei fülsért reccsenéssel fogadták a követet, de meg se rándult az arca. Könyörg n nézett rám, de én csak ingattam a fejem. Nem hagytam otthon a józan eszem.

– Kérem. Nem tudja, mit m velnek a szerelmeinkkel, ha nem engedelmeskedünk. – Döbbsen láttam, hogy az arcán könnyek csorognak.

– A szerelmeikkel?

– Ajax a társam – nyögte ki végül. – Négy éve vagyunk együtt. Tudom, hogy semmi jogom ezt kérni magától, de mégis, kérem, könyörgök, adják át a fegyvereiket.

– Nincs rá szó, hogy mennyire sajnálom, Ulysses, tényleg, de nem tehetem.

Olyan hirtelen mozdult, hogy köpni-nyelni se sikerült, és Bobby Lee meg Cris is éppen csak el kapták a fegyvert. De csak a derekamát ölelte át térdeltében, fejét a testemhez nyomta, és zokogni kezdett. Alig értettem, hogy mit mond. Aztán rájöttem, hogy csak kérlek, megállás nélkül.

– Jöjjenek velünk, fiúk. Hagyják itt ezt a helyet.

– Nem díjazom – szegte fel a fejét Bobby Lee.

– Engem meg nem izgat. Senki se bánhat így az embertársaival.

– És? Befogadjuk ket vagy mi a rák? Nincs is ennyi puskánk.

– Ha bárki is ellenszegül, itt marad. Nem azért jöttünk ide, hogy szépen lemeszároljanak. Ha akarnak, jönnek, és kész.

– Agyonkomplikálja az életét, Anita. Agyonkomplikálja.

– Már mások is mondták.

Ulysses se látott, se hallott, görcsösen zokogva ölelt magához. Meg kellett ráznom, és a fejét a hajánál fogva eltolni magamtól, hogy az értelem minimális jele mutakozzon a tekintetében.

– Jöjjön velünk, Ulysses. Meg a többiek. Bárki velünk jöhet.

– Nem lehet – rázta a fejét. – Túszul ejtették a szerelmeinket. És bármire képesek.

– De kik?

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Lövés dördült, Cris megtántorodott, a vére Calebre fröccsent, aki mögötte húzta meg magát. Gil visítani kezdett, a megölt testére pedig eldől, mint egy zsák.

– Három fegyveres a kifutón, elttünk. Ebbe baszottul belesétáltunk, csajsz! – kiáltotta a fülembe Bobby Lee.

Belebámultam én is a jelzett irányba, és tényleg, mintha három alakot vettem volna ki halványan a sötét háttérben. Nem nagyon vágom, hogy ha cica-mica lett belém, egy patkány hogy láthat jobban a sötétben?!

– Úgy sajnálom, úgy sajnálom... – tette fel az újabb lemezt Ulysses. Az agyához nyomtam a Browning csövét.

– Még egy ilyen húzás, és maga lesz a következő.

– Ha meghúzza a ravaszt, Ms. Blake – hallottam egy férfihangot a sötétből hangosbeszélőn –, leszedjük a másik testrét. Ezüsttel. És az embereim halál pontosak. Tegye le a fegyvert, és tárgyaljunk.

– Húzzon innen, most rögtön – ordítottam rá Ulyssesre, aki el is farolt négykézláb. De a pisztolyt nem tettem le. Nincs az az isten.

Már jobban láttam az árnyalakot a kifutó felém eső oldalán, és azt is tudtam, hogy Bobby Lee a másik szélsőt célozta be. De kevesen vagyunk, bomba biztosra kell mennünk. Leszedi ki-ki a maga emberét, aztán imádkozunk, hogy a harmadikkal is legyen valami. Hogy gyorsabbak legyünk.

– Ki a fene maga? – kérdeztem bele a levegőbe.

– Dobja el a fegyvert, és megmondom.

– Le ne tegye, csajsz! – dörmögte Bobby Lee. – Így is, úgy is le-puffant.

Ezzel történetesen egy platformon voltam.

– Magát nem akarjuk bántani, Ms. Blake. De a haverjait leszárjuk. Lehet, hogy szépen egyesével lekapjuk őket maga mellől. Amíg nem tér végre jobb belátásra.

Lassan behúztam középre, hogy lehet legmindenki a hátam mögé kerüljön. Fentről mondjuk így sincsenek takarásban, de legalább szemből nem lesz könnyű dolguk.

– A földre, mindenki – szoltam hátra, és csak Bobby Lee-nek nem akarózott lehasalni. – Engem nem akarnak megölni, a maga pisztolyára viszont szükség van.

Végre eljutott az agyáig, és fél térdre ereszkedett mögöttem, hogy a középs lövész ne találhassa el. Tudtam, hogy egy hullámhosszon vagyunk. A többiek mind lapultak. Az ajtó még mindig nem volt messze, de a három puskás miatt egyel re esélyünk se volt.

– Miben mesterkedik, Ms. Blake?

– Csak egy elméletet tesztelek.

– Ne bolondozzon.

– Bobby Lee, mennyire jó löv ?

– Majd kiderül, madam, csak szóljon.

Megszállt a csendesség, kiürült az agyam, és minden porcikám a pisztolycs végére összpontosult, ahol az a sötét árnyalak térdelt a kifutón. Jó tízméternyire lehetett, és normál körülmények közt simán telibe trafálok bármit akar kétszer ilyen messzir l is. De nem egy félhomályos pincében, élesben, egy Browninggal, ahol minden lövés számít. Visszatartottam a lélegzetemet is, az utolsó lehetettel suttogtam magam mögé, Bobby Lee-nek.

– Szoltam.

A két lövés szinte egyszerre dörrent, aztán még ráhúztam egyet, amilyen tempósan csak tudtam. A lövésem el ször felemelkedett, aztán puffanva gurult le a kifutó mellé. Közben Bobby Lee is leszedte az övét, már csak a középs maradt, aki eszi-nem eszi alapon felemelkedett, és rám tartotta a fegyvert.

– Le ne l jje! Meg ne próbálja! – harsogta a hangosbeszél .

Közvetlen a lábam el tt szaggatta fel a padlót a lövedék, gondolom, arra számított, hogy reflexb l elugrom, és akkor végezhet a testem rével. De elkalkulálta magát, és nem volt újrázási lehet sége. Egyszerre kaptuk el, megtántorodott, és a másik két tetem mellé zuhant.

– Ne kelljen bennetek is csalódnom, fiúk! – dörgött a hangosbe mondó, mire a vérhiénák nekilódultak.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Egyből kezdtünk, kérdés nélkül lefeleztük a helységet, és mindenki maradt a saját adagjánál – én kettőt szedtem le, talán egyet, és kiürültek a táruk. Arra jutottam, hogy gyorsabb ballal elkapni a Firestart, ami persze csak relatív igazság, mert a ballal azért jóval lassabb voltam. Ha ezt túlélem, otthon részidzöm a balkezes verziót is meg a jobbkezes tárcserét. Ha túlélem.

A másodperces kiesést Ulysses próbálta kihasználni, de mielőtt hatalmas alakja landolt volna rajtam, lövés dörrent mögöttem, és ugrás közben zuhant le a lábam elé, mint aki nagyon elkalibrálta a célpontot. Hátrapillantottam, és a dermedten liheg Nathaniel kezében Cris pisztolyát láttam megvillanni. Milyen hasznos fiú kezd lenni. De elől is nagy volt a nyüzsi, a maradék két hiéna Bobby Lee-t igyekezett földre gyűrni, kések villogtak, testrészek tekeredtek, egyszeren képtelenség volt bármit is becélozni.

A háttérben az épület hátsó fertályába vezető ajtó kinyílt, és több tucatnyi vérhiéna rajzott ki rajta hangos csatakiáltással. Nem ártott felpörgetni az eseményeket. Nem tudtam már túlcizellálni az ügyet, beleltem szinte vaktában egy hátba, hiéna volt, összezuhan, és szemtől szemben találtam magam Bobby Lee-vel. Annyira meghökent, hogy kénytelen voltam a hóna alatt ledurrantani az utolsó támadónkat, hogy végre elhúzhassunk innen. Aztán bal kézzel puffogtatam bele az üldözőbolyba, az is valami, ha minden lövésem megsebesít valakit, az is lassítja az áradatot, és mi elérhetjük az ajtót.

Gil, Caleb és Nathaniel már ott volt, valamelyik feltépte az ajtót, és a fény beáradt. Pár pillanatra megvakultam, a feketét nem volt időm a szememre húzni. Elhajítottam a Firestart, és villámgyorsan tárcseréltem a Browningban fél szemmel láttam, hogy Bobby Lee is ugyanezt teszi.

– A dzsipet, Nathaniel!

Üvöltés közben is tüzeltem, hátha feltartóztatom kissé az üldözőket. Nem felejtettem el még a balesetem traumájában sem, hogy Nárcisszusz azzal hetvenkedett, vagy ötszáz hiénája van. Ha azokat most mind ellenünk uszítják... Jó párat megölhetünk, addig okés, de

ötszázra nincs elegendő szerünk. Csak az a kérdés, hogy töltem és a villámló botomtól tartanak-e jobban, vagy attól a hangosbeszélőstől, aki kocsonyásra rémisztette őket. Mert ha a rémületük nagyobb, akkor íziben el kellene pucolnunk innen.

Ahogy két lövés közt hátralestem, láttam, hogy Gil és Caleb már a hátsó ülésen kucorog, Nathaniel pedig elkaparja a pótkulcsot. A motor abban a pillanatban beállt.

– Tépés! – ordítottam Bobby Lee fejébe, és daráltam le a tömeget.

Rohanás közben dobtunk hátra egy-egy lövést, de annyian voltak a nyomunkban, hogy mindenképpen eltaláltunk valakit. Ordítás, kiáltások, aztán szörzoló vihogás hallatszott a tömegből, és megpillantottam a sebesülteket – bundás, feketepofás, borotvafogú hiénaként pattantak fel a járdáról, és csatlakoztak vissza ruganyosan az üldözésbe. Ahelyett, hogy lelassítottuk volna őket, sokkal hatékonyabb fegyvert adtunk a kezükbe.

Nathaniel húzott mellénk a dzsippel, menet közben kitérte az első és a középső ajtót.

– Ugorjatok! – hallottam a hangját, és ugrottunk.

Enyém volt a középső, Bobby Lee-nek jutott az első ajtó. És már kattantak is a zárok, Nathaniel beletaposott a gázba, de a vérhiénák a nyakunkon voltak, betörték az üveget, felpattantak a tetőre és a motorházra. Egy kar nyúlt be közvetlen mellettem az ablakon, de hipp-hopp leszedtem a gazdáját, Bobby Lee pedig a szélvédőn keresztül lőtte le a motorházast. De nem fogtak el, másik három kúszott a helyükbe, és veszettül eltökéltnek látszottak. Az egyik már át is tornáztatta magát az ablakon, és a hátsó fertályba vetette magát, egyenesen rám, közvetlen közelről bele is eresztettem kettőt. Meghalt, ernyedten koppant a feje a lábam előtt. Mert idő közben valahogy hátradobtam magamat, át az üléseken, bár nem tudtam fel, hogy ilyen mutatványokat is tudok.

Egy másik, félig ember, félig állat formában egyenesen a hátsó ablaknál próbálkozott, szerintem szilánk mehetett a kezébe, vagy valami, mert elég nehezen boldogult. A Browningot az előbbi kollégá-

jába ürítettem, kifogytam a t zer b l. A hátam mögé nyúltam, és elegánsan el húztam a nagy szablyát, amit csak a hátamra tudok felcsatolni. Vívóállásba térdeltem és ahogy átdugta a mocskos pofáját az üvegen, suhintottam, és vágtam. Épp felnézett, amikor elkaptam a fejét – rendkívül kecsesen félbe is nyisszantottam a koponyáját. Egy b l feladta, er tlenül lifegett a teste félúton, a feje orrtól felfelé a kocsipadlóján és a szmőtyi, ami talán az agya lehetett új korában, éppen a farmerembe ázott bele. Guszta munka. De nem sok id m maradt ezen merengeni, mert már a fejünk fölül hallottam hangokat.

– A kurva kitartó szentségüket! – káromkodott elől Bobby Lee.

Nem kezdeményeztem eszmecsere-t a helyzetr l, már a hátsókerék dobja felett görnyedtem. A jó öreg Edward, az egyetlen földi lény, akinek még nálam is hatékonyabb a szörny-elhaláloztatási rátája, rábeszélte, hogy az egyik haverjával átszabassam a dzsipemet. A haver telepített a dobba egy kis rekeszt, amiben egy extra Browningot két tárral és egy mini Uzit tartok, hozzá ill szekrénytárral. A tárat csak minimum negyedórás kézitusával sikerült bepasszírozni, de talán megérte. Megtriplázta a t zer t.

Karmok hasították fel a tet t, és már elkezdtek visszahámozni, mint egy tonhalas konzerv tetejét, mire kibányásztam az Uzit, hanyatt dobtam magam, és megsoroztam a tet t. Határozott üvöltözés támadt, ketten le is pottyantak túlérten az úttestre, de a harmadik nagyon kitartónak bizonyult. Félig ember mancsa már lefelé kapdosott. Alá húzódtam, és nesze, még egy sorozat. Erre már sem tiltakozott, a teste dupla-rittbergert szúrt le mögöttünk az aszfalton. Csak a keze maradt, makacsul fityegve befelé a bels térbe, mint egy kikapott, idejét múlt karácsonyfadísz.

Lassan kitisztult a fülem, a világ zajai kezdtek visszatérni. Már hallottam Caleb vészhelyzetekre tartogatott permanens átkozódását „Bazdmegbazdmegbazdmeg...” és Gil fejhangú visítását. Ott kuporgott a dzsip legtávolabbi pontján, meggymag nagyságúra húzta össze magát, kezeit a fülére tapasztotta, szemét lehunyta, és nyomta fejhangon. Közelebb húzódtam, a pólóm izmosan tapadt a hátamra.

Jajanyám.

– Gil, Gil! – kiáltottam rá, totálisan feleslegesen.

Megkopogtattam a feje búbját a géppisztoly csövével, hátha. Erre kinyitotta a szemét, nyilván ez volt az elképzelése a bátor halálról. Felfelé böktem a plafonra és az er tlen, magányos kézre.

– Abbahagyhatod a sikítózást.

És abbahagyta. Caleb meg az átkozódást, de olyan szaporán szedte a leveg t, hogy kezdtem betojni, nehogy hiperventilláljon itt nekem.

– Milyen tár van azon az Uzin? – dugta hátra a fejét Bobby Lee.

– Szekrénytár. Kábé megtriplázza a másodperc per l szer arányt.

– Hol él maga, csajszi, hogy ilyen t zer re szorul?!

– Veszett a világ, Bobby Lee. Ha legközelebb azt mondom, hogy maradj otthon, akkor maradj otthon. – Ezt az utóbbit már a citerázó Gilnek címeztem.

– Igen, asszonyom – lehelte.

– Lassíts, fiúka – kapta el a kormányt Bobby Lee. – Nem kellene, hogy ennyi hullával leradarozzanak.

– Lehet, hogy kénytelenek lennénk dupla ken pénzt tolni.

A tet n a kar visszaváltozott emberi karrá, úgy fityegett, mintha egy csont se maradt volna benne. Talán ez volt a helyzet, mire fordult egy jókorát a gyomrom. Milyen hülye gondolataim vannak. Gyorsan elkaptam a tekintetemet, de rossz irányba, mert pont a kettészelt fej t láttam meg. Az agya szép csendesesen elszivárgott. Én meg mindjárt szép csendesesen... lehunytam a szemem, de a látvány nélkül csak még intenzívebben éreztem a szagokat: mészárszékszag, vér, hús és ürülék – valamelyiknek nem bírták a záróizmái. Hol a késem? Azt se tudtam, azzal mit m veltem... Émelygéses meditációból az irány és az útmin ség változása zökkentett ki. Kavicsos mellékútra kanyarodtunk, a kerék ropogásán hallottam. Ahogy felnéztem, a folyópartot láttam magam el tt, zöld lankát, fákat, a semmi közepét. Kérdezni sem volt id m, Nathaniel megállt. Innen már a folyót is látni lehetett.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Piknikezünk? – kavarodtam valahogy el re.

– Ha kilógó végtagokkal furikázunk körbe a városban, valaki elbb utóbb beszél a jardra – érvelt Bobby Lee.

– Van benne rendszer – bólintottam. – Hogy nekem ez hogy nem jutott eszembe?

– Mára már eleget volt kreatív, d ljön csak hátra. Majd én gondolkodom, amíg magának kitisztul a feje.

– Tiszta a fejem.

Közben kikászálódott, és már a szabadon lengedez lábak felé tartott.

– A vak is látja, hogy megroppant a lelke, csajszi.

– Nem vagyok csajszi!

– Bocs, madam – vigyorgott be a törött ablakon.

Megmarkolta a két térdet, és belökte a padlón hever másik tetemre. Az ernyedtt puffanáshoz halk szisszenés társult, ami lehet akár csak egy újabb végbél reflex, de nem árt az óvatosság. A hullák mellett térdeltem, és nagyvonalúan a fels hátába nyomtam az Uzit.

– Ha telibe veszi a tankot, becélózhatjuk az étert, madam! – de már az kezében is ott volt a pisztoly.

Enyhén módosítottam a szöveget, nehogy tényleg Bobby Lee-nek legyen igaza. Aztán jobbat gondoltam, és egyenesen a kupac – már ha két hullá kupacot alkot – alján hever fejéhez toltam a hideg vasat. Valami a hajamhoz ért, mire rémülten céloztam át a fejem fölé – de csak az elhagyott kar szeretne volna befogni a copfom. Elindult befelé. Hát hurrá. Bosszúból még határozottabban plántáltam az alsó fejbe az Uzit.

– Ha élsz, ne mozdulj, ha hullá vagy, ne vedd magadra.

Bobby Lee kinyitotta a legközelebbi ajtót, és becélózta a tetem lábát.

– Ha átlövöm a fejét, lehet, hogy csak a maga lába fogja meg a l - szert – figyelmeztettem, mire készségesen arrébb húzódott.

– Már megbocsásson, madam, azt véletlen se kockáztatnám.

Lassan, óvatosan elindultam az Uzival a nyakon lefelé, amikor

halványan összerándult.

– Élek. – Annyira nem számítottam rá, hogy ijedtemben kis híján meghúztam a ravaszt, akkor aztán cseszhette volna.

– Picsába!

– Ne cicózzon. – A pasi hangja fájdalmasan csengett, de semmi bugyborgás meg hörgés, a tüd t is meg a szívet is mellétrafáltam. Micsoda gondatlanság.

– Nem olyan sürg s. Az a hang nem Nárcisszus hangja volt. És Ulysses szerint túsul ejtették a szeret iteket, és ötletünk sincs, mit m velnek velük, ha nem engedelmeskedtek. De kiknek? Ki volt a hangosbemondós fickó? És hol a halálban van Nárcisszus? Miért hagyttátok, hogy így elbánjanak veletek?

– Nem öl meg?

– Ha válaszolsz a kérdéseinkre, nem. Szavamat adom.

– Megmozdulhatok?

– Ha tudsz.

Fájdalmasan kiverg dött a haverja alól, és az oldalára fordult. A szája kék volt, arca sápadt, szemében fura arany csillogás – nem sok id nk maradt kvaterkázni.

– Bacchus-nak hívnak.

– Szép név. Én meg Anita Blake vagyok, ez pedig Bobby Lee. Hallgatjuk.

– Kérdezzenek.

És én kérdeztem, Bacchus pedig válaszolt. Nem halt meg. Mire felértünk a hídra, és végre megérkeztünk Missouriba, a szája természetes piros lett, és a szeméb l is elt nt a kóválygó aranycsillogás. Nem árt lassan meggy z bb l szer után néznem.

61.

BACCHUS IGAZÁNDIBÓL NEM tudott valami sokat. Nárcisszusz felszedett valami új úriembert, Kimérát, akivel ha nem is szerelembe estek, de első látásra megkedvelték egymás kemény stílusát. Aztán Nárcisszusz bement az egyik emeleti szobába, és nem jött el többet. Egy ideig még azt gondolták, hogy belemelegedtek az ostorszexbe, de egy nap múltán már kezdtek nem hinni Kimérának, miszerint Nárcisszusz prímán van. Ajaxnak sikerült bejutni az inkriminált szobába, és akkor minden elromlott.

– Ajax azt mondta, hogy Nárcisszuszt megkínózták, de komolyabban.

– Miért nem próbáltátok kiszabadítani?

– Kiméra hozta a saját embereit, és... – nyelt egy nagyot, mint akit még a gondolat is borzaszt – és el se tudják képzelni, miket műveltek. Megfenyegettek, hogy ha nem engedelmessékedünk, olyat tesznek a társainkkal...

– Milyet?

– Ismeri Ajaxot?

Biccentettem.

– Levágták kezét, lábát, és a csonkokat megégették, hogy ne gyógyulhasson meg. Kiméra azt mondta, hogy egy fémládikába dugták, és csak ünnepi alkalmakkor veszik elő. – A hangja elfúlt, nem is annyira a sebesülésektől, hanem a borzalomtól.

– Ki van borulva, úgyhogy nem tudom, hazudik-e. De hajlok rá, hogy nem – krákgotta Bobby Lee.

Rosszul volt, egészen belesápadt, mint aki élénken látja magától, amit épp az imént hallott. Én az utóbbi időben megtanultam parancsolni a képzeletemnek, és a szavak szintjén tartani a szörnybennél szörnyebb képeket, ez bizonyult az egyetlen hatékony önvédelmi gesztusnak a kemény világban. Lehet, hogy ez is a szociopataság jele. Ha igen, hát éljen a demencia!

– Hány test re van Kimérának? – kérdeztem higgadtan.

– Olyan huszonöt. Nem tudom, hányat ölt meg.

– Úgy hallottam, hogy vagy ötszázan vagytok ti, vérhiénák. Hogy bírt veletek alig két tucatnyi ember?!

– Ha valakik elkapnák az Ulfricját, Richardot, és elkezdenék felszeletelni maga nem igyekezne mindent megtenni, hogy megmentse? – nézett rám megütközve.

– Nem tudom, még sose kerültem ilyen helyzetbe. De nyilván függ attól is hogy mi az a minden, amit meg kell tenni. Miért nem rohantátok le ket? Ilyen fölénnyel.

Bacchus közben a kocsi oldalának támaszkodott, és amikor Nathaniel az egyik kanyart kicsit lendületesebben vette be a kelletnél, d lni kezdett és próbált megkapaszkodni. A kezemet nyújtottam, és láttam az arcán, hogy meglep dik. De hálásan vette.

– Nincs vezérünk. Ajax és Ulysses volt a rangid s Nárcisszus után, amikor azonban Ajaxot elkezdték feldarabolni, Ulysses ránk parancsolt, hogy mindent tegyünk meg, amit csak kérnek. – Megszorította a kezemet. – Mi nem vagyunk alfák, mi csak megyünk az utasítás után. És az alfák mind azt mondták, hogy tegyük, amit Kiméra mond. Egy alfára van szükségünk, aki tudja, mit akar. Meg egy jó tervre.

– Hogy mondod? – kerekedett el a szemem.

– Még mindig van vagy százötven harcra kész hiéna – húzott magához. – Isten tudja, mit m velnek a foglyokkal, most, hogy nem tudtuk teljesíteni a parancsot.

– Minek akarja Kiméra annyira Ms. Blake-et? – érdekl dött Bobby Lee.

– Feleségnek.

– Mi van? – akadt fenn a lemez.

– Nagyon rá van kattanva a témára. Nem tudom, miért.

– Már vagy kétszer majdnem megölt. – Próbáltam kibálni a kezemet a szorításából. – Fura udvarlási módszerei vannak.

– Pár napja még meg akarta ölni, aztán mást gondolt. Kiméra nem

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

ép, be van csavarodva, egyszer ezt mondja, máskor meg azt, minden különösebb ok nélkül. – Még egyet szorított a kezemen. – Kérem, segítsen.

– Tutira mondod, hogy a többi vérhiéna is Ms. Blake mellé állna?

– Azt tudom, hogy ha lett volna egy rendes alfánk, akkor már rég kisöpörtük volna ket – nézett a szemembe. – De Ulysses szereti Ajaxot, szerelemmel, és totál lebénult.

– Hát Nárcisszusz? még mindig bolondja ennek a Kimérának?

– Nem. De t csak egyetlen egyszer láthattuk, és akkor ki volt peckelve a szája.

– Az egy kemény tag, nem hinném, hogy sikerült megtörni – okvetetlenkedett Bobby Lee.

Bacchus vállat ont, és végre eleresztette a kezemet.

– Lehet. De azt nem mondta, hogy rohanjuk le ket. Nem mondott semmit, nem tudott. Lehet, hogy Kiméra kitépte a nyelvét. Az se lenne meglep , Dionyszossal megtette. az én... szerelmem. Egy dobozkában kaptam meg Kimérától, piros masnival átkötve – meredt maga elé.

Egyszer már én is kaptam hasonló csomagocskákat, barátaim testrészeivel. Megöltem, akik bántották ket, egyt l egyig mindet, de így sem tudtam begyógyítani a sebeket. Az emberek nem képesek visszsanővesztetni levágott testrészeket.

Bacchus lehunyta a szemét, mint aki nagyon ügyel, hogy ne omoljon össze. Nem tudtam mit mondani a fájdalmára, nem tudtam vigasztalni, pedig mélyen együttéreztem. Bizarr, hogy negyedórája még hidegvérrel golyót eresztettem bele, most meg már sajnálom. Lehet, hogy ez valami csajos dolog, vagy egyszer en csak gyerekkoromban rontottak el valamit a szüleim. Túlérzékeny vagyok. Mindenesetre a saját embereimet akkor sem vagyok hajlandó kockáztatni értük. Cris már így is ott maradt a klub padlóján, t alig ismertem, nem fogom hiányolni. De ha visszamegyünk, már olyan emberek is óhatatlanul belekeverednek, akiknek a halála sokkal nagyobb meg-rázkódtatás lenne. És mégis.

– Rajzold le a helyet. Kit hol tartanak fogva satöbbi.

– Segít rajtunk? – nézett rám, és a könnyek, amit addig visszafojtott, lecsorogtak az arcán.

– Még nem tuti – vontam vállat, mert marhára kínosan érintett a nagy megkönnyebbülés a képén –, de nem árt felmérni, mire számíthatunk, ha esetleg.

Bacchus újra elkapta a kezemet, és az arcához emelte, gondoltam, valami hiéna hálaköszöntésre, de csak konzervatív csókot nyomott a kézfejemre, és elengedte.

– Köszönöm.

– Egyel re ne köszönd, Bacchus, még ne köszönd.

Azt nem tettem hozzá, hogy ha túlságosan is kockázatos, akkor hagyom a fenébe. A saját embereimet nem viszem vásárra. De ezt nem kell tudnia, még esetleg hazudni próbálna, hogy ne t njön olyan rázósnak a buli. A szerelmét valamelyik teremben kínozzák, és az ember annyi mindent megtesz azért, akit szeret. Még lehetetlen ostobaságokat is akár.

62.

BOBBY LEE NEM TÁGÍTOTT, neki mindenképpen fel kell hívnia Rafaelt, miel tt bármibe fogunk. Nathaniel és Caleb betámogatta Bacchust a konyhába, Gil pedig némán bevackolt a kanapé mellé. Amióta csak rászóltam, hogy ne üvöltsön, nagyon elcsendesedett. Gyanúsan. De most kinek van ideje pátyolgatni. Nekem ugyan nincs.

A konyhában kénytelenek voltunk villanyt kapcsolni, mert az összes ablakot és a tolóajtót is bedeszkázták. Az én pazar, déli fekvés konyhám! Akár a pincében is kávézgathatnánk.

Egy óra múlva már precíz kis térképünk volt a Leláncolt Nárcisszusz összes helyiségér l, a vérhiénák napi ritmusáról. Egyedül Kiméra embereinek mozgását nem ismerhettük.

– Kiméra minimum három naponta, de inkább naponta változtat a napirenden, az rségen. Volt olyan nap is, amikor óránként mást rendelt. Még a megszokotthoz képest is zakkantabbnak látszott aznap.

– Mennyire instabil a pasi? – nézett rá Bobby-Lee.

Én els blikkre azt gondoltam volna, hogy ez csak egy költ i kérdés, de Bacchus láthatólag komolyan megfontolta.

– Néha normálisnak t nik. Máskor meg ijeszt en zavart, szerintem még a saját embereire is a frászt hozza – ráncolta a homlokát. – Egyszer elcsíptem, hogy azon aggodalmaskodnak, hogy napról napra szó szerint rültebb, és félnek, mi lesz.

Csöngettek, és mind összerezzenünk. Nathaniel viszont már indult is.

– El bb nézd meg, ki az.

Úgy nézett vissza rám, mint akinek nem kell egy ilyen rutin dolgot magyarázni.

– Bocs, máskor egyszer en csak ajtót nyitsz.

– Az máskor volt – húzta el a száját, és elt nt a nappaliban, de fél perc múlva már jött is vissza.

– A Zeke nev vérfarkas az, a Nárcisszuszból. Megismerem.

– Egyedül van?

Nathaniel bólintott, én meg eléggé elkeseredetten pillantottam körbe a bedeszkázott nyílásokra. Az addig rendben, hogy k se látnak be ránk, bekeríteni azonban sokkal észrevétlenebbül be tudnak, ha éppen arra szottyan kedvük.. A francba a sok deszkával. Közben észre se vettem, hogy valahogyan pisztoly került a kezembe, feltételes reflex lett az id k során – gyanús csöngetés, egy váratlan látogató, és már rántom is el a fegyvert. De Bobby Lee-nek is hasonló rutinja volt.

– A bejárat el tt nincs senki más, de attól még... – vont a vállát Nathaniel. A nyakán csak úgy ugrált az ér. – Viszont se orosz-lán-, se kígyószag.

– Nem lesz semmi baj, Nathaniel.

Határozottan bólintott, de szegény arca nem túl nagy meggy z - désr l árulkodott. És felbukkant Gil is.

– Mi történt?

– Megjöttek a rosszfiúk.

– Már megint? – kérdezte szívszaggató panaszossággal.

– Mondtam, hogy jobban jársz magadban.

– Kezdem én is ezt gondolni. – A szemeiben pánik ült, s r , cseppfolyós rémület.

A mini Uzit behoztam a kocsiból, amikor hazaértünk, és már újra is taráztam a fenti széfb l, most szépen fogtam, és azzal indultam el. Aztán eszembe jutott a Browning is, na most melyiket szeressem? Mindegy, az Uzit kecsesen a vállamra akasztottam, vész esetére, és a 9 millist fogtam marokra. Megint csöngettek, de már nem rezzentem össze, csak elindultam ajtót nyitni. Azért az, hogy Uzival nyitok ajtót a saját édes otthonomban, már jelent valamit. Lehet, hogy el kellene húzni a csíkot valami békés nyaralóhelyre. Lehet.

Kikukucsáltam a nappaliból, de csak a bezárt bejárat ajtót láttam.

Az oldalsó ablakon kell próbálkoznom, ha látni akarom a csúnya, gonosz farkast meg az esetleges társaságát. Cicamód lopakodtam keresztül a nappalin, kerülve az ajtó vonalát, ha esetleg tüzet nyitnak,

még mielőtt kinyitom. A múltkor persze az ablak se tartotta vissza ket, de jelenleg a függöny be van húzva, csak próba-szerencse próbálkozhatnak. Ennél óvatosabb meg már amúgy se lehetek.

Letérdeltem az ablak elé, mert az emberek általában fej és mellmagasságban tüzelnek, és térden még a várakozásokhoz képest is mélyen vagyok. Óvatosan félrelibbentettem a függönyt, és ugyanabban a pillanatban valami nekicsapódott az ablaküvegnek. Elugrattam, és eleresztettem a függönyt, de semmi. Pár másodpercig célra tartva vártam a folytatást, de még mindig semmi. Aztán kezdett derengeni, hogy nem fegyvert láttam odakint, hanem egy képet. Egy polaroidot. Megint elhúztam a függönyt, a kép még mindig ott volt: egy falhoz láncolt férfi volt rajta, arca és pucér teste alig látszik ki a vér és a zúzódások, sebek alól. Aztán, ahogy egyre csak néztem, kezdett derengeni, hogy ismerem ezt a pasit. Micah volt. A felismerést I hanyatt estem, úgy kellett a függöny után kapnom, a pisztoly már csak úgy ott volt a kezemben, nem sokra mentem volna vele. Finom arcát pépesre verték, száját kipeckelték, haja vért I csimbókósan lógott a fülére. A szeme csukva volt, és egy röpke gondolat erejéig átcikázott az agyamon, hogy halott. De a tartásából hiányzott az a végső merev élettelenség, amit még egy eszméletlen ember se tud produkálni, egy hulla egyszer en nem így lóg. Még egy fotó se képes annyira kimervíteni az életet, hogy összekeverhessük a halállal. Vagy egyszer en csak túl sok hullát láttam már életemben.

– Mi van, mi a gáz? – térdelt mellém Bobby Lee, és ahogy meglátta a képet, elakadt a lélegzete. – Ez a Nimir-Raj, ugye?

Csak bólogatni sikerült, mert levegő nélkül ugye az ember nem ad ki hangokat. A fránya természet törvényei. Próbáltam összekaparni magam, mélyet lélegeztem, kiengedtem. Remegve káromkodtam félhangosan.

– Kapd össze magad, Anita, egy-kettő. Ennyi nem foghat ki rajtad.

– Mondott valamit, madam? – nézett rám Bobby Lee.

Hoppá, a végét kihangosítottam. Felálltam, a függönyt hagytam a

francba.

– Eresszük be. Hadd mondja el, mit akar.

– De csak azután durrant, hogy a csóka a sztori végére ért, ugye? – nézett rám nagyon furán a vérpatkány.

– Naná.

– Olyan képpel stíroli az ajtót – fordított maga felé, mielőtt az ajtóhoz indultam –, amilyennel az emberek általában nem csevegni szoktak. Nem szeretném, ha elragadnák az indulatok, és megremegne az ujjá a ravaszon.

– Nyugi, Bobby Lee – húztam valami mosolyfélére a számat –, ura vagyok az indulataimnak. Első az üzlet.

– Ettől a tekintettől a gatyámba ijedek, csajszi – vette le lassan a kezét a vállamról.

– Akkor ne nézzen rám. És *ne* hívjon csajszinak!

– Igenis, madam – biccentett.

– Remek. Na, nyisson ajtót, és essünk neki.

Szó nélkül az ajtóhoz lépett, és beengedte a ronda szörös állatot.

63.

ZEKE EGY MÁSIK POLAROIDOT tartott maga előtt, amikor kitártuk az ajtót. Cherry volt rajta.

– Ha kicsinál, rájuk is keresztet vethet – nyitotta nem túlzottan barátságosan a tárgyalást. De legalább mind a ketten tudtuk, hogy állunk.

Minden belső készíttetésem ellenére teljes testi épségében telepedt le a fehér kanapémra.

– Mit akar? – kérdeztem, bevallom, nem a nagykönyves házigazda tónusban.

– Azért jöttem, hogy elvigyem magát a gazdámnak.

– Elvigyen?

Az alacsony dohányzóasztalkán trónoltam közvetlen a képében, Bobby Lee pedig csőre töltve nyomult a gerincébe. Ezüstgolyós gerinclövést még egy alfa se élne túl, legalábbis tapasztalataim szerint. És viszonylag jól el vagyok látva tapasztalatokkal a tárgyban.

– Magát akarja asszonyául.

– Erről már hallottam. Csak épp az nem tiszta, hogy ebbe hogy fér bele, hogy alaphangon kétszer próbált kinyíratni.

– Belefér.

– Szóval a kinyíratás lejárt lemez, most már inkább legyek az kis mézes-puszedlije?

Zeke bólintott, és a folyamatos bólogatástól kezdett jókutyásan bólogató golden retrieverhez hasonlítani.

– És megtudhatnám, hogy minek köszönhetem a szerencsét?

Elismerem, nem épp józan elmére vall, hogy ilyen higgadtan faggattam, mellettem a két polaroiddal, amin számomra két kedves ember agyonkínzott mása szerepel. Ha tényleg normális lennék, addig darabolnám magam is módszeresen Zeke kevésbé létfontosságú testrészeit, amíg el nem árulja, hol találom a barátaimat. De az én foglalkozásom mellett kénytelen voltam beszereltetni magamba egy érze-

lem-kapcsolót, amit a megfelelő , túlzottan is traumatikus pillanatban igény szerint kikapcsolok, így az ésszerű ténykedést a szükséges türelemmel és higgadtsággal folytathatom tovább. Íme a szociópata lét egy újabb eleme. És ha most nem fecsérlem az érzelmeimet, több energiám marad később kinyírni a megfelelő személyeket. Ennyire egyszer .

– Kiméra megtudta, hogy maga is vérpán, mint .

– És mi a görcs az a vérpán?

– Olyan likantróp, aki több állat alakját is képes felölni.

– Olyan nincs.

– De van, képes rá. Láttam – szólalt meg a konyhaajtóban Bacchus. Nem jött közelebb, valami azt súgta, hogy Zeke-t meg akarja gyilkolni, de lehet még távolabb maradni.

– Oké, meggy ztek. Kiméra egy vérpán. De ki és miért hazudta neki, hogy én is az vagyok?

– Mielőtt elmerülnék a témában, szeretnék valakit behívni a kocsiból. Szeretném, ha maga is beszélne a lánnyal.

– Milyen lánnyal? – kaptam fel a fejem, és egy vad másodpercig elárasztott a megkönnyebbülés, hogy talán Cherry az. De nem volt.

– Ginával.

– Micah Ginájával?

Zeke bólintott, én meg konzultáltam Bobby Lee-vel.

– Maga szerint kíséret nélkül kiengedhetjük a kocsijához?!

Bobby Lee határozottan rázta a fejét, és nem tudtam nem egyetérteni vele.

– Bocs, Zeke, úgy fest, bizalmi negatívba került.

– Akkor küldje érte Calebet – intett a fejével a nagyon is hallgatag vérleopárd irányába.

Az igazat megvallva, Caleb pont úgy kushadt, mint Bacchus, de ez csak most történt fel. Korábban inkább valami olyasmit éreztem, hogy, na, ki vagyok én segítve ezzel a sok beszari macskafélével. Minden sarokban kuporgott valaki gyáván – itt Caleb, ott Gil... De mondom, most kezdtem kicsit mást gondolni.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

- Honnan tudja a nevét?
- Nemcsak a nevét. Elég sokat tudok róla.
- Magyarázatot.

De mivel még belefoghatott volna, megszólalt a csengő. És én nem rándultam össze, már nem voltam ideges, már semmi sem voltam. Mondjuk a Browningot csont nélkül az ajtóra kaptam, lehet, hogy ez is az ideg. Mindenesetre az ajtóhoz ballagtam, Bobby Lee pedig nem mozdult.

– Szerintem reménykedjen, hogy valaki kellemes ember legyen! – duruzsolt Zeke fülébe, aki már szimatolt is bele a levegőbe.

– Gina az.

Lehet, hogy már gyönyörűen hozom a paranoia összes kis és nagy tünetét de nem hittem neki. Elször kikukucskáltam az ablakon. Tényleg Gina volt egy nagy szürke kendőbe burkolózva, mint aki fázik. Harmincöt fokban kilencven százalékos páratartalommal. Aha. És egy ilyen kendő alá jó sok undok meglepetés befér.

- Mi van a kendő alatt? – néztem Zeke-re.
- Nevezzük mondjuk Kiméra üzenetének.
- Ilyen dumákra nem fogom beengedni.

Zeke próbált elrehabilitálni, de feltehetően Bobby Lee gondosan a gerincébe tolta a pisztolycsövet, és a farkas azon minutumban fel is hagyott a fickándozással.

– Megkínózták. Kiméra azért küldte tévelem, hogy lássa, mi lesz a leopárdjával, ha esetleg nem akaródzna velem jönnie.

– De minek a kendő?

– Hogy ne mászkáljon toplesz – sóhajtott Zeke, és lehunyta a szemét. Szerintem inkább a fejét szerette volna félrefordítani, de nem merte. Bobby Lee miatt. – Engedje be, kérem, komoly fájdalmai vannak.

– Szerintem igazat mond – szagolgatta Bobby Lee.

Nagy sóhajjal nyúltam a kilincshez, ennél biztosabbra úgyse mehetünk. Lássuk a medvét. Vagyis a leopárdot. Azért úgy tártam ki az ajtót, hogy ha kinn lesipuskáz valaki, akkor még csak véletlenül se

kerüljek a célkeresztbe. Így aztán Ginát is csak akkor láttam meg, amikor már bent volt a nappaliban, és én becsaptam mögötte az ajtót. A hangra összereztem, majd ugyanabban a pillanatban felszisszent, mintha még ez az aprócska váratlan mozdulat is fájna. Az arca döbbenetes volt – elször azt hittem, monoklijai lettek, de nem, a gyötrelmet elmélyült fekete árkok húzódtak a szemei alatt. A bre hamuszínsápadt, szája vértelen, tekintete pedig maga a borzalom, mintha újra meg újra maga eltt látná a szörny kínokat, amiket ki kellett állnia. Egészen összegörnyedt, mintha fájna neki egyenesen állni.

– Aggódtam – nyögte halkan, reményvesztetten.

Tudtam, hogy agyongyötörték, hogy kegyetlenül megkínózták, nem is kellett hozzá látnom, mi van a kend alatt. Az arca még a sebeknél is ékebben beszélt.

– Leülhetne, mielőtt elájul? – kérdezte Zeke.

– Persze – bólintottam gyorsan, csak most esett le, hogy majd kiesek a saját szemeimen –, ülj csak le.

– Elmondtad már? – vándorolt Gina tekintete Zeke-re a mögötte ácsorgó Bobby Lee-re.

– Még nem. Úgy akartam, hogy te is itt legyél, hogy elhiggyék – rázta a fejét Zeke.

Gina óvatosan mellé ereszkedett a kanapéra, egészen közel mellé, hogy a karjuk összeért. Ha Zeke-nek lett volna bármi köze is a kínzásokhoz, nyilván nem bújlik így hozzá. Pedig bújt, méghozzá nagyon is otthonosan, mint aki sokkal régebbel ismeri. De mi köze Micah egyik leopárdjának Kiméra farkasársijához?

– Ismeritek egymást. – Oké, a kérdés hangsúly elmaradt. Attól még lehet válaszolni vagy nem?

Egymásra néztek, aztán Zeke felém fordult. Jobb szerettem volna, ha emberi alakban csacsogunk, mert még ennyi likantrópok között töltött év után is nehezen olvastam az állati arcokban. Sokat számít a mimika, még ha emberi szemük marad is néha, ilyenkor kiderül, milyen soványka támasz is az önmagában, a ráncok, rándulások és gesztusok nélkül.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Hadd kezdjem azzal, hogy ha két órán belül nem jelenik meg épen és egészségesen, hogy úgy mondjam, szabad akaratából Kiméránál, akkor elkezd maradandó károsodásokat okozni Micah-nak és a leopárdjának.

– Szóval van határid nk – néztem egyre kifejezéstelenebbül. – Akkor váltsunk tempósabbra.

– A legrövidebb változat kábé annyi, hogy Kiméra mindig is keménykez alfa volt, de a szadizmusra csak az elmúlt pár hétben szokott rá. Egyre labilisabb, szerintem kezdi elveszteni a józan esztét, és mindannyiunkat meg fog ölni, ha nem állítjuk meg.

– Ez volna a rövidített verzió? – ráncolta a homlokát Bobby Lee.

– Hát igen, kapcsoljon rá, Zeke.

– Szeretném, ha segítene kirobbantani a palotaforradalmat, Ms. Blake. Ez így már elég tempós?

– Kicsit talán túlságosan is. Miért akarnak lázadni és leginkább miért velem?

– Mondtam már, attól tartok, hogy Kiméra elpusztít mindannyiunkat. És ezt csak úgy lehet megakadályozni, ha mi vagyunk a gyorsabbak, ha mi öljük meg t.

Na, így kell lényegre törni.

– És miért kellek ehhez én?

– Magának halálos a híre. A jó értelemben.

– Úgy beszél, mint egy újságíró vagy mint egy megfizethetetlen sztárügypvéd. Miért nem öli meg egyedül?

– A többiek, az emberei mind tartanak t le, és nem hiszik, hogy én egyedül képes vagyok végezni vele.

– Míg ellenben én igen?

– Maga és az emberei.

– A leopárdjaimat ne keverjük bele.

– Anita... – kezdte Nathaniel, de belefojtottam a szót.

– Nem. Nem kockáztatom mindannyiótok életét egy valakiért.

– Milyen falka lennének, ha magára hagynánk a Nimir-Ránkat a halálos veszedelemben?

– Engedelmes farka.

Némán d lt hátra a falnak, de az arcán olyan szokatlan makacsság jelent meg, ami egy pillanatra elgondolkoztatott. Lehet, hogy nem csak a fegyverekkel barátkozott meg ezalatt a fél év alatt, amíg sülv-e-f ve együtt lógtunk? Lehet, hogy a makacsság ragályos?

– Nem a leopárdjairól beszéltem, hanem a farkasokról és a patkányokról.

– A patkányok nem az én embereim – és *már nem vagyok a farkasok lupája sem*, tettem hozzá gondolatban.

– Rafael már úton van az embereinkkel – szúrta közbe Bobby Lee csendesesen.

– Jó tudni – húztam el a számat. Honnan szedjek most annyi ropit?!

– Rafael az alfám, nem maga, madam – vont vállat. Közben egy centire se csúszott el Zeke gerincét l a pisztolycs .

– Az rendben is van, de ha továbbra is együtt akarunk m ködni, nem szeretnék több meglepetést. Mára már jutott épp elég.

– Ámen – hajtott fejet a patkány.

– Hol van Micah és Cherry?

– Csak ha megígéri, hogy segít – rázta böszme fejét a farkas.

– Kiméra azért zsarolt, hogy legyek a cukorfalatja, maga meg azért, hogy megöljem Kimérát. Hol itt a különbség?

– Kimérát és maradék híveit csak úgy állíthatjuk meg, ha elpusztítjuk ket. Javaslom, hogy egyesítsük er inket, és így megkényszer-z dve végezzünk velük.

– Ahhoz képest, hogy csak egy ver legény, elég jó a beszél kéje.

– Azért vagyok a ver legénye, mert amikor a hatalmába kerítette a hordámat, ami nem volt egy nagy horda, belekényszerített az állati alakomba. És amikor kés bb megengedte, hogy visszaváltozzam, mindössze ennyire jutottam.

– Csak a szeme... – néztem az emberi szemekbe.

– Csak a szemem.

Általában a szemek azok, amik legel ször bent ragadnak az állati

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

alakban, ha egy likantróp a kelleténél több időt tölt benne. Furcsa volt, hogy Zeke-nél ez pont fordítva alakult, de nem kezdtem kíváncsiskodni, mert arra aztán végképp nem lett volna időnk. Micah és Cherry sokkal fontosabb volt egy szomorú kis színesnél.

– Ebben az alakban csak ver ember lehetek, semmi emberi karrier.

– Térjünk vissza a témához. Rafael beszáll, Bobby Lee?

– Szerintem mindenképp. Jó sok katonával jön, ez már kell meggyőzően.

– És a vérhiénák, Bacchus? Ők hajlandóak lesznek segíteni Zeke embereinek, akik, ha jól tudom, eddig bántalmazták őket?

– Zeke mindig is szót emelt értünk, mindig józan maradt – vontam meg a vállat a kérdezett. – De hogy mindenkit megkímélnék-e, azt nem tudom ígérni.

– Ha Kiméra helyett ti mészároltok le bennünket, azzal nem vagyunk beljebb.

Ahogy ezek ketten megpróbálták dőlre jutni, a tekintetem a főtókra tévedt, és az agyamat előntötte valami, ami nem használ a józan cselekvésnek. Felpattantam, és a hirtelen mozdulatra mindenki rám nézett.

– Zeke-t megölik?

– Nem, de Marcot igen – jelentette ki Bacchus. – Miért?

– Meg kell halnia. Neki és a kígyóembereknek is.

– Megbeszélve – bólintott Zeke, majd felém fordult. – És szerintem arra is van ötletem, hogy lehetne a farkasokat is bevonni a harcba.

– Csupa fül vagyok.

– Kiméra lehet farkas, hiéna, leopárd, oroszlán, medve és kígyó.

– Áll az eltévesztési ügyek hátterében is, igaz?

Zeke bólintott.

– Életben vannak?

– Az oroszlán és a kutya még igen. Őket még nem tudta kényszeríteni, hogy alakot váltsanak. Kiméra csak akkor öl, ha már megtörte az áldozatát.

– És Nárcisszus? Él még? – vetette közbe Bacchus.

– Igen, még t se sikerült megtörnie.

– Na de hogy jönnek ide a farkasok? – kérdeztem a konyhaajtó mell l, kell biztonságban a képekt l.

– Kiméra eddig még soha nem talált olyan nagyobb, domináns alakváltó csoportot, akik felett átvehette volna a hatalmat. Aztán hírét vette a maga farkasainak.

– Igen? – feszültek meg az izmaim.

– Jacob, Paris és még egypáran az én hordámból valók. Engem nem küldhetett, mert az én alakom gyanút ébresztett volna a többiekben.

– És amint Jacob Ulfric lesz, átengedi az egész hordát Kimérának. Ez volt a terv, ugye?

– Igen. Ez volt.

– És most?

– Most Jacobnak és a többieknek vissza kell térniük a maga hordájából, vagy halott emberek.

– Képes lenne megölni a saját embereit? – néztem rá döbbenten.

– Már rég nem az embereim. Nekem már rég nincs hordám.

– Na, beszéljük csak át újra – ingatta a fejét Bobby Lee. – Maga azt akarja, hogy a patkányok, a farkasok és a leopárdok egyesüljenek hiénákkal meg a maga embereivel, akikr l még csak nem is tudjuk pontosan, hogy kik és hogy csatlakoznak-e egyáltalán, és aztán együtt pusztítsuk el a többieket?

– Igen.

– És ha nem tesszük?

– Én nem nagyon látok más lehet séget. Kiméra borzalmakra képes, a leopárdokkal és a hiénákkal, akiket már most fogva tart. Az elméje lassan teljesen elborul, és a közvetlen alatta álló emberei bármit szívesen végrehajtanak, bármilyen szörny ségre készek, még az alfájuk halála után is.

– De egy ilyen rajtaütést id megszervezni – kekeckedett tovább Bobby Lee.

– Ugyan fogalmam sincs, hány óra, de vésszesen telik az id . Ha

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Ms. Blake a két órás határidőn belül nem ér vissza velem Kimérához, Micah és a leopárd sora kegyetlenre fordul.

– Úgy emlegeti Micah-t, mintha ismerné. – És abban a szent momentumban minden kitisztult, már láttam az összefüggéseket. – Jacobot a farkasokért küldte Kiméra, Micah-t pedig az én leopárdjaimért.

Hirtelen leereszkedett a nagy fehér semmi az agyamra, a ravasz meghúzása el tti másodpercek gondolattalan nihilje.

– Úgy voltunk vele, hogy az alfájuk halott, és hogy így aztán nem úgy átvenni ket – nézet rám Zeke. – Magáról nem tudunk, helyesebben, g zünk se volt, hogy jön a képbe.

– Miután Micah megismert, rögtön tudta, hogy ez nem fog menni. Próbálta rávenni Kimérát, hogy hagyja békén az embereidet – folytatta látható erőszítésekkel Gina –, de amikor már Jacobbal is felvetted a harcot, nem maradhattál. Kiméra rád szabadította az embereit, de Micah ezt nem tudta. Csak akkor jött rá, amikor hirtelen mindenki felszívódott. Akkor iderohant, hogy megmentsen.

Csak néztem, bután. Az agyam valahogy nem vette be a gondolatot, hogy Micah az első pillanattól kezdve, folyamatosan hazudott nekem.

– Micah gy zte meg Kimérát, hogy vérpán vagy, azért tudod egyszerre irányítani a farkasokat is és a leopárdokat is. És hogy talán te vagy az egyetlen az egész világon, aki hozzá hasonló.

– Jó kis elmélet – pislogtam.

– Hát nem érted, Anita? Micah egy pillanatig se hitte, hogy az vagy, de ez volt az egyetlen, amivel megóvhatta az életed, meg a sajátját, és a miénket. Nem volt más választása. – Gina felállt, és a fájdalomtól minden izma összerándult. Zeke aggodalmas fejjel nyúlt a hóna alá, mire a lány nagy üggyel-bajjal kiegyenesedett. És elengedte a kendőt.

Sápadt vállán égésnyomok húzódtak, a mellkasa érintetlen volt és szépséges, de ahogy megfordult, a háta maga volt a pokol. Gil a sarokban levegőt után kapott. Nem egyszer en égésnyomok tarkították,

hanem valóságos billogok, amit tüzes vasrúddal nyomtak a hátába. Némelyik még vérzett, egészen friss volt, némelyiknek megfeketedt a teteje; volt, amelyiknek egyenetlen szélei arról árulkodtak, hogy Gina próbált volna szabadulni, hogy nem adta könnyen magát. Visszafordult, könnyek patakzottak az arcán.

– Minden egyes alkalommal, amikor Kiméra hozzád küldte Micah-t, engem vagy Violettet magánál tartott, és ha Micah nem úgy járt el, ahogy kellett volna, minket bántott. – Karjait szorosan kulcsolva magára, elindult felém, de minden egyes lépés mérhetetlen kínnal járt, láttam. – Te mit tettél volna ha tudod, hogy valaki éppen ezt m veli Nathaniellel?

– Sok mindent megtennék, de elárulni nem árulnék el senkit – álltam a tekintetét, de nem ment könnyen.

A könnyek csak folytak csendesen, mintha a zokogást ugyan sikerülne visszafojtani, de a könny már nem férne el a szemében.

– t is megkínózta, mert nem volt hajlandó téged t rbe csalni. Meg fogja t ölni Kiméra, azt mondja, hogy Micah már nem az macskája, mert egy asszony elhódította t le. – És a visszafojtott zokogás is kitört, de azt a fájdalmat már nem lehetett elviselni, Gina félájultan görnyedt össze, ha nem kapom el, a sz nyegre zuhan.

– Édes istenem – suttogta Gina –, de fáj!

A torkom egészen összeszorult, csak tartottam, amíg összeszedte magát annyira, hogy megint felegyenesedjen, és megtartsa magát.

– Én vagyok Kiméra üzenete, Anita. Ugyanezt fogja tenni a leopárdoddal, ha nem jössz velünk.

– Te biztosan nem mész vissza oda még egyszer – jelentettem ki határozottan.

– Cherry és Micah még mindig nála van. Ha én nem megyek vissza, Cherryvel is megteszi ugyanezt. És nem élné túl.

Igen, tudtam én is, ha testileg még meg is gyógyulna id vel, a lelke belepusztulna. Gina egyre nehezedett a karomban, és lassan leengedtem a földre.

– Micah tudta, hogy ez lesz, ha nem hajlandó segíteni megölni té-

ged, és mégsem engedett. – Gina már térdelt, és olyan erővel szorította a kezeimet, hogy fájt. – Én bármit megtettem volna, hazudok, csalogok, ha kell, csak ez ne történjen meg velem.

A hangja zokogásba fűlt, már csak én tartottam, hogy hanyatt ne essen térdeltében. Egész teste rángott a fájdalomtól, aztán lassan elcsendesedett.

– Bárkit elárultam volna, ha abbahagyja – folytatta könnyes hangon. – De tőlem nem akart semmit, semmivel sem tudtam megállítani. Azt ígérte Micah-nak, hogy csakis ő fizeti meg az árát az engedelmességének, hogy minket nem fog bántani, aztán amikor a falhoz láncolták, bevitte engem, és a szemem elé tűt sütögette a hátamat. – Rémültem, elkerekedett szemekkel néztem. – Azt mondta, hogy állati alakba fog kényszeríteni engem vagy Cherryt. Azt mondta, hogy még úgyse volt nálam stény fenevada.

– Így nevez bennünket, akik az állati alakunk csapdájában maradtunk – szúrta közbe Zeke.

– Micah vállalta helyettünk, mert ő alfa, és képes megtartani az emberi alakját – markolta Gina a karomat. – Eredetileg Merle volt a Nimir-Raj-unk, de ő nem akarta kockáztatni az emberi alakját, és Micah átvállalta tőle a feladatot, odaállt értünk, és mindent kockára tett. Azért ő a Nimir-Raj, mert szeret bennünket, és bármit vállalna értünk. Közben bántottak, Micah felajánlotta, hogy ha engem elengednek, akkor elárul téged, de Kiméra azt mondta, hogy érzi a szagán, hogy hazudik, és hogy figyelmeztetne. Azért küldte Zeke-t, mert benne bízunk.

A farkas alakba szorult Zeke-t néztem, míg a gyötrelmesen nyöszörgő Ginát centiről centire engedtem le lassan a padlóra, hogy lehet leg a legkisebb fájdalmat okozza neki minden mozdulat. A fekete farkaspofa emberi szemeiben olyan eltökéltség volt, hogy felesleges lett volna bármi kérdés.

– Meg kell állítanunk Kimérát – suttogta. – Meg kell állítanunk.

– Igen, meg kell állítanunk – csatlakoztam, mert már nem találtam más szót.

LAURELL K. HAMILTON

- A bűdös fenét kell megállítani! – fakadt ki Bobby Lee. – Darabokra kell szedni!
- Azt is, bizony – bólogattam. Ezer darabra, minimum.

64.

SZORÍTOTT AZ IDŐ, MIRE visszaértünk a klubba. A patkányemberek nagy erővel vonultak fel a házamban, és Rafaelre bízta a mentőakció vezetését, engem pedig Zeke fegyvertelenül vitt vissza a rosszfiú barlangjába. Elméletileg nála lesznek a fegyvereim, és elméletileg az adott pillanatban oda is adja nekem őket. Persze, ez mind csak elmélet, sosem szabad elfelejteni hogy a ronda fekete farkas már kétszer megpróbált kiiktatni, elég botor gondolat most rábízni az életemet. De nincs más lehetőség. Ha mondjuk egy kicsit több időnk lett volna az agytornára, kisüthettünk volna valami épkezlábabb haditervet is, de ennyi volt, Micah és Cherry életét nem kockáztathatom.

Már így is az a sötét benyomás növekszik az agyamban, hogy én lettem a notórius késve érkező. Négy éve mindig elcseszem az időzítést, mindig csak leszámolni futok be, meg bosszút állni. Ami ugye már legalább valami, de a szó szoros értelmében nem több annál a bizonyos csóknál, amit az elhunyt homlokára cuppantunk. Cseszhetem, hogy jól megölöm a rusnya szörnyet, ha az addigra már marokszám szedte az áldozatait. Most is, Kiméra már megölt és megkínzott jó pár alfát és nem annyira alfát; viszont, ha mélyen a lelkem mélyébe merengek, be kell, hogy valljam, hogy az ismeretlen Ursa meg a többiek, sőt, még Bacchus szeret-jének nyelvvesztése és Gina kínjai is nagyjából hidegen hagynak. Cherry és Micah fájdalmai azonban közelről érintenek, a húsemba vájnak. Nem nagyon értem, Micah mikor kúszott fel Cherry melle ilyen elkelő pozícióba a lelkemben és a szívemben, de felkúszott. Ezen most nem szabad viszont agyalni, mert azzal a józanságomat kockáztatom, veszett fejjel pedig semmire se megyek a gonosszal szemben.

A klub alsó fertálya üres némaságba süppedt, ahogy mondani szokás, a buli odafent dúlt. A hosszú fehér folyosó legvégén, a kardterem előtt várt Kiméra. Fekete csuklyájából csak a fakószürke szemei látszottak, öltönye a semmi különös kategória eklatáns darabja. La-

zán próbált hátrad lni, és az ajtónak támaszkodni, de majd szétvetette az ideg. Láttam, nem kellett hozzá likantróp érzékenység sem.

Ginát két vérhiéna támogatta. Akár mi is segíthettünk volna neki, ha Zeke nem er fitogtat velem, úgy téve, mintha engem kellene taszigálnia. Ginának meg amúgy is volt postási feladata: a vérhiénának csempészte be Bacchus üzenetét a kend je alatt, amiben arra kéri ket, hogy eresszék be a hátsó bejáraton. Kimérát nem izgatta különösebben az épület alaprajza, soha nem érdekl dött, hogy létezik-e esetleg egy titkos hátsó ki-bejárat, így aztán nem is világosította fel senki. Kiméra el ször Ginát akarta lerendezni, türelmetlenül intett a kísér inek.

– Vigyétek orvoshoz, nem látjátok, alig áll a lábán...

Szó nélkül sarkon fordultak, és már el is t ntek a lépcs n. Egyedül a kígyóember maradt velünk, néma imádattal, katonai tettekeszséggel leste gazdája minden szemerezdülését. Ez a szolgálatkészség azonban túlmutatott a h katona fegyelmén, olyan alázat és feltétlen rajongás áradt a zöld-fekete csíkos kígyófejr l, mintha nem is egy egyszer király, hanem maga az isten állna el tte. Nem kellett sokat filóznom Bacchus szavain – nem bosszúból kell a közvetlen test r-ségét likvidálni a hibbant megalomán vezérrel együtt. Ha valaki istenként imádja a vezérét, annak halála után is folytatni igyekszik majd a tevékenységét. És ezt semmiképpen sem hagyhatjuk.

– Nem is reméltem, hogy eljön, Ms. Blake.

Jaj, de ismer s volt ez a hang! Hol a halálban hallottam már?!

– Nem hagyott más választást.

– És mélyen sajnálom, higgye el.

– Annyira mélyen, hogy szabad elvonulást enged nekem és a leopárdjaimnak?

– Micah nem a maga leopárdja – rázta szomorkásán a fejét –, hanem az enyém.

Hol hallottam már?! Na, mindegy, majd rájövök...

– Azzal az ígérettel csalogatott ide, hogy ha jövök, szabadon engedni mindkett jüket. Ebb l én azt a következtetést vontam le, hogy

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

mindketten az én falkámhoz tartoznak.

– Ha Micah-t átengedem magának, akkor az összes többi leopárdomtól kénytelen lennék megválni. És azt nem tehetem.

– Akkor átvágott a palánkon.

– Ugyan, dehogy, Ms. Blake – húzta el kezeit a háta mögül. Fekete b rkeszty t viselt. – Szeretném, ha egyesítenénk a falkáinkat. Úgy er sebbek lennének.

– Azért jöttem, hogy hazavigyem az enyéimet – ráztam meg a fejem. – Nem érdekel a klubja. Vagy nevezzem inkább er szakszervezetnek?

– Zeke nem magyarázta el, mit szeretnék? – nézett mellettem Zeke-re.

– Azt mondtad, mondjam azt, hogy ha fegyvertelenül hajlandó meglátogatni téged, akkor elengeded Micah-t és a leopárdját. Ennyit mondtál, uram – feszengett Zeke.

Kiméra a homlokát ráncolta, még a b rcsuklyán át is látszott; aztán fáradtan megdörzsölte a halántékát, mint akinek hasogat a feje.

– Emlékszem, hogy azt üzentem Ms. Blake-nek, hogy örülnék, ha csatlakozna hozzánk.

– Az utóbbi napokban mondtál mindenfélét, uram – hajolt meg Zeke.

– Mióta Nimir-Rája a leopárdjainak? – kérdezte, mint aki az ötórai tea mellett cseverészik, de közben folyamatosan a homlokát masszírozta.

– Kábé egy éve.

– Akkor maga is bizonyára látja, hogy az er nk egyesítése a lehető legbölcsebb lépés. Minden városban, ahol a kisebb alakváltó csoportokat a hatalmamba kerítettem, ugyanazt tapasztaltam. A többi falka, horda, csorda magasról tojik rá, mi történik a másikkal. Mint az emberek, akiknek eszükbe se jut rend rt hívni, ha csak a szomszéd autóját törik fel az utcán. Az nem rájuk tartozik. Az alakváltók ugyanilyenek. Csak egyesült er vel védhetjük meg magunkat.

– Tényleg ránk férne az összefogás, de nem hinném, hogy ezt kín-

zásokkal, er szakkal és zsarolással lehetne összehozni.

Kiméra már a szemét nyomogatta, még a háta is meggörnyedt a fájdalomtól. A kigyóember gyöngéden a vállára tette a kezét, mint aki vigasztalni igyekszik, mint aki próbál magára venni valamennyit ura kínjaiból.

Kiméra szúrósan a szemembe nézett, majd határozott mozdulattal lekapta a csuklyát. A haja zsírosan meredt az égnek, mint valami rült tudósnek, aki szörny séget hozott össze a lombikjaiban az éjjel, és még a hajára is ráterjedt a borzalom. Az ismer s nyakseb világított, csak a haja nem volt olyan sz, mint tegnapel tt a rend rségen. Orlando King, alias Kiméra. Ez kiütött, erre aztán végképp nem számítottam.

– Látom, nem ismert fel, Ms. Blake.

– Csak egyszer en nem gondoltam, hogy pont maga...

Ráztam a fejem leblokkolva. És ezt is gondoltam, Orlando King a híres-neves fejjavadász egy mészáros likantróp banda élén?! Annyira nem helyénvaló!

– Szóval akkor azért olyan tájékozott a helyi alakváltó viszonyokban! Mind a maga segítségét kérték...

– A balesetem óta tudják rólam, hogy privát levadászom a megvadt alakváltókat, nem kell bevonni a rend rséget, az mindenkinek csak kellemetlen lenne. Az az elvem, hogy pár férges alma miatt még nem kell kivágni az egész almafát.

– Nem azért nem vadászik már alakváltókra, mert a halálközeli élmény megenyhítette a szívét. Hanem azért, mert maga is azzá vált.

– Nem látszott helyénvalónak, hogy szegény szerencsétlenekre vadászam, olyanokra, akik még annyira se tehetnek az ket ért balesetr l, mint én. Mondjuk, azt a vérfarkast, aki engem megfert zött, és kis híján megölt, nem hagyhattam életben. De általánosságban igaz az, hogy az emberek nagy része ártatlan szenved csupán.

– Ezt én is tudom – hagytam rá.

Az, hogy már tudtam, kicsoda is valójában Kiméra, semmivel sem könnyítette meg a helyzetet, s t, csak annál rejtelmesebbé vált min-

den. Már tényleg g zöm sem volt, mi folyik ebben az átkozott klubban.

– De a pálfordulás csak kés bb jött. A balesetem után negyven-nyolc órával már kimutatható volt a véremb l a farkaslikantrópia. Úgy döntöttem, hogy a lehet legveszedelmesebb állatokkal hozom össze magamat még az els teliholdam el tt. – Merengve emlékezett, mintha valami nagy kalandot sírna vissza. – A legkockázatosabb munkákba vettem bele magam, míg végül elérkeztem az Amazonas vidékére, hogy egy egész törzs veszedelmes véranakondát felszámoljak. Úgy voltam vele, hogy ennyi szörnyeteg csak megtalálja a módját, hogy eltegyen láb alól, pláne, hogy az életükre török. A tervem szerint ott akartam bevárni a teliholdat, hogy biztosan bevégezzék a dolgukat.

– Elég logikusan hangzik – bólintottam, mert valahogy úgy éreztem, hogy mondanom kellene valamit.

– Gondosan és sokszorosan megterveztem a halálomat, Ms. Blake – villant rám a szeme –, de valahogy egyik vérállat sem ért fel a feladatig, senkinek sem sikerült megölnie. Az els teliholdamra már vagy tucatnyi nagyragadozó fert zött meg, és holdtöltekor felvettem el ször is Abutáék alakját, aztán farkas lettem, medve, oroszlán és így tovább és így tovább. Az anakondák úgy gondolták, csakis isten lehetek, ha már így tudom változtatni az alakjaimat, imádni kezdtek, és a törzs fele velem tartott a civilizált világba – felkacagott, durván disszonánsan, és még a fejem búbján is égnek meredt a nemlétez sz r. – Három kivételével mindet megöltem, Anita. Szólíthatom Anitának, ugye, nem gond?

Némán bólintottam, fel lem mucikának is szólíthat, ha leteszi a nagyesküt, hogy húsz percen belül feldobja a pacskert. Szólni egy szót se szóltam, mert frankón összezsínáltam a toalettemet – az arcán vészes érzelmek kavarohtak semmi sem volt összhangban nyugodt beszédével, de semmi. Mint egy ócska szinkrón, ahol a színész képtelen a gesztusokhoz ill hangnemet bel ni.

Forrongó energiahullám csapott meg, csípte a b römet, és a sze-

mei átváltoztak. Az egyik zöldes leopárdszem lett, a másik barna farkasszem, és nem csak a színek nem passzoltak, még a pupillák alakja is más-más volt. A szem körüli csontszerkezet pedig olyan sebességgel alakult át, hogy észre se vettem.

Mosoly torzította el az ajkát, arca állása, teste, szemei mind megváltoztak, de nem likantróp alakváltással, hanem mintha egy másik ember telepedett volna hirtelen Orlando King rugalmas testébe. Még a hangja is más lett – Kiméra délies akcentussal, rekedtesen húzta el a magánhangzókat, ami elég bizarrul hangzott King kim vel angol-sága után. Ez a hang adta az utasításokat odalént, reggel, amikor t r-be próbáltak csalni bennünket.

– Szegény jó Orlando egyszer en képtelen megbarátkozni önmagával. Gy löli, amivé váltunk.

Asszem egy pillanatra bennakadt a leveg m, mert utána aprócska fuldoklást csaptam izibe. Sok fura fazonnal hozott már össze az élet, szocio- és pszichopatákkal, sorozatgyilkosokkal, mániákusokkal, változatosabbnál változatosabb diliket tapasztaltam már meg, és most íme, megismerkedhetem az els többszörös személyiség pácienssel is.

Kiméra lerángatta a nyakkend jét, szabályosan leszaggatta az inge fels gombjait, csavarintott egy reccsent st a fején, és békésen elmosolyodott.

– Na, így már sokkal jobb.

– A nyakkend engem is mindig megvadít – nyögtem.

Közelebb lépett, bele a számba, hogy ösztönösen is hátrálni kezdtem, és belefartoltam Zeke-be. Közvetlen közels l megszaglászott, az energiája szinte marta az arcomat.

– Maga b zlik a félelemt l, Anita. Nem gondoltam volna, hogy már egy kis szemváltás is sok magának.

– Tojok a szemeire.

– Akkor? Mi hozta zavarba?

Megnyaltam a számat, nem sok szalonképes riposzt jutott hirtelen az eszembe. A kattantakat mindig tartsd tiszteletben, ha az életed a

tét, ez alapszabály. Mondjuk az is alapszabály, hogy soha nem adom az életemet többszörös személyiségzavarban szenvedő szadista sorozatgyilkosok kezébe. Remélem, nem kell nagyon bánnunk, hogy ez utóbbi szabályt megszegtem. A komolyabban rültek totál kiszámíthatatlanok, nem sétagalopp tárgyalni velük.

– Szóval? Esetleg válaszolna a kérdésemre?

– Az a tény – vettem be jobb híján a féligazságot –, hogy azelőtt még Orlando Kinggel dumcsiztam, most meg már valaki más-sal, ugyanabban a testben.

Nevetve lépett hátra, majd megmerevedett, mint aki valami hallhatatlan neszre figyel. Máris megjött volna a felmentő sereg? Nem, az sajna nem lehetséges. Undok vigyorral lapogatta meg saját magát.

– Én sokkal jobb hasznát veszem ennek a testnek, mint Orlando.

Segélykérően néztem Zeke-re, mondjuk nem ártott volna, ha beavat, mennyire is beteg ez az ördög. Aki közben elkapta a karomat, és magához rántott. Amíg Zeke tekintetére hajtottam, el is feledkeztem róla. Hiba volt.

– Mindig is itt voltam Orlandóban, nekem köszönheti, hogy győloleten kívül mit sem érzett, amikor embertársait lemészárolta. Mert soha nem állati alakjukban vadászta le az alakváltókat, ahhoz túlságosan is nagyra tartotta a saját biztonságát. Orlando biztonsági játékos volt.

Magához szorított, egyelőre nem okozott fájdalmat, de egy mozdulattal képes lett volna összeroppantani a csuklóm, és ezt egyikünknek se kellett magyarázni.

– King híres volt a hatékonyságáról.

– Persze, hatékonyan ölt meg férfit, nem azt, ami jött. Aztán levágta a fejüket, a testet pedig elégette, nehogy valamelyik még vissza találjon jönni hozzá. Én élveztem a buli minden másodpercét, és én védtem meg önmagától, amikor azzá vált, amit a legjobban győltem.

– Hogy védte meg? – súgtam.

– Megtettem, amihez gyenge volt, de meg kellett, hogy tegye.

– Mit például?

Jön a felmentés, csak ki kell várni. A legbölcsebb, amit tehetek, ha beszéltetem. A férfiak amúgy is szeretik hallani a saját hangjukat, nyilván ezen az sem változtat, hogy az adott férfi (vagy férfiak) buggyantabbak, mint a kéthetes ráksaláta egy szép júliusi napon. Legalábbis igyekeztem ezt beadni magamnak. Gondoltam, ha úgy kezelem, mintha normálisan bomlott sorozatgyilkos lenne akkor nem lehet gond. Gondoltam én. Aztán ki tudja, mit újt be a többszörösen hasadt egója? Remélem, nem tudom meg. Mindenesetre rettegtem, egyéb választásom nem lévén, levegőt is alig kaptam, úgy pödört el a pulzusom.

– Tudni szeretné, mit tettem érte?

– Aha – bólogattam szerintem lazán.

– Biztos benne?

Megint bólintottam, pedig nagyon nem komáltam már ezt a szófacsarást. Már a mosolya is fájdalmas és kellemetlen dolgokat ígért.

– Maga is ismeri a mondást, Anita: a tettek ékebben beszélnek minden szónál. A legjobb, ha nem csépeljük tovább a nyelvünket, hanem megnézi saját édes szemeivel.

És már nem várta, hogy bólogassak, vagy – neadjisten – a fejemet rázzam, kitérte az ajtót, és berántott a szobába.

65.

AHOL SÖTÉT VOLT, KOROMFEKETE, mint a pokol hasában. Kiméra eleresztette a kezemet, és egyedül maradtam a vakságban, a semmiben, mint a héliumos lufi, amikor kicsusszan a madzag a kisgyerek kezéből, és nekivág az egeknek. Csak itt se csillagok, se semmi. Kinyújtottam a kezemet, hogy ne szédüljek annyira, és egy meleg valamibe ütköztem. Megragadtam – emberi hús volt, egy vádli talán, de hogy kerül ebbe a magasságba egy emberi vádli?! Ijedten hirtelen kóltam vissza, ekkor meg a fejemnek csapódott valami, és felsikantottam. Elindultam gyorsan előre, és belegyalogoltam a következőbe, már nem lehettek kétségeim a plafonról lelógó izék tekintetében, mert ez felsikoltott, élt. Kezdtém elhagyni valahol a sötétben az agyamat, a pára leszállt rám, és csak kapkodtam, menekülni próbáltam, mire egyre több lecsüngő alakba botlottam, meglöktem őket, hintáznunk kezdtek, beindult a dominóelv. Amelyik bírta, az kiabálni, jajongani, sírni kezdett, csupa férfihang, nem is szerencsére nem hallottam. A pánik elhatalmasodott rajtam, pont, amikor egy test belém csapódott, és hanyatt lőkött. Feltápáskodni nem sikerült, mert mindenfelé lábakra, combokra, altestekbe nyúltam, némelyik belém rúgott, eltalálták a fejemet, vállamat, a hátamat birizgálták. A ringó testerdő alatt lelapulva próbáltam elrejtőzni, hátha egyszer csak kiérek belőle, de még így is baromira kellemetlen volt, mert nem egy magasságban lógtak, valami mindig hozzámért, és valami miatt pont akkor és úgy, amikor és ahogy épp nem vártam.

Eszel és sikoly érlelődött a torkomban, de sejtettem, hogy ha egyszer kiengedem, soha többet nem fogom tudni abbahagyni. Igazán szerencsés, hogy a semmi határán épp egy langyos, ragacsos pocsolóba tenyereltem bele. Még a feketeség legmélyén is megismerem a vért, tudom, mit jelent elfolyatni emberek vérének, és hagyni őket kivérkezni, mint egy malacot. Perverz mód a vér ismeretével érintése és szaga megnyugtató, és mint aki hazatalált, úgy tapicskáltam bele mind a

két kezemmel a jól ismert textúrába. Kezdttem lecsillapodni, kilátni a pánikból.

Hanyatt feküdtem, kezemet a vérben, fejemet ki tudja, miben nyugtatva, és próbáltam helyrekalapálni a légzésemet, normális ütemre beállítani a szívverésemet. Ha így fekszem, mozdulatlanul, nem ér hozzám semmi. Hát csak feküdtem, lehunytam a szemem, és próbáltam felnyitni a maradék érzékeimet. Hiába jó a látásom, még egy macskának sincs esélye ebben a korban.

A láncok csikorogtak, ahogy a testek ide-oda himbálóztak felettem, még a levegő is felkavarta a mozgás. Az arcomra valami meleg csöppent, de még erre se nyitottam ki a szemem, nyilván a mozgás felszakította a sebet odafenn. Valaki folyamatosan, lihegve rimáncodott istenhez, és nem tudtam rá haragudni, engem is hasonló szint kétségbeesés kerülgetett, pedig én nem fityegek pucéran a plafonhoz láncolva.

– Pofa be! – hallottam Kimérát.

A rimáncodás azon nyomban abbamaradt, bár a nyüszítésszerű lihegését továbbra is hallottam.

– Anita! Merre van?

Végre van egy elnye is ennek a feketeségnek, még Kiméra sem lát benne. A sok vér meg hús meg izzadság szaga pedig elnyomja az enyémet. Tehát nem tudja, hol vagyok. Jaj, milyen elnyit lehetne ebben a kovácsolni? Olyan jó lenne, ha kitalálnék valami hatékony stratégiát, mert a beszéd nem volt éppen sikeres verzió, és valahogy ki kell húznom, amíg a többiek ideérnek. De mivel az égvilágon semmi használható nem jutott az eszembe, feküdtem, mint hal a vízben.

– Anita, válaszoljon.

Hát nem válaszoltam. Ha olyan nagyon meg akar találni, kapcsolja fel a cseszett villanyt. Akkor legalább világos lesz, és most nagyon vágytam egy icipici fényre. Persze, lehet, hogy ostobaság, lehet, hogy a felettem csüngő dolgokat jobb lenne inkább nem látni, lehet, hogy ez is olyasmi, amit az ember soha többet nem tud kiirtani a fejéből. Lehet. De akkor is muszáj látnom valamit, na. Egyelőre úgy

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

feküdtem a kis pocsolóamban, mint amikor kislányként meglapultam a takaró alatt a sötétben, rettegve attól a valamitől, ami ott kint van, és én nem láthatom.

– Feleljen, ha mondom – visította Kiméra, szerintem kezdett begzölni.

– Ha tud, feleljen neki, csak megszívja, ha magára haragítja – szólalt meg egy férfi valahol fent.

Bugyborgó nevetés jött válaszul, valaki a saját vérében fuldokolt. És mintha a szél támadt volna fel, félhangosan, susogva kapták fel körben a mondatot.

– Feleljen neki, feleljen...

– Kuss legyen! – ordított a szörny.

Mozgott a szobában. Csend lett, de a jelenlét ugyanolyan intenzív maradt a fejem felett, tudtam, hogy ha felemelkedem, hozzám érnek megint, úgy nehezednek rám, mint egy beton boltozat, ami egyre lejjebb és lejjebb ereszkedik. Egy hangocska a fejemben gyöközni kezdett, hogy fogy a levegő, hogy már nem is kapok, hogy megfulladok. De tudtam, hogy ez csak a rémület és a klausztrofóbia, nem szabad, hogy átengedjem magam neki, mert akkor örökre elmerülök a pánikban, és csak visítok és visítok. Nem hagyom magam, ha Kiméra a sötétben akar botorkálósat játszani még egy órán keresztül, csak tessék, én nem rondítok bele a mókába. A nyakamra csepeg a vér már patakocskává duzzadt, és elindult a hajam felé. Az se számít, semmi se számít, nem mozdulok.

– Válaszoljon, Anita, különben elkezdem feldarabolni ezeket itt.

Tudod, mikor!

– Nem hiszi? Hát hadd bizonyítsam.

Valaki felsikoltott, metsz, reményvesztetten.

– Ne csinálja – mondtam.

– Mit ne csináljak?

– Ne bántsa őket.

– Mit számítanak ezek itt magának? Nem a maga emberei, nem a barátai, nagy senkik csak magának.

– Orlando King pontosan tudja a választ.
– De én magától szeretném hallani.
– Minek? Tudja azt maga nagyon jól.
– Nem tudom. Orlando tudja, de én nem. Fel nem foghatom, mit tör dik idegenekkel.

A férfi megint felsikoltott.

– Hagyja abba, Kiméra!
– Mert? Mit csinál, ha nem hagyom abba? Mit csinál, ha csak állok itt, és szép lassan feldarabolom ezt az ismeretlen alakot? Hogy akadályoz meg?

– Ne, azt ne – üvöltött eszehagyottan a férfi. – Neeee!

Aztán elhallgatott – vagy meghalt, vagy elájult. Reméltem, hogy csak az utóbbi, de se így, se úgy nem tehetek érte már semmit.

– Érti a rettegést, Anita? Érti az ízét a szájában, ahogy édesen, f – szeresen ráül a nyelvére?

Éppenséggel csontszáraz volt a szám, egy istenverte ízt se éreztem, de a szagát azt igen. Elárasztotta a szobát az újonnan éledt friss rettegés szaga.

– Nem nagy ügy másokat halálra rémisztteni a sötétben, Kiméra. A sötétbe mindenki fél.

– Még maga is?

– Azt ígérte – engedtem el a fülem mellett a kérdést –, hogy ha eljövök elengedi Cherryt és Micah-t.

– Ezt mondtam Zeke-nek, az tény.

És már tudtam. Hogy is lehettem olyan bolond, hogy hittem neki. Nem is értem, miért okozott ekkora megrázkódtatást, hogy megszegi a szavát, nem értem, mire számítottam. Soha egy pillanatig se gondolta komolyan, hogy elengedi ket. Viszont ez borít minden tervet, mert hiába sietnek a segítségünkre, egy bolondrohamában egyszer – en megölheti Cherryt vagy Micah-t vagy mindkett t. Már nincsenek garanciák. És stratégiám sincs, ahogy pisztolyom és késem sem. Jöhetne az az isteni sugallat, most nagyon rám férne. A szívem mindezesetre megint majd kiugrott a bordáim alól, küzdhettem újra a

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

tisztes jógalézésért. Amúgy meg, tulajdonképpen minek dekkolok itt a vérben, a hangom alapján úgyis meg fog találni. Akkor meg? Az a nagy kérdés, hogy mit vessek be? Lenyomni nem fogom tudni, vagy fél mázsával nehezebb nálam, még a téglafalon is keresztülgyalogol, akkora. Mi marad? Szex? Érvelés? Csattanós replikák? Gúny? Zavarban vagyok...

– Nincs mit mondani? He? – kérdezte sokkal higgadtabban. A csalóka normalitás ábrándja megint megérintett.

– Nem sok.

– Újszer élmény egy hölgnél. A legtöbb társa csak locsog, retteg a csendt l.

Lenyugodott. Úgy társalgott, mintha valami gyertyafényes vakrandin ismerkednék egy elegáns vendégl ben el étel és f fogás közt. Ez a hangnem, ha lehet, még hátborzolóbb volt a tök sötét kínzókamrában. Neki itt most rjöngeni illenék, nem pedig okos témákban eszmét cserélni. Ez is csak azt bizonyítja, hogy sült bolond.

Bár lecsendesedett, mégsem Orlando King hangja volt, az a másik személy beszélt ki még mindig a fejéb l, a testéb l. De amíg nem kaszabol a sötétben, addig már ennyit se izgat. Egyre alacsonyabbak az igényeim.

– Akarja látni a leopárdját? – kérdezte csendesen.

Hirtelen vakító fényesség szakadt rám, pár pillanatig ugyanúgy elveszítettem minden viszonyítási pontot, mint amikor a töksötétbe lökött be. Kezemet a szemeim elé kaptam, el ször csak az ujjaim közt kukucskáltam, vártam, hogy a pupillám alkalmazkodjon a kihíváshoz.

Egy pár láb lógott be a látómez mbe, egy összemart fenék, amir l most is épp egy kövér vércsepp pottyant a kezemre. És még csak el se kellett fordítanom a fejem, hogy meglássam a következő t meg a következő t és a következő t. Felaggatott meztelen testek erdejében heverésztem, helyesebben tápázkodtam épp fel komótosan, enyhén szédelegve. Mintha egy obszcén óriás éléskamrájában járnék, ahol emberi sonkák állnak stokiban a hideg télre.

– Van esély rá, hogy még ma feláll, vagy fektében jobb a látvány?

A h vös, nyugodt hang közvetlen a hátam mögött szólalt meg, hogy nevetségesen összerándultam, nyilván Kiméra is levette. Hátra-tekertem a nyakam, két embernyre ácsorgott mögöttem.

– Inkább felállnék, ha nem bánja – adtam a lazát.

– Hadd segítsek.

És mint egy tánciskolában, könnyedén félrebillentette a két testet, ami még kettőnk közt fityegett, de szerencsére gyorsabb voltam. Épp elég volt látni, hogy rezzen össze a sápadt, kék szemű férfi, akihez el ször hozzáért, hogy ne akarjam én is magamon érezni a kezét.

Pedig egészen normálisnak látszott, a szemei ismét emberi szemek voltak, mégsem Orlando King nézett rám. Egy harmadik. Szóval az itt az ezer forintos kérdés, hogy jobban jártam-e a cserével, vagy netán, ha lehet, még rosszabbul. Majd meglátjuk.

Udvariasnak mindenesetre udvariasabb volt: el zékenyen hajtotta félre a pasikat, mint undok érintés bárszonyfüggönyt egy hölgyike el tt. Hagytam, hadd élje ki lovagi hajlamait, én nem leszek semmi jónak elrontója; persze a szememet egy másodpercre se vettem le róla. Gondolom, paráztam, hogy rám ugrik a szörnyeteg. Szerintem nem alaptalanul. Legalábbis az ajánlólevele nem éppen tetszetős és bizalomgerjesztő.

Mindenesetre alaposan fellélegeztem, amikor kiértem végre. Kiméra mellém lépett, mint aki várja a borraivalót a sikeres tárlatvezetés után, és ügyeltem, hogy ne maradjunk túlságosan is egymás közelében. Már kész voltam, hogy alaposabban szemügyre vegyem a művét: minden férfi magán viselte a keze illetve perverz szelleme nyomát – karom, penge és égésnyomok formájában. Volt egy, akinek térdbe l mintha leharapták volna mindkét lábát. Átfutott az agyamon, hogy lehet, hogy Micah is itt lengedezik lágyan közöttük, de nem gondoltam komolyan, bíztam a nagyzási hóbertban ami minden agybeteget elkap és magával ragad. Nyilván külön van valahol kiállítva, hogy láthassam.

Ahogy visszafordultam a kínzómasterhez, éreztem, hogy

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

hullafehér vagyok. De hát nem sikoltoztam, nem téptem a hajam, nem szakítottam el véglegesen a drága piros cernát, alapvetően dicséretesen kordában tartottam a pánikot ami még mindig ott virágzott a kis lelkemben. A motorikus reakciókra már igazán nem tudtam honnan szakítani energiát.

– Hol vannak a leopárdjaim? – szegeztem neki a kérdést határozottan higgadtan. Sok-sok piros csillagot nekem!

– Itt. Legalábbis a maga leopárdja.

Megrántott egy bojtos zsinórt, nagyon teátrálisan, és a falat takaró súlyos fehér függöny kettényílt. Cherryt a csuklójánál s a bokájánál láncolták a falhoz, szájában b rlabda, vérmocskos arcát könnybarázdák szántották, szeme tágra nyílt a rémülett l. Nem értettem, honnan jött az a sok vér, mert az arcán semmi sebet nem láttam.

– Már begyógyult minden sebe, pedig Abuta ismét szépséges munkát végzett.

Közben az említett kígyóember a semmib l mellé lépett, és Kiméra úgy lapogatta meg a fejét, ahogy mások a kutájukat búbolják meg szerelmesen.

Nagyot nyeltem, nem hagyhatom, hogy elöntse az agyam a szar, a dühöngés nem lenne túl konstruktív. Jön a segítség, szuggeráltam magamba, csak ki kell várni, a lényeg, hogy valahogy baj és fájdalom nélkül elüssük addig az id t. Körbenéztem, a falakon körbe mindenütt fiatalemberek voltak Cherry-hez hasonlóan a falhoz er - sítve. Mindenféle fajta és gusztus, az egyetlen szelekciós elv, ami érvényesült az volt, hogy mind nagyon is helyes és csinos volt a maga egyéni módján. A vérhiénák. Vajon mennyi id alatt gy jtögetett össze ennyi mutatós pasit ez a kis ínycsók Nárcisszus? Remélem, még lesz alkalmam kikérni a tanácsait.

Micah viszont nem volt közöttük. Ha jól emlékszem, a polaroidon is olyasmi k fal elé láncolták, mint amilyen kis bemélyedésben Cherry is volt. Nyilván a másik nagy meglepi a függöny mögött. Mert nem húzta el teljesen Kiméra.

Észre se vettem, hogy a nagy merengésben közelebb húzódtam

Cherry-hez, aki most látható okok nélkül összerándult, és ha lehet, még védtelenebb és kiszolgáltatottabb pillantást vetett rám. Vagyis nem rám, hanem el mellettem. Megpördültem, mert tudtam, hogy Kimérát nézi, de els blikkre nem vettem, mi lett benne a megszo-kottnál is fenyeget bb. Aztán megvilágosodtam. A szemei. Megint állati szemek voltak, és az ajkán is az a kísérteties fél-mosoly szalad-gált, ami bizonyossá tette, hogy a kínzások javáért hármuk közül a felel s.

– Oldja el Cherry láncait – parancsoltam rá olyan határozottan, mint akinek meggy z dése, hogy nem lehet nem engedelmeskedni a szavainak. Pedig hát negyed ilyen határozottan sem hittem önma-gamban. Megmondjam a frankót? Az a baljós mosoly engem is ki-kergetett a világból.

Naná, hogy tojt rá, mit pattog itt a kis törpe. Keze vészesen köze-ledett szegény Cherry arcához, hát kénytelen voltam elkapni a csuk-lóját.

– Oldozza el!

– Nem szívesen mondanék le egy ilyen helyes kis szukáról. Nárcisszusznak remek érzéke van az esztétikumhoz, de n ket még csak véletlenül se venne be a falkájába. Tudta, hogy a foltos hiénák alapvet en matriarchális struktúrában élnek? Mert Nárcisszusz igen, és tart t le, hogy n isége kevéske lenne egy er s szukákkal megra-kott falkában.

– Tutira kedvencem a National Geographic meg a zoológiai ínyencségek, de most koncentráljunk Cherryre. Vegye le a láncait, és hadd menjen.

– Na és a babájával mi legyen? Micah-ra már nem is kíváncsi?

Álltam az amúgy elviselhetetlenül torz állati tekintetet, és ezerrel koncentráltam, hogy ne hallja ki a retteget a szavaim mögül. Egy r-jöng dilinyóssal az ember vigyázzon az imidzsére.

– Azt hittem, lesz a nagy finálé. Valamiféle végs attrakció. – És igen! Csak mérhetetlen fáradtság jött át, mintha komolyabban toj-nék bele, hogy mi lesz Micah-val.

De a mélyül kegyetlenséget nézve a szája szegletében, szerintem nem sikerült megvezetnem. Szemében ott ült a várakozás, hogy majd most jól meglátja, hogy omlik össze a nagy Anita Blake, a szörnyek vadásza.

Egyébként nem jártam messze az igazságtól, tényleg Micah-t szánta nagy durranásnak, legalábbis ahogy a függönyt lassan, centir 1 centire húzta félre, hogy még ezzel is csak húzzon, ezt sugallta. Ez a része nem izgatott, pszichés terrorra nem ugrom. De amikor Micah-t megláttam végül, majdnem összeomlott az építmény: nem gyógyította be a sebeit, arcának bal fele a felismerhetetlenségig eltorzult, szeme a duzzanattól nem is látszott, véres, dagadt hús volt az egész. A szája is kifordult, felpuffadt, gyanús, hogy eltörték az állkapcsát. Valaki felzokogott. Hoppá, ez a valaki pedig, hacsak nincs Kimérának még egy énje, csakis én lehettem. Márpedig nem láthatja, mennyire fáj, amit látok, mert akkor megint bántani fogja, az én kínjaimon is élvezkedni akar majd. Visszafogtam minden nemkívánatos részvétnyilvánítást, azt azonban nem sikerült legy rni, hogy az arcát megérintsem. Muszáj volt éreznem, saját kezemmel tapintani, ami történt, mert a hülye agyam, amilyen materialista tud lenni néha, szó szerint csak azt hiszi el, amir 1 fizikai ingert is kap. Lila fogalmam sincs, hogy boldogul a nekromanciával, de hagyjuk. Gyöngéden végighúztam az ujjam az épebb, jobb orcán, mire fél szemével felpillantott, láttam, ahogy elárad benne a hála, de aztán Kiméra is bekerül a képbe, és oda is beköltözik a rémület. Valamit mondani próbált, de a szája nem engedelmeskedett az akaratának.

Kiméra könnyedén megcirógatta a sebeit, mire Micah összerándult, bár lehet, hogy ez a szörnyetegnél is rosszabb lény pár óra alatt szokatlan b rreflexeket indukál az áldozataiban. Közéjük álltam, és megint csak elkaptam a csuklóját. Az én embereimet ne tapizza egy ilyen!

– Engedje el!

– Saját kez leg törtem el az állkapcsát. És tudja, miért? Mert hazudott nekem.

– Soha nem hazudott magának.

– Azzal etetett, hogy maga is vérpán lesz, mint én. Pedig ez hazugság volt – A képeembe hajolt, és megszimatozott, mint Sigourneyt a szörny a nyolcadik utasban. Érezném a szagán, ha az lenne. De magának csak farkas meg leopárd-szaga van, valami nem emberi – egy nagyot smúzolt bellem – valami, amiben vámpír is van meg tudom is én, mi. De semmi köze ahhoz, ami én vagyok, Anita. Csak azt akarta elérni, hogy ne bántsam a macskáit, miután megmentette magát a kígyóimtól, amikor rajtaütöttek a házában.

– Szóval nem lennék vérpán? Micsoda csapás! Ezek szerint már azt sem akarja, hogy én legyek a mátkája?

– Jaj, hát igazán nem tudom – kacagott fel hirtelen –, nincs bajom a szexuális erőkkel, a kínszenvedésekben is jól jön néha a változatosság.

Az a gyanúm, hogy ezt csak azért mondta, hogy még jobban kiakadjak, bár nem voltam száz százalékgig biztos a dolgomban. Lehet, hogy Cherryt megerőszakolta? Hozzáért az ocsmány kezeivel? Muszáj ezt a gondolatot kiirtani a tudatomból, mert érzem, ahogy előttem a forráság a fejemet.

– Ó, ezt már nagyon nem szeretjük, igaz? – kajánkodott, miközben próbálta megcírógatni a hajamat.

Elhúzódtam el tőle, és próbáltam kiaraszolni a beugróból, kicsalogatni, hogy minél messzebb legyen Cherryt és Micah-tól. Nem sokára itt vannak a többiek, mondogattam magamban, de ahogy az óráimra sandítottam, még vagy húsz perc volt az egy óráig, amikor várhatóak. Talán korábban érkeznek valamivel. Talán nem. Ezzel nem kalkulálhatok.

– Nem is lenne rossz – folytatta tovább az epét Kiméra –, ha itt Micah elött húznám meg, azt eléggé rühellnék mind a ketten. Mondjuk én személy szerint fordítva preferálnám, szegény jó Orlando erősen homofób ugyanis. Nem is értem, miért.

– Általában azt utáljuk másokban, amit magunkban sem szeretünk – pszichologizáltam, miközben leeresztettem a függőnyt, hogy így is távolodjunk a leopárdoktól.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Nem is rossz! Tényleg rengeteg mindent kell ellepleznem Orlando el l.

– Nem lehet könnyű .

– Mert?

– Úgy titkolózni, hogy ugyanabban a testben élnek?

Lassan araszolt utánam, el a függönyt l a sarok felé.

– El ször tudomást se akart venni a tetteinkr l, aztán kénytelen volt, de határozottan utálta. Szerintem képes lett volna kárt tenni magában, ha hagyom – a férfierd felé intett. – Egyszer itt ébredt, a sötétben alattuk, és úgy visított, mint egy kislány – a szájához kapta a kezét. – Jaj, bocsánat, mit beszélek, hiszen maga meg se nyikkant. Szóval úgy b gött, mint egy csecsem , és amikor kimenekítettem, még csak hálás se volt. Azt hiszem, engem okol.

Meghökkentnek látszott, és megint, mintha valami mások számára hallhatatlan hangokra figyelt volna.

– Maga is hallja? – nézett rám.

– Mit? – vontam vállat.

A távolba meredt, én meg kihasználtam az alkalmat, és megmutáltam mindent, hátha kisasolok valahol egy kőszá dárdát. Ahol ennyi összevagdalt ember van, csak kell lennie valamilyen vágóeszköznek! Legalább egy csorba kardot vagy szuronyt adjon gyorsan valaki, hol egy cseszett kés, a picsába is?! Kínzókamra kínzóeszközök nélkül? Hát hová jutott a világ?

És ebben a pillanatban meghallottam én is. Csatazaj moraja hallatszott valahonnan lentr l. Egyrészt jó hír, mert érkezik a felment se reg, másrészt viszont még valahol a halál valagán járnak, én meg itt vagyok egy szál magam egy vadállattal összezárva. Jó, nem vagyok egyedül, oké, de falhoz láncolt pasikkal nem sokra megyek.

Kiméra bestiálisan veszett pozával fordult vissza felém. Nem váltott alakot és mégis, bármilyen fenevadnál iszonyatosabban tudott nézni.

– Miért rabolta el az alfákat? – Azért se lankadok, hátha átcseveghetjük a kritikus id t.

– Hogy átvegyem az uralmat a csoportjaik felett – morogta csukott fogakon keresztül, ahogy egy oroszán közelít fenyegető hörgéssel az áldozatához.

– De hogy uralkodik például a kobra a fölött, amikor magának onda? Olyanok felett nincs hatalma, akik nem olyanok, mint maga.

– Már miért ne lenne?

Hát igen, miért is ne. Közben társalgás ide vagy oda, elkezdett becserkészni. Még emberi alakban volt, és mégis, olyan baljós keccsel osont felém, mint egy nagyvad. Egy vérszomjas nagyon nagyvad.

– És élnek még egyáltalán azok az alfák?

– Odalent harc van – rázta a fejét –, hallom. Mit m velt, Anita?

– Én ugyan semmit.

– Hazudik, érzem a szagán.

Ja, ha így, nincs más hátra, mint el re. Hoci neked az igazság.

– Csak a könnyű lovasságot hallja, mind fehér lovon. Értem jönnek, hogy megmentsenek.

– Kik?

Már alig lehetett érteni a szavakat, állati morgás hagyta el a torkát.

– Rafael a patkányával és a vérfarkasok is, azt hiszem.

– Több száz vérhiéna van az épületben, rajtuk úgysem verekszik át magukat. El fognak késni.

Megrántottam a vállam, az igazat már csak nem dörgölhettem az orra alá, még a végén képes lenne felszeletelni a szegény vérhiéna szeret két bosszúból, ami ugye tudjuk, hogy milyen édes tud lenni. Hazudni meg nem mertem, nehogy megint kiszagolja. Így hát kussoltam, és faroltam tovább, lassan az ajtóhoz érek, és ha sikerülne kicsalnom a folyosóra, talán, halvány esélye még annak is lehet, hogy belefut egy t rbe.

De nem, az ajtó mégse játszik. Abutáról nagyvonalúan megfeledkeztem, ami hiba volt. Egyel re nem végzetes, de akkor is hiba. Mert éppen beparkolt az ajtó elé. „A” terv ugrott.

A falnak döntöttem a hátam, legalább mind a kett t lássam. Abuta

szerencsére az ajtót rizte, elég, ha távol tartom magamtól, Kiméra viszont egyre közeledett, akitől még szívesebben maradtam volna távol. Amilyen válogatós vagyok. Na tessék, itt állok egy kígyó meg egy vérpán között – egyik cseber másik verem.

Kiméra alakot váltott. És hiába volt szinte mindennapos esemény különböző alakváltók különböző alakváltásait megélni, úgy kellett elkapni az állam. Még csak sasszézni se sasszézott, osonás közben egyik pillanatról a másikra a sok trutyis cucc nélkül pikkelyek siklottak a helyükre a bérén, öltönye, mint pillangóról a báb, úgy foszlott le, és máris ott állt el ttem a zöld-fekete csíkos Coronus. Belemerevedett a hüllő kedvenc pozitúrájába, és csak sasolt, én meg néztem, mint az új ajtót. Fejét oldalra döntve stírólt rézszínű szemével.

– Emlékszem rád, Kiméra mondta, hogy öljelek meg – vizsgálgattott, majd körbenézet. – Hol vagyunk?

De nagyon úgy látszott, hogy csak költői kérdésnek szánta, mert nem várta meg a választ, hanem fájdalmasan kétrét görnyedt, és megint új alakban, emberként emelkedett fel. Nem Orlando teste volt, hanem Boone-é, és a medvének még ki sem tisztult a tekintete, amikor már oroszlánsörény lobogott a feje körül. Egy zavaros pillanatra azt hittem, most majd Marcot látom, de persze azt még Kimérának is bajos lenne összesakkozni, hogy egyszerre legyen Coronus is, meg Marco is. Hasadt személyiség oké, de hasadt test?

Aranybarna, izmos teste fölött félig ember-félig állat fején majdnem fekete sörény díszlett, karmai mint fekete török villantak.

– Ez az alak igazán az enyém – mordult. – A kígyó meg a medve olyanok, mint Orlando, még azt hiszik, külön valakik, de én tudom, hogy csak egyetlen lény létezik, és az én vagyok, Kiméra.

Már nyúlt értem a keze, de elrugaszkodtam, és majdnem bevetettem magam a plafonról lógók közé, gondolván, hogy azok legalább lelassítják Kimérát is. De aztán az utolsó pillanatban mást gondoltam, lehet, hogy lassítják kicsit, de a hatalmas karmaival felhasogatják ket, és azt nem hagyhatom. Térdre zuhantam, nem volt időm, hogy felálljak, négykézláb pucoltam hát a túlsó sarok irányába, a lehet

legtávolabb Micah-éktől, de sajna az ajtótól is. Csak itt szorított megint a falhoz, szerintem már jóval hamarabb elcsíphetett volna, de nem kapkodott. Nem pontosan értettem, mire olyan nyugis, a csatazaj már hallhatóan erre södött. Jó, még nem az ajtót szaggatták, az is igaz.

A fényben ragyogó hatalmas izomkolosszus földöntúli keccsel indult meg ellenem, majd felbőgött, és csak most tudatosult bennem, hogy ilyen még csak állatkertben hallottam, és hogy mennyire fenséges hang is ez tulajdonképpen. Kicsit magamhoz is térített a dermedt pánikból. Oké, Bacchus és Zeke azt ígérte, hogy idén ben közbeavatkozik, és legalább a puskáimat behajítja az ajtón vagy valami. Nem jöttek, nem is jönnek már, meghaltak vagy hazudtak, egyre megy. Akkor se adom olcsón magam, ha meg kell halni, hát nem fogok kegyelemért esedezni. Kihúztam a hátam, és vártam, hogy beteljesüljön a végzet ennek a lassított rémálomnak, ennek a gyönyörűségesen borzalmas vérvívó angyalnak a képében.

De mivel még lecsapott volna, váratlanul, meleg hullámként söpört végig rajtam az *ardeur*. Legutóbb Richard testének közelsége ébresztette fel, most... ki tudja, talán csak zabaid van. De ahogy az evésre gondoltam, már tudtam is a választ: Jean-Claude ébresztette fel bennem, mert maga is most ébredt új életre a Kárhozottak Cirkuszában.

Kiméra mintha friss betonba lépett volna, bent ragadt.

– Mi volt ez? – morogta.

– Az *ardeur* – lihegtem.

– Micsoda?

– *Ardeur*. A perzselő sóvárgás, a vágy.

Minden egyes szóra csak éledt bennem, erre kapott, felébresztette az addig a mélyben lapuló szörnyetegemet, és a két bestia összefonódva tört előre. Kiméra felé indultam, már cseppet sem féltem. Nem féltem, mert éreztem az félelmét, és soha nem kell olyantól rettegni, aki nálad jobban fél. A maradék józanabbik eszem persze ágált, hogy ez alapján véve nagy baromság, mert egy beszari csóka sok-

kal hamarabb meghúzza a remeg ujjával a ravaszt, mint egy bátor, de a józanabbik énem már romokban hevert, és csak az ösztön maradt, aki viszont imádta a félelem szagát. Mert a kaja és a szex jutott róla az eszébe.

Most Kiméra kezdett hátrálni, és mókásan elindultunk azon az úton visszafelé, amin érkeztünk, csak most menekült el lemm, én pedig lassú méltósággal, imbolygó csípvel, egyenes háttal és mozdatlan vállal a nyomában, mint egy vadászó nagymacska. Eddig az *ardeur* mindig elnyomta a maga sóvárgásával a szörnyeteg vérszomját; most viszont, ahogy minden rezdüléssel Kimérát figyeltem, és kihegyezve vártam a pillanatot, amikor majd rávetem magamat, és húsába vágom a fogaimat; Jean-Claude vérvágását, Richard szörnyetegének éhségét éreztem magamban, és Kiméra volt a prédám. Az *ardeur* mindet egybefzte, végtelen, önnön farkába harapó kígyóként üldözte bennem egyik éhség a másikat, a vágyak ördögi körébe ragadva engem.

Kiméra megtorpant, már nem volt hová mennie, visszaértünk a fehér függönyhöz, de itt még csak a fal volt mögötte, Kiméra ennek vetette neki a hátát.

– Mi vagy te? – kérdezte elfúlón, alig kikalimpálva a rettegésből.
– Még a szagod sem ugyanaz.

– Milyen szagom van? – suttogtam, miközben egészen közel hajoltam hozzá, és ujjamat a mellkasába nyomtam.

Meg se moccan. Tenyeremet a szíve fölé nyomtam, hogy érezzem a dobbanását, és megismertem. Abban a pillanatban tudtam a titkos vágyát, ami akkor ébredt fel Orlando Kingben, amikor megtudta, hogy vérfarkas lett bellem. Meg akar halni, mindennél jobban, véget akar vetni ennek az életnek, amit mindennél jobban gyöl. Lehet, hogy Kiméra már alig hagyott valami Orlandóból, de a vágy az megmaradt, soha nem apadt el, épp csak az aktív öngyilkosságra volt képtelen elszánni magát.

– Én segíthetek rajtad – leheltem, ahogy egész testemmel nekid álltam.

– Hogy segíthetnél? – kérdezte, de láttam, hogy ismeri, és rettegi a választ.

Fájdalom hasított a mellembe, hogy kis híján összerogytam, és Kiméra kapott el ösztönösen a karmos mancsaival. Egy röpke momentumra Richard szemeivel láttam magam körül a homályos alsó termet, egy vérhiéna vicsorgott közvetlen közél a képembe, és Richard nem volt elég gyors. Soha nem ismerné el, hogy meg akart halni, és hogy nem védekezett, de elhagyta az élni-vágyás, utálta ezt az életet, szabadulni akart t le. A fájdalomra felém nyújtotta a kezét, megnyitotta a jeleket, de a húsvér keze nem volt már elég gyors, elhagyta magát, hagyta, hogy a fájdalom bénultsága szétáradjon a vérében, a testében. A hiéna úgy nyitotta fel a mellkasát, mint egy érett görögdinnyét. Shang-Da letépte róla a hiénát, és visszatértem a saját testembe, ami még mindig tompa volt a fájdalom emlékét l. Egy harmadik bemélyedésben eszméltem, a függöny felfogta az esést, de Kiméra alaposan a falhoz trancsolt. Ahogy próbáltam talajt találni, valami hegyeset tapintottam ki a rengeteg, összegy rt anyag alatt – itt voltak a kések. El kapartam egy a karomnál is hosszabb pengét, és ahogy a fénybe tartottam, rögtön vágtam, hogy ezüst. Az *ardeur* Richard sokkjától egyszer en lemállott rólam, köddé vált. Úgy t nt el a nagy semmiben, hogy még csak táplálnom se kellett. Van fegyverem és nincs *ardeur*, de szép is az élet, trallala!

Éppen feltápászkodtam, amikor húst marcangoló karmok zaját hallottam. Elég rutinos voltam a témában, fél füllel is megismerem ezt a hangot.

Hipp-hopp felmértem, hogy nem a hintázó nyomorultakat kaszabolja. Akkor csak a függöny mögött lehet, már csak az a nagy kérdés, hogy melyiküket bántja. Feltéptem a fehérséget, és Abutával találtam szemben magam. Bevettem a régi jó bl dlit – meglobogtattam a karomra tekeredett anyagot, és amikor bemozdult, a másikkal tövig nyomtam a gyomrába a bök t, majd egy nagy mozdulattal felhúztam, hogy kicsapjam a rusnya kígyószívét a helyéb l. Abuta visítva kapott hátra Kiméra felé, valamit halandzsászott egy kriksz-kraksz nyelven,

persze egy mukkot se értettem, de nem vagyok tolmács. A bök viszont megakadt két borda közt – hiába, nem szoktam ilyen széles pengékhez. Aranybarna villanás hasított a látóterembe, majd egy pillanattal később a peches szélén lógók alatt landoltam, miután cseppet sem tapintatos módon beléjük csapódtam. Lett nagy panaszkodás, de most kivételesen nem engedhettem át magam az emberbaráti hevületeknek, jó, ha magamat megtalálom valahol testem romjaiban. Az ütés az egyik vállamat találta el, és még az ujjaim hegyét se éreztem. Arról nem is szólva, na, nem mintha panaszkodni szeretnék, hogy levegőt se kaptam.

Kiméra már a haldokló kígyóembert babusgatta, rá se hederített Cherry-ékre. Akit mellesleg vadul felhasított, nagy siettében mindkét karmát belevájta, és végigszántotta az egész felső testét, annál jobb, minél mélyebb alapon. Micah még nyomorultabbul járt, mintha falhoz csapták volna, és a teste az ütestől loccsant volna szét, a belei kifordulva csillogtak a fényben, és görcsösen rángatózott a láncain. Cherry is szaporán szedte a levegőt, legalább egyelőre még éltek mind a ketten.

Felsikoltottam, és a pánik a jelekbe kapaszkodott, és megint Richardot láttam, ahogy a földön haldoklik. De nem csak ennyit éreztem. Ahogy elhagyta az életeret, a farkasai is feladták. Az Ulfricjuk már nem harcolt, nem vágyott életben maradni, nem volt hát miért küzdeniük. De a hiénáknak és a félemler-félszörnyeknek ott vannak a szeretők és az istenségük, akiért érdemes harcolniuk, nekik nem lankadtak. Tudtam, hogy ha Richard meghal, nemcsak Jean-Claude és én halunk vele, de az egész hordát is kíméletlenül lemészárolják, a barátaimat, a kedves embereimet. Nem tudom, mi ment félre Zeke és Bacchus tervében, de csúnyán félrement, mert alaposan vesztésre álltunk.

Már Kiméra mancsai között vergődtem, karmai a húsomba vájtak, egyelőre csak a felszínen, de éreztem, ahogy lendületet vesz, hogy lesújtson. De mást is éreztem: Richard zihálva szedte a levegőt, mindjárt vége, feladja; Micah egy utolsót rándult, és vészesen el-

csendesedett. Néma sikollyal kutattam az agyamban, meg kell men-
tenem mindannyiunkat, nem hagyhatom. És az er m válaszolt a két-
ségbeesett hívásra, felemelkedett bennem, és tudtam, mit kell ten-
nem. A legborzalmasabb, legembertelenebb ocsmányságot, amit va-
laha láttam. De nem haboztam.

Szólítani se kellett az er t, egygé váltam vele, minden pórusomból
áradt, és csak megérintettem a sz rös kart, ami az ingemet markolta,
a másikkal elkaptam a karmos másikat, ami már a szegény szívemet
célozta. Amikor elkerültem a csapást, fogást kerestem a karokon, be-
lekapaszkodtam, és amikor már megvolt a kell nagyságú érintkezési
felület, ami technikailag nélkülözhetetlen, akkor szólítottam az er t,
amit Új Mexikóból hoztam haza magammal. Amikor holtat keltek ki
a sírjából, energiát pumpálok a zombiba, hogy konzisztenciája le-
gyen, hogy testi valóra találjon. Most ennek pont az ellenkez jét tet-
tem, elszippantottam az energiát, és a hatalmas, nagyon is valóságos
oroszlánemberb l valami kisebbet, valami sokkal kevésbé élettelt
kreáltam.

A bunda kisiklott a kezeim közül, elapadt, mintha víz csorogna
szét az ujjaim között, és emberi kezet tapintottam. Orlando King
térdre zuhant el ttem, döbbszent szürke szemekkel, talán könyörögve
nézett rám. De nem kérte, hogy hagyjam abba, ami tiszta mázli, mert
szerintem nem is tudtam volna abbahagyni. Még sose próbáltam.

Akkor kezdett visítani, amikor megjelentek az els ráncok, mé-
lyedni kezdtek, mintha hosszú évszázadok egy nagy lendülettel siet-
nének bepótolni valami elvégzetlen munkát. És csak faltam, zabál-
tam magamba az energiáit, bizseregve fickándozott a b römön, meg-
töltötte a sejtjeimet, a csontjaimat, minden porcikámat, ott dalolt éde-
sen bennem a tavasz madarával. És azt is éreztem, ahogy átáramlik
Micah-ra, megtölti élettelt; Richard szívét újra beindítja, és a farkaso-
kat és leopárdokat mindet elárasztja az életer , mert már nincs szük-
ségük Richard akaratára, ott van nekik helyette az enyém. Hiszen én
élni akartam, és azt is akartam, hogy mindannyian éljünk, túléljük ezt
az iszonyt, az ellenségeink pedig pusztuljanak. Élni fogunk, és az el-

lenségünk porba hull, semmivé lesz, ahogyan Orlando Kingb l egyre fogy az energia és az élet. Még a vámpírjaimnak is jutott bel le valahol a távolban, harci kedvem és a mindenek feletti életvágyam eluralkodott mindannyiunkon.

Csak Orlando King ment egyre összébb, egy végtelen sikollyá olvadva ahogy a teste lassan megsemmisült. Akkor eresztettem el, amikor már csak megszáradt, barna pergamenszer b r feszült pár fogvájócsontra, de még akkor sem fogta be a száját, pedig a hatalmas testb l pillékönny aszalt roncs maradt csupán. És esküszöm, egy ostoba, kósza pillanatig sem éreztem szánalmat, megrészegett az energia, ami verdes madarak rajaként cikázott a fejemben.

Sokkal tovább bíbel dhettem Orlandóval, mint gondoltam, mert Micah fekete leopárdalakja lopózott egyszer csak mellém, a nyomában pedig Cherry csikó nagyságú pöttyös fenevada. Mind a ketten meggyógyultak, Cherry még csak véres sem volt. És én ezt mind átvarázsoltam, az alakváltást, ahogy letépik láncukat. S t, már a hiénák nagy része is alakot váltott, szépen gyógyulgattak, fújtatva, köpködve szagolgatták Orlando King sikonyáló maradványait. Némelyik még fel is ugatott azzal a hátborzongató hiénaugatással.

– Olyan a szemed, mind az éjszakai csillagos égbolt – dorombolta Micah a fülemben, és nem kellett tükör, hogy tudjam, mir l beszél.

Szemeim éjféketeségben úsztak, távoli csillagok apró pöttyei ragyogtak benne, pont, mint amikor Obszidián Pillangó megérintett, és megosztotta velem a hatalmát.

Kinyílt az ajtó, és Shang-Da Jamillel betámogatta a még mindig emberi alakban biceg Richardot. Nem volt hajlandó alakot váltani, hogy könnyebben gyógyuljon. Most mit mondjak? ket vérfarkasok követték, ki emberi alakban, ki nem, odaloholtak hozzám, eléem kuporodtak, a kezemet és az arcomat nyalogatták, aki meg nem fért a közelemben, átmenetileg a még mindig üvölt száraz izét viczorogta meg.

Id közben Richardék is odabicegtek hozzám, és ahogy megálltak velem és Micah-val szemben, láttam, hogy az szeme is feketeségbe

olvadt. Nem kellett sokat agyalnom, hogy tudjam, Jean-Claude is ugyanebben az erben sütkérezik éppen. Mellesleg Richard úgy nézett rám, mintha éppen halálra gázoltam volna az anyját. Nyilván úgy ítélte meg a helyzetet, hogy megint elloptam a maradék emberi lényéből egy keveset.

– Hogy voltál képes? – nézett a szörny visító mazsolára a lábamnál.

– Meg kellett tennem.

– Ennyire nem ragaszkodtam az élethez – rázta meg a fejét.

– De én igen – felelte Micah.

Egymásra meredtek, zöldessárga leopárdszemek és éjfékete csillogások. Valami jelentése is volt ennek a pillantásnak, de én csak egy nő vagyok, én nem értek a hímviszonyokhoz.

– Haldoklik? – bökött megint a mazsolára Richard.

– Nem egészen.

Lehunyta a szemét, és felrántotta a pajzsát, de még egy utolsó pillantást loptam a lelkéből: nem a szörny tett gyötörte ennyire, hanem az, hogy az energialöket olyan hatalmas örömet okozott neki, mint nem sok egyéb dolog az életben. Aztán már csak a pajzs volt, meg a feketeségben úszó szemei.

– Vigyetek el innen.

– Váls alakot, Richard, és gyógyítsd meg magad.

– Nem.

– Cseszd meg, Richard!

– Akkor sem.

Ennyi volt, az Ulfric a test reivel távozott, és még csak nem is próbáltam visszahívni. Letérdeltem a csontvázlányhoz, ami valaha Orlando King volt. Pontosan tudtam, hogy adhatnám vissza a régi formáját, de Orlando meg akart halni, Kiméra pedig közveszélyes volt, beteljesíttem hát Orlando kívánságát, összekapartam újra az ermet, és kiszabadítottam az aszott test fogságából a lelket, ami pillangóként lebegett ki a teremből, ki tudja, hová. A testet pedig elhagyta az utolsó, reszketeg sóhaj.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Orlando King beazonosíthatatlan tetemet hagyott maga után, már ha az ember nem hajtja fel valahonnét a fogorvosi leleteit.

Micah emberi alakja segített fel. Amíg nem láttam Kiméra borzalmasan szemet gyönyörködtet mutatványát, azt gondoltam, Micah-nál simábban nem vált senki alakot. Tévedtem. De azért csak hagytam, hadd öleljen magához, és arcomat jóles en temettem az ép mellkasába. Az *ardeur* mintha csak rá várt volna valami zugolyban, felbuzgott bennem, és végiglúdb rzott Micah karján.

– Nem biztos, hogy ez a legjobb pillanat – nevetett fel zaklatottan.
– Nem volt épp egyszer napom.

Szorosan magamhoz öleltem, igyekeztem minél mélyebbre fúrni az arcomat, és csak a Nobel-díjas írók tudhatják talán, hogy miért, de sírva fakadtam És az *ardeurt* elmosták a könnyek, a csókok és az érintések. Nem csak Micah hanem mindenki, a vérfarkasok, a patkányok és hiénák, Bacchus és Zeke és az én engedetlen leopárdjaim, akik az utasításom ellenére mind eljöttek, engem tapiztak ahányan csak voltak, hálásan simogattak, és rajtam akarták hagyni a szaguk. Együtt sírtunk, aztán már nevettünk, ugattunk, morogtunk, üvöltöttünk, minden elképzelhet hangot felvonultattunk nagy boldogságunkban. A lúzer Richard bebukott egy fene jó gy zelmi partit!

És ami utána történt...

RICHARD MEGTETT Bölverknek. De már nem vagyok a csaja, kereshet magának új lupát; és még csak nem is bánom különösebben, bár van egy tippem, hogy a Thronnos Rokke Klán nem osztja a véleményemet, szerintük nálam jobb lupát úgyse találnak. Bölverki napjaim els döntéseként Jacobot kivégeztük. Paris maradhatott, na, nem én voltam ennyire lágyszív, hanem Richard. Oké, az Ulfric, az döntése. Még ha nagy baromság is.

Teliholdkor nem n tt bundám, nagyon úgy fest, hogy Jean-Claude-nak volt igaza, és a leopárd csak a hívóállatom, mert kezdek egyre vámpírnagymesteribb lenni. Ott van ugyebár Damian, a vámpírszolgám. Hát, most hogy erre mit varrjunk...?

Marco és a kígyóemberek mind f be haraptak, a többiek pedig, akik túléltek a harcokat Kiméra törzséb l, megkeresték a fajtájuknak megfelel likantróp csoportot, és most boldogan élnek. Ja, és megalakult a nagy likantróp koalíció, ami a különböz népségek együttm ködését promotálja. Végül is, én lettem az elnök, hiába küzdöttem.

Micah és a leopárdjai maradtak a városban. S t, Micah-val randizgatunk, már ha randizásnak lehet azt nevezni, hogy közös a pár-nánk és a házunk. De közben Jean-Claude is megmaradt, a halandó szolgálja vagyok, ezen nincs mit szépíteni, variálni. Ráadásul egészen jól kijönnek Micah-val, lekopogom gyorsan, mert a gombóc kicsit mindig beugrik a gyomromba, amikor hármasban nyomulunk. Ki tudja, mikor esik szét a nagy hímösszetartás, és nyiszálják át egymás torkát...

Joseph-et, a Rexet sikerült megmenteni, és a felesége még mindig nem vetélt el, bár még hátra van négy kemény hónap. Közben az is kiderült, hogy Nárcisszusz hermafrodita, és is babát vár – noha vannak kétségeim, vajon babának hívhatunk-e olyasmit, aminek Kiméra és Nárcisszusz a felmen i. Szerintem kár szaporodnia az ilyen-

nek, de lelke rajta.

A kobra király meghalt, Kiméra ölte meg, miután megtörte az akaratát, és alakot váltott.

Reggelente Micah és Nathaniel között ébredek, felváltva táplálják az *ardeurt*, mert egy ember nem bírná. Nem véletlenül mondják az inkubusról hogy halálba szereti az áldozatát. Az én Nimir-Raj-om és a *pomme-de-sang*-om jól megvannak a helyükön, vagy legalábbis egyikük sem pattog. Nathaniellel nem kefélek, legyen elég, amit kap. Nekem néha még ez is sok, és masszívan reménykedem, hogy csak egy hosszabb átmenet lesz ez az „ardo-izé”.

Belle Morte felvette Jean-Claude-ékkal a kapcsolatot, most diplomáciailag megy köztük a rizsa, hogy esetleg a hadnagya, egy bizonyos Musette átugrana látogatóba. Asherrel már az ötlettől is napokra lesápadtak.

Ronnie alig tért magához, hogy valaki már megint majdnem ibolyát etetett velem, de még ez sem enyhítette meg a szerelmi életem szüzségében. Lehet, hogy majd bedobom Micah-t mint szalonképes megoldást. És nem viccelek.

Még mindig szeretem Richardot, de már nem erltetem. Úgyse m ködne. Képtelen elfogadni önmagát annak, ami, engem meg még annyira se. Egyikünk se fog megváltozni, és én már nem is akarok. Jó nekem így. Micah olyannak szeret, amilyennek, a plüsspingvin-gy jteményemmel meg a hidegvér problémakezeléssel együtt. Ahogy Jean-Claude is. Ket aztán nem izgatja, ha néha egy-egy tetembe botlanak a hálóban vagy a nappaliban. Remélem, Richard is megbékél egyszer végre önmagával, de ha nem, hát nem. Ha neki így jobb... Én rendben tartom a hordát akár vele, akár nélküle.

Mi van még? Talán csak annyi, hogy ha selyem lepedőn ébredek, tudom, hogy Jean-Claude-nál vagyok, ha pamuton, akkor otthon. De a helyrajz nem is igazán számít, mert Micah mindig ott van mellettem, arcomat mindig belenyomhatom a meleg hátába, és beszívhatom b re forró, mézédés illatát. Néha Jean-Claude kölnije is érződik az ágynemőn, néha nem. Néha két tüchtig fognyomocskát mutatja

LAURELL K. HAMILTON

Micah nyakán, hogy a saját, különbejáratú vérszopónk tele bend vel
pihen a koporsójában, eltelve Micah vérével és az én kéjemmel.

Kell ennél több?

LAURELL K. HAMILTON ÁRNYAK CSÓKJA

(részlet)

Az új sorozat Merry Gentryvel a fő szerepben

Megjelenik: 2007 tavaszán

1. Fejezet

HUSZONHÁROM EMELETNYI MAGASSÁGBAN, AZ ABLAKON KINÉZVE csak szürke szmogot láttam. Nevezhetik az Angyalok Városának, de ha egyáltalán voltak kint angyalok, akkor biztosan vakrepülést végeztek.

Los Angeles az a hely, ahol az emberek szárnyakkal vagy szárnyak nélkül is elrejt zhetnek. Elrejt zhetnek mások vagy maguk el l. Én rejt zködni jöttem, ami sikerült is, bár ahogy a kinti s r , mocskos leveg t bámultam, inkább haza akartam menni. Haza, ahol az ég többnyire kék volt és a füvet nem kellett öntözni. Az Illionis állambeli Cahokiában volt az otthonom, de nem mehettem vissza, mert akkor megölnek. A rokonaim és szövetségeseik. Mindenki tündérkirálynő akar lenni, ha feln . Hidd el nekem, nem éri meg.

Kopogtattak az iroda ajtaján. Kinyílt, mielőtt még megszólalhattam volna. A f nököm, Jeremy Grey állt az ajtóban. Alacsony, 154 cm magas, szürke ember volt, 3 centivel alacsonyabb nálam. Tet t l talpig szürkében volt, Armani öltönyét l kezdve begombolt ingjén át a selyem nyakkendőjéig. Csak a cipő fénylettek feketén. Még a b re is egyenletesen szürke volt. Nem betegségt l vagy kortól. Trow volt, élete virágjában, épp csak 400 éves múlt. Volt néhány szarkaláb a szeme körül, vékony szája környékén ráncok, melyekt l érettnek látszott, de megöregedni sosem fog már. Halandó vér és egy meglehetősen erős varázslat nélkül Jeremy örökké is élhet. Elméletileg. Tudósok szerint körülbelül 5 milliárd év múlva a Nap felrobban, és elnyeli a Földet. A feyek azt nem fogják túlélni. Meghalnak. Tekintetünk 5 milliárd évet örökkévalóságnak? Kétlem. Bár ennyi is elég ahhoz, hogy irigykedjünk rájuk.

Hátrad ltem, háttal az ablakoknak és a s r , nyúlós szmognak. A nap is szürke volt, mint a f nököm, vagy a felhők a tavaszi eséllyel; az ablakon túli szürkesség viszont nehéz volt és s r , melyet ha megpróbálsz lenyelni, sohasem csúszik le a torkodon. Nyomasztó egy

nap volt, de lehet, hogy csak a hangulatom miatt.

– Lehangoznak látszol, Merry – mondta. – Valami baj van? – Bejött és becsukta maga mögött az ajtót, hogy kettesben lehessünk. De az is lehet, hogy csak a kedvemért tette. Feszültséget láttam az arcán, keskeny, jól szabott zakóba bújtatott vallanak tartása is arról árulkodott, hogy nem én voltam egyetlen, akinek aznap rossz kedve volt. Lehetséges, hogy az id járás vagy inkább annak a hiánya. Egy jó kis es vagy akár egy nagyobb szél kikergethette volna a városból szmogot, hogy újra lélegezhessen.

– Honvág – feleltem. – Jeremy, mi a baj?

Elmosolyodott.

– Ugye nem tudlak becsapni Merry?

– Nem – feleltem.

– Jó a ruhád – mondta.

Tudtam, hogy ha Jeremy megdicséri a ruhámat, akkor nagyon szexis vagyok. mindig kifogástalanul nézett ki, még farmerban és pólóban is, amit csakis akkor vett fel, ha inkognitóban kellett dolgoznia. Láttam egyszer, amikor egy gyanúsítottat üldözve Gucci papucscip ben futott le három perc alatt másfél kilométert. Persze ebben az is benne volt, hogy sokkal gyorsabb az embernél. Ha tudtam, hogy esetleg aznap valakit üldöznom kell, akkor el vettem a sportcip met, a magas sarkút pedig otthon hagytam.

Jeremy azzal a nézéssel pillantott rám, amit a férfiak arra az esetre tartogatnak, ha valami vagy valaki nagyon tetszik nekik. Ez tulajdonképpen nem rám vonatkozott, de a feyek körében udvariatlanságnak számít, ha nem veszik észre, hogy valaki tetszeni akar. Mintha belemondanák az arcukba, hogy ez nem jött össze. Úgy látszott, nekem sikerült. A szmogra ébredtem, és próbáltam a szokásosnál is élénkebb színekbe öltözni, hogy felvidítsam magamat. Királykék kosztümkabát, kétsoros ezüst gombokkal. A hozzá ill kék rakott szoknya olyan rövid volt, hogy a kabát alatt csak egy csík maradt szabadon a combjaimból. Annyira rövid, hogy ha figyelmetlenül raktam keresztbe a lábaimat, akkor kilátszott a fekete combbarisnyám

szegélye. Ötcentis lakkból magas sarkú hangsúlyozta lábaimat. Ha olyan alacsony vagy mint én, tenned kell valamit, hogy legalább a hosszú láb látszatát keltsed. Legtöbbször nyolc centis sarkokat hordtam.

A tükörben a hajam vörös volt. Vörös, fekete csíkokkal. Mintha valaki sötétvörös rubintokat font volna bele. Ebben az évben nagyon népszerű szín volt. Vérgesztenyének hívták a fey királyi család udvarában. Egy jobb fodrászszalonban Fey Vörös, Sidhe Skarlát. Valójában az enyémmnek természetes volt a színe. Míg divatba nem jött, és el nem találták a megfelelő árnyalatot, rejtetnem kellett. A feketét választottam, mert sokkal jobban ment a bőrszínemhez. Sokan hiszik azt, a Sidhe Skarlát kiemeli a természetes vörös színt, pedig nem. Véleményem szerint ez az egyetlen olyan valódi vörös, amely illik a halvány fehér bőrszínhez. Ahhoz illik a vörös haj, aki jól néz ki feketében, mélyvörösben és királykében.

Már csak a szemem vibrálóan zöld színét és bőrfényességét kellett valahogy elrejtennem. Sötétbarna kontaktlencsét használtam ezért, bőrfényt viszont csak bőrbájjal tudtam elhalványítani. Örökös koncentráció, mintha a fejemben zene szólna. Sohasem feledkezhettem el róla, nehogy ragyogni kezdjek. Az emberek nem fénylenek, bármilyen ragyogóak is legyenek. Semmi ragyogás. Bőrbájt fontam magam köré, mint egy hosszú kabátot – azt az illúziót keltve, hogy csak egy ember vagyok, akinek az ereiben fey vér is folyik. Éppen annyi misztikus képességem volt, hogy jó detektív lehessek, de semmi több. Jeremy sem tudta, ki vagyok. Az ügynökségnél senki sem tudta. A királyi udvar egyik leggyengébb tagja voltam, de ha Sidhe vagy, még ez is jelent valamit. Igaz, csak annyit, hogy a város legjobb mágusai és médiumai el tudtam rejtetni valódi éneket, valódi képességemet. Talán még országosan viszonylatban is. Nem kis teljesítmény, de az a fajta bőrbáj, amelyben a legjobb voltam, nem védett volna meg egy kést a hátamban, vagy egy varázslattól a szívemben. Ilyen képességeim viszont nem voltak, és ez volt az igazi oka annak, hogy rejtőzködtem. Nem harcolhattam a Sidhe ellen, ha

élni akartam. A legtöbb, amit tehettem, az a rejtőzködés. Bíztam Jeremyben és a barátaimban. Abban viszont nem bíztam, hogy a sidhe könyörülne rajtuk, ha megtalálnának és kiderülne, hogy tudják a titkomat. Ha valóban nem tudnak semmit, akkor a sidhe békén hagyja őket. Boldog tudatlanság. Bár gondolom, hogy ezt néhány igazán jó barátom az árulás egy formájának tekintené. Ám ha választhatok a között, hogy épen maradt csontokkal éljenek és dühösek legyenek rám, vagy halálra kínozzák őket, de ne legyenek rám dühösek, akkor talán a dühös változatot választom. Azzal tovább tudtam volna élni, ha dühösek rám. Abban azonban már nem voltam biztos, hogy a halálukat is el tudnám fogadni.

Tudom, tudom. Miért nem kértem menedéket a Humán és Fey Ügyekért Felelős Minisztériumtól? A rokonaim valószínűleg megöltek volna, ha megtalálnak, és ha a piszkos szennyesünket a nyilvánosság és a sajtó elteretgetem ki, akkor holtbiztos, hogy megöltek volna. Csak lassabban. Tehát semmiféle rendszám, semmiféle nagykövet, csak a végső játék, a bűjőcska.

Rámosolyogtam Jeremyre, tudván, hogy ezt várja: jól néz ki karcsú testével a tökéletes zakója alatt. Talán úgy látszott, mintha flörtölt volna, de egy Fey esetében nem ez számított annak.

– Kösz Jeremy, de tudom, hogy nem azért jöttél, hogy bókolj. – Beljebb jött és manikörözött körmeit végigfuttatta az asztalom szélén.

– Két nőt vár az irodámban. Lehetséges ügyfelek.

– Tényleg?

Megfordult, és karjait összefonva nekidőlt az íróasztalomnak. Nem tudom tudat alatt vagy nem, de pontosan lemásolta a testtartásomat, ahogy az ablakok előtt álltam.

– Válasszal általában nem foglalkozunk – mondta Jeremy.

Tágra nyitottam a szemeimet, és elléptem az ablakoktól.

– Jeremy első számú szabálya: A Grey Nyomozó Iroda soha, de soha nem vállal választ.

– Tudom, tudom – mondta. Ellökte magát az asztaltól, odajött

mellém, és kibámult a ködbe. Nem látszott túl boldognak.

Nekid ítem az üvegnek, hogy jobban lássam az arcát.

– Jeremy, miért szeged meg a legfontosabb szabályodat?

Megrázta a fejét, de nem nézett rám.

– Merry, nézd meg ket. Bízom az ítéel képességében. Ha azt mondog, hogy ne foglalkozzunk velük, akkor úgy lesz. De azt hiszem, ugyanazt fogod érezni, mint én.

Megérintettem a vállát.

– Fnök, az aggodáson kívül mi az érzésed velük kapcsolatban? – Végigsimítottam a karját, kényszerítve, hogy rám nézzen.

A szemei sötétszürkévé váltak a dühtől.

– Gyere Merry, nézd meg ket. Ha utána ugyanolyan dühös leszel, mint én, akkor elkapjuk a gazembert.

– Nyugi Jeremy. Ez csak egy válás.

– Mi van, ha azt mondom, hogy nem válás, hanem gyilkossági kísérlet? – Nyugodt volt a hangja. Ami azt illeti, egyáltalán nem illett a szemeiben tükröz d intenzitáshoz és a karjaiban vibráló feszültséghez.

– Gyilkossági kísérlet? Miről beszélsz?

– A legocsmányabb varázslatról, amely valaha besétált az irodámba.

– A férj akarja megöletni a feleségét?

– Valaki, de a feleség azt mondja, hogy a férje az. A szeretet pedig egyetért a feleséggel.

Pislogtam egyet.

– Azt akarod mondani, hogy a feleség és a szeretet az irodámban vannak? – Bólintott, és minden felháborodása ellenére elmosolyodott.

– Hát, ilyen még nem volt – mosolyogtam vissza.

– Nem is. Még ha vállalnánk válásokat, akkor sem. – Megfogta a kezem, és a hüvelykujjával az ujjperceimet simogatta. Ha nem lenne ideges, nem csinálná. Mintha ezzel próbálná nyugtatni magát. A száájához vonta a kezemet, és egy gyors csókot nyomott rá. Azt hiszem,

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

észrevette mit csinál. Rám villantott egy ragyogó mosolyt, a legszebb koronákat, amit csak pénzért lehet kapni, és az ajtó felé indult.

– Csak egyet mondj meg nekem, Jeremy.

Megigazgatta a zakóját pár apró mozdulattal, nem mintha szükség lett volna rá.

– Kérdezz.

– Mit i ijedtél meg?

A mosoly lassan elt nt az arcáról.

– Rossz érzéseim vannak ezzel az üggyel kapcsolatban. S bár a jóslás nem tartozik a képességeim közé, de akkor sem tetszik ez nekem.

– Akkor ne foglalkozzunk vele. Nem vagyunk zsaruk. Mi honoráriumért dolgozunk Jeremy, nem azért, mert felesküdtünk, hogy szolgálunk és védünk.

– Ha találkoztál velük, és azt mondod, hogy nyugodtan elküldhetjük ket, akkor megteesszük.

– Mióta számít ennyire, ha valamire nemet mondok? Az ajtóra Grey van kiírva, nem Gentry.

– Mert Theresában annyi az empátia, hogy soha senkit sem tud elküldeni. Roane-nak annyira vérz a szíve, hogy együtt sír a n kkel. – Megigazította galambszürke nyakkendjét. – A többiek viszont csak feladatot teljesítenek, döntéshozatalra képtelenek. Így maradtál te.

Belenéztem a szemébe, hátha sikerül kiolvasnom valamit, túl az aggódáson.

– Nem vagy tele empátiával, nem vérzik a szíved senkiért sem, és pompásan tudsz dönten. Akkor miért nem tudsz d l re jutni?

– Mert ha elküldjük ket, akkor sehova máshova nem tudnak menni. Ha elmennek úgy, hogy nem segítünk nekik, akkor meghalnak.

Rámeredtem és végre megértettem.

– Tudod, hogy el kellene küldenünk ket, de nem vagy képes ki mondani az ítéletet. Képtelen vagy halálra ítélni ket.

– Igen – bólintott.

– Mib l gondolod, hogy ha te nem, akkor én meg tudom tenni?

– Azt reméltem, hogy valamelyikünk elég józan ahhoz, hogy ne legyen ennyire hülye.

– Jeremy, idegenek kedvéért nem foglak titeket megöletni. Szóval, készülj fel arra, hogy elküldjük ket. – Keménynek és hidegnek éreztem a hangomat.

Megint elmosolyodott.

– Az én k szív kiscicám.

Megráztam a fejem és az ajtó felé indultam.

– Ezért is imádsz engem Jeremy. Tudod, hogy a szempillám se rebben.

Kiséáltam a folyosóra, ahonnan a többi iroda nyílt, és biztos voltam abban, hogy elküldöm ket, hogy én leszek az a fal, ami megvéd minket Jeremy jószándékától. Isten a megmondhatója, hogy tévedtem már máskor is, de ritkán akkorát, mint most.

2. Fejezet

VALAMIÉRT AZT HITTEM, HOGY ELS RÁNÉZÉSRE MEG TUDOM MAJD MONDANI, melyikük a feleség és melyikük a szeret . De els látásra mindketten vonzó n k voltak, hétköznapi ruhában, mint két barátn , akik vásárolni és ebédelni készülnek. Az egyik n alacsony volt, bár pár centivel Jeremynél és nálam is magasabb. Vállig ér , sz ke hullámos hajjal, látszott rajta, hogy nem sokat vacakolt reggel a frizurájával. Csinos volt, de nem volt benne semmi különleges, hacsak nem kék szemei, melyek csak úgy világítottak. Vastagon ívelt fekete szemöldökei drámai keretet alkottak köréjük a sötét szempillákkal. Nem voltak kifestve, természetes szépségükkel hatottak. Sminkkel és egy kis er feszítéssel akár dögös is lehetett volna. Bár többre lett volna szükség, mint egy kis sminkre és el nyösebb ruhákra.

Összeroskadva ült az ügyfelek számára fenntartott székekben, el re görnyedve, mintha minden pillanatban arra várna, hogy megüthetik. Gyönyör szemeivel úgy nézett rám, mint a reflektorfénybe került z. Mint aki képtelen megállítani azt a rosszat, ami vele történik. A másik n magas volt, úgy 175 centi, vagy a fölött. Karcsú volt, hosszú, egyenes, világosbarna hajjal, amely léért egészen a derekáig. Els ránézésre húszas éveinek elején járhatott. Komoly barna szemeibe nézve hozzáadtam a korához még vagy tíz évet. Harminc éves kora el tt nem igazán ilyen az ember tekintete. Magabiztosabb volt, mint a sz ke, ennek ellenére feszültségr l árulkodtak a szemei, és a vállait is mereven tartotta, mintha valaki vagy valami nagyon mélyen megsebezte volna. A csontjai olyan kecsesnek t ntek, mintha a b re felszíne alatt lett volna még egy törékenyebb valami is a pusztá csontoknál. Csak egyetlen dolog van, amit l egy ilyen magas, tiszteletet parancsoló n törékenynek látszik: részben sidhe volt. Jópár generációval korábban történhetett – nem úgy, mint az én esetem a királyi udvarral –, hogy egy ük-ük-ük nagyanyja ágyba bújt egy nem egé-

szen emberi lénnel, és gyerekük született. Bármilyen fey vér ott-hagyja a nyomát egy családban, de a sidhe vér örökre benne marad a génekben. Ha egyszer belekeveredik, sohasem lehet eltávolítani.

Lefogadtam volna, hogy a sz ke volt a feleség és a másik a szere-t . Kettejük közül a sz ke nézett ki rosszabbul, valószínűleg neki volt egy durva férje. Az ilyen ember minden környezetében lévő n t bántalmaz, a legrosszabbat azonban a családjának tartogatja. A nagypám is ezt tette.

Mosolyogva léptem a szobába, kezemet nyújtva, ahogy más ügyfelek esetében is. Jeremy mindenkit bemutatott. Az alacsony sz ke volt a feleség, Frances Norton, a magas, barna hajú a szeret , Naomi Phelps.

Naominak határozott volt a kézfogása, a keze h vös, finom csontjai megmozdultak a b re alatt. Csak egy csepp tartottam tovább a kezét a kezemben, élvezve az érintését. Az utóbbi három évben ez volt az első eset, hogy egy sidhe közelében lehettem. Egyetlen másfajta fey közelsége sem adja meg ezt az érzést. Van valami a királyi vérvonalban, ami olyan, mint a drog. Ha egyszer megízlelted, mindig hiányozni fog.

Zavartan nézett rám, nagyon is emberi zavarral. Elengedtem a kezét, és igyekeztem emberként viselkedni. Nem ment valami jól. Igaz, ment néha rosszabbul is. Megpróbálhattam volna felmérni a természetfölötti képességeit, hogy a különleges csontjain túl képes-e még valamire, de udvariatlanság volt rögtön az első találkozásnál a másik fél mágikus képességei után puhatolózni. A sidhében nyílt kihívásnak számított az a feltételezés, hogy a másik képtelen megvédeni magát még a legegyszerűbb varázslattal szemben is, de Naomi valószínűleg nem sértődött volna meg. Tudatlansága azonban nem lehetett ok arra, hogy udvariatlan legyek.

Francis Norton úgy nyújtott kezét, mintha félt volna megérinteni, kezét rögtön visszahúzta. Vele is ugyanolyan udvarias akartam lenni, mint a másik n vel, de már ahogy a keze felé közelítettem, az ujjaimban éreztem a varázslatot. Az aurája, a mindünket körülölel vé-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

kony energiaréteg, úgy taszította az ujjaimat, mintha nem akarná, hogy megérintsem. Olyan s r volt a testében valaki másnak a mágiája, hogy teljesen betöltötte az auráját. Bizonyos tekintetben a n már nem volt önmaga. Még nem szállták meg, de nagyon közel járt hozzá. Jó néhány emberi törvényt megszegtek ezzel, és mindegyik b n-cselekménynek számított. Keresztülr ltem a kezemet ezen a hömpölyg energián, és megragadtam az övét. A b báj azonnal megpróbált belémhatolni. Szemmel semmit sem lehetett látni, de ahogy az ember álmában képes bizonyos dolgokat látni, úgy én is éreztem, hogy valami enyhe sötétség kúszik fel a karomon. Még a könyököm alatt sikerült megállítanom. Úgy hatolt át a pajzsomon, mintha ott sem lett volna. Nem sok b báj képes erre, és egyik sem emberi.

Tágra nyílt szemekkel bámult rám.

– Mi... mit csinál?

– Semmit sem teszek Önnel, Mrs. Norton. – A hangom egy picit távolinak t nt, mert arra koncentráltam, hogy id ben elengedjem a kezét és teljesen megszabaduljak a b bajtól.

Megpróbálta visszahúzni, de nem engedtem. Erre kétségbeesetten rángatni kezdte.

– Engedje el Francest – szólt rám a másik. – Most.

Már majdnem kiszabadítottam a kezem, amikor a másik n megragadta a vállamat. A hátamon felállt a sz r attól, ahogy megéreztem Naomi Phelpset. A b báj azonnal visszakúszott a kezemre, és már majdnem a vállamnál járt, mire annyira össze tudtam szedni magamat, hogy megállítsam. De mást már nem tudtam tenni. Képtelen voltam ki zni magamból, mert a másik n re is figyelnem kellett.

Ha éppen varázsolsz, és nem akarsz bajt, jobb, ha nem nyúlsz senkihez. Már ennyib l tudtam, hogy egyikük sem gyakorló varázsló vagy aktív médium. Ez ugyanis a legelemibb szabály. Éreztem, hogy valami rítus tapad Naomi testéhez. Egy bonyolult és önz rítus. Ön-kéntelenül a mohóság jutott az eszembe. Valaki vagy valami az energiáját szívta, lelki sebeket hagyva maga után. Visszarántotta a kezét,

majd önkéntelenül a mellére szorította. Megérezte az energiámat, vagyis voltak képességei. Nem nagy meglepetés. Ami viszont meglep, hogy nem volt képzett. Manapság már az iskolai el készítésben megvizsgálják, vannak-e az embernek médiumi adottságai, misztikus tehetsége, de a hatvanas években ez a program még új volt. Naominak sikerült elrejtienie a képességeit, és még harmincon túl sem foglalkoztatta a dolog. A legtöbb természetfeletti képességgel rendelkező ember, akit nem tanítanak, harmincéves korára megbolondul, b nöz vé válik, vagy öngyilkos lesz. Hogy ennyire összeszedett legyen valaki, ahhoz nagyon határozott személyiségnek kell lennie. Most viszont éppen ez a határozott n nézett rám könnyben úszó szemekkel.

– Nem azért jöttünk ide, hogy bántsanak minket.

Jeremy közelebb lépett hozzánk, de nagyon vigyázott arra, nehogy valakihez is hozzáérjen.

– Ms. Phelps, senki sem bántja önöket. Mrs. Norton b bája megpróbált hmmm... rátapadni a kollégámra. Ms. Gentry csak megpróbálta magáról letaszítani, amikor maga hozzáért. Ms. Phelps, nem szabad senkihez sem hozzáérni ha varázsol. Beláthatatlan következményei lehetnek.

A n egyikünkrl a másikunkra nézett, és az arcáról világosan lehetett olvasni, hogy nem hisz nekünk.

– Gyere Frances. T njünk el innen.

– Nem tudok – felelte Frances, a hangja halk volt és alázatos. Engem nézett és félelem volt a szemeiben. T lem félt.

Érezte, hogy a kezeinket energia veszi körül, egymás felé taszítva minket és azt hitte, hogy ez az én m vem.

– Mrs. Norton, esküszöm, hogy nem én tettem. Bármilyen b bájt is használtak magán, az most rám támadt. Le kell magamról szednem, és engednem, hogy visszafolyjon magába.

– Meg akarok szabadulni t le – mondta erre, és hisztérikusan felkacagott.

– Ha nem szedem le magamról, akkor engem is megtalálnak. Megtalálnak, és tudni fogják, hogy természetfeletti esetekre és mági-

kus megoldásokra specializálódott nyomozóirodában dolgozom. – Ez volt ugyanis a szlogenünk. – Tudni fogják, hogy maga segítségért jött hozzánk. Nem hiszem, hogy ezt akarná.

Finoman reszketni kezdett a keze, majd a karja és végül egész teste. És ezt nem lehetett pulóverrel orvosolni. A belső hideget lehetetlen külső meleggel elűzni. Sérült lelkének legbelsőbb pontjától az ujjá hegyéig fel kell melegíteni. Fel kell tölteni energiával, mágiával, de csak apránként, mintha egy jégbe fagyott skóci embert olvasztanánk fel. Mert ha túl gyorsan melegíted, nagyobb kárt okozol, mintha békén hagynád. Én nem tudtam az erőtmet ennyire finoman használni. Egyedül nyugalmat adhattam volna neki, és a félelmét csökkenthettem volna, de bárki is varázsolta el, egyből megérezzi. S bár ettől még nem találhnának meg, de tudnák, hogy Frances felkeresett egy praktizáló varázslót, hogy segítsen neki. És feltételezem, hogy az illető nem örült volna a hírnek. Elhamarkodott lépésre szánhatnák el magukat, például meggyorsítanák a folyamatot. Éreztem a báj szívvó hatását, ahogy megpróbált áthatolni a védőburkomon, hogy rajtam is éljen. Mint egy mágikus rák; ezt viszont könnyen el lehetett kapni, akár az influenzát. Hány embert fertőzhetett már meg? Hány embernek szívta el apránként az energiáját? Ha valakinek van egy kis természetfölötti képessége, akkor sejti, hogy valami történt, csak azt nem, hogy mi. Elkerüli Frances Nortont, mert bántotta, de talán hetekig, hónapokig nem jön rá, hogy a fáradtságot, a reménytelenség határozatlan érzését, a depressziót báj okozza.

Majdnem elkezdtem magyarázni, mire készülök, de tágra nyílt szemeibe nézve inkább nem tettem. Csak feszültté válna és még jobban megijedne. A legjobb, amit tehettem, hogy megpróbáltam elrejtetni előle a szándékom. Óvatosan löktem vissza belé a bájot, hogy ne érezze, de ennél többet én sem tehettem.

Már attól a pár pillanattól, ahogy a báj römhöz ért, a báj kövérebb, sötétebb és valóságosabb lett. Elkezdtem lefejtetni a karomról. Ragadt, mint a kátrány és sokkal több erőmbe került, hogy visszanyomjam. Ahogy szabadultam meg tőle, bájom minden egyes centi-

méteérét könnyebbnek és tisztábbnak éreztem. Képtelen lettem volna úgy élni, hogy ez a valami teljesen beborít. Olyan lett volna, mintha egész életemben oxigénhiánnyal küszködnék, bezárva egy sötét szobába, ahová sohasem jut be fény.

Kiszabadítottam a karomat, majd a kezemet kezdtem lassan kihúzni az ujjai közül. Olyan mozdulatlanul tapadt a b römhez, mint ahogy a nyúl rejt zik a magas f ben, abban reménykedve, hogy ha teljesen mozdulatlan marad, akkor nem veszi észre és elsétál mellette a róka. Szerintem Mrs. Norton még nem jött rá, hogy félig a róka torkában van, és már csak a lábacskaíval kalimpál a leveg ben.

Amikor elhúztam a kezem, a b báj még belémkapaszkodott pár pillanatig, aztán szinte hallható cuppanással visszarendez dött a n köré. Beletöröltem a kezemet a kabátomba. Megszabadultam a b - bájtól, de er s késztetést éreztem arra, hogy alaposan megmossam a kezemet. Közöséges víz és szappan ugyan nem segítene, inkább egy kis só és szentelt víz.

Frances közben beleroskadt a székbe, fejét tenyerébe hajtotta, és rázta a zokogás. El ször azt hittem, hogy sír. De mikor Naomi fel emelte a fejét, száraz volt az arca. Frances csak reszketett és reszketett, könnyek nélkül, de nem azért mert nem akart sírni, hanem mert az összes könnyét kiszipolyozták bel le. Ott ült, míg a férje szeret je átölelte és ringatta. Annyira reszketett, hogy már a fogai is vacogtak, mégsem tudta elsírni magát. Rettenetes volt nézni.

– Hölgyeim, elnézésüket kérem. Mindjárt visszajövünk – mondtam. Ránéztem Jeremyre, és az ajtó felé intettem. Becsukta mögöttünk az ajtót.

– Sajnálom Merry. Megráztam a kezét és nem történt semmi. A b báj nem reagált rám.

Bólintottam, és hittem neki.

– Én biztos jobban ízlettem neki.

Rám vigyorgott.

– Hát, tapasztalatból nem tudhatom, de fogadnék, hogy igaza van. Elmosolyodtam.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Ha a testemr l van szó, talán, de természetfölötti képességekben éppen olyan jó vagy, mint én. Sohasem leszek olyan jó varázsló, mint te, mégsem rád reagált.

– Nem, tényleg nem. Lehet, hogy igazad van, Merry. Túl veszélyes ez neked.

Összeráncoltam a szemöldökömet.

– Jókor leszel óvatos.

Rám nézett, és igyekezett semleges arcot vágni.

– Miért van az az érzésem, hogy nem vagy olyan k szív , mint amire számítottam?

Nekid ltem a szemközti falnak.

– Ez a dolog annyira összetett, hogy még a rend rséget is be kellene vonni.

– Az nem menti meg ket, ha bevonjuk a rend rséget. Nincs elég bizonyítékunk arra, hogy a férj a tettes. Ha a bíróságon nem tudjuk bebizonyítani, akkor nem kerül börtönbe, és szabadon folytathatja a varázslást. Védett cellába kell lecsukatnunk, ahonnan nem tudja ket bántani.

– Természetfeletti védelemre lesz szükségük, míg rács mögé nem juttatjuk. Ez nem csak detektív munka. Ez bébics szí munka.

– Uther és Ringo jó bébics szök.

– Gondolom.

– Még mindig nem vagy boldog. Miért?

– El kellene ket küldenünk.

– De nem tudod megtenni. – Most már mosolygott.

– Nem, nem tudom. – Sok nyomozóiroda állította magáról az Egyesült Államokban, hogy természetfeletti esetekre specializálódott. A természetfeletti nyomozás nagy üzlet volt, de a legtöbb iroda nem n tt fel a feladathoz. Mi igen. Mi egyike voltunk annak a néhány irodának, amelyek azzal dicsekedhettek, hogy az összes alkalmazottunk b bált gyakorlókból vagy médiumokból áll. És mi voltunk az egyetlenek, akik azzal is dicsekedhettünk, hogy kett kivételével az összes alkalmazottunk fey. Nincs sok olyan fajtisza fey, aki

kibírja, hogy egy nagy és túlszűfolt városban éljen. L.A. jobb volt, mint New York vagy Chicago, de még így is fárasztó, hogy ennyi technikával és emberrel vagy körülvéve. Engem nem zavart. Az emberi vérem miatt emberi a toleranciám. Kulturális és személyes okokból jobban kedveltem a vidéket, de nem volt rá szükségem. Jó ha volt, de nélküle nem lettem beteg és nem halványodtam el. Ahogy jónéhány fey.

– Bárcsak el tudnám ket küldeni, Jeremy.

– Neked is rossz érzéseid vannak ezzel kapcsolatban, igaz?

Bólintottam.

– Igen. – De ha kihajítom ket, akkor álmaimban a reszket , könny nélküli arcukat fogom látni. Amennyire tudom, haláluk után akár még vissza is jöhetnek, hogy kísértsenek. Visszajöhetnének igaz kísértetekként és siratnának, mert elvettem t lük a túlélésük utolsó esélyét. Az emberek az hiszik, hogy a szellemek csak azokat az embereket kísértik, akik megölték ket, de ez egyszer en nem igaz. A szellemeknek érdekes az igazságérzetük, és amilyen az én szerencsém, addig követnének, amíg nem találnék valakit, aki el zze ket. Ha ez egyáltalán lehetséges. Néha a lelkek kitartóak. Akkor aztán lenne egy családi szellemem, aki banshee-ként sikoltozna minden haláleset el tt. Nem hittem, hogy egyikük is elég er s egyéniség lett volna ehhez, de megérdemeltem volna, ha így történik. A b ntudatom és nem a kísértetekt l való félelem miatt mentem vissza az irodába. Állítólag a feyeknek nincs lelkük, és nem ismerik a személyes felel sségvállalás fogalmát. De Jeremy és az én esetemben ez nincs így. És ez rosszabb. Sokkal rosszabb.

© Suzy Gorman

LAURELL K. HAMILTON 1963-ban született. Miután édesanyja autóbalesetben meghalt, nagyanyja nevelte fel Arkansas államban. Biológiából és irodalomból diplomázott. Első könyve, a *Bűnös vágyak* 1994-ben jelent meg, amelyet azóta tizenegy másik követett az Anita Blake-sorozatban. A sorozat olyan nagy sikert aratott, hogy korai könyvei sorra jelennek meg új kiadásban. Legutolsó könyve a *The New York Times* bestsellerlistáján a megjelenést követően azonnal második helyre ugrott. Könyveit kiadták többek között Angliában, Franciaországban, Görögországban és Oroszországban is. A sorozat megfilmesítésére több hollywoodi stúdióval tárgyalásokat folytatnak.

Laurell K. Hamilton férjével, kislányával és három kutyájával Missouri államban, St. Louisban él.